MİSYONERLER ARASINDA ALTI AY

DÜNDEN BUGÜNE HIRİSTİYANLIĞIN VE YAHUDİLİĞİN ANALİZİ

ERGÜN POYRAZ

TOPLUMSAL DÖNÜŞÜM YAYINLARI

GENİŞLETİLMİŞ 2 İKİNCİ BASKI

YILLAR BOYU
İsmet ÖZTURNA

ERGÜN POYRAZ

MİSYONERLER ARASINDA ALTI AY

Dünden Bugüne Hıristiyanlık ve Yahudiliğin Analizi

Toplumsal Dönüşüm Yayınları: 228
Araştırma ve İnceleme: 77

Ergün Poyraz

Misyonerler Arasında
Altı Ay

Genel Yayın Yönetmeni:
Hayri Bildik

1. Basım
Turna Yayıncılık-Ankara 2001
2. Basım
Toplumsal Dönüşüm Yayınları
Şubat 2004 - İstanbul

Dizgi ve sayfa düzeni
Veysel Coşkun: 292 64 86

© Ergün Poyraz

Toplumsal Dönüşüm Yayınları
ISBN: 975-6448-27-8

Genel Dağıtım:
KARDAK/Narlıbahçe Sok. No: 6
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: (0212) 528 66 89
Belgegeçer: (0212) 519 84 85
E Posta: Toplumsaldonusum@superonline
kardakegitim@superonline.com.

Baskı-Cilt: Emre Matbaacılık
Tel.: (0212) 565 86 53
İSTANBUL

ERGÜN POYRAZ

YILLAR BOYU
İsmet ÖZTURNA

MİSYONERLER ARASINDA ALTI AY

Dünden Bugüne Hıristiyanlık ve Yahudiliğin Analizi

TOPLUMSAL
DÖNÜŞÜM
YAYINLARI

İçindekiler

Sunuş 11
Önsöz 13
Misyonerler arasında altı ay 31
Kilise anonim şirketi 32
Örümcek ağı gibi sardılar 36
Koreliler karakolda 37
Kardelen derneği 39
Katliam yaptıran kilise 49
Bu vahşilik neden 51
İncil, kur'anı geçersiz kılmış 52
Kutsal kitap böyle mi buyurur 59
İsa'nın öğrencileri imansız mı 63
Kendini asıp tepe üstü çakılan havari 64
İsa'nın askerleri mi 66
İsa'nın doğumu 68
İsa'nın babası kim 69
Her daim bakire olan Meryem 85
Kutsal kitaplar ve İsa'nın doğumu 86
Matta, İsa'nın atalarını karıştırıyor 87
Markos'a giriş 88
Yazarı belli olmayan bir başka kitap 89
Tevrat'ı kim yazdı 91

İncil yalan mı söylüyor 92
Tanıklığı geçerli mi 94
İsa arada bir doğru da söylüyordu 95
Yılan gibi olun 96
İsa'nın tehditleri 97
İsa ve günah 99
İsa ırkçı mı 102
Bu kadar da olmaz 105
Kutsal kitap fahişeliği ve zinayı teşvik ediyor mu 110
Haramiler işbaşında veya dinlerarası diyalog 115
İmansızlarla evlenmeyin 117
Kiminle evleneyim 119
Müslümanla evlenmek Şeytan'ın çocuğuyla evlenmekmiş 125
Fetullah'tan papaya mektup 149
Papa kinini kustu 155
Tarihleri iyice karıştırdı 156
Türk papaya ermiş payesi 157
Ne papaymış 160
Sözde soykırımı tanıyan papalık bildirisinin mürekkebi bile kurumadan 161
AB yolundaki gerçek 162
Diyanette papa 23. jean'ın aziz dostluğunu anlatacak. 163
Gizli örgüt üyesi papa 164
Tarihin en gizli fesatçı örgütü 165
Mra ve pax christi 165
Vatikan Türkiye'den 3 kez toprak istedi 166
Papa'nın 1994 yılındaki mektubu ile başladı 167
İlk Kapadokya istendi 168
Dışişleri konuyu hep inceliyor 168

Türkiye'nin vatikan politikası 169
Yerli hıristiyan azizler 170
Son haçlı seferinin müslüman(!) kılavuzları 177
Haç'ı koynunda saklı olanlar 182
Fetullah'ın milenyumu 197
Mucize mi 199
İnanç turizmi 202
Bir yahudi sevdası 'arz- mev2ud. Vaad edilmiş topraklar .. 209
Katolik dünyasında özür şoku 211
Leşi yahudi olmayanlar yesin 212
Faiz 213
Yahudiler ibadet kastıyla vebayı yaydılar 213
Kutsal kitabın toplatılması gerekmez mi 217
Bu nasıl ahlak anlayışı 224
Kızına tecavüz eden haham 228
Oğlu nuh'a ne yaptı 229
Zavallı (!) gay papazlar 230
Homoseksüel papazlar 231
Papaz mafya babası çıktı 232
Kilisede skandal 233
Sapık papaz 233
Sizi koca koca ilan ettim 235
Tanrıya inanıyor ama papazlara asla 236
Faksla günah çıkarma 236
Papaz 237
Türk kanı içme yemini 238
Fener rum ortodoks patrikhanesi 240
Fener rum ortodoks patrikhanesi neyin peşinde 244
Kuş kuşluğunu bilmelidir 250

Lozan'da 1453'ün yanlışı tekrar edilmiştir 252
Dönmeler devşirmeler ve nüfus-z casusları 255
Atatürk adamı fena çarpar 257
Patriğin çuvala sığdıramadıkları 261
İhanetin belgesi 262
İsa'nın saçları 264
Hadi seçmece bunlar 264
Tanrı'nın kendine ayırdığı kişiler 266
Kutsal kitap hıristiyanlığı 268
Daha anasının rahmindeyken seçilenler 270
Pavlus kopya çekerde İsa aşağı kalır mı 273
Kutsal kitap bozuldu mu 275
Kutsal kîtapta sahtecilik 277
Barnaba incili 287
Gadara mı gerasa mı 289
Üç yaşında vezir 292
İsa öldü mü 293
İskambilden bir şato 296
Emayus yolunda iki öğrenci 297
Bunların babaları da karışık 301
Hıristiyan tanrı sayı saymayı da bilmiyor 301
İnciller arası fark 307
Bunların bayramı da uğursuz 308
Bir garip öldürme olayı 308
İsrail'in tanrısı 310
Güreşçi 313
Pavlus iki yüzlü mü 319
Hilekar mı 320
Pamuk eller cebe 320

Paralar gidiyor 325
Elçiler garipleri bile soyuyor 326
Hıristiyanlıkta kadının yeri 328
Kadının çilesi bitmiyor 330
Hıristiyan ve yahudi kadınları kalorifer mi 331
İncillerdeki çelişkiler 331
Cinli adamlar kaç kişiydi 332
Hıristiyan horozları vakitsiz ötüyor 335
Yahuda İsa'yı öptü mü 336
İsa şeytan ile anlaşıyor 338
Rol mü kesiyor 339
Şeytanla anlaşma 339
Havariler anlama özürlü mü 340
Haydutlar imana geldi mi 340
Hacı kim taşıdı 341
Getsamani bahçesinde 342
İsa tutuklanıyor havariler kaçıyor 343
Haydutlarda şaşırdılar 344
İsa'nın ölümü 347
İsa gömülürken elçiler yine yok 352
İsa'yı mezara kaç kişi koydu 353
İsa direnirken elçiler yok ve melek sayısında da şaşırdılar. 354
Muharref hıristiyanlığı aslına dönüşe zorlayan belgeler ... 358
Bugünkü hıristiyanlığın itikadi temel öğretileri 361
Bugünkü inciller aslını kaybetmiştir 366
Engizisyon 370
Misyonerlerin dünya üzerindeki faaliyetleri 374
Amerika'da yerlilerin bugünkü durumu 379
Misyonerlerin Asya'da oynadıkları rol 382

İngiltere ve Asya'daki misyoner faaliyetleri 383
Hindistan 384
Mısır 385
Muhammed Abduh 387
Pakistan 387
Misyonerlerin afrika faaliyetleri 388
Mısır ve cezayir 390
Netice 392
Diğer avrupa ülkelerinin sömürge faaliyetleri 396
Batının sömürge yöntemleri 396
Afrika'da yükselen değer islam 398
İncil ile zenginliğin takası 400
Avrupa'da misyonerlerin oynadığı roller 402
Mostar'daki kin hacı 406
Günahkar bebeler 410
Günah nasıl affedilecek 414
Günahı isa bağışlar 422
Cevabı olmayan sorular 424
Hıristiyanların allahı türkçe bilmiyor mu 424
Cin yalanı üzerine kurulu bir inanç 429
Esinleme 433
Delilerin sirki mi 444
Denizden çıkan canavar 446
Son söz olarak 446

Sunuş

Yazdığım bu kitapta; haçlı seferleriyle elde edemedikleri ülkemiz topraklarını Yahudi ve Hıristiyan misyonerlerin el ele vererek silahsız bir haçlı seferi ile ele geçirmek istekleri doğrultusunda, Tevrat, İncil ve onların bölümlerinden oluşan her yanı tahrif edilmiş sözde kutsal kitaba dayanılarak yapılan faaliyetler deşifre edilmiştir.

Kitapta yer alan Tanrı, İsa, Musa, ve diğer bilinen peygamberlerin başında (CC), (HZ) gibi sıfatlar Hıristiyan ve Yahudilerin her yanı tahrif edilen kutsal kitaplarında olmadığı için bu kitapta da mecburen yazılmamıştır.

Bu kitabın araştırılma safhasında misyonerlerin içindeyken, 1. baskısında ve daha sonra katıldığım "Ceviz Kabuğu" programında kutsal kitaplarına yaptığım eleştirilere cevap veremeyen Hıristlyanlar kutsal kitaplarının "Neşideler Neşidesi" bölümünü değiştirmişlerdir. Yani sizin kitabınız bozulmuş dendiğinde zıplayan misyonerler kutsal kitaplarını bir kere daha tahrif etmiş yani bozmuşlardır.

Baştan sona gayri ahlaki bölümler içeren Hıristiyan kutsal kitabından ve misyoner faaliyetlerinden ülkemizin geleceğini oluşturan çocuklarını ve insanlarını koruyamayan adalet, bana sekiz sene civarında ceza vermişti. Ne diyelim canları sağ olsun!

Önsöz

Hıristiyan aleminin dini lideri Papa II. John Paul, 2000 yılına girerken yani 24 Aralık 1999 tarihinde yayınladığı mesajla Hıristiyan misyonerlere hedeflerini işaret ediyordu:

"Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırdı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım."

Papa'nın bu çağrısının ardından Asya'yı Hıristiyanlaştırmanın yolunun Türkiye'den geçtiğini sürekli olarak iddia eden Misyonerler, Robert Kolej'in kurulmasının ardından yoğunlaştırdıkları ülkemiz insanlarını Hıristiyanlaştırma faaliyetlerine büyük bir hız veriyor, ülkemizi adeta bir örümcek ağı gibi sarıyorlardı.

Ankara'da faaliyet gösteren ve Hıristiyanlarca kurulan **Kardelen Derneği**'nin yöneticileri ile Kurtuluş Kilisesi din adamlarının da yayın kurulunda yer aldığı Hıristiyanların propaganda aracı olan **"Kucak"** adlı bir dergi yayına sokuluyordu. Dergide yayınlanan haritalarda **"Türkiye"** adı anılmıyor, ülkemiz parça parça Hıristiyan illeri olarak gösteriliyordu. Ankara'da basım ve dağıtımı yapılan Kucak adlı derginin; Aralık

1999, Şubat 2000, Nisan 2000 ve diğer sayılarında Marmara bölgesi ve civarını İncil'de geçtiği gibi **Asya ili**, Tuz Gölü ve civarını **Galatya**, İç ve Doğu Anadolu bölgelerini **Kapadokya**, İstanbul ve çevresini **Bitinya,** Karadeniz bölgesini de **Pontus** olarak gösteriyorlardı.

Yine Hıristiyan misyonerliği amaçları doğrultusunda çalışmalarda bulunan **"Müjde"** yayın gurubu tarafından basılıp dağıtılan **"İsa O'dur"** adlı kitapta Doğu ve Güneydoğu bölgelerimiz **"Ermenistan"** olarak gösteriliyor, bu misyoner gurubun bir çok faaliyetlerinin masraflarının da Turizm Bakanlığı tarafından karşılandığı öğreniliyordu.

Hıristiyan yazarlardan **Bristow,** İsa'nın, Tevrat ve Zebur'u tamamlamaya geldiğini açıkça söylediğini belirterek, kutsal kitaplarının bir tek harfini bile değiştirmeyeceğini yine İsa'nın ağzından naklediyordu:

"Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek." (Matta 5: 17-18)

İsa'nın tamamlamaya geldiğini açıkladığı Kutsal Kitabı biraz yakından incelediğimizde; Hıristiyanların inançlarının özü ortaya çıkıyordu. Kutsal kitaplarının Tesniye 7. Bab, 1-6 ve Çıkış 23 Bab 23. ayetlerinde kendi dinlerinden olmayan milletleri Allah'ın da vuracağını belirterek şöyle diyorlardı:

"Sen de onları vuracağın zaman; onları tamamen yok edeceksin, onlarla ahdetmeyeceksin ve onlara acımayacaksın ve onlarla hısımlık etmeyeceksin. Kız alıp vermeyeceksin"

Tanrıları, onlara şunları da söylemiş:

"Heybetimi senin önünden gönderip, üzerlerine varacağın bütün kavimleri perişan edeceğim"

Ve şöyle de devam etmiş:

"Onları tamamen devireceksin. Onların dikili taşlarını tamamen parçalayacaksın"

Yahudi ve Hıristiyanların mukaddes kitaplarının **"Sayılar"** bölümünün 31. Bab 9-10. Ayetleri, bu dinde yer alan sevginin(!) bir nevi göstergesi oluyordu:

"...kadınlarını, çocuklarını esir aldılar. Bütün mallarını çapul ettiler. Şehirlerini ve obalarını ateşle yaktılar"

Yine mukaddes kitaplarının Tesniye bölümünün 2. Bab 34. Ayetinde gördüklerimiz karşısında şok geçirmemenin yollarını arıyorduk:

"O vakit onun bütün şehirlerini aldık, ve her şehri erkekler, ve kadınlar ve çocuklarla beraber tamamen yok ettik, arta kalan kimse bırakmadık"

Hıristiyanların mukaddes kitapları diğer ulusları kendilerine kul, köle edinmelerini de öğütlüyordu. Tesniye, 20. Bab 10... Ayetler:

*"..Şehre cenk için geldiğinizde **sulh** ederseniz, bütün kavim sana **angaryacı** olacak, sana **kulluk** edecektir. Cenk ederse, her erkeği kılıçtan geçirecek, kadınları, çocukları, herşeyi **çapul** edeceksin."*

*"...Rabbin miras verdiği bu kavimlerin şehirlerinden **nefes alan kimseyi sağ bırakmayacaksın**, tamamen **yok edeceksin**."*

Hıristiyanların mukaddes kitabında Allah'ın kendileri için **cenk** edecekleri de belirtiliyor. Nehemya. 4. Bab, 20. ayet

"Her nerede boru sesi işitirseniz oraya, yanımıza toplanın, bizim için Allah'ımız cenk edecektir."

Mukaddes kitapları buyuruyordu: (İşaya, 60. Bab 12. Ayet.)

"Çünkü sana kulluk etmeyen millet ve ülke yok olacak ve o milletler tamamen harap olacak."

İstanbul'da Sent Antuan Kilisesi tarafından dağıtılan "Allah'a övgü duaları" adlı kitabın 399. sayfasında bütün insanların İsa'ya secde etmelerinin hayalini kuruyorlardı.

" Milletlerin tüm aileleri

Onun önünde secde edecek"

Hıristiyan ve Yahudilerin **"Tanrı"**sı kendi milletlerinin dışında kalan insanlar için merhametin zerresini bile göstermiyordu. I. Samuel 15 Bölüm 3. Bab sayfa 286'da; ***"Onların her şeylerini tamamen yok et, erkekten kadına... Çocuktan emzikte olana kadar.. Öküzden koyuna... deveden eşeğe kadar hepsini öldür."*** derken, Nihai hedefini de **İşaya,** 13 bölüm 15. Bab, 683'üncü sayfada gösteriyordu:

"Ele geçen her adamın gövdesi delik deşik edilecek ve tutulan her adam kılıçla düşecek. Yavruları da gözleri önünde yere çalınacak, evleri çapul edilecek ve karıları kirletilecek."

Bütün bu açık ve net gerçeklere rağmen, Bosna ve diğer ülkelerde yaptıkları sayısız işkence ve katliamlara rağmen Hıristiyanlar, dinlerinin **"Sevgi Dini", İsa**'nın da **"tek kurtarıcı"** olduğunu ilan ediyorlar ve Tanrı olarak ta ilan ettikleri İsa'ya herkesi tapınmaya çağırıyorlardı. Hıristiyanların İsa'sı sevgi dini olarak lanse edilen İncil'in Matta kısmının 5. Bölüm 17 ve 18 ayetlerinde, yukarda belirttiğimiz ayetleri ve "eski anlaşma" (ahd-i atik) olarak ta tanımlanan Tevrat ve bölümlerinin tamamını yürürlüğe koymak üzere geldiğini açıklıyordu:

"Sanmayın ki, ben şeriatı ve peygamberleri yıkmaya geldim. Ben yıkmaya değil, tamam etmeye geldim... Şeri-

attan en küçük bir harf veya bir nokta bile yok olmayacaktır."

Aynı İsa, Yuhanna İncili 10. Bölüm; 8'nci ayette kendisinden önce gelen tüm peygamberleri **hırsız** ve **haydut** olarak niteliyordu.

"Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve hayduttu, ama koyunlar onları dinlemedi"

Böylece Hıristiyanların İsa'sı, kendisinden önce geldiğini söylediği hırsız ve haydutların yarım bıraktıklarını tamamlayacağını itiraf ediyordu.

"Ben Rabbim" diyen ve Hıristiyanlarca sevgi sembolü olarak lanse edilen İsa, Matta İncili 10. Bölüm 34'üncü ve devamındaki ayetlerde yeryüzüne selamet yani mutluluk, esenlik getirmediğini kavga, savaş, vahşet ve kargaşalık getirdiğini söylüyordu:

"Yeryüzüne selamet getirmeye geldim sanmayın; ben selamet değil, fakat kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben adamla babasının ve kızla anasının ve gelinle kaynanasının arasına ayrılık koymaya geldim. Ve adamın düşmanları kendi ev halkı olacaktır. Babayı ve anayı benden ziyade seven bana layık değildir, oğlu veya kızı benden ziyade seven bana layık değildir..."

İncil'deki İsa, Luka, 19. Bölüm 26 ve 27 ayetlerde benzetmelerin arkasına saklanarak gerçek niyetini sergiliyordu:

" O da, size şunu söyleyeyim, kimde varsa ona daha çok verilecek. Ama kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak' demiş. ***Beni kıral olarak istemeyen o düşmanlarıma gelince, onları buraya getirin ve gözümün önünde kılıçtan geçirin"***

Hıristiyanların İsa'sını bize sevgi abidesi olarak yutturma-

ya çalışıyorlardı. Oysa o, mevsimi olmamasına rağmen üzerinde incir bulamadığı ağacı kurutacak kadar doğa düşmanı olduğunu da su götürmeyecek bir şekilde kanıtlıyordu. Markos, 11. Bölüm 12 ve 14 ayetler ile 20 ve 24. Ayetler de, Matta İncili; 21. Bölüm,18 ve 20. Ayetlerde İsa'nın gerçek yüzü sırıtıyordu:

*Ertesi gün Beytanya'dan çıktıklarında **İsa acıkmıştı**. Uzakta, yapraklanmış bir incir ağacı görünce belki üzerinde **incir bulurum** diye yaklaştı. Ağacın yanına vardığında yapraktan başka bir şey bulamadı. **Çünkü incir mevsimi değildi**. İsa ağaca, «Artık senden hiç kimse bir daha meyve yemesin!» dedi. Öğrencileri de bunu duydular.*

Sabah erkenden incir ağacının yanından geçerlerken, ağacın kökten kurumuş olduğunu gördüler. Olayı hatırlayan Petrus, «Rabbî, bak! Lanetlediğin incir ağacı kurumuş!» dedi."

Güçleriyle övünen Hıristiyanların Mesih'i, Matta İncili 21 ve 22. Ayetlerinde gördüğümüz üzere şakirtlerine; ***"kuşku duymadan iman ederseniz, yalnız incir ağacına olanı yapmakla kalmazsınız. Şu dağa 'kalk denize atıl' derseniz dediğiniz olacaktır. İman ederek dua ettiğinizde dilediğiniz her şeyi alacaksınız"*** demişti.

Ancak, İsa'nın on iki havarisi dahil hiçbir öğrencisinin bugüne kadar değil dağları denize atmak, dağları bir milim bile kıpırdatamadığını, yine İncillerden öğreniyorduk. İsa'nın on iki havarisi bile gerçekten, kuşkusuz bir şekilde iman etmemişti. Öyle olsa **"Rabbi Rabbi"** diye ardında dolaşan öğrencilerinden **Yahuda** para karşılığı onu ihbar eder miydi?.. Yine bir diğer sadık şakirti **Petrus,** bir kadının "bu onun öğrencisi" sözleri karşısında ve üç ayrı olayda üç kere İsa'yı inkar eder miy-

di?.. "Onu tanımıyorum" diyebilir miydi? Yoksa; imanları ile şahlanıp onu kurtarma yolunu mu seçerlerdi?

Tabi ki İsa'yı kurtarma yolunu seçerdi. Ancak İsa'nın havarileri, İsa'yı ele vermekle, onu inkar etmekle kalmamış, İsa'yı kaderi ile baş başa bırakıp dört bir tarafa kaçmışlardı. Luka incili 17; 6 ya göre İsa şöyle demişti:

*"**Rab şöyle dedi: bir hardal tanesi kadar imanınız olsa,** şu dut ağacına, 'kökünden sökül ve denizin içine dikil' dersiniz, o da sözünüzü dinler."*

İsa'nın şakirtlerinin gerçekten hardal tanesi kadar imanları olsa, tabiatta dut ağaçlarının sökülüp, denizin içine dikilmesinin yüzlerce örneğine rastlardık. Oysa tarih bugüne kadar böyle bir olaya tanık olmadı.

Hıristiyanların en önemli amaçlarını Papa II. John Paul'un 2000 yılına girerken yani 24 Aralık 1999 tarihinde yayınladığı mesajdan anlamak mümkündür.

"Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırdı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım."

Yine; ilk defa 1962'de toplanan ve 2. ve 3. oturumu 6 Ağustos 1964'de yapılan II.Vatikan Konsili'nin bu iki oturumu arasında Papa VI. Paul'ün, temel konusu **"Diyalog"** olan **"Ecclesiam Suam"** isimli genelgesinden sonra aynı çizgiyi takip eden Papa II. John Paul'ün 1991 yılında ilan ettiği "Redemptoris Missio "Kurtarıcı Misyon" isimli genelgesinde aynen şöyle deniyordu:

"Dinlerarası diyalog, Kilisenin bütün insanları Kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır... Bu misyon aslında Mesih'i ve İncil'i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir. Tanrı, Mesih vasıtasıyla bütün insanları kendine çağırmakta, vahyinin ve sevgisinin mü-

kemmelliğini onlarla paylaşmak istemektedir... Bu açıklamalar yapılırken, kurtuluşun Mesih'ten geldiği ve diyalogun evangelizasyon (misyon)dan ayrılmadığı gerçeği gözardı edilmemiştir"

(John Paul II, Redemptoris Missio-Encyclical Letter of the Supreme Pontiff on the Permanent Validity of the Church's Missionary Mandate-Libreria Editrice Vaticana, Roma 1991).

1964 yılında 2. Vatikan Konsili esnasında Papa VI. Paul'ün talimatıyla kurulan 'Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası'nda 1973 yılında sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossano, Sekreterya'nın yayın organı **Bulletin**'deki bir yazısında, yine aynı amaçtan kılpayı sapmadan şunu belirtiyordu:

"Diyalogdan söz ettiğimizde, açıktır ki bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil'i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilisenin bütün faaliyetleri, üzerinde taşıdığı şeyleri yani Mesih'in sevgisini ve Mesih'in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilise'nin İncil'i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır."

1984 yılından beri **"Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası"**nın başkanlığını yapan Kardinal **Francis Arinze** ise, geçmişten bugüne gelinen noktayı anlatırken; ***"Papa VI. Paul'ün vizyonu gerçekleşmektedir. Çünkü dinlerarası diyalog, Kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmektedir"*** diyordu.

(Francis A. Arinze, Prospects of Evangelization With Reference to the Areas of the Non-Christian Religions, Twenty Years After Vatikan II. Bulletin, 59/XX-2, 1985, 124).

Dinlerarası diyalogu şimdiki Papanın açık ve net ifadeleriyle tekrar edersek Kilisenin hayallerindeki son merhaleyi bir kere daha görürüz:

"Dinler arası diyalog, Kilisenin insanları Kiliseye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır."

Diyalog maskesini II. Vatikan Konsili'nde ortaya atan ve faaliyete geçiren Papa VI. Paul de diyalogun amacının bu olduğunu açıklamıştı. Yıllardır bilinen ve açıkça beyan edilen bu gerçeklerden sonra Papa'nın ayağına gidilip, "Pek muhterem Papa Cenapları" na diyerek sunulan mektuptaki ifadeler; mektup sahibinin asli misyonunun ne olduğuna da ışık tutuyordu.

"Papa VI. Paul cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinlerarası Diyalog İçin Papalık Konseyi / PCID misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle, bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik..."

Misyoner faaliyetlerinin ve dinler arası diyalogun bir diğer ayağı da, dolandırıcılık ve vergi kaçakçılığı suçlarından mahkum olan **Sun Myung Moon** adlı bir Güney Kore vatandaşının kurduğu merkezi Amerika'da bulunan Moon tarikatıydı. **Moon** aynı zamanda **"Ay"** anlamına geliyordu. Sıkı bir Hıristiyan olan Sun Myung Moon Protestan mezhebine bağlıydı. CIA'nın talimatıyla kurulan Moon tarikatını, yine CIA yönetiyordu. Moon tarikatı **"Unification Church"** yani **"Birleşme Kilisesi"** adı altında **"hoşgörü, dinler arası diyalog"** maskelerini de kullanarak düzenledikleri ve katıldıkları toplantılarda; İnsanlara sinsice Protestan Hıristiyanlığı aşılıyordu.

Kasım Gülek ölmeden önce Amerikan patentli bu Moon tarikatının Türkiye temsilciliğini de yapmaktaydı. Bilindiği gibi aynı zamanda bir zamanlar CHP Genel Sekreterliği de yapan Kasım Gülek'in cenaze namazını da Fetullah Gülen kıldırmış-

tı. CHP'nin şimdiki Genel Başkanı Deniz Baykal da Moon tarikatının toplantılarına katılmayı ihmal etmiyordu.

3 kasım 2002 genel seçimleri öncesi basına yansıyan en önemli konulardan biri de, CHP'den milletvekili seçilen Yaşar Nuri Öztürk'ün Moon Tarikatının danışmanı olduğu iddialarıydı.

Dinler arası diyalogun misyonerliğin peçeli yüzü olduğu, Hıristiyanlığın hiçbir zaman başka bir dinle diyaloga giremeyeceği yine İncillerde yer alan ayetlerde ve misyoner yazarların kitaplarında yer alıyordu.

Albert N. Martin'in yazdığı, ülkemiz topraklarının yarısını **"Ermenistan"** olarak gösteren, **"İsa O' dur"** adlı kitabı basıp dağıtan Müjde yayınları, **"Kutsal kitaba göre Mesih imanlısı kimdir"** adlı kitaplarının 15'nci sayfasında; İncil'in Esinleme kısmının 21. Bölüm 8. Ayetine dayanılarak şöyle deniyordu:

"İmansızların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür."

Andrew Swanson, **"Kiminle Evleneyim"** adlı kitabının 25'inci sayfasında imansızın kim olduğunu açıklıyordu: **"Müslüman!.."**

Swanson, 10'ncu sayfada kitabındaki her sözcüğün ve her kuralın bile Tanrı emri olduğunu belirtiyordu. 13'ncü sayfada ise Hıristiyanların gerçek yüzü bir kere daha sırıtıyordu:

"İmansızla evlenmek, şeytanın çocuğuyla evlenmek demektir. Belki bunlar imansızları tasvir etmek için çok sert sözlerdir, ama İsa kendi gönlündeki imansızları tasvir etmek için aynı sözleri kullandı."

Yine İncillerde yer alan ayetlerde, İsa'dan başka kurtarıcı olduğunu bildirene lanetler yağdırılıyor, İsa'nın tek kurtarıcı, Allah'ın oğlu, İnsanların yaratıcısı ve günahlarını da bağışlayabilecek tek yetkili olduğu vurgulanıyordu.

İnciller incelendiğinde, İsa'nın kendi ulusundan olmayan insanları **"köpek"** olarak nitelediği, kendini izlemeye gelen, kendinden yardım isteyen insanları bile **"yılanların soyu, engerekler soyu"** şeklinde itham ettiği görülüyordu. Yine İncil'deki İsa'nın bir söylediğinin bir söylediğini tutmadığına da hayretler içinde tanık oluyorduk.

İzleyicilerine yani kendisine inananlarına verdiği öğütleri ise oldukça ilginçti: **"Yılan gibi olun".** Barış değil kılıç getirdiğini, kendisine inanmayanların cesetlerini ayaklarının altına almayı ilan ettiğini de yine İncillerde görüyorduk.

İncil'de yer alan ayetlerde İsa, **"Tanrıyı benden başka kimse görmemiştir"** derken Tevrat'ta; Tanrı ile güreş tutan ve ondan yediği parmak sonucu günlerce kalçası sızlayan Yakup peygamberin içine düştüğü durumu okuyorduk. İçki masası önünde soyduğu Davut peygamberi oynatan Tanrı'ya yine Hıristiyanların kutsal kitaplarında rastlıyorduk. Hata yapan insanları katleden, Peygamberlerine arkadaşlarının sevgililerini tavlamayı öğütleyen Tanrı'yı da yine Kitab-ı Mukaddes'te görüyorduk. Kutsal kitabın Tanrısının fidyeci, rüşvetçi, oburluk gibi özelliklerini de hayretler içersinde yine aynı kutsal kitaptan okuyorduk...

Hıristiyanların Kutsal kitaplarında, Davut peygamber en yakın arkadaşının karısını baştan çıkarıp, hamile bırakıyor, kadının kocasını savaşta cephenin önüne sürdürerek katlettiriyordu.

Davut peygamberin oğlu kızkardeşine hile ile tecavüz ederken, Lüt peygamber sarhoş olup kızlarını hamile bırakıyordu. Nuh peygamber oğlunun tecavüzüne uğruyor, İbrahim peygamber de karısını menfaat karşılığı Firavuna ve Abimelek'e peşkeş çekiyordu.

2001 yılının Kasım-Aralık aylarında katıldığım ATV'de ya-

yınlanan **"Ceviz Kabuğu"** adlı programda, Misyonerlerin bayrağımızdaki yıldızı Haç olarak değiştirmeleri dahil, dış bağlantılarını ve buralardan aldıkları paraları belgelememize, topraklarımızı bölüp parçalamak için yaptıkları çalışmaları kanıtlamamıza rağmen, Cumhuriyet Savcıları benim hakkımda dava açıyorlar ve bu davanın ardından iki yıla kadar hapis cezası alıyordum.

PKK'lıların bile değişik yazıları tek dava da toplanırken her ne hikmetse benimkiler ayrı ayrı cezalandırma istemine tabi tutuluyor ve aldığım ceza miktarı sekiz yılı geçiyordu. Bu kitapta savcıların suç olarak gördüğü yerleri çıkardım. İslam'ın kutsal saydığı tüm değerlere ve peygamberlere ağır hakaretlerle saldıran sözde Kutsal Kitap'ı toplatmak yerine bunları yayınlayanlara ceza vermek yerine, belki yine bana ceza verme yarışına girişeceklerdir.

TCK 175. maddeyi uygulamak için olağanüstü çaba harcayan savcılarımızın Allah (cc) ve İslam peygamberleri hakkında yukarıda belirttiğim çok ağır ithamlarda bulunan Kitab-ı Mukaddesin yayıncıları hakkında yine 175. madde gereği işlem yapmamalarını anlamak ta mümkün olmuyordu.

"Yeni Hayat" dergisinde yayımlanan makalelerimde ve ardından yazdığım **"Misyonerler Arasında 6 Ay"** adlı kitabımda geçen **"Neşideler Neşidesi"** ve benzeri gayri ahlaki bölümlerin Kutsal kitapta ne işi var" şeklindeki sorularımın ve bu kitapta yer alan bu bölümleri gündeme getirmemin ardından Misyoner şirketleri kendilerince bir çözüm üretiyorlardı.

Yıllar içinde sürekli olarak değişim geçiren Kutsal kitap benim yazılarımın ardında yine bir değişime uğruyordu. **Kitab-ı Mukaddes şirketi** ve **Yeni Yaşam** yayınlarınca Ağustos 2001 tarihinde basılan **Kutsal kitap**'ta, **"Neşideler Neşidesi"** adeta evrim geçiriyor, okşamalar ve diğerleri **"Aşk"** olarak de-

ğişiyordu. Ama bu kitabın ardından da misyonerler yüzleri kızarmadan kutsal kitabımız hiçbir zaman değişmedi diyorlardı.

Ne kadar değişirse değişsin böyle Pornografik özellikler taşıyan bir kitabın basım ve dağıtımı 1986 yılına kadar nasıl yasaksa aynı yasaklamaya tabi olması gerekmez miydi?

Haçını koynunda saklayan **Zaman'e** yazarları da Hıristiyanlar ve Yahudilerle inanç birliğimizin olduğunu savunuyorlardı, yüzleri dahi kızarmadan...

Yine haçlarını koyunlarında taşıyan bazı ilahiyatçı din adamları da Kurban bayramlarında delleniyorlardı. Böyle günlerde hayvanların avukatlığını yaptıklarından ve İslam dininde kurban bayramının olamayacağından bahisle kurban kesilmesine karşı çıkıyorlardı. Oysa onlar; hayvanların değil İncilin avukatlığını yapıyorlar, **"İsa'dan başka kurban yoktur"** diyen İncil öğretisini yaymaya çalışıyorlardı.

"Tanrının telefon numarası" adlı kitabında **Jose Mir**; ***"Bu nedenle, gerçeği öğrenmek istiyorsak kaynaklara başvurmalıyız. İnancımız ne olursa olsun, Tevrat'ı, Zebur'u, Peygamberlerin Yazıları'nı ve İncil'i okumazlıktan gelemeyiz!.."***

Diyor bu sözlerini de:

"Tanrı'nın tanıklığına İnanmayan O'nu yalancı durumuna düşürmüş olur!" (1.Yuhanna 5:10)" ayetine dayandırıyordu.

Ben de Hıristiyan misyonerlerinin bu sözleri karşısında aralarında altı aydan fazla kalarak onların faaliyetlerini izledim. Kutsal kitaplarını satır satır okudum ve okuduklarımı da aktarmaya başladım.

Yazdığım bu kitabımda yer alan şahsiyetler Hıristiyanların Kutsal kitaplarında anılan isimlerdir. Kaynaklarım yine Hıristiyanların kendi belgeleridir. Bundan dolayı isimlerin başında İslam inancında yer alan **"Hazreti"** gibi sıfatlar yer almamaktadır.

Kitabımdaki isimlerin ilahi yani semavi dinlerde ve İslam inancında yer alan peygamberlerle hiçbir ilgisi yoktur. Dolayısıyla eleştirdiğim İsa'nın, Kur'an-ı Kerim'de geçen Hz. İsa ile hiçbir ilgisi yoktur. Keza diğer peygamberlerin de...

Kaldı ki, gerek Hıristiyanların kutsal kitaplarında olsun gerekse propaganda amaçlı yayınlarında olsun, İsa şu sözlerle tanıtılıyordu:

"Sonuçta okuyucu, tarihte yaşayan İsa'nın Kur'andaki Hz. İsa değil, ama gerçekten de Hıristiyanlıktaki kurtarıcı Rab İsa Mesih olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktır."

Hıristiyan Misyoner **John Gilchrist**'in bu sözlerinden de kolayca anlayacağımız gibi onlar için sadece Kutsal kitaplarındaki İsa vardır. İslam inancındaki İsa ise onlara göre hiçbir zaman var olmamıştır.

Kitabı mukaddeslerinin hemen hemen tüm sayfalarında Allah'ın İsrail'in Allah'ı olduğu, İsrail'de oturduğu söylenmektedir. Yine Hıristiyan yayınlarında son dönemde görülen en önemli özelliklerinden biri de **"Tanrı", "Rab"** ve en önemlisi bu kitapların orijinalinde geçen **"Yahova"** nın yerini **"Allah"**a bırakmasıydı. Hıristiyanlar burada şeytani bir düşünceyle ve Takiyye sanatındaki ustalıklarını kanıtlarcasına, bizim saf insanlarımızı daha kolay kandırabilmek için "Allah" lafzına sarılmışlardı. Dolayısıyla kitapta geçen "Allah" Hıristiyan ve Yahudilerin kitaplarındaki "Yahova" dır.

Mesih inanlılarının amacının; sahtekarlık, ikiyüzlülük ve inanç karşılığı, saf insanların birikimlerine, onların topraklarına el koymak olduğu, Misyonerlerin insanlarımıza aşılamaya çalıştığı sözde **"Kutsal Kitap"**taki kaynakları gösterilerek bir bir belgeleriyle kanıtlanmaktadır.

Misyonerlerin ve buradaki yerli azizlerin insanlarımızı avlamak için kurdukları tuzakları, ülkemiz için beliren **kapkara** bir tehlikeyi, **İrticanın katmerlisini** ve misyonerlerin eylemleri ile onların **Haç**'ı koynunda saklı işbirlikçilerini, 32 kısım tekmili birden izleyelim...

Ankara / 21.12.2003

Ünlü bir Afrika özdeyişinden yola çıkarak Jomo Kenyatta şöyle diyordu:

"Hıristiyanlık Afrika'ya geldiğinde Afrikalıların toprakları, Hıristiyanların ise İncilleri vardı. Hıristiyanlar bize gözlerimizi kapayarak dua ve ibadet etmemizi öğrettiler. Gözlerimizi açtığımızda onlar bizim topraklarımızı, biz de onların İncilerini almıştık"(*)

Misyonerler Arasında Altı Ay

Ülkemizde Hıristiyan misyonerleri eylemlerine ilk olarak Ermenileri kışkırtmak şeklinde başlamış, bunlardan güç alan Ermeniler binlerce masum Türk'ü kadın, çocuk, yaşlı demeden, erkeklerin de cephede olmasından yararlanarak kahpece katletmişlerdi. Ardından Kürtlere el atan misyonerler onları isyana teşvik etmiş; bunun sonucunda gerek Ulusal kurtuluş savaşı sırasında gerekse Musul görüşmeleri sırasında, ayrı bir Kürt devleti kurmak isteyen çapulcular isyanlar çıkararak yine binlerce vatandaşımızın kanına girdikleri gibi, Musul'un elimizden çıkmasına da yol açmışlardı. Bilindiği gibi bu isyanların başlıcaları; 1921 yılında Koçgiri, 1924'de Şeyh Sait, yine 1924 de Nasturi, 1925 Sason, 1925 Roçkotan ve Ramon, 1926 ve 1930 Ağrı, 1926 Koçuşağı, 1937 Dersim isyanlarıydı.

Haçlı ordularının kuvvet kullanarak yapamadıklarını

gerçekleştirme hayaliyle; risalelerle, kitaplarla, okullarla, hastanelerle, vaazlarla, kasetlerle, filmlerle ve propagandanın her türlü yöntemleriyle büyük bir misyoner ordusu ülkemizin dört bir yanını istila etti. Şehirlerde onlarca ev kiraladılar. Amerikan, İngiliz, Kanada asıllı misyonerler günümüze gelindiğinde **"Taşeron"** olarak ta Korelileri kullanmaya başlıyorlar, Bunlar da insanlarımızla birebir diyalog kurarak Hıristiyanlık propagandasına girişiyorlardı. Korelilere kolayca avladıkları bir çok Türk'ü adeta **"amele"** gibi çalıştırıyorlardı.

Kilise Anonim Şirketi

Korelilerin misyoner faaliyetlerini kamufle etmek amacıyla açtıkları veya açmak için müracaat ettikleri hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı'na bildirdikleri şirketlere aldıkları **yerli** ortakların hisseleri yüzde iki ile yüzde beş oranında değişiyor, yüzde doksan sekiz ve yüzde doksan beşlik hisseleri de **yabancı** ortaklar alıyordu. Bu oranlardan yerli ortakların şirketlerdeki hisselerinin sembolik olduğu görülüyordu. Örneğin İstanbul'da kurulan **Gloria** adlı şirketteki Ankara-Keçiören'de ikamet eden **Semih Tanar** isimli yerli ortağın hissesi yüzde beş idi. Ankara'da Wan Joo Hwank'ın önce Ulus semtinde, daha sonra da Anıttepe'de açmak için Hazine Dış Ticaret Müsteşarlığı'na başvurduğu **Hunet** adlı şirketin nüfus kağıdında dini "Hıristiyan" yazan yerli ortağı Semra Tanar'ın hissesi de yüzde beş olarak görülüyordu.

"Tanar" soyadı; Hıristiyanlarca kurulup, Kurtuluş Kilisesi Pastörü yani bir nevi Papazı İhsan Yenal ve İngiltere, Amerika, Almanya, Finlandiya, Kanada, gibi ülkelerin vatandaşlarının kurup yönettiği **"Kardelen Derneği"**nin kurucula-

rı arasında da geçiyordu. Kardelen Derneği yöneticilerinin çıkardıkları dergilerde Hıristiyanlık propagandaları yapılırken, bu dergilerde yayınlanan haritalarda Türkiye'nin illeri; Hıristiyan illeri olarak gösteriliyordu.

Koreliler kurdukları şirketlerle İnanç Turizmi adı altında misyoner faaliyetlerini, bu toprakları tekrar Hıristiyanlığa kazandırma eylemlerini; İngiliz, Amerikalı, Kanadalı, Alman, ve diğer Hıristiyan ülke vatandaşlarıyla sürdürüp, ülkenin dört bir yanında cirit atarlarken, bizim yetkililerimiz de aval aval onları seyretmekle yetiniyorlardı.

Koreliler Türkiye'ye mastır yapmak, şirket kurmak gibi esas niyetlerini kamufle eden gerekçelerle geliyorlar, kiraladıkları evlerde hummalı bir Hıristiyanlık propagandasına koyuluyorlardı. Bunların arasında geçirdiğim yaklaşık altı aylık süre içinde bu evlerin yurdun her tarafını bir örümcek ağı gibi sardığını görüyordum. Misyonerler sadece ev toplantıları ile yetinmiyor, eğitimleri; Selçuk ve çevresi, Nevşehir ile civarında gerçekleştirdikleri kamplarda da sürdürüyorlardı. Ev toplantılarına, Kiliselerdeki kurslara ve kamplara, eğitim görmek için küçük yaştaki çocuklar da katılıyor, orta ve lise öğrencileri de bu misyonerlerin ağlarına düşüyorlardı.

Basında Hıristiyan misyonerlerin faaliyetleri çarşaf çarşaf sergilenmesine rağmen, Cumhuriyetin Savcıları her nedense irticanın katmerlisi karşısında sessiz kalmayı tercih ediyorlardı.

Misyonerler ev toplantılarında, kamplarda İslam dini ve ezanla alay ederlerken, Hz. Muhammed ve İslam alimleri için de **"Şeytan"** tabirini kullanıyorlardı.

Bu topraklara kendilerini İsa'nın gönderdiğini id-

dia eden misyonerler, Anadolu'nun Hıristiyanlığın yayıldığı ilk merkezler olmaları sebebiyle sözde atalarının olan bu toprakları tekrar ele geçireceklerini ve bu topraklara sımsıkı sarılıp, sahip olacaklarını da ilan ediyorlardı.

Misyoner faaliyetleri sonucunda Türkiye'de garip olaylar olmaya başlıyor, bu toprakların tapusunun başkalarına ait olduğunu göstermeye yol açacak türden gelişmeler son hızıyla sürüyordu. Eskişehir'de Taşdelen olan sokak ismi Firavun'a, Şişli'de Ölçek olan sokak ismi Papa Jean Roncalli'ye dönüştürülüyordu. İstanbul burçlarına bayrağı ilk diken yiğit Ulubatlı Hasan'ın ismi ise Sultanbeyli'de bir sokağa çok görülüyor, yerini Yolkonak sokağına bırakıyordu.

Yeni Mesaj gazetesinden **Faruk Alemdar**'ın haberine göre Silivri'de bir başka Yunan tezgâhı sergileniyordu. Osmanlıyı sırtından hançerleyen Aziz Nektorios'un Silivri'deki evi yeniden inşa ediliyordu. Bu inşa olayı o kadar hızlı yürütülüyordu ki, Anıtlar Yüksek Kurulu'nun onayı dahi beklenmiyordu.

Aziz Nektorios, Osmanlı zamanında yaşamış Hıristiyan bir din adamı. Bu adam Osmanlıdaki Rumları ayaklandırmış, onların her daim Osmanlıyı sırtından vurmalarını sağlamıştı. Gazete, "Osmanlıyı arkadan hançerleyen aziz" başlığı ile şunları aktarıyordu:

"Silivri Belediyesi'nin, Turizme canlılık kazandırmak(!) amacıyla yapımını pek önemsediği evin sahibi Aziz Nekterios'un kim olduğu hakkında, Silivri konusunda Osmanlı arşivlerinde incelemeler yapan Avukat Hulusi Üstün bazı bilgiler verdi. Üstün'ün verdiği bilgiye göre, Aziz Nektorios, Osman-

lı topraklarındaki Rumları isyan için hazırlayan önemli isimlerden birisi. Bir diğeri ise Selimpaşa'da doğmuş Dr. Sarandi Arhiyen olup, kurulmasına ön ayak olduğu okullarda, Rum çocuklarına Osmanlıya karşı isyan bilinci verilirken, Aziz Nekterios ta bu işin manevi boyutunu halletmiş. Bu iki ismin Rumların Osmanlıya karşı ayaklanarak Yunanistan'ın kurulmasında önemli rolleri olduğuna işaret eden Üstün, 'onun için Silivri ve Selimpaşa'nın Rumların nezdinde büyük yeri var' diyerek Aziz Nekterios'un evi olayının sıradan bir Turizm olayı olarak görülemeyeceğine dikkat çekti.

Mahalle sakinleri ise Silivri'deki gelişmelere dikkat çekiyorlar. Söylediklerine göre Nekterios'un evinin bulunduğu mekan periyodik aralıklarla Yunan vatandaşı ve papazlar tarafından ziyaret ediliyor. Hatta Dr. Arhiyen'in kurduğu Rum okulunun yerinde ayinler düzenliyorlar. Gece yarısından sonra da Silivri sokaklarını gezerek sokak çocuklarının tespitini yapıyorlar."

Nektorios için canını dişine takan **Belediye,** Çanakkale'de şehit olan gençlerin ruhu için yapılan çeşmenin yok olup tarihe gömülmesine ise seyirci kalıyordu.

Aziz Pavlus yürüyüşleri düzenleyerek, gerçek amaçlarını gizleyen misyonerler buradaki işbirlikçileri ile el ele vererek amaçlarına ulaşmayı hedefliyorlardı. Bu etkinliklerde ve dayanışmada Yunanlıları, Rumları, Ermenileri, Amerikalı, İngiltereli, Kanadalı ve Koreli misyonerlerin yanında **"hoşgörü"** hainlerini de görüyorduk. Misyonerlerin gerçek yüzünü görmek için uzun boylu araştırma yapmamıza gerek yok sanırım. Afrika önümüzde yeterli dersi almamız için bir örnek olarak duruyor.

Afrikalı bir ihtiyar, İngiliz misyonerlerine şunları söyler:

"Siz buralara geldiğinizde elinizde sadece kutsal kitabınız vardı. Bizim ise bol verimli, üzerinde mutluluk içinde yaşadığımız topraklarımız. Şimdi bizim kutsal kitabımız ve ümitsiz bir geleceğimiz oldu. Buna karşılık sizin de topraklarınız."

Hıristiyan misyonerler Afrika ülkelerinde yürüttükleri Hıristiyanlık propagandalarının meyvelerini, bu ülkelerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sömürerek toplamaya başladılar. Ardından ülke yönetimine çöreklenerek, kara derili bu insanları köle gibi kullanmaya ve onları iliklerine, kemiklerine kadar kemirmeye başladılar.

Afrika'ya ilk ayak bastıklarında onlara sevgi dini getirdiklerini ilan ederek ellerine bu sevgi dininin kitaplarından İncili tutuşturan Hıristiyan misyonerler Afrika'yı sömürdükçe sömürürken kendileri de semirdikçe semirdiler. Tüm bu olumsuzlukların sonucunda mutlu ve her anlamıyla kendine yeten Afrika, bir deri bir kemik kalmış insanlarıyla, **"İnsancıl (!)"** misyonerlerin ülkelerine el açar bir duruma düşen acınası görüntülerle yeni dünya düzenindeki yerini alıyordu.

Örümcek Ağı Gibi Sardılar

Ankara'da yayınlanan **Politika** dergisinde **"Misyonerlik arttı mı"** başlığı altında bazı saptamalarda bulunuluyordu:

"Türkiye'de sorun eksikliği varmış gibi, bir de misyonerlik meselesinin boy gösterdiği öne sürülüyor. Bazı Hıristiyan mezhep Kiliselerinin din propagandasını aşan faaliyetler

içine girdikleri yolunda iddialar var. Bunun literatürdeki adı: Misyonerlik.

İddialar ne derece doğru bilinmez. Ama şunu belirtmeden geçemiyoruz. Misyonerlik için iki şart var: Birincisi yoksulluk, ikincisi cehalet. Ülke ekonomik bunalımı aşamazsa ve de eğitim ciddileşmezse İslamı da bir takım yobazlara bırakırsak, sadece misyonerlik değil, çok daha büyük dertler de gelecek. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın"

Ülkemizde misyonerlik faaliyetleri bir iddia olmaktan çok, bir realitedir. Hıristiyan misyonerler yurdumuzu bir örümcek ağı gibi sarmış il il, ilçe ilçe, köy köy dolaşarak zehirli fikirlerini halkımıza aşılıyorlar. Ankara'da hemen hemen her semtte her mahallede bir misyoner evi mevcut olup buralarda çok yoğun bir şekilde faaliyetlerde bulunmaktadırlar. Somut örnekler vermek gerekirse;

Kore vatandaşı **Wan Joo Hwang**'a ait **Balgat, Ehlibeyt mahallesi, Ceyhun Atıf Kansu caddesi 18. Sokak 4/1 deki evde** her Pazar saat 14.00 ile 19.00 arasında Hıristiyanlık propagandası ve tapınma ayinleri yapılıyor.

Koreliler Karakolda

30 Temmuz 2000 tarihinde Wan Joo Hwang'ın evinde Hıristiyanlık propagandasının yapıldığı gün Kore'den gelen Hıristiyan bir din adamı, bir gün önce kendilerinin Altınpark'ta oturup konuşurlarken Polislerin gelip karakola götürdüklerini orada çok zor anlar geçirdiklerini iddia ediyordu. Koreliye göre masum masum otururlarken Polis gelip onları alarak karakola götürmüştü. Oysa gerçek çok geçmeden or-

taya çıkıyordu. **Kyung Joon Lee**, **Tae Soon**, **Hyo Soon** adlı Koreliler, Altınpark'ta İncil, broşür, el ilanları gibi bildirileri dağıtırken rahatsız ettikleri vatandaşların şikayeti üzerine görevli ekipler tarafından karakola davet edilmişler, ardından adli tabipliğe sevk edilerek 32765-66-67 No'lu raporla serbest bırakılmışlardı.

Adamlar Kore'den kalkıp, gelmiş, Ankara'da misyonerlik faaliyetlerinde bulunurken vatandaşların şikayeti üzerine yakalanmış, ama ev toplantılarında ***"Biz masum masum otururken polis bizi alıp götürdü"*** yalanına sarılmışlardı. Hıristiyanlığın kurucusu **İsa,** izleyicilerine Matta İncili 10/16'da **"yılan gibi akıllı olun"** demiş, onlar da onun bu sözlerine sadık kalarak ne denli sağlam Hıristiyan olduklarını suçsuz insanlara iftira atarak kanıtlamışlardı.

Yine Kore vatandaşı **Sun Woo Lee**'ye ait Yenimahalle'deki evde, Norveç vatandaşı **Svein Mostad**'a ait Dikmen'de bulunan binada ve İngiliz, Kanada, Amerika vatandaşlarının Ankara'nın değişik yerlerindeki ikametleri, işyerleri, büroları ile bir çok Türk Hıristiyanın da örneğin, Keçiören'de **Erol** isimli yurttaşın evlerinde Hıristiyanlık propagandaları son hızla sürüyor. Yetkililerimiz de bu faaliyetleri sadece seyretmek zorunda kalıyordu.

Erol kardeşimiz, misyonerlik faaliyetlerinde kendi deyimi ile yoğurdu cesaretle yiyen bir yiğ it!.. Ona göre İslam; **kokmuş yemek**, Hıristiyanlık ise **taze yemek**!..

Misyonerlere bu faaliyetlerinde sonsuz özgürlük tanınmasının en önemli sebebi olarak AB gösteriliyordu. Oysa AB'nin şartı; sadece tebliğ amaçlı din propagandasının yasaklanamayacağı idi. Bizde ise elit tabakanın amentüsü her durumda kayıtsız şartsız Amerika ve Avrupa'ya itaat olduğu

için misyonerlerin ihanetlerine de göz yumuluyordu. Oysa Yunanistan yine Hıristiyan kökenli Yahova şahitlerinin propagandalarını yasaklarken ibadethane açma isteklerine bile karşı çıkıyordu.

Türkiye'de ise Hıristiyan misyonerler ev ev toplantılar yapıp burada İslam dininin büyüklerine **"şeytan"** deme cüretini bile gösterirken, propaganda amaçlı olarak dağıttıkları kitaplarında ve yine ders amaçlı kullandıkları yayınlarda Türkiye Cumhuriyetini tanımıyorlar, ülkemizin yarısını İncil'de geçtiği gibi "Anadolu" olarak tanımlarken, diğer yarısını da Ermenistan olarak gösteriyorlardı.

Amerika'nın tutuşturduğu "Ermeni katliamı" yalanına, Fransa, İtalya katılıyor, Alman Parlamentosu da bu konuda diğerlerinden hiç geri kalmıyordu. Bunların ağa babası, bizim basının Türk papası tartışmaya ilginç bir boyut ekliyor, tam bunaklığına yakışır cinsten ve Hıristiyanlığın özünde taşıdığı "yalan, iftira, hile" dolu bir açıklamasına tanık oluyorduk. Papa, Vatikan'dan yaptığı açıklamayla, Birinci dünya savaşının çıkış nedenlerini de sözde Ermeni soykırımına dayandırıyordu.

Kardelen Derneği

Papa, Hıristiyanlara Türkiye'ye gidin çağrısı yapıyor, onlar da Efes ve benzeri yerlerde yaptıkları gizli toplantılarda ***"Bu topraklara bizi Tanrı gönderdi. Bu topraklara tekrar sahip olmalıyız"*** diyorlardı. Hıristiyanlar misyonerlik çalışmalarını, dergileri, kitapları, film, tiyatro, video, cd, ev ve kamp toplantıları, Kilise kursları, vakıfları ile sürdürürken çok geçmeden derneklerini de kuruyorlardı.

11.08.1999 tarihinde Ankara'da Hıristiyanlarca kurulan Kardelen Derneği kuruluş amacını; *"Yoksulluğa ve kimsesizliğe yol açan nedenlerin ortadan kaldırılması için gerekli önlemlerin alınması ve ülkemizdeki kimsesiz veya yardıma muhtaç kişilerin ekonomik, toplumsal, kültürel, mesleki ve benzeri bakımlardan geliştirilmesi yolunda çaba göstermek, Kimsesiz veya yardıma muhtaç kişilerin **çağdaş, demokratik, laik eğitimi** düzeylerine diğer vatandaşlarla eşit koşullarla sahip olarak kavuşmalarını temin maksadıyla çalışmalar yapmak..."* şeklinde ilan ediyordu.

Hıristiyanlarca kurulan bu derneğin kurucuları; Tıp Doktoru, 1929 doğumlu Nüfus kağıdında "İslam" yazan Feriha Akın, Ev hanımı 1969 doğumlu nüfus kağıdında **Hıristiyan** yazan Semra Tanar, Nüfusunda **İslam** olarak görülen 1958 doğumlu ev hanımı Aysel Marangoz, Kimliğinde **İslam** yazan 1967 doğumlu ev hanımı Çiğdem Özbek, Kimliğinde "İslam" ibaresi yer alan ev hanımı Yüksel Ülkü Sünkıtay, Öğrenci olan İslam tâbiiyetli 1978 doğumlu Hicran Özbek, **Hıristiyan** kimliğine sahip 1973 doğumlu ve yine ev hanımı olan Şazimet Çaka'dan oluşuyordu. Dernek üyelerinden aylık beşyüz bin lira aidat alıyor, bu da yıllık altı milyon lira tutuyordu.

Derneğin Üyeleri arasında Ankara-Kolej Servi Sokak'ta yer alan Kurtuluş Kilisesinin din adamlarından İhsan Yenal Özbek'te yer alıyor, İhsan Yenal, dernekte Onur kurulu üyeliğini de yürütüyordu.

Peter Wunderlich Alman uyruklu, **Ulrike Wunderlich** Alman uyruklu, **Harriet Zuurman Cornelius** Hollanda, **Michael John Cornelius** İngiltere, **R. Andrew Hoard** Amerika,

Kenneth Albin Erickson Amerika, **Norita Joy Erickson** Amerika uyruklu üyeler olup, Dernek bunlara ilaveten geri kalanları Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarından oluşan 39 kişiden meydana geliyordu.

Beş ev hanımı, bir öğrenci ve bir doktorun kurduğu bu dernek toplantılarını Hilton otelinde yapıyor, 1999 yılı harcamaları için de 496 milyar 726 milyon lira ayırmayı planlıyorlardı.

Derneğin orta vadeli çalışma hedefleri açıklanırken Türk toplumuna olan düşmanlık ve kin yine ortaya çıkıyor ve insanlarımıza yapılan hakaret resmileştiriliyor, toplumumuz; **duyarsızlık, korkaklık ve acımasızlıkla** suçlanıyor, ne yazık ki, bu hakaretler sineye çekiliyordu. Dernek "Koruyucu Hizmetler" başlığı altında özetle şu tür hezeyanlarda bulunuyordu:

*"Bilindiği gibi toplumumuzun **duyarsızlığı, korkaklığı ve acımasızlığı** nedeniyle bir çok zihinsel özürlü çocuk cami kenarlarında sokaklara terk edilmektedir"*

Dernek amaçlarını, kimsesiz zihinsel özürlülerin korunmasını, geliştirilmesini ömürlerince toplum içersinde kaynaşmalarını sağlamak olarak belirleyip, özürlülere yardım vaat ederken, Kardelen Derneği'nin faaliyetleri başlığı altında 6. Maddede şunları yapmayı hedefliyorlardı:

"Yetimler yurdunda kalan çocukların ihtiyacı olan tekerlekli sandalye ve diğer lüzumlu ortopedik gereçler için Kifas'a ((KİFAS)) yapılacak para yardımlarını teşvik edip kolaylaştırmak. Bağış yoluyla yapılacak bütün yardımların temin edilmesini kolaylaştırmak."

Hıristiyan misyonerler Türkiye'de de taktiklerini değiş-

tirmiyorlar, Afrika ve diğer yerlerde olduğu gibi Hıristiyanlığı yaymak için öncelikle sağlık alanını seçiyorlardı.

Sadece Ankara'da değil tüm Türkiye'de örgütlenmeyi amaçlayan dernek, **Özgürkentler** kurmayı da ideallerinin arasına alırken, yapılacak yardımları **"Kifas"** adlı bir şirkete yöneltmeyi amaçlıyordu. Kifas, isim olarak **"Mesih'in yaşamı"** adlı **George Ford** adlı birinin yazdığı kitaba göre İsa'nın ilk öğrencilerinden Simun'un, yine İsa tarafından takılan lakabıydı ve "Kaya" anlamına geliyordu.

İsmini İsa'nın öğrencisinden alan Kifas, Bilkent Üniversitesi Busel Hazırlık Okulu eski öğretim üyesi olan Ken Erickson tarafından 1992 yılında kurulmuş. Kardelen derneğinde mali sayman olarak görev yapan Erickson'un eşi Norita Joy Erickson Kifas adlı şirketin internetteki sitesinde Kardelen Kimsesiz Zihinsel Özürlüleri Koruma Derneği kurucusu olarak gösteriliyordu.

Ken Erickson da aynı zamanda Kardelen Derneği'nin Yönetim kurulu üyesiydi. Kardelen Derneği'nin mali saymanlığını ise Norita Joy Erickson yürütüyordu.

Dernek Ulus'ta Ankara belediyesinden kiraladığı bir bina da faaliyet gösterdiğini resmi makamlara bildiriyordu. Binanın yerini incelemeye gittiğimde çevredeki esnaftan tavuk kümesini andıran bu yere dernekten kimsenin uğramadığını öğreniyordum. Dernek gelirleri incelendiğinde ise çok ilginç bir tablo ortaya çıkıyor, derneğin milyarlarca lira bağış aldığı belgeleniyordu.

1.5.2000 tarihinde Derneğin Amerikalı saymanı Norita Joy Erickson 1 milyar 400 milyon lira bağışta bulunuyor, dernek adına yine kendisi tahsilatı yapıyordu. Norita 5.6.2000 tarihinde bu kere 800 milyon lira veriyordu.

Hollandalı Annelies Cvan Wijgaarden 1 milyar lirayı 1.3.2001 tarihinde ödüyor, yine aynı gün Alman uyruklu Karin Wizemann, 2 milyar lira veriyordu, Wizemann 1.4.2001 tarihinde ise 7 milyar 500 milyon lira bağışlıyordu. Bağış furyasına Kanadalı Bryce 800 milyon lira ile katılırken, Japon Büyükelçiliği de 300 milyon ile **"ben de varım"** diyordu.

Tıp doktoru Feriha Akın 5 Milyar gönderirken Kurtuluş Kilisesi papazı İ. Yenal Özbek'in eşi Çiğdem Özbekte 5 milyar ile bu kervana katılıyordu. Merkezi Ankara Ulus'ta bir masa bir sandalyeden ibaret görünen Derneğin, aldığı bağışlar incelendiğinde çok büyük miktarlarda paralara hükmettiği görülüyordu.

Kardelen Derneği çalışmalarını yürütürken rehber olarak kendisine bilimi, teknolojiyi alacağını, hurafeler ve tabuları yıkmak için her türlü propaganda çalışmasını da yürüteceğini cümle aleme ilan ediyordu.

Dernek amaçlarının en önemlisini hurafe ve tabuları yıkmak olarak açıklarken, dernek üye ve yöneticileri, çocuklar için Hıristiyanlık propagandası yapmak amacıyla çıkardıkları **"Kucak"** adlı dergide hurafenin de, tabuların da katmerlisini sergiliyor, küçücük çocuklarımızı zehirliyorlardı.

Derginin Aralık 1999 tarihli sayısının 16'ncı sayfasında **"Kutsal Kitapta Anadolu"** başlıklı yazının ikinci paragrafı rivayetten geçilmiyordu:

"... Rivayete göre o dönemde yaşayan çok fakir bir adam varmış. Evlenme yaşına gelmiş üç kızı varmış. Fakat onlara gerekli olan çeyizi hazırlayamamış. Aziz Nikolas, kızlarının evlenmesini sağlayabilmek için bir gece gizlice pencerelerinden girip herbiri için bir kese altın bırakmış. Böylece

gizli hediye verme geleneği başlamış. Batıda bugün 25 Aralık'a alınmış ve Nikolas bir pencere yerine bacadan giriyor.

Bugün Demre'de Nikolas için bir Kilise yaptırılmış. Çünkü Hıristiyanlık resmi bir din olmadan önce inancı için öldürüldü. Ve o zaman mezarının üzerine bu Kilise inşa edilmiş. Bugün çok harap bir Kilise görülmektedir.

Peki Myra sadece Nikolas'ın geldiği yer olduğu için mi önemli. Pavlus buraya Luka ve Aristarkus ile birlikte gelmişti. Tutuklanmışlardı ve Roma'ya götürülüyorlardı. Yol üstünde de Myra'ya uğradılar. Orada Yuliyus adlı bir komutan onları İtalya'ya götürecek bir gemi bulmuştu. İtalya'ya olan bu yolculukta pek çok fırtına yaşadıkları için oldukça zor geçti. Bu hikayeyi Elçilerin İşleri 27. Bölüm 5. Ayetten itibaren bulabilirsiniz."

Kendilerine bilim ve teknolojiyi rehber edindiklerini söyleyenlerin küçücük çocukları Hıristiyan yapmak amacıyla yayınladıkları dergilerde, oldukça garip bölümler de yer alıyordu:

"Luka 1:43'ü okuyun. Elizabet, Meryem onun yanına gelince coşkuyla onu selamladı. ***Elizabet, Meryem'in kimden hamile kaldığını anladı. Tanrı kendisini alçalttı ve aramızda yaşadı.*** *Tanrı insan oldu, bebek olarak dünyaya geldi. Senin gibi yaşadı. Neden? Bizi günahtan ve bu karanlık dünyadan kurtarmak için."*

Bu yazıdan kolayca anlaşılacağı gibi Elizabet anında Meryem'in kimden hamile kaldığını anlıyordu. Luka bunu açıkça yazmıyor peşinden gelen **'Tanrı kendini alçalttı'** sözleri ile durumun vahametini üstü hafifçe kapalı bir şekilde de olsa açıklıyordu. Bunlar da küçücük beyinlere **"din"** diye yutturuluyordu.

Aynı sayı 6. Sayfada Zeytinburnu Kilisesinden bir okuyucu şiiri:

"İsa bizi seviyor
Bize yaşam veriyor
O bizim ***kıralımız***
Yaşayan tek Tanrımız"

Kralları İsa aynı zamanda yaşayan tek Tanrılarıymış. Bunlara göre başka Tanrı yok. Ya Allah?.. Bunlara göre, haşa sümme haşa o yedekte!.. **Bill Bright** tarafından yazılan ve Hıristiyan misyonerlerince ders kitabı olarak kullanılan **"İman yaşamında Serüven"** adlı kitabın 8. Sayfasında Hıristiyanlar, İsa Mesih tarafından yaratıldıklarını söylüyorlardı:

"İsa Mesih, Tanrı'yla EŞİT ÖZ niteliktedir. ***İsa Mesih tarafından yaratıldığımıza göre,*** *yaşamımızın ana sorunlarına yanıt verebilecek tek kişi yine kendisidir. 'Nereden geldim? Nereye gidiyorum? Niçin buradayım?' Bu soruları kendi başınıza yanıtlayabiliyor musunuz?*

Sizi yaratan Tanrı'ya iman ettikten sonra yaşamınızı denetim altına alan Kurtarıcı İsa ile birlikte yaşamınız yepyeni ufuklara yönelecektir. Amaçsızlıktan ve düzensizlikten kurtulup Mesih'in engin yaşamına, amaç ve güç dolu bir yaşama kavuşacaksınız. Bundan böyle, bu dünyaya rastlantıyla gelmiş biri olmayacaksınız. Yaratıcınız Tanrı'nın bir evladı olacaksınız"

Neyse biz biraz önceki şiire devam edelim:

"İsa-Tanrı Oğlu
İsa- Kutsal Kuzu
İsa- İmmanuel
İsa-Mesih"

İsa ile ilgili bir başka şiir, dergide şöyle yer alıyordu:

"Rab İsa bizim için öldü
Çarmıha gerilerek öldü.
Bizim günahlarımızı yıkadı
Bizim için her şey yaptı."

İsa Hıristiyanların günahlarını yıkamış, bu açıklama sonucunda insanın aklına şu soru geliyor; İsa deterjan mı?..

Bilimi ve teknolojiyi rehber edinen Kardelen derneğinin Yönetim kurulu yedek üyesi Çiğdem Özbek ve bir başka yedek yönetim kurulu üyesi Harriet Cornelius; **Çiğdem Abla** ve **Harriet Abla** imzaları ile Kucak dergisinde yazdıkları başyazıda, İsa'ya inanarak bir **yaratık** yani **mahluk** olduklarını vurguluyorlardı. Oysa dinler insanları daha mükemmel insan yapmak için gelmişlerdi. Bunlarınki ise yayınladıkları dergilerde de belirttikleri gibi sadece **yaratık** yapmak için.

*"Biliyor musunuz, İsa'da yeni bir **yaratık** olduktan sonra sahip olduğumuz yeni giysilerimiz de vardır: Elbette bunlar ruhsal giysilerimizdir. Ve çocuklar, bu giysileri bize veren, Sevgili göksel Babamız'dır."*

Kucak Dergisi 23. Sayısında ise çocukların kamp izlenimleri yer alıyordu:

"Rab İsa'ya çok teşekkür ederim. Çünkü bu kampta benimle konuştu ve bana bereketlerini sundu. Bunun için Rab'be teşekkür ederim."

Hazal Ergül adlı bir küçüğün yazdıkları:

"Elişi saatini çok sevdim
havuza gitmeyi çok sevdim

kamp ateşi çok güzeldi
Harriyet abla'nın anlattığı hikaye çok güzeldi
Turnuvayı sevmedim
Dua zamanını çok sevdim
Oyun saati çok güzeldi
Öğretmenimi çok beğendim
Arkadaşlarımı çok sevdim
İlahiler çok güzeldi
Hazine avımızda çok güzeldi
Bir gün hastaydım ve dua ettik,
Tanrı'ya hastalığım geçti.
Musa'nın hikayesi çok güzeldi
Musa'nın kitabı çok güzeldi"

İsimsiz rumuzuyla yazılmış bir başka mektup:

"Beni bu tatilde bereketlediğin için, benim yüreğime konuştuğun için sana çok teşekkürler. Bana seni tanıma fırsatı çıkardığın için sana çok teşekkürler. İsa'nın yüce ismiyle AMİN."

Haziran 2000 tarihli 28. Sayıya göre Kucak Dergisinin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü, Yayın Kurulu Üyesi, Kurtuluş Kilisesinin Pastörü yani Papazı İhsan Yenal Özbek'ti. İhsan Yenal, aynı zamanda Kardelen Derneği'nin de Onur Kurulu Üyesi.

Kardelen Derneği Yönetim kurulu yedek üyeleri Çiğdem Özbek, Harriet Cornelius Kucak dergisinin yazarları ve yayın kurulu üyeleriydi...

Bilim ve teknolojiyi rehber alan Hıristiyanların misyonerlik aracı Kucak dergisinden İnciler:

"...İsa dünyaya geldiği zaman bize sevgisini ve gücü-

nü göstermek için mucizeler yaptı. ***O hiç yoktan bizim yaptığımız uçaklardan çok daha iyisini yaratabilirdi,*** *çünkü o gücünü babası Tanrı'dan alıyordu. İsa çok alçak gönüllüydü.* ***En iyi bilim adamı yada mühendis*** *kendisi olduğu halde dünyaya bir hizmetkar olarak geldi. Bizim yerimize ölmeye karar verdi. İşte Tanrı inanılmaz güzellikteki sevgisini bize böyle göstermek istedi."*

İsa en mükemmel uçakları bile bir anda yaratabilirmiş ama yapmamış. En iyi bilim adamı ya da mühendis İsa imiş. Peki İsa hayatında bilimsel hiçbir icat yapmış mı? Tabii ki, hayır. İlim kariyerini gösteren bir buluşu var mı? Tabii ki, yok!.. ***"Ben İsa'yım"*** diyen Hasan Mezarcı'ya bunları gördükten sonra kızabilir misiniz?..

Hıristiyan misyonerler, küçücük çocukları kamplara götürerek buralarda propaganda amaçlı seminerler düzenliyorlar, küçücük beyinlere tatil amaçlı gözüken gezilerde Hıristiyanlığın sapık öğretileri aralıksız olarak aşılanıyordu. Bu kamp ve gezilerden sonra çocukların izlenimlerini yine aynı derginin Eylül 2000 tarihli sayısından okuyalım:

"İsa'nın her zaman bizimle olduğunu ve her zaman kapımızı tıklattığını öğrendik. Ve bizim de nasıl sırlarımızı en iyi ve güvenilir kişiye anlatıyorsak, öyle İsa Mesih'e anlatabileceğimizi öğrendik. Çünkü İsa Mesih güvenilir, adil, çok iyi ve huzur dolu bir dosttur."

Bir başka mektup:

"Hazine avından sonra karşımızda hediye paketlerini görünce çok şaşırdık. Çok sevindik. Sürpriz oldu bizim için."

Kendini çarmıhtan kurtaramayan İsa, 2000 yılına geldiğimizde bu mektubun sahibini kurtarmış:

"Bir kez babam bana bir bisiklet almıştı. Onu öğrenmek istiyordum. Önce abim öğrendi. Ondan sonra ben öğrenmeye başladım. Ve bir gün bisiklete binerken üç dört tane motosiklet geldi. O anda abim bisikleti benden almıştı ve ben kenardan koşuyordum. Sonra bir motosiklet isteyerek bana çarptı ve sonra karnımın üstünden geçti ve gitti. Karnıma hiçbir şey olmadı. İsa Mesih beni kurtardı. Rab'be teşekkür ediyorum."

Kardelen Derneği yöneticileri ve Kurtuluş Kilisesi din adamlarının da yayın kurulunda yer aldığı Hıristiyanların propaganda aracı olan **"Kucak"** dergisinde yayınlanan haritalarda **"Türkiye"** adı anılmıyor, yurdumuz Hıristiyan ülkesi olarak gösteriliyordu. Ankara'da basım ve dağıtımı yapılan Kucak adlı derginin; Aralık 1999, Şubat 2000, Nisan 2000 ve diğer sayılarında Marmara bölgesi ve civarını İncil'de geçtiği gibi **Asya ili**, Tuz Gölü ve civarını **Galatya**, İç ve Doğu Anadolu bölgelerini **Kapadokya**, İstanbul ve çevresini **Bitinya,** Karadeniz bölgesini de **Pontus** olarak gösteriyorlardı.

Katliam Yaptıran Kilise

Kilisenin Afrika'nın Hıristiyan nüfusunun yüzde 91'ini içinde barındıran **Ruanda**'da katliam yaptırdığı Fransa'da yayınlanan haftalık **Le Nouvel Observateur** Dergisi'nin haberiyle öğreniliyordu.

1994 yılı Nisan, Mayıs ve Haziran aylarında üç ay süreyle Ruanda' da işlenen ve 500 binden fazla insanın hayatına mal olan soykırımın asıl sorumlusunun Ruanda Katolik Kilisesi yetkilileri olduğu açıklanıyordu.

Ruanda'daki korkunç katliam ile ilgili raporları ve belgeleri yayınlayan, Fransızların haftalık Le Nouvel Observateur dergisi, **"Cellat papazlar da var!"** üst başlığı ve **"Soykırım: Ruanda Kilisesinin kara dosyası"** ana başlığı altında tüyler ürperten gerçekleri dünya kamuoyuna duyuruyordu.

Yazıda Hıristiyan din adamlarının marifetleri şu şekilde dile getiriliyordu:

"Ülkedeki soykırım üzerinde yapılan soruşturmalar gösteriyor ki, Katolik papazlar ve bu arada Protestan din adamları katliamlara doğrudan ve bizzat katılmışlar, cani milislere rehberlik etmişler, hatta onları yönlendirmişlerdir. Ayrıca katillerden kaçıp Kiliselerine sığınan masum insanları ihbar etmişlerdir. Ayrıca Hutular ile Tutsiler arasındaki kini daha bir alevlendirmiş ve daha ziyade körüklemişlerdir.

Ruanda'da olayları yatıştıracak yerde daha çok tahrik eden Kilise yönetiminin ülkede yapılan soy kırımı örtbas etmeye çalışması, Hükümetin yaptığı soy kırımı kamufle edip, yerli halkı asi olarak ilan etmesinin ve suçu bu zavallı insanların üzerine atmasının en önemli nedenleri de şöyle sıralanıyordu:

"Kilise yetkililerinin bu akıl almaz tutumları, Ruan-

da Kilisesinin ülkede yıllar boyu kazandığı maddi imkanları elinden kaçırmak istemeyişinden ileri gelmektedir. Ruanda Kilisesi gerçek anlamda devlet içinde devlettir. Ülkenin en büyük ve bir numaralı toprak ağasıdır. Bir numaralı yatırımcı ve hükümetten sonra en fazla eleman kullanan bir kuruluştur."

Kıbrıs'ta binlerce Türkün kanına giren Rum çetecilerinin başı ve baş dayanağı da yine Hıristiyan bir din adamı olan Makarios değil miydi?

Bu Vahşilik Neden

Hıristiyanlar gerek haçlı seferleriyle, gerekse engizisyon dönemlerinde ve hatta kendi mezhepleri arasında çıkan çatışmalarda milyonlarca insanı bebek, yaşlı, kadın, erkek demeden İsa adına katlettiler, diri diri yaktılar. Çarmıhlara gerdiler, kazıklara oturttular, kadınlara kızlara tecavüz ettiler... Bu vahşiliklerden dirilerin yanında ölüler bile nasiplerini, Kilisenin emri ile mezarlardan çıkarılıp, yakılarak aldı.

Buna rağmen Kilise Kutsal Kitap'a insanları inandırmak için yüzbinlerce misyoneri dünyanın dört bir yanına saldı. Bunların dağıtması için milyonlarca kitap bastılar... Hep, **"Ah bir şu kitabı okusanız, nasıl da inanacaksınız"** masalını söylediler. İnsan o kitabı sağlam kafa ile okudukça iyi ki "Hıristiyan ve Yahudi olmamışım" diye şükrediyordu. Ama bazı Hıristiyanlar yüzsüzlüğü had safhaya çıkararak kutsal kitaplarını, basıp dağıttıkları yayınlarında yere göğe sığdıramıyorlardı.

İncil Kur'ânı Geçersiz Kılmış

George Bristow, "vaat, eski anlaşma' da (Tevrat, Zebur ve peygamberin yazıları) Tanrı' nın değişmez amacı" adlı kitabının **"sunuş"** yazısında İstanbul'a geliş nedenini şöyle anlatıyordu:

"1987' de İSTANBUL' a geldim. O zamandan bu yana birçok Müslüman arkadaşla inanç üzerine sohbet etme fırsatı buldum. İnancımıza ve Kutsal Kitap' ımızı oluşturan Tevrat, Zebur ve İncil' e karşı saygılı olmalarını takdir ediyorum. Kendilerine göre bu kitaplara inanıyorlar. Bu nedenle de Tanrı' nın birliği ve sonsuzluğu, O' na borçlu olduğumuz saygı ve sevgi gibi bir çok ortak noktamız var.

Bununla birlikte bu değerli arkadaşlarla çelişkiye düştüğümüz noktalar da oluyor. Örneğin onlara göre Allah, Hz. Musa' ya, Hz. Davut' a ve Hz. İsa' ya (ve son olarak Hz. Muhammet' e) sırayla birer kutsal kitap vermiş, aynı sırayla da bu kitapların hükmünü kaldırmıştır. İddia şudur ki, her kitap kendisinden önce gelen kitapları geçersiz kılmıştır. Tabii ki bunun kaçınılmaz sonucu olarak en son gelen "Kuran-ı Kerim" diğer bütün kitapları geçersiz kılmıştır. Yani İslam inancı bir anlamda bu kitaplara dayandırılır, fakat uygulamada onları bozuldu ya da hükmü geçti diye yadsır ve onlara boş verilir.

Ben ise gerçeğin bu iddialardan çok farklı olduğunu hep anlatmaya çalıştım. Ama, "Bakın, bu konuda kulaktan dolma bildikleriniz doğru değil. Zebur hiçbir şekilde Tevrat' ı geçersiz kılmamıştır ki! Tersine Tevrat' ın yanında yer alan Zebur Tanrısal vahyin devamıdır. İncil de Tevrat'la Zebur'u

geçersiz kılmaz, onları tamamlar. Bunlar üç ayrı millete verilen üç farklı kitap değildir! Tanrı'nın değişmez amacını açıklayan tek vahiy dizisinin bölümleridir. Benim inandığım Tanrı kendi vahyini koruma gücüne sahip, güvenilir bir Tanrı'dır" gibi itirazlarım her ne kadar doğru olsa da, onlara ikna edici gelmiyor, çünkü bu kitapları hiç okumamışlar ve Tanrı'nın "değişmez amacı"n dan haberleri de yok. Dolayısıyla bu kavramlar onlara hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu insanların, "Kuran-ı Kerim hakkında ne düşünüyorsun?" şeklindeki sorularına, "Kuran'ı okudum ve inceledim. Onu bahsedilen Tanrı'nın vahyi olarak kabul edemiyorum, çünkü Tevrat, Zebur ve İncil'in uyum içinde açıkladığı bir takım temel gerçeklere ters düşüyor" diye yanıtlıyorum. Buna birçok kişi hemen, "O kitaplar zaten değiştirildi" diye karşılık vererek bir türlü anlamadıkları bu duruma bir gerekçe bulmaya çalışıyorlar. Bu da yukarıda söylediğim gibi, Kutsal Kitap'ı ve O' nda açıklanan sonsuz, değişmeyen Tanrısal planı ve özellikle Mesih'i gerçek kimliğiyle bilmemelerinden kaynaklanıyor.

İsa Mesih, Tevrat ve Zebur'la ilişkisini şöyle tanımladı:"

Bristow, İsa'nın, Tevrat ve Zebur'u tamamlamaya geldiğini açıkça söylediğini belirterek, kutsal kitaplarının bir tek harfini bile değiştirmeyeceğini yine İsa'nın ağzından naklediyordu:

"Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçek-

leşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek." (Matta 5: 17-18)

Demek ki, önce bu kutsal yazıları araştırarak, Mesih'le ilgili yazılanların ne olduğunu ve gerçekten önceki peygamberlerin İsa'yla ilgili tanıklık edip etmediklerini öğrenmeliyiz. İşte, bu çalışmayı hazırlamaktaki amaçlarımdan birisi, Eski Anlaşma'da Mesih Vaadini merkez alan bu değişmez amacı açıklamak, Mesih'le ilgili 'yazılmış olanların tümünü" ve O'nun eşsiz kimliğini ortaya koymaktır. Eğer okuyucu okunması önerilen bütün bölümleri okursa, bu konuyu açıklayan ayetleri gayet geniş bir şekilde görmüş olacaktır."

George Bristow, kitabında; Tevrat ve bölümlerinin İncilin temeli olduğunu belirtiyor, İncil'den yaptığı alıntıya dayanarak; *"kişiyi bilge yapıp kurtuluşa kavuşturacak kutsal yazılardır"* diyordu:

"Ne yazık ki, Eski Antlaşma'nın, "Hıristiyanların İncil'i tarafından iptal edilen "Yahudilerin" Kitabı olduğu düşünülür ve ihmal edilir. Ama bu, bir bina tamamlandıktan sonra temellerinin ve ilk katların artık gerekli olmadığını söylemek gibi bir şeydir! Tam tersine, bu eski İbranice sözler kişiyi ***"bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak olan Kutsal Yazılardır"*** *(II. Timoteyus 3:15). Çünkü, "Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazıların verdiği cesaretle ümidimiz olsun diye yazıldı" (Romalılar 15:4)*

Burada bir ve tek gerçek olan Tanrı'nın ne olduğunun gösterilmesiyle gerçek inancın temelleri atılmıştır. Burada, insanı Tanrı' dan ayıran lanet açıklanmıştır. Burada, Tanrı'nın kurtarıcı amacı ve planı belirtilmiştir. Burada, Kurtarıcı-

nın Kendisi vaat edilmiştir. Burada, günah ve acı çekmek gibi büyük ahlaki sorunlarla uğraşan insanları buluruz. Burada, insan kalbinin bütün telleri, ölümsüz şarkılarla titreşir.

Kutsal Kitap'ın bütünü gibi, Eski Antlaşma da kendi kurtuluşumuz, iyiliğimiz için bize verilmiş olan Tanrı'nın yetkili sözüdür. Bütün çabalarımızı zengin bir biçimde ödüllendirecek olan bir hazine gibidir. Büyük Gregory'nin söylediği gibi, "Kutsal Kitap, hem filin yüzebileceği hem de kuzunun yürüyebileceği bir akarsu gibidir." Ama duayla ve saygıyla incelenmelidir, çünkü kendisini hafife alanları yargılar."

Bristow, "Eski Antlaşma'nın Tanrısal ve insansal nitelikleri" başlığı altında şunları söylüyordu:

"Önce Kutsal Kitap'ın çok önemli olan ikili doğasını bilmeli ve kabul etmeliyiz: Kutsal Kitap, Tanrı esini olmakla birlikte insansal özelliğe de sahiptir. ***Tanrı Kutsal Kitap'ı yazmak için ölü araçlar değil yaşayan insanları kullanmıştır.*** *Tanrı, insanların kişiliklerini bir yana atmamış, bunun yerine Kendi esinini kaleme almakta insanları yazar olarak kullanmıştır. Kutsal Kitap içindeki kitapçıklarda bulunan üslup ve içerik zenginliklerinden ötürü, bu gerçeğin anlaşılması özellikle Eski Antlaşma'yı incelerken çok önemlidir."*

Bristow, Kiliselerde de dağıtılan kitabında; "Eski Anlaşma'nın amacı" başlığı altında, Müslümanların ve Hıristiyanların Tevrat ve Zebur'dan oluşan eski anlaşma ve İncil ve bölümlerinden meydana gelen yeni anlaşma yani kısaca Hıristiyanların kutsal kitaplarını okumadıklarından şikayet ediyordu:

"İslam dini, varlıklarının ve esinlerinin sorgulanmaması gereken kitaplar olarak belirttiği Tevrat ve Zebur'a (Eski Antlaşma yazılarının geneline verilen Arapça adlar) tüm Müslümanların inanmalarını gerektirir. Buna karşın değişik nedenlerden ötürü bu kitaplar günümüzde okunmamaktadırlar. Bu yüzden Müslümanların bu kitaplara olan inancının hiçbir geçerliliği yoktur ve maalesef bu kitaplar sadece bilinmeyen "kutsal kitaplar" olarak kalmaya devam ederler.

Ama daha da kötüsü, birçok Mesih İnanlısı, Kutsal Yazıların Eski Antlaşma bölümünü bir kez bile okumamıştır, bazılarıysa Yeni Antlaşmayı bile okumamıştır. Bunun kaçınılmaz sonucu, sığ, belirsiz bir iman ve tutarsız, cesaret kırıklığı içinde sürdürülen bir yaşamdır. Buna karşıt olarak, "Ne mutlu o insana ki... zevkini RAB'bin yasasından alır ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür. ***Böylesi akar sular kenarına dikilmiş ağaca benzer, meyvesini mevsiminde verir, yaprağı hiç solmaz. Ne yaparsa başarır"*** *(Mezmur 1:1-3). Siz bu kişilerden hangisisiniz?*

Tanrı'nın bize sözlerini vermekteki amacı, sadece bizlere biraz daha bilgi sağlamak değil, O'nu tanımamıza ve O'na tamamıyla güvenmemize neden olmaktadır. Özellikle, bizim için olan amacının değişmezliğini bilmemizi ve imanla kişisel olarak O'nun "çok büyük ve değerli vaatlerine" (II. Petrus 1:4) sarılmamızı ister."

Bristow bu amacın İbraniler 6:11-12'de belirtildiğini de söylüyordu:

"Ümidinizin verdiği tam güvenceye kavuşmanız için her birinizin sona dek aynı gayreti göstermesini arzu ediyo

ruz. Tembel olmamanızı, vaat edilenleri imarı ve sabır aracılığıyla miras alanların örneğine uymanızı istiyoruz."

Jose MIR, Lütuf Yayıncılık'tan çıkan; **"Tanrı'nın Telefon Numarası"** adlı kitabının 20-21'nci sayfalarında, kutsal kitaplarına, geçersiz olduğunu iddia ettikleri Kur'andan dayanak arıyordu:

"Neden Tanrı sözünü bir kerede bildirmedi? Neden bütün söylediklerini birden söylemedi? Yoksa eski tarihlerde, dünyanın bir ucundan öbür ucuna haberleşme imkânları çok kısıtlı olduğu için mi? Bu şekilde "geçmiş her ümmet içinde mutlaka bir uyarıcı buluna gelmiş" olabilir (Fâtır Sûresi (35), ayet 24). Her millete bir peygamber, bir de kitap göndererek bütün dünyanın gerçeği öğrenmesini sağlayabilmiş olabilir.

Ne var ki, bilinen bütün semavi kitaplar ve peygamberler İbrahim'in soyundan gelmişlerdir! Tarihte tek Tanrı'yı ve O'na kavuşan yolu bildiren, başka bir milletin ne peygamberinden, ne de kitabından iz bile kalmadı! *Buna karşın Musa'nın kitabından Malaki kitabına kadar, Eski Ahit'i oluşturan 39 kitabın hepsi İbrahim'in soyuna gönderildi. Peygamberler de öyle! Kutsal Kitap'a göre: "Tanrı'nın sözleri Yahudilere emanet edildi" (Romalılar 3:2). Tabii sapan Yahudileri vahiy alan Yahudilerle karıştırmamalıyız. Nitekim: "Yahudilerden bazıları güvenilmez çıktılarsa ne olur? Onların güvenilmezliği Tanrı'nın güvenilirliğini ortadan kaldırır mı? Kesinlikle hayır!" (Romalılar 3:3-4). Tanrı, kutsal kitapları İbraniler aracılığıyla **BÜTÜN İNSANLAR ve ÇAĞLAR İÇİN** gönderdi. İbrahim'e açıkladığı gibi: "Dünyanın bütün kavimlerini senin [soyun] aracılığıyla mübarek kılaca-*

ğım" (Tevrat; Tekvin 12:3). Ve yine İbrahim'in soyundan gelecek olan Mesih hakkında da "Seni Milletlere de ışık olarak vereceğim ki, yerin uçlarına kadar benim kurtarışım olasın" dedi (İşaya 49:6). Bu doğrultuda Tanrı, gelen bütün kitaplar ve sözcülerle bir plan çiziyor ve hepsi de bu plana uymaktadırlar."

"Tanrının Telefon Numarası" adlı kitabında **Jose Mir**; *"Bu nedenle, gerçeği öğrenmek istiyorsak kaynaklara başvurmalıyız. İnancımız ne olursa olsun, Tevrat'ı, Zebur'u, Peygamberlerin Yazıları'nı ve İncil'i okumazlıktan gelemeyiz!"* diyerek, şunları vurguluyordu:

"Tanrı'nın bütün sözlerinde yansıyan Kendi planı ve karakteri her zaman günceldir. Bir tanıktan alınan ifade önceki ifadeleri geçersiz kılmaz ve doğruyu söylediği takdirde ifadeler birbirini tutmalı. Öyleyse, Tanrı'dan gelen her söz, diğerleriyle uymalı ve birbirini tamamlamalıdır.

Bu şekilde bilindiği gibi, Tanrı'dan gelen her yeni kutsal kitap öncekilerini tasdik ediyor ve tamamlıyor. Ne var ki, bundan daha da önemlisi, önceden gelen kitaplar sonradan gelenleri aynı şekilde tasdik ediyor ve tamamlıyor! Önceden gelen bir kitabı tasdik etmek o kadar da önemli bir kanıt sayılmaz. Ama eski yazıların sonradan gelen vahiyleri onaylaması gerçekten Tanrı'nın işidir; O'nun bize sunduğu asıl kanıttır. Eğer sonradan gelen bir kitap daha önce gelmiş ve ilahi niteliğini kanıtlamış diğer kitaplarla çelişkiye düşüyorsa... buna ne diyeceğiz?

Tanrı, Sözü'nün hükmünü yürürlükten kaldırmaz, unutturmaz da. Bir ayetin yerini alan farklı bir ayet de getirmez. Yoksa Kendi hatalarını düzelttiği mi ileri sürülüyor? Bütün

dünyaya, eski yazıların yerini alan yeni vahiylerle değil, birbirini tamamlayan ve bütünleyen güvenilir sözleriyle seslenmektedir.

Bu nedenle, gerçeği öğrenmek istiyorsak kaynaklara başvurmalıyız. İnancımız ne olursa olsun, Tevrat'ı, Zebur'u, Peygamberlerin Yazıları'nı ve İncil'i okumazlıktan gelemeyiz!

"Tanrı'nın tanıklığına... inanmayan O'nu yalancı durumuna düşürmüş olur!" (1. Yuhanna 5:10)"

Kutsal Kitap Böyle mi Buyurur

Hıristiyanların ve Yahudilerin **"Kitabı Mukaddes"** dedikleri kutsal kitaplarını yakından incelediğimizde inançlarının temel niteliği kolayca ortaya çıkıyordu. Kutsal kitaplarının Tesniye 7. Bab, 1-6 ve Çıkış 23 Bab 23. ayetlerinde kendi dinlerinden olmayan milletleri Allah'ın da vuracağını belirterek şöyle diyorlar:

"Sen de onları vuracağın zaman; onları tamamen yok edeceksin, onlarla ahdetmeyeceksin ve onlara acımayacaksın ve onlarla hısımlık etmeyeceksin. Kız alıp vermeyeceksin"

Allah onlara şunları da söylemiş:

"Heybetimi senin önünden gönderip, üzerlerine varacağın bütün kavimleri perişan edeceğim"

Ve şöyle de devam etmiş:

"Onları tamamen devireceksin. Onların dikili taşlarını tamamen parçalayacaksın"

Mukaddes kitaplarının "Sayılar" bölümünün 31. Bab 9-10. Ayetleri, içlerindeki sevginin niteliğini de yansıtıyordu.

"Kadınlarını, çocuklarını esir aldılar. Bütün mallarını çapul ettiler. Şehirlerini ve obalarını ateşle yaktılar"

Yine Mukaddes kitaplarının Tesniye bölümünün 2. Bab 34. Ayetinde bu sevgiden(!) duydukları onuru görüyoruz:

"O vakit onun bütün şehirlerini aldık, ve her şehri erkekler, ve kadınlar ve çocuklarla beraber tamamen yok ettik, arta kalan kimse bırakmadık."

Hıristiyanların mukaddes kitapları diğer ulusları kendilerine kul, köle edinmelerini de öğütlüyor. Tesniye, 20. Bab 10... Ayetler:

"..Şehre cenk için geldiğinizde ***sulh*** *ederseniz, bütün kavim sana* ***angaryacı*** *olacak, sana* ***kulluk*** *edecektir. Cenk ederse, her erkeği kılıçtan geçirecek, kadınları, çocukları, herşeyi* ***çapul*** *edeceksin."*

"...Rabbin miras verdiği bu kavimlerin şehirlerinden ***nefes alan kimseyi sağ bırakmayacaksın****, tamamen* ***yok edeceksin****."*

Hıristiyanların mukaddes kitabında Allah'ın kendileri için **cenk** edecekleri de belirtiliyor. Nehemya. 4. Bab, 20. ayet

"Her nerede boru sesi işitirseniz oraya, yanımıza toplanın, bizim için Allah'ımız cenk edecektir."

Mukaddes kitapları buyuruyor. İşaya, 60. Bab 12. Ayet.

"Çünkü sana kulluk etmeyen millet ve ülke yok olacak ve o milletler tamamen harap olacak."

Hıristiyanlar, İstanbul'da "Sent Antuan Kilisesi" tarafından dağıtılan "Allah'a övgü duaları" adlı kitabın 399. Sayfasında insanları İsa'ya secde ettirmenin hayallerini kuruyorlardı.

" Milletlerin tüm aileleri
Onun önünde secde edecek"

Hıristiyan misyonerler, dinlerinin "Sevgi Dini", İsa'nın da tek kurtarıcı olduğunu ilan ediyorlar ve Tanrı olarak ta ilan ettikleri İsa'ya herkesi tapınmaya çağırıyorlardı. Hıristiyanların İsa'sı sevgi dini olarak lanse edilen İncil'in Matta kısmının 5. Bölüm 17 ve 18 ayetlerinde, yukarda belirttiğimiz ayetleri ve "Eski anlaşma" olarak ta tanımlanan Tevrat ve bölümlerinin tamamını yürürlüğe koymak üzere geldiğini açıklıyordu:

"Sanmayın ki, ben şeriatı ve peygamberleri yıkmaya geldim. Ben yıkmaya değil, tamam etmeye geldim... Şeriattan en küçük bir harf veya bir nokta bile yok olmayacaktır."

"Ben Rabbim" diyen ve Hıristiyanlarca sevgi sembolü olarak lanse edilen İsa, Matta İncili 10. Bölüm 34'üncü ve devamındaki ayetlerde **yeryüzüne selamet yani mutluluk, esenlik getirmediğini kavga, savaş, vahşet ve kargaşalık** getirdiğini söylüyordu:

"Yeryüzüne selamet getirmeye geldim sanmayın; ben selamet değil, fakat kılıç getirmeye geldim. Çünkü

ben adamla babasının ve kızla anasının ve gelinle kaynanasının arasına ayrılık koymaya geldim. Ve adamın düşmanları kendi ev halkı olacaktır. Babayı ve anayı benden ziyade seven bana layık değildir, oğlu veya kızı benden ziyade seven bana layık değildir..."

İncil'deki İsa, Luka, 19. Bölüm 26 ve 27 ayetlerde benzetmelerin arkasına saklanarak gerçek niyetini sergiliyordu:

"O da, size şunu söyleyeyim, kimde varsa ona daha çok verilecek. Ama kimde yoksa, kendisinde olan da elinden alınacak' demiş. ***Beni kıral olarak istemeyen o düşmanlarıma gelince, onları buraya getirin ve gözümün önünde kılıçtan geçirin"***

Hıristiyanların İsa'sını bize sevgi abidesi olarak yutturmaya çalışıyorlardı. Oysa o, mevsimi olmamasına rağmen üzerinde incir bulamadığı ağacı kurutacak kadar içinde doğa sevgisi(!) de taşıdığını kanıtlıyordu. Markos, 11. Bölüm 12 ve 14 ayetler ile 20 ve 24. Ayetlerde, Matta İncili; 21. Bölüm,18 ve 20. Ayetlerde Misyonerlerin İsa'sının gerçek yüzü görülüyordu:

Ertesi gün Beytanya'dan çıktıklarında ***İsa acıkmıştı****. Uzakta, yapraklanmış bir incir ağacı görünce belki üzerinde* ***incir bulurum*** *diye yaklaştı. Ağacın yanına vardığında yapraktan başka bir şey bulamadı.* ***Çünkü incir mevsimi değildi****. İsa ağaca, «Artık senden hiç kimse bir daha meyve yemesin!» dedi. Öğrencileri de bunu duydular.*

Sabah erkenden incir ağacının yanından geçerlerken, ağacın kökten kurumuş olduğunu gördüler. Olayı

hatırlayan Petrus, «Rabbî, bak! Lanetlediğin incir ağacı kurumuş!» dedi.

İsa onlara şöyle karşılık verdi: «Tanrı'ya iman edin. Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, "Kalk, denize atıl!" der ve yüreğinde kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir. Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir. Kalkıp dua ettiğiniz zaman, birine karşı bir şikâyetiniz varsa onu bağışlayın ki, göklerde olan Babanız da sizin suçlarınızı bağışlasın.»

Matta 21. Bölüm; 18-20. Ayetlerde de; İncir ağacının sevgiyle(!) nasıl kurutulduğunu görüyoruz.

"İsa sabah erkenden kente dönerken ***acıkmıştı.*** *Yol kenarında gördüğü bir incir ağacına yaklaştı. Ağaçta yapraktan başka bir şey bulamayınca ağaca,* ***«Artık sonsuza dek meyven olmasın!» dedi.***

İncir ağacı hemen o anda kurudu. *Öğrenciler bunu görünce şaşkına döndüler. «İncir ağacı birdenbire nasıl kurudu?» diye sordular.*

İsa onlara şu karşılığı verdi: «Size doğrusunu söyleyeyim, eğer imanınız olur da kuşku duymazsanız, yalnız incir ağacına olanı yapmakla kalmazsınız; şu dağa, `Kalk, denize atıl' derseniz, dediğiniz olacaktır. İman ederek dua ettiğinizde, dilediğiniz her şeyi alacaksınız."

İsa'nın Öğrencileri İmansız mı?

Gerek Matta İncilinde gerekse Markos İncilinde, incir ağacı olayın temel özelliklerinin aynı olmasına rağmen ağa-

cın kuruma süresi olarak bazı farklılıklar göze çarpıyor. Matta İncilinde ağacın hemen kuruduğu vurgulanırken, Markos İncilinde ağacın kuruma olayının görülmesinin ertesi gün olduğu belirtiliyordu.

Güçleriyle övünen Hıristiyanların Mesih'i, Matta İncili 21 ve 22. Ayetlerinde gördüğümüz üzere şakirtlerine; ***"Kuşku duymadan iman ederseniz, yalnız incir ağacına olanı yapmakla kalmazsınız. Şu dağa 'kalk denize atıl' derseniz dediğiniz olacaktır. İman ederek dua ettiğinizde dilediğiniz her şeyi alacaksınız"*** diyordu. İsa'nın on iki havarisi dahil hiçbir öğrencisi bugüne kadar değil dağları denize atmak, tepeleri bile bir milim kıpırdatamadı.

İncillerin tamamında rastlayacağımız en önemli gerçeklerden biri de; İsa'nın öğrencilerinin hardal tanesi kadar bile imanlarının olmayışıydı. Luka 17; 6'ya göre İsa şöyle demiş:

*"**Rab şöyle dedi: bir hardal tanesi kadar imanınız olsa,** şu dut ağacına, 'kökünden sökül ve denizin içine dikil' dersiniz, o da sözünüzü dinler."*

Tarih, bu güne kadar bırakın dağları yerinden bir milim oynatmayı, dut ağacını söküp denize dikebilen bir İsa öğrencisini daha kaydetmedi.

Kendini Asıp Tepe Üstü Çakılan Havari

İsa'nın öğrencileri için "mucize gerçekleştiremediler" derken haksızlık etmeyelim. Arada **Yahuda** gibi eşi ve benzeri dünya tarihinde görülemeyecek mucizelere imza atanlar da vardı. **George Ford** tarafından yazılan **"Mesih'in Yaşamı"** adlı kitabın 21'nci sayfasında **"İsa'yı ele veren Yahuda**

intihar ediyor" başlığı ile Yahuda İskaryot'un kendini astığı anlatılıyordu. Matta İncili 27. Bölüm, 3 ve 5. Ayetlere baktığımızda İsa'yı ele veren Yahuda'nın kendini astığını, sonra da tepe üstü çakıldığını görüyorduk:

"İsa'yı ele veren Yahuda, O' nun mahkûm edildiğini görünce yaptığına pişman oldu. Otuz gümüşü baş kâhinlere ve ihtiyarlara geri götürdü. «Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim» dedi.

Onlar ise, «Bundan bize ne? Onu sen düşün» dediler. Yahuda paraları tapınağın içine fırlatarak oradan ayrıldı, gidip kendini astı."

Yine aynı İncilin "Elçilerin İşleri" adlı bölümünün, 17 ve 19. Ayetlerine geldiğimizde Yahuda'nın baş aşağı düşüp, bedeninin yarıldığını ve bütün bağırsaklarının dışarı döküldüğünü okuyoruz:

"Yahuda bizden biri sayılmış ve bu hizmette yerini almıştı.»

Bu adam, yaptığı kötülüğün karşılığında aldığı ücretle bir tarla satın aldı. Sonra baş aşağı düştü, bedeni yarıldı ve bütün bağırsakları dışarı döküldü. Kudüs'te yaşayan herkes olayı duydu. Tarlaya kendi dillerinde 'Kan tarlası' anlamına gelen 'Hakeldema' adını verdiler."

Şimdi adam gidiyor kendini asıyor, daha sonra baş aşağı düşüp bedenini parçalıyor, bağırsaklarını yerlere saçıyor. Tarih, şimdiye kadar kendini asıp sonra da kafa üstü yere çakılan bir ademoğlu daha kaydetmedi... Allah için, bu mucize(!) değil de nedir?..

İsa'nın Askerleri mi?

Bazı Hıristiyanlar ve misyonerleri, İsa'nın ihanet eden, inkarda bulunan, zoru görünce elbiselerini bile bırakıp kaçan, iki yüzlü, sahtekar havarilerine de tapınmalarının verdiği aşağılık komplekslerinden olacak durmadan **"yalan"** ve **"iftira"** dolu senaryolar üretiyorlardı. Bu konuda kitaplar yazıyorlardı. Kendilerinin vahşice katlettikleri savunmasız ve masum insanlar hakkında uydurma kitaplar yazarak, "İsa imanlılarını barbarca katlettiler" şeklindeki yalan ve iftiraları kitaplaştırıyorlar, bunlar daha sonra da bazı misyonerler aracılığıyla ülkemize **Müslüman vahşeti** olarak aktarılıyordu.

Koreli misyoner Wan Joo Hwank'ın evinde yapılan 24 Eylül 2000 tarihli toplantıda yine zalim(!) Müslümanların, masum(!) Hıristiyanlara yaptığı işkence ve katliamlar Amerika ve Kore'den gelen misyonerlerce anlatılıyordu:

"Bu sene başında Amerika'da best seller olan, en çok okunan bir kitap vardı. O kitabın ismi İsa Mesihçiler!..

O kitabın içeriği İsa Mesih'ten sonra 1999 senesine kadar İsa Mesih'in yolunda yürürken ölüme mahkum olan insanlar, kardeşler hakkındaki hikayelerle dolu...

Geçen sene Endonezya'da olan bir olayı da içeriyor. Endonezya Müslümanların çoğunlukta yaşadığı bir ülke!.. Endonezya'da geçen Ocak ayında gençlere ders veren küçük bir imanlı kampı varmış. Kamp bittikten sonra bu gençleri taşımak için bir otobüs gelmiş. Kampta insanlar çok fazla olduğu için, arabanın içinde yer kalmadı. İnsanlar sıkışmalarına rağmen dört kişi dışarıda kalmış. O dört kişi başka bir mahalleye araba kiralamaya gitti. Ama o dört kişi kayıp oldu.

Silahlı Müslüman kişiler tarafından yakalanmış o dört kişi!.. Üç kardeş öldürülmüş... Öbür dördüncü adam arabanın arkasına iple bağlanmış. Ondan sonra o şekilde mahalleyi gezdirmişler, o da öyle öldü.

*Ondan sonra O mahalledeki Müslümanlar, otobüsle gitmiş olan gençleri yakalamak için yola çıkmış. Öyle silahlı adamların geldiğini görünce, öğretmenler o öğrencileri saklamaya çalıştı, binanın altında... Oradan öğrencilerin hepsi çıkarıldı. Roy isimli imanlı çocuğu ortaya diktirmiş. Herkesin önünde O Roy kardeşe şöyle demiş: '**Sen İsa Mesih'i terk etmiyorsan, inkar etmiyorsan herkesin önünde seni geberteceğim'** demiş. O zaman Roy kardeşim şöyle demiş: ' **Ben İncil'i öğrendim. Ben İsa Mesih'e iman ediyorum, ben İsa Mesih'in askeriyim!.."** O cümleyi duyar duymaz Müslüman kişi bıçakla onun şeyini kesmiş, bir kol kesilmiş... Ve şeyinden bıçaklanmış, onu öldürdükten sonra parçalayıp nehre atmış."*

Buraya kadar bazı İncillerde yer alan yalanların bir başka versiyonunu görüyorduk. Kampa gelen insan sayısı belli olmasına rağmen dört kişi fazla kalabalıktan dönüş yolunda otobüse binemediği gibi kampa gelen şahısların arabalarına da binemiyor. Onların orda kamp yapmalarına izin veren Müslümanlar her ne hikmetse dönüş yapmak isteyen dört kişiyi işkencelerle öldürüyor, sonra da daha önce otobüsle giden öğrencileri yakalıyorlar. Öğretmenler öğrencileri saklıyor, ama Müslümanlar öğretmenlere hiçbir şey yapmıyor. Ancak, Otobüs yakalanınca birden şekil değiştiriyor **bina** oluyor ve binanın altında bir öğrenciyi yakalıyorlar, sonra onu işkence ile öldürüyorlar, ama İsa imanlısı bu genç İsa'nın askeri olduğu için imanından zerre kadar taviz vermi-

yor. Parçalanan ceset oradaki İsacılara da verilmiyor, götürülüp nehre atılıyor ve dört gün sonra da bulunuyor. Bu ve bu gibi iğrenç yalanlar Ankara ve Türkiye'nin bir çok yöresinde saf insanlarımıza anlatılarak, İsa adına zehirleniyor; yetkililerimiz de bu olayları sadece seyrediyor, hatta bir çok kurum ve kuruluşumuz da bunlara destek veriyor. Neyse biz dönelim yine Hıristiyan palavralarına:

"... Dört gün sonra babası ve annesi onun cesedini buluyor, nehirde... O kitapta okuduğumda onların şöyle dediği açılanıyor. O babasının annesinin sözleri şöyle açıklanıyor: ' ben çocuğumun ölümüne üzülmüyorum. Ben çocuğumdan övünüyorum, gururluyum, gurur duyuyorum. Bu kadar zor bir Müslüman toplumda Nasıl İsa Mesih inanlısı olmak gerektiğini benim oğlum onu gösterdi. Benim oğlum bir çok İsa Mesih inanlı kardeşlere bir cesaret gösterdi. O çocuğum oğlum sayesinde Endonezya'daki bir çok imanlı kardeşler çok büyük bir teşvik aldı.'

Misyonerler yalanlarının sonunda; ***"İsa Mesih bizim için öldü, biz de İsa Mesih için ölüme gidebiliriz"*** demeyi de ihmal etmiyorlardı. Toplantıda Mahmut adındaki sonradan Hıristiyan olmuş biri için, Mahmut; Muhammet anlamına da geliyor, artık Muhammet yok, Pavlus var diyorlardı. Göksel babalarından, Mahmut, Menderes, Cemal ve diğer kardeşlerini kutsamalarını istiyorlardı.

İsa'nın Doğumu

C. G. Pfander, "Kutsal kitab'ın temel öğretileri" adlı kitabında İsa'nın doğum tarihindeki yanlışlığı şöyle açıklı-

yor ve insanları hayrete düşürüyordu. Öyle ya Hıristiyanların inancına göre İsa, Tanrı oğlu değil miydi?.. Nasıl olur da Tanrı; oğlunun doğum tarihini yazdırdığı kitaplara doğru olarak geçirmez. **Pfander,** kitabının 29. Sayfasında İsa'nın doğum tarihi konusunda şöyle diyor.

"Mesih Davud'un soyundan doğdu. (Matta 1:1; H. İşleri 2:30; 13:22,23; Roma'lılar 1:3). Yeri gelmişken belirtelim ki, tarihçiler Mesih'in doğum tarihi konusunda bir yanlış yaptılar; ***Küçük Dionios adında-kıral Justinyen'ın çağdaşı bir rahip Mesih'in doğumunu dalgınlık eseri miladi takvimden dört yıl önce gösterdi****. O halde kıral Herodos, "Milattan" dört yıl önce öldüğünde Mesih iki yaşını aşmamıştı. (Matta 2:13). Bu sırada Yahudi krallığı dört parçaya bölündü. Bunlardan Yahuda diye bilinen birine Herodos'un oğlu Arhilavus hükmediyordu."*

İsa Matta İnciline göre İmparator **Tiberius** zamanında doğarken, Luka İncilinde de İmparator **Augustos** zamanında dünyaya geliyordu.

İsa'nın Babası Kim?

Hıristiyanlar, Baba Tanrı, Kutsal Ruh ve Tanrı'nın oğlu olarak ta İsa'ya iman ederler. İsa, onlara göre hem Tanrı hem de Tanrının oğludur. İncillere baktığımızda da aynı şeyleri görürüz. Bazen Tanrı'nın oğlu İsa, bazen insanoğlu İsa, bazen de kutsal ruhla dolu İsa karşımıza çıkar. Hıristiyanların propaganda kitaplarından, **Sevgi** yayınlarınca çıkarılan **"İsa kimdir"** adlı kitapta, İsa'nın Tanrılığı şöyle vurgulanır:

"Tekrarlamak gerekirse, İsa gerçek bir insandan

doğma "gerçek bir insan"; gerçek Allah'tan, gerçek Allah'tır."

İznik Konsili'nde "bir çok İncil arasından dört İncil seçildi" denilince bir yerlerine zıpkın kaçmış Maymunlar gibi çırpınan bazı Hıristiyanlar ister istemez bu seçimi birçok yerde itiraf etmek zorunda kalıyorlardı. Yine aynı kitabın sekizinci sayfasında şu gerçeği görüyoruz:

"Ancak Kilise sorumluları bu tanıklıkların arasında dördünü seçtiler: Matta İncili, Markos İncili, Luka İncili ve Yuhanna İncili. Onların hepsi de uyum içinde Meryem oğlu'nun yüceliğine tanıklık ederler."

Hıristiyanların inancına göre İsa'nın annesi kızoğlan kız iken aynı zamanda Yusuf adlı biriyle de nişanlıdır. Hıristiyanların Allah'ı Meryem'i görünce son derece beğenir. ***"Aha der bundan bir çocuk istiyorum."*** Zira Tanrı ilk defa birini beğenmiştir. Fakat hislerini doğrudan kendisi açıklayamaz. Hemen meleğini Meryem'in yanına gönderir. Luka İncilinin 1. Bölüm, 26-38'inci ayetlerine göre aralarında şu konuşmalar geçer:

"Elizabet'in hamileliğinin altıncı ayında Tanrı, melek Cebrail'i Celile'de bulunan Nasıra adlı kente, Davut'un soyundan Yusuf adındaki adama nişanlı olan bir kıza gönderdi. Kızın adı Meryem'di. Onun yanına giren melek, «Ey Tanrı'nın lütfuna erişen kız, selam! Rab seninledir» dedi.

Söylenenlere çok şaşıran Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı. Ama melek ona, «Korkma Meryem» dedi, «sen Tanrı'nın lütfuna eriştin. Bak,

gebe kalıp bir oğul doğuracaksın, adını İsa koyacaksın. O büyük olacak, kendisine 'en yüce Olan'ın Oğlu' denecek. Rab Tanrı O'na, atası Davut'un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, ve egemenliğinin sonu gelmeyecektir.»

Meryem meleğe, «Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki» dedi.

Melek ona şöyle cevap verdi: «Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, en yüce Olan'ın gücü senin üstüne gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek. Bak, senin akrabalarından Elizabet de yaşlılığında bir oğula gebe kalmıştır. Kısır bilinen bu kadın şimdi altıncı ayındadır. Tanrı'nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur.»

«Ben Rab'bin kuluyum» dedi Meryem, «bana dediğin gibi olsun.» Bundan sonra melek onun yanından ayrıldı."

Bu arada bir garip olay daha olmuş, Meryem'in akrabalarından Elizabet isimli oldukça yaşlı bir kadın hamile kalmış, kocasının da dili tutulmuştur. Çünkü Elizabet ve Zekeriya oldukça yaşlıdır. Luka İncili 1. Bölüm, 5-25. Ayetlerinde bu durum şöyle anlatılıyordu:

"Yahudiye kıralı Hirodes zamanında, Abiya bölüğünden Zekeriya adında bir kâhin vardı. Harun'un soyundan olan karısının adı ise Elizabet'ti. Her ikisi de Tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi, Rab'bin tüm buyruk ve kurallarına eksiksizce uyarlardı.

Elizabet kısır olduğu için çocukları olmuyordu. Her ikisinin de yaşı ilerlemişti.

Zekeriya, hizmet sırasının kendi bölüğünde olduğu bir

gün, Tanrı'nın önünde kâhinlik görevini yerine getiriyordu. Kâhinlik geleneği uyarınca Rab'bin tapınağına girip buhur yakma görevi kurayla ona verilmişti. Buhur yakma saatinde bütün halk topluluğu dışarıda dua ediyordu.

Bu sırada, Rab'bin bir meleği buhur sunağının sağında dikilip Zekeriya'ya göründü. Zekeriya onu görünce şaşırdı, korkuya kapıldı. Melek ona, «Korkma, Zekeriya» dedi, «duan kabul edildi. Karın Elizabet sana bir oğul doğuracak, onun adını Yahya koyacaksın. Sevinip coşacaksın. Birçokları da onun doğumuna sevinecek. O, Rab'bin gözünde büyük olacak. Hiç şarap ve içki içmeyecek; daha annesinin rahmindeyken Kutsal Ruh'la dolacak. İsrail oğullarından birçoğunu, Tanrıları olan Rab'be döndürecek. Babaların yüreklerini çocuklarına döndürmek, söz dinlemeyenleri doğru kişilerin anlayışına yöneltmek ve Rab için hazırlanmış bir halk yetiştirmek üzere, İlyas'ın ruhu ve gücüyle Rab'bin önünden gidecektir.»

Zekeriya meleğe, «Bundan nasıl emin olabilirim?» dedi. «Çünkü ben yaşlandım, karımın da yaşı ilerledi.»

Melek ona şöyle karşılık verdi: «Ben Tanrı'nın huzurunda duran Cebrail'im. Seninle konuşmak ve bu müjdeyi sana bildirmek için gönderildim. İşte, belirlenen zamanda yerine gelecek olan sözlerime inanmadığın için dilin tutulacak, bunların gerçekleşeceği güne dek konuşamayacaksın.»

Zekeriya'yı bekleyen halk, onun tapınakta bu kadar uzun süre kalmasına şaştı. Zekeriya ise dışarı çıktığında onlarla konuşamadı. O zaman tapınakta bir görüm gördüğünü anladılar. Kendisi onlara işaretler yapıyor, ama konuşamıyordu.

Görev süresi bitince Zekeriya evine döndü. Bir süre sonra karısı Elizabet gebe kaldı ve beş ay evine kapandı. «Bunu benim için yapan Rab'dir» dedi. «Bu günlerde benimle ilgilenerek insanlar arasında utancımı giderdi."

Tekvin 17 ve 18'nci bölümlerde, İbrahim'e Allah'ın yaşlılığında gelip çocuğunun olacağını söylediğine tanık oluyorduk. Bu bölüm okunduğunda Zekeriya ile Elizabet'in çocuklarının masalının da buradan yürütüldüğü ortaya çıkıyordu. İbrahim'in ihtiyarlığından olacak, Tekvin'de inandırıcılık sağlansın diye Sara'nın hamileliğinin başlangıcı olarak Hıristiyanların Tanrısının onu ziyaret etmesinin hemen sonrası gösteriliyordu:

"Ve Allah İbrahime dedi: Senin karın Sara'ya gelince, onun adını Saray çağırmayacaksın, fakat onun adı Sara olacaktır. Ve onu mübarek kılacağım, ve ondan da sana bir oğul vereceğim; evet, onu mübarek kılacağım, ve milletlerin anası olacaktır; kavmların kıralları ondan olacaklardır. Ve İbrahim yüz üstü düştü, ve güldü, ve yüreğinde dedi: Yüz yaşında olana bir oğul doğar mı? Ve doksan yaşında olan Sara doğurur mu? Ve İbrahim Allaha dedi: Keşke İsmail senin önünde yaşayabilse! Ve Allah dedi: Gerçek senin karın Sara sana bir oğul doğuracak; ve onun adını İshak koyacaksın; ve onunla ve ondan sonra zürriyetile ahdimi ebedi ahit olarak sabit kılacağım. Ve İsmaile gelince, seni işittim; işte, onu mubarek kıldım, ve onu semereli edeceğim, ve onu ziyadesile çoğaltacağım; on iki *beyin babası olacak, ve onu büyük millet edeceğim. Fakat gelecek yıl bu muayyen vakitte Saranın sana doğuracağı İshakla ahdimi sabit kılacağım.*

Ve onunla söyleşmeği bitirdi, ve Allah İbrahimin yanından yukarı çıktı. Ve İbrahim, oğlu İsmaili, ve evinde doğanların hepsini, ve parası ile satın alınanların hepsini, İbrahim evinin adamları arasında her erkeği aldı, ve Allahın kendisine söylemiş olduğu gibi, aynı o günde gulfeleri etinde sünnet etti. Ve İbrahim gulfe etinde sünnet olunduğu vakit, doksan dokuz yaşında idi. Ve oğlu İsmail gulfesinin etinde sünnet olunduğu vakit, on üç yaşında idi. İbrahim ve oğlu İsmail ayni o günde sünnet olundular. Ve evinin bütün adamları, evde doğmuş olanlar, ve para ile yabancıdan satın alınmış olanlar onunla beraber sünnet olundular.

Ve Mamre meşeliğinde RAB ona göründü; ve o, günün sıcağında çadırın kapısında oturuyordu; ve gözlerini kaldırıp baktı, ve işte, karşısında üç adam duruyordu; ve onları görünce, çadırın kapısından onları karşılamağa koştu, ve yere kadar iğildi, ve dedi: *Ey efendim, eğer şimdi gözünde lütuf buldumsa, kulunun yanında kalmadan geçme; şimdi biraz su getirilsin, ve ayaklarınızı yıkayın, ve ağaç altında dinlenin; bir parça ekmek getireyim de yüreğinizi kuvvetlendirin; ve ondan sonra geçersiniz, mademki kulunuza geldiniz. Ve dediler: Söylediğin gibi olsun, öyle yap. Ve İbrahim çadıra, Saranın yanına seğirtip dedi: Çabuk, üç ölçek has un hazırla, yoğur, ve pide yap. Ve İbrahim sığırlara koştu, ve körpe ve iyi bir buzağı alıp uşağına verdi, ve onu hazırlamakta acele etti. Ve ayranla süt ve hazırladığı buzağıyı alıp önlerine koydu; ve kendisi yanlarında, ağaç altında durdu, onlar da yediler.*

Ve ona dediler: Karın Sara nerede? Ve dedi: İşte, çadırda. Ve o dedi: ***Gelecek sene bu mevsimde mutlaka se-***

nin yanına döneceğim; ve işte, karın Saranın bir oğlu olacaktır. *Ve Sara onun arkasında olan çadırın kapısını dinliyordu. Ve İbrahimle Sara kocamış, ve yaşta ilerlemişlerdi; Sara âdetten kesilmişti. Ve Sara: İhtiyar olduktan sonra bana sevinç olur mu? efendim de kocamıştır, diyerek içinden güldü. Ve RAB İbrahime dedi: Sara: Gerçekten doğuracak mıyım? ve ben kocadım diyerek niçin güldü? RAB için imkânsız bir şey var mıdır? Muayyen vakitte, gelecek sene bu mevsimde, yanına döneceğim, ve Saranın bir oğlu olacaktır.* ***Ve Sara: Gülmedim, diyerek inkâr etti; çünkü korktu. Ve o: Hayır, fakat güldün, dedi.***

Ve adamlar oradan kalktılar, ve Sodoma doğru baktılar; ve İbrahim onları geçirmek için beraber gidiyordu. Ve RAB dedi: Ben yapmakta olduğum şeyi İbrahimden gizliyecek miyim? Çünkü İbrahim gerçekten büyük ve kuvvetli millet olacak, ve yeryüzünün bütün milletleri onda mübarek kılınacaklardır. Kendisinden sonra oğullarına ve evi halkına salâh ve adalet yapmak için RABBİN yolunu tutmalarını emretsin diye, onu tanıdım; ta ki, RAB dedi: Sodom ve Gomorranın feryadı büyük, ve onların günahı çok ağır olduğu için, şimdi ineceğim, ve bana gelen feryadına göre tamamen yaptılar mı göreceğim; ve yapmadılarsa, bileceğim.

Ve adamlar oradan dönüp Sodoma doğru gittiler; fakat İbrahim hâlâ RABBİN önünde duruyordu. Ve İbrahim yaklaşıp dedi: Salihi kötü ile beraber yok edecek misin? Belki şehrin içinde elli salih vardır; içinde olan elli salih için bağışlamayıp yeri yok edecek misin? Böyle yapmak senden irak olsun, salih de kötü gibi olsun diye, salihi kötü ile beraber öldürmek senden irak olsun; ***bütün dünyanın Hâkimi adalet yapmaz mı?"***

Tekvin 21/1-7'de Tanrılarının Sara'yı ziyaretinin ardından kadının hamile kaldığı vurgulanıyordu:

"Ve RAB demiş olduğu gibi Sarayı ziyaret etti, ve RAB Saraya söylemiş olduğu gibi etti. Ve Sara gebe kaldı, *ve İbrahime ihtiyarlığında, Allahın ona söylemiş olduğu muayyen vakitte, bir oğul doğurdu. Ve İbrahim, kendisine doğan, Saranın kendisine doğurduğu oğlunun adını İshak koydu. Ve İbrahim, Allahın kendisine emretmiş olduğu üzre, oğlu İshakı sekiz günlükken sünnet etti. Ve İbrahim, oğlu İshak kendisine doğduğu zaman, yüz yaşında idi. Ve Sara dedi: Allah beni güldürdü, her işiten benimle beraber gülecektir. Ve dedi: Saranın çocuklar emzireceğini İbrahime kim derdi? çünkü onun ihtiyarlığında kendisine bir oğul doğurdum."*

Neyse biz yine dönelim İsa'nın annesine; Meryem akrabası olan Elizabet'i ziyarete gider. Meryem selam verince Elizabet'in karnındaki bebek hoplamaya başlar. ***"Bebek ya, hoplar hoplar"*** demeyin bakın ana karnındaki bebek niye hoplayıp, zıplamış. Luka 1. Bölüm; 39-45. Ayetler:

"Meryem, Elizabet'i ziyaret ediyor

O günlerde Meryem kalkıp aceleyle dağlık bölgeye, Yahuda oymağının bir kentine gitti. Zekeriya'nın evine girerek Elizabet'i selamladı. Elizabet, ***Meryem'in selamını duyunca rahmindeki çocuk hopladı.*** *Kutsal Ruh'la dolan Elizabet, yüksek sesle şöyle dedi: «Kadınlar arasında kutsanmış bulunuyorsun, rahminin ürünü de kutsanmıştır! Nasıl oldu da Rabbimin annesi yanıma geldi?* ***Bak, selamının sesi kulaklarıma eriştiği an, çocuk rahmimde sevinçle hopladı.*** *İman eden kadına ne mutlu! Çünkü Rab'bin ona söylediği sözler gerçekleşecektir.»"*

Bu sözlerle coşan Hıristiyanların bakire Meryem anası tüm kuşakların kendini mutlu sayacağıyla keyifleniyordu. Luka İncili; 1. Bölüm 46-49'uncu ayetler:

"Meryem de şöyle dedi:
«Canım Rab'bi yüceltir;
ruhum, Kurtarıcım Tanrı sayesinde sevinçle coşar.
Çünkü O, sıradan biri olan kuluyla ilgilendi.
İşte, bundan böyle tüm kuşaklar beni mutlu sayacak.
Çünkü kudretli olan bana büyük şeyler etti"

Ancak ne hikmetse Meryem'in Hıristiyanların Tanrısından hamile kalıp doğurduğu İsa, kendisini her fırsatta ya azarlıyor ya da hiç ilgilenmiyordu. Yuhanna 2. Bab; 1-4' üncü ayetler:

"Üçüncü gün Galilenin Kana şehrinde düğün oldu; İsa'nın anası da orada idi; İsa ile şakirtleri de düğüne çağırıldı. Ve şarap eksilince, İsa'nın anası ona dedi: şarapları yok. İsa ona dedi: ***Kadın, benden sana ne?*** *Saatim daha gelmedi."*

Sevgi dininin sevgi peygamberi anasını, evet kendini doğuran annesini **"benden sana ne"** diyerek azarlıyordu. Ahlaki açıdan çok zayıf bir insan bile bir düğünde herkesin içinde annesini bu şekilde azarlayamaz. Ona sert bir şekilde tavır alamaz... Eğer kendisinden çok önemli bir nedenle nefret etmiyorsa.

İsa, annesini neden azarlıyor ve niçin ***"benden sana ne"*** diyebiliyordu? Annesine sevgi gösteremeyen biri, insanlara sevgi gösterebilir mi? Onlara mutluluk sunabilir mi?..

Markos, 3. Bölüm 31-35'inci Ayetlerde de İsa'nın annesi ile kardeşlerini reddeetmesinin bir başka örneğine tanık oluyorduk.

"Daha sonra İsa'nın annesiyle kardeşleri geldi. Dışarıda durdular, haber gönderip O'nu çağırdılar. İsa'nın çevresinde oturan kalabalıktan bazıları, «Bak» dediler, «annenle kardeşlerin dışarıda, seni istiyorlar.»

İsa buna karşılık onlara, ***«Kimdir annem ve kardeşlerim?»*** *dedi. Sonra etrafına, çevresinde oturanlara bakıp şöyle dedi: «İşte annem, işte kardeşlerim! Tanrı'nın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur.»"*

Bir insanın annesi ve kardeşlerini her fırsatta azarlayıp reddetmesinin ardında, ancak kendilerinin bildiği geçmişteki kötü bir olayın izlerinin etkileri olmalıydı. Neydi bu olay, İsa; annesini neden sürekli azarlıyor ve kabullenemiyordu? Bunun sebebi ancak annesinin kendisine ihaneti veya buna denk bir olay olabilirdi. Bunun tam cevabı; İsa babası konusunda çelişkilere düşüyordu. Öyle ya kendisine Allah'ın oğlu olduğu söyleniyor, ama evde Yusuf'a **"baba"**diyordu. Yine **"Allah'ın oğlusun"** derlerken, kutsal ruhun anasının üzerine geldiğini öğreniyordu. Kutsal Ruh ile Allah aynı mıydı yoksa farklı mı? Bu sorular bugün bile net bir cevaba kavuşamamıştır. Buna bir de Allah'ın oğlu tanımlaması eklenince **baba, oğul, kutsal ruh** saçmalığı iyice içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

Sevgi Yayınları'ndan çıkan ve bir misyonerlik kitabı olan **"İsa kimdir"** adlı kitapta da bu kavramları insan aklının kavrayamayacağı savunuluyordu:

"Allah'ın bir oğlu olması, bir den fazla Allah'ın var olduğu anlamına gelmez. Çünkü biz tüm yüreğimizle Allah, oğul ve Kutsal Ruh arasındaki yetkin birliği itiraf ediyoruz. Bu üçünün nasıl tek bir Allah olduğu sorusuna gelince, bu insan aklının kavrayabileceği bir gerçek değildir. İmanlı ancak Ruh ve Gerçekte ikinci kez doğduktan sonra bu sırrı öğrenir, Allah'ın sevgi olduğunu görür. Üç uknum arasındaki birlik yetkin, apaçık bir birliktir. ***Birbirinden farklı nitelikler taşıyan, birbirinin yetki alanlarına karışmayan bu üç "kişi"*** *gerçekte sevgi ve yetkinlik kuşağıyla çevrili olağan üstü bir birliktir. Sevginin ne olduğunu bilmeyen bir kişi Allah'ı tanıyamaz."*

Müjde yayıncılık tarafından yayınlanan, **Elton G. Hill**'in **"İsa O'dur"** adlı kitabında da; baba, oğul, kutsal ruh ile ilgili şu açıklamalar yer alıyordu:

"Eski ve yeni antlaşmalarda Tanrı'nın insana verdiği vahiy arttıkça Tanrı'nın-Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olmak üzere üç kişiden oluştuğunu görüyoruz."

Hıristiyanların yayınladıkları kitaplardaki açıklamalardan anlaşılacağı gibi, baba yani Allah, kutsal ruh ve oğul farklı yapıda farklı görevleri olan üç ayrı kişidir. Bizim gibi, kutsal ruhun annesini hamile bırakmasını ve Allah'ın oğlu olma lütfunu kavrayamayan İsa da annesini her gördüğünde azarlıyor, onu kabullenemiyordu.

İncillerin hemen hemen hiçbir bölümünde, dünyadaki babası Yusuf ile annesinin ve hatta kardeşlerinin kendisine iman ettiklerine dair hiçbir anlatımda bulunulmuyordu. Oysa

annesi ve dünyalık babası onun Allah'ın oğlu olduğuna inansalardı, yaşamının her anında ona sahip çıkıp, onun uğrunda canlarını verecek kadar çalışmazlar mıydı? Oysa İncil incelendiğinde görülecektir ki, İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna Yusuf ta, Meryem de inanmıyordu. Luka 2. Bölüm 41-52'nci ayetler:

"İsa tapınakta

İsa'nın annesi babası her yıl Fısıh bayramında Kudüs'e giderlerdi. İsa on iki yaşına gelince, bayram geleneğine uyarak yine gittiler. Bayramdan sonra eve dönerlerken küçük İsa Kudüs'te kaldı. Bunu fark etmeyen annesi babası, çocuğun yol arkadaşlarıyla birlikte olduğunu sanarak bir günlük yol gittiler. Sonra O'nu akrabalar ve dostlar arasında aramaya başladılar. Bulamayınca O'nu araya araya Kudüs'e döndüler. Üç gün sonra O'nu tapınakta buldular. Din öğretmenleri arasında oturmuş, hem onları dinliyor, hem sorular soruyordu. O'nu dinleyen herkes, zekâsına ve verdiği cevaplara hayran kaldı. Annesi babası O'nu görünce şaşırdılar. Annesi O'na, «Çocuğum, bize bunu niçin yaptın? Bak, babanla ben büyük kaygı içinde seni arayıp durduk» dedi.

O da onlara, ***«Beni niçin arayıp durdunuz?» dedi. «Babamın evinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?»***

Ne var ki onlar, bu sözle ne demek istediğini anlamadılar.

İsa onlarla birlikte yola çıkıp Nasıra'ya döndü. Onların sözünü dinlerdi. Annesi bütün bu olup bitenleri yüreğinde sakladı. İsa bilgelikte ve boyda gelişiyor, Tanrının ve insanların beğenisini kazanıyordu."

İsa'ya ***"Sen Allah'ın oğlusun"*** dedikleri için, o da buna inanmıştı. Fırsatını bulduğunda babasının yani Allah'ın evi olan tapınaklara koşuyordu. Yine böyle bir tapınağa gittiğinde çok iyi bir anne ve baba olan Meryem ile Yusuf onu orada unutuyor ve bir çocukları olduğu tam üç gün sonra akıllarına geliyordu. Üç gün sonra onu tapınakta bulduklarında aldıkları cevaptan bir şey anlamamışlardı. Zira ona daha önceleri uydurdukları "Allah'ın oğlu" yalanını da unutmuşlardı. İsa'nın, ***"babamın evinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz"*** sözleriyle ne demek istediğini anlayamamışlardı. Bu durumda İsa da şaşkınlığa uğramış ve yıllarca ortadan kaybolmuştu. Ortaya çıktığında ise huzursuz ve şaibeli bir aile hayatının intikamını, huzurlu ve mutlu ailelere olan kinini kusarak almanın planlarını kuruyordu. Matta 10. Bölüm, 34-38'nci ayetler:

"«Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Ben barış değil, kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben oğulla babasının, kızla annesinin, gelinle kaynanasının arasına ayrılık sokmaya geldim. İnsanın düşmanları, kendi ev halkı olacaktır.' Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven, bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven, bana layık değildir"

Luka 12. Bölüm, 51-53'ncü ayetler:

"Yeryüzüne barış getirmeye mi geldiğimi sanıyorsunuz? Size hayır diyorum, ben ayrılık getirmeye geldim. Bundan böyle bir evde beş kişi, ikiye karşı üç, üçe karşı iki bölünmüş olacak. Baba oğluna karşı, oğul ba-

basına karşı, anne kızına karşı, kız annesine karşı, kaynana gelinine karşı, gelin kaynanasına karşı olacaktır."

Luka 14. Bölüm, 25-27'nci ayetlerde aile kavramına karşı olan hınç ve kıskançlığının doruğa çıktığını görüyoruz:

"Kalabalık halk toplulukları İsa'yla birlikte yol alıyordu. İsa dönüp onlara şöyle dedi: «Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını, çocuklarını, kardeşlerini, hatta kendi canını bile gözden çıkarmazsa, O benim öğrencim olamaz. Çarmıhını yüklenip ardımdan gelmeyen, benim öğrencim olamaz."

Hıristiyanların öğündükleri ve Tanrının yazdırdıklarını iddia ettikleri 66 adet kitaplarının hiçbirinde İsa'nın bu tarihten tekrar ortaya çıktığı otuz yaşına kadar olan süre içinde nerede, ne yaptığı yer almıyordu. Demek ki, Tanrı bu kitapları yazdırırken, oğlunun bu süre zarfında ne yaptığını bilmiyordu(!).

Misyonerlerin düzenledikleri ev toplantılarında, dört ayrı İncilin İsa'ya dört ayrı bakış açısı oluşturduğu, Kore'den gelen Hıristiyan din adamlarınca belirtiliyordu. Kendilerine ***"dört ayrı İncil yazarının dört ayrı bakış açısı ile bakarken, bir çok çelişkilere de düşmelerine rağmen niye İsa'nın 12 yaşından 30 yaşına kadar olan hayatı hakkında hiçbir bilgi vermiyorlar"*** şeklinde sorduğum soruya cevap alamıyordum. Evet, Hıristiyanların kutsal kitapları da dahil, hiçbir yayında İsa'nın 12 yaş ile 30 yaş arasında geçen yaşamı yer almıyordu.

İsa'nın doğumu İncillere göre; bakire Meryem'in üzerine kutsal ruhun gelmesi şeklindeki hamileliğin ardından ger-

çekleşiyordu. Hıristiyanların yayınladıkları kitaplarda bu konu değişik şekillerde yer alıyordu. **Jose Mir** tarafından yazılan **"Tanrının telefon numarası"** adlı kitapta, ***"İsa'nın doğumu olağan üstü şartlarda gerçekleşti"*** deniyordu.

"İsa Mesih'in doğumunun olağan üstü şartlarını herkes az çok biliyor. İsa Mesih, Kutsal Ruh'un sayesinde, babası olmadan, yani bir yaratılış, ikinci Adem olarak geldi. Yine de bunun esas ne anlama geldiğini derin derin düşünmemiz gerekir. Tanrı, kendi kutsal ruhu aracılığıyla Meryem'in mucizevi bir şekilde gebe kalmasını sağladı. Böylece kendi sözünü ve kutsallığını insani bir varlığa, yani doğacak çocuğa yüklemiş oldu..."

Sevgi yayınlarından çıkan **"İsa kimdir"** adlı kitapta ise Kutsal Allah ile bakire Meryem'in cinsel ilişkiye girmeden cenin'in oluştuğu anlatılıyordu:

" O tüm çağlardan önce, kişinin ağzından çıkıp yine kendisine ait olan söz benzerliğinde baba Allah'tan doğmuştu. Öncelikle Allah Oğul'un doğuşu bedensel anlamda anlaşılmamalıdır. Kutsal Allah'ın Bakire Meryem ile cinsel ilişkiye girdiğini sanan ya da söyleyen kişi küfre düşmüş, korkunç bir günah işlemiştir."

Hıristiyanların misyonerlik faaliyetleri için yazdıkları bu kitap böyle derken, Hıristiyanların kıblesi Vatikan ise İsa'nın doğumuna değişik bir yorum getiriyor, bu açıklama da 17 Kasım 2000 tarihli gazetelerde **"Hz. İsa, Tanrı tarafından döllenen yumurtadan doğdu"** başlığıyla yer alıyordu:

"Papa II. Jean Paul'ün Sağlık Bakanı Kolombiyalı Da-

rio Castrillon, Hz. İsa'nın Tanrı tarafından döllenen yumurtadan doğduğunu belirtti.

Vatikan'da düzenlenen sağlık ve toplun adlı konferansta, insanoğlunu "yaşamın bağışladıklarına" daha fazla saygı duymaya davet etmek amacıyla konuşan Kardinal Castrillon, Hz. İsa'nın cenininin bütün gelişme evrelerinden geçtiğini söyledi. Kardinal, İsa'nın doğuşunu uzun uzun anlattığı konuşmasında, "2 bin yıl önce, Tanrı mucizevi bir şekilde bir yumurtayı dölledi. Bu muhteşem birlikten bir cenin meydana geldi. Ama bu ceninde Tanrı'nın kelamı vardı. Bu ceninde insanoğlunun selameti vardı" dedi.

İsa peygamberin doğum mucizesini en ince ayrıntısına kadar anlatan Kardinal şöyle devam etti: 'Yedi gün sonra Tanrı cenine dönüştü. Ancak bu cenin Tanrı'nın oğluydu. Cenin 0.8 ila 1.5 santimetreye ulaştığında, Tanrı'nın kalbi, Meryem Ana'nın kalbinin gücüyle atmaya başladı ve İsa, annesi kutsal bakirenin göbek bağından beslenmeye başladı.'

Kolombiyalı Kardinal konuşmasının sonunda, Hz. İsa'nın ana rahmindeki plasenta içinde 9 ay kaldıktan sonra doğduğunu söyledi."

Demek ki Kutsal Ruh, Bakire Meryem'in üzerine çullandığından bu durum meydana geliyormuş. Peki, Meryem'in nişanlısı Yusuf bu olay sonucunda hangi pozisyona düşüyor? Daha sonra Meryem Yusuf'la birlikte olurken; Tanrı başka bir deyişle Kutsal Ruh hangi sıfatı kazanıyor? İsa'nın öğrencileri arasında manevi (üvey) babası Yusuf niye yoktu? Kardeşleri; Yakup, Yose, Yahuda, Simon ve kız kardeşleri niçin 12 havarilerin arasında yer almamıştı? Zira İncil'de yazılanların uydurma olduğunun en önemli kanıtı,

İsa'nın nasıl doğduğunu bilen en yakın akrabalarının ona iman etmemeleriydi.

Her Daim Bakire Olan Meryem

Sent Antuan Kilisesinin dağıttığı **"Allah'a övgü duaları"** adlı kitabın 623. Sayfasında Meryem'in her zaman **bakire** olduğu, kendi yaratıcısına hayat verdiği şiirsel bir ifade ile şu şekilde anlatılıyordu:

"Kurtarıcının aziz annesi
göklerin kapısı,
denizin yıldızı,
özlemle dirilmek isteyen halkına yardımcı ol.
Tüm kainatın hayranlığı içinde,
Meleğin müjdesini kabul ederek,
Kendi yaratıcına hayat verdin;
Her zaman bakire olan sen,
Biz günahkarlara yardım et..."

624. sayfada ise Hıristiyanlar; Meryem'in azizliğinden, Allah'ın annesi olduğundan söz ederek ölüm saatlerinde kendileri için dua etmelerini istiyorlardı:

"Selam sana Allah'ın en sevgili kulu Meryem,
Rab seninledir;
Kadınların en mübareği sensin
Ve mübarektir senin evladın İsa.
Aziz Meryem, Allah'ın annesi,
Biz günahkarlar için,
Şimdi ve ölüm saatimizde dua eyle.
Senin himayene sığınıyoruz,

Allah'ın aziz annesi
Denemelerde bulunan bizlerin
Dualarını geri çevirme.
Ey kutsal ve şanlı bakire,
Tüm tehlikelerden bizi koru."

Kutsal Kitaplar ve İsa'nın Doğumu

Hıristiyanların kutsal kitaplarında İsa'nın doğumu da farklı şekillerde anlatılmış, bazı kitaplar bu konuya uzun uzun yer verirken bazıları da çok kısa olarak bu durumu geçiştirmişler Bir kısmı da İsa'nın doğumuna hiç değinmemiştir. Hıristiyanların kutsal kitaplarından Luka İncilini incelediğimizde kitabın içeriğinde; Vaftizci Yahya'nın ve İsa'nın doğumuna ilişkin bilgileri vererek başladığını görüyoruz.

Luka, Tanrı'nın, bir kurtarıcı göndermekle insanlık tarihini yönlendirdiğinin üzerinde duruyordu. Luka anlatımlarında inandırıcılık olsun diye kendince vurgularda bulunur. Luka İncilinde Tanrı etkinlik sağlamak için kah meleklerini gönderir, kah gökten seslenir. Özellikle birçok sözde Hıristiyan inanlısının Kutsal Ruh'la dolduğu masalını anlatır. Luka ve Hıristiyan misyonerleri; "kişinin kurtulmaya istekli olması gerekir". Bu nedenle önce Yahya, sonra İsa, daha sonra da İsa'nın öğrencileri insanları tövbeye çağırdılar" demektedirler. İsa'yı ortalıkta bırakıp ta kaçanlar kendileri değilmiş gibi.

Luka'da; Yahya'nın doğumu ile ilgili bilgiler şöyle veriliyordu:

"Yahudiye kıralı Hirodes zamanında, Abiya bölüğünden Zekeriya adında bir kâhin vardı. Harun'un soyundan

olan karısının adı ise Elizabet'ti. Her ikisi de Tanrı'nın gözünde doğru kişilerdi, Rab'bin tüm buyruk ve kurallarına eksiksizce uyarlardı. Elizabet kısır olduğu için çocukları olmuyordu. Her ikisinin de yaşı ilerlemişti."

Luka, İsa'nın doğumu ile ilgili uydurma açıklamaları yaptıktan sonra da İsa'nın karanlık kalan hayat dilimine açıklık getirmeye çalışıyordu:

"Çocuk büyüyor, ruhsal yönden güçleniyordu. İsrail halkına görüneceği güne dek ıssız yerlerde yaşadı."

Luka İncil'inde kitabın yazılış amacı açıklandıktan sonra İsa ve Yahya'nın doğum olayları geniş bir şekilde veriliyordu:

Matta İsa'nın Atalarını Karıştırıyor

İsa'nın havarilerinden Matta da, İsa'nın Tanrının oğlu olduğunu ispat için Meryem'in Kutsal Ruh'tan hamile kaldığını vurgular. Matta kitabına, İsa'nın soyağacı ve doğumuna ilişkin bilgileri vermekle başlar.

Hıristiyanların bozulmamış(!) İncillerinde bazen **"Davut'un oğlu İbrahim"** derken bazen de **"İbrahim oğlu Davut"** deniliyordu. Davut ile İbrahim'in aralarında yüzyıllar olmasına rağmen. Örneğin; Kitabı Mukaddes şirketi tarafından 1999 yılında basılan ve dağıtımı yapılan İncil'e göre İsa'nın soyu Matta 1. Bölüm, 1. Ayette **"Davut oğlu İbrahim oğlu"** şeklinde yer alırken, Yeni Yaşam yayınlarınca basım ve dağıtımı yapılan İncil'de ise İsa'nın soyu **"İbrahim oğlu, Davut oğlu"** şeklinde açıklanıyordu. Bu durum insanın aklına şöyle bir soru getiriyordu. **Hıristiyanların Tanrısı bunları esin-**

lerken işletiyor muydu? Ya da bunca çelişki ve hezeyan Tanrı adına yalan söylemenin sonuçları mıydı?

Markos'a Giriş

Hıristiyanların üçüncü kutsal kitapları olan Markos İncilinin aslında yazarı belli değildir. **Tanrı bu kitabı yazdırırken herhalde kime yazdırdığını unutmuş.** Hıristiyanlar bu kitaplarını kendilerine Tanrı'nın yazdırdığını iddia ederlerken Tanrının bu kitapları kime yazdırdığının yanında, yazdırma tarihleri konusunda da net bir bilgi veremiyorlardı.

Bu kitabın yazarı, İsa'nın ana rahmine düşmesi ve doğumu olaylarına girmekten kaçınırken, İsa'nın kutsallığa geçişini üzerine konan bir **"Kuş"**a bağlıyordu. Kuş'tan gelen kutsallık olayını Markos İncilinden görelim:

"Genel bakış: Her ne kadar yazar adını vermese de elçileri izleyen ilk inanlı yazarların tümü Markos'u bu kitabın yazarı kabul ederler. Tarihçi Evsebyus, Papias'ın İ.S. 140 yıllarında yazdıklarından şu alıntıyı yapıyor: «Petrus'un çevirmeni olan Markos, Petrus'la birlikte dolaşmış ve onun hatırladıklarının tümünü titiz bir şekilde yazıya geçirmiştir.» Eldeki kanıtlar, Markos'un bu kitabı İtalya'da yazdığını gösteriyor. O sırada Pavlus ve Petrus Müjde'yi Roma'da yaymakla meşguller. Bu da İ.S. 50'li yılların sonlarına ya da 60'lı yıllara rastlıyor. Markos'un Yahudi geleneklerini açıklama ihtiyacını duyması da (7.:3-4; 15.:42-3) kitabın İtalya'da yazıldığı varsayımına uygun düşüyor.

Markos'un adı İncil'de birkaç kez geçiyor. Mar.14:51-52 ayetlerinde sözü edilen genç adam Markos olabilir.

Yazarı Belli Olmayan Bir Başka Kitap

İncilin Yuhanna bölümünü yazan da açık değil. İhtimal hesaplarının sonucunda bu kitabı Yuhanna'nın yazdığına karar veriliyordu. Yuhanna, kendisine mal edilen İncilinde İsa'nın doğumundaki olağanüstü masallara sarılmadığı gibi, doğumunu da es geçer; fakat yalanın kuyruklusunu sergileyerek, İsa'nın dünyanın ilk yaratılışında Allah'ın sözü olarak var olduğunu açıklar. Hıristiyanların mukaddes kitaplarında Luka İncili ile ilgili bilgileri inceleyelim:

"Kitabın özelliği: Bu kitabın yazarı, «İsa'nın sevdiği öğrenci»dir (Yu.21:20-24). İreneyus gibi elçilerden sonra gelen ilk inanlı yazarlar, bu kitabı Elçi Yuhanna'nın yazdığını belirtirler. Bu arada hemen hatırlatalım ki, İreneyus, bizzat Yuhanna'nın öğrencisi Polikarp tarafından eğitilmişti. İsa'nın, özel birkaç durumda yanına sadece Petrus, Yakup ve Yuhanna'yı almış olması da ilginçtir. Sevilen öğrenci, herhalde İsa'ya en yakın olan bu öğrencilerden biridir. Söz konusu kişi Petrus olamaz (Yu.21:7); Yakup ise daha önce şehit edilmişti (Elç.12:2). Geriye bir tek Yuhanna kalıyor. Böylece Yuhanna bu ***kitabın en olası yazarı*** *durumundadır.*

Yuhanna İncilinin girişinde yer alan bilgilere göre Bu kitabı Yuhanna'nın yazdığı kesin değildir. Onun eseri olduğu bir tahmindir. Hıristiyanların bütün kitapları gibi Yuhanna İncili de şaibeli ve kim tarafından yazıldığı kesin olarak bilinmeyen bir kitaptır.

"Aynı zamanda kendi adıyla anılan üç mektupla Esinleme kitabının da yazarıdır.

Yuhanna'nın kitabı farklı konuları vurgular. İsa'nın do-

ğumunu anlatarak başlayacağına, İsa'nın başlangıçtan beri Tanrı'yla birlikte bulunmuş, beden alıp aramızda yaşamış olan Tanrı Sözü olduğunu açıklamakla başlar

1. Bölüm

Başlangıçta Söz vardı.

Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı. Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar ve karanlık onu alt edememiştir.

Tanrı'nın gönderdiği Yahya adlı bir adam ortaya çıktı. O, tanıklık için, ışığa tanıklık etsin ve herkes onun aracılığıyla iman etsin diye geldi. Kendisi o ışık değildi, ama ışığa tanıklık etmeye geldi. Dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek ışık vardı. O, dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu tanımadı. Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. Ancak, kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne bedenin isteğinden, ne de insanın isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular.

Söz insan olup aramızda yaşadı. Biz de O'nun yüceliğini, Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu olan biricik Oğul'un yüceliğini gördük. Yahya O'na tanıklık etti. Yüksek sesle şöyle dedi: «`Benden sonra gelen benden üstündür. Çünkü O benden önce vardı' diye sözünü ettiğim kişi budur.»

Nitekim hepimiz O'nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık. Kutsal Yasa Musa aracılığıyla verildi, ama lütuf ve

gerçek İsa Mesih aracılığıyla geldi. Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir. O'nu, Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul tanıttı."

Tevrat'ı Kim Yazdı

Hıristiyanların eski anlaşma diye niteleyerek, büyük bir inançla bağlı oldukları Tevrat'ın yazarları da şaibelidir. Gerçi, Hıristiyanlar Tevrat'ı da yazarlarına Tanrı'nın yazdırdığına inanıyorlar, ***"Musa gibi insanları Tanrı bu kitabı yazmak için kullandı"*** diyorlardı. Tevrat'ın ilk beş kitapçığını; Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar, Tesniye'yi Allah'ın Musa'ya yazdırdığını söylüyorlardı. Ancak Tesniye kitapçığının, 34. Bölüm, 5-8'nci ayetlerini görünce, "yeryüzünde okuyucusunu bu kadar **"enayi"** yerine koyan bir başka kitap daha var mı?" diye bir düşünceye kapılmadan edemiyorsunuz. Zira anılan ayetler Musa'nın ölümünü ve Musa öldükten sonra kavminin kendisi için otuz gün ağladığını anlatıyordu. Bir insan öldükten sonra dünyada kendisi için yapılan şeyleri nasıl bir kitapta toplayabilir? Hıristiyanların kutsal kitaplarında bile Musa'nın öldükten sonra dirildiğini tekrar dünyaya döndüğünü gösteren hiçbir kayıt olmadığına göre, Musa ölümünden sonra meydana gelen olayları kitabında nasıl yazdı?..

(Tesniye: 34/5-8): "Ve Rabb'in sözüne göre; Rabb'in* kulu Musa orada, Moab diyarında öldü. Ve Moab diyarında Beyt-peor karşısındaki derede onu gömdü; fakat bugüne kadar kimse onun kabrini bilmez. Ve Musa öldüğü zaman yüzyirmi yaşında idi; gözü zayıflamadı ve

kuvveti eksilmedi. Ve İsrailoğulları, Moab ovasında, otuz gün Musa'ya ağladılar; ve Musa için yas, ağlama günleri tamam oldu."

İncil Yalan mı Söylüyor?

İsa'dan ve diğer Hıristiyan havarilerden duyduklarını aktaran Yuhanna, İncilin 1. Bölüm, 17-18'nci ayetlerinde "***Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir***" derken, Tevrat'ta Tanrı'nın birçok insana göründüğünün işlenmesi sonucunda kendi kendilerini yalancı durumuna düşürüyorlardı:

"Kutsal Yasa Musa aracılığıyla verildi, ama lütuf ve gerçek İsa Mesih aracılığıyla geldi. ***Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir****. O'nu, Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul tanıttı."*

Yine Hıristiyanların kutsal kitaplarında Tanrı ile yüz yüze görüşen, konuşan, güreş eden, ona içki sunup, yemek veren bir çok peygamber yer alıyordu. Tevrat-Tekvin: 32/24-32:

"Ve Yakub yalnız başına kaldı; ve seher sökünceye kadar bir adam onunla güreşti. Ve onu yenmediğini görünce, ***uyluğunun başına dokundu ve onunla güreşirken Yakub'un uyluk başı incidi.*** *Ve dedi: Bırak gideyim, çünkü seher vakti oluyor. Ve dedi: Beni Mübarek kılmadıkça seni bırakmam. Ve ona dedi: Adın nedir? Ve o dedi: Yakub. Ve dedi: Artık sana Yakub değil, ancak İsrail denecek; çünkü* ***Allah ile ve insanlarla uğraşıp yendin.*** *Ve Yakub sorup dedi: Rica ederim, adını bildir. Ve dedi. Adımı niçin soruyorsun?*

Ve orada onu mübarek kıldı. Ve Yakub o yerin adını Peniel koydu; çünkü ***Allah'ı yüzyüze gördüm ve canım sağ kaldı,*** *dedi. Ve Peniel'i geçtiği zaman, güneş üzerine doğdu,* ***ve uyluğu üzerinde aksıyordu. Bunun için bugüne kadar İsrail oğulları uyluk başı üzerindeki kalça adalesini yemezler; çünkü Yakubun uyluk başına kalça adalesine dokundu."***

Bugünkü Tevrat; tanımadığı ancak kendisini de, tanışıklık verdikten sonra tanıyabilen Allah ile Yakub'un güreş tutmasından ve Tanrının tuş olmasından söz ediyor! Tanrı tuş olurken de Yakup'un uyluğunun en ucuna yani mabadının en mahrem kısmına şiddetli bir şekilde dokunuyor. Tanrı Yakup'un kalça adalesini dokunarak(?!) öyle zedeliyor ki, Yakup güneş doğduktan sonra bile hala aksıyordu. Daha sonra Tevrat'a göre aciz ve mağlûp Tanrı, güçlü ve galip Yakub'u mübarek kılıyor... Ve Yakub, yendiği Tanrı'ya adını sorunca, Tanrı, herhalde utandığından olacak adını ilk anlarda söylemiyor ancak Yakup'u mübarek kıldıktan sonra açıklıyor. Tabii Hıristiyanların kutsal kitaplarından bunları okuduktan sonra insanın aklına şöyle bir soru da geliyor; **Tanrılık, daha güçlü olana yakışmaz mıydı?!..**

Tevrat'ın Çıkış kitabının 24. Bab, 9-11'inci ayetlerinde Tanrıyı görenlerin sayısı katlanarak artıkça, İsa'nın sözlerindeki kuşkular da artıyordu:

"Ve ***Musa ile Harun, Nadap ve Abihu, ve İsrail'in ihtiyarlarından yetmiş kişi*** *çıktılar; ve* ***İsrail'in Allah'ını gördüler****; ve onun ayakları altında, gök yakuttan tuğla döşeme gibi, aydınlıkça asıl göğe benzer bir şey vardı. Ve İsrail oğul-*

larının asilzadelerine dokunmadı; ***ve Allah'ı gördüler, ve yiyip içtiler."***

Tevrat'ın Tekvin kitapçığı 35. Bölüm, 9-13. ayetleri:

"Ve Paddan-aramdan geldiği zaman, ***Yakub'a Allah yine göründü****, ve onu mübarek kıldı. Ve Allah ona dedi: Senin adın Yakupdur. Artık adın Yakup çağrılmayacak, fakat adın İsrail olacaktır; ve onun adını İsrail koydu. Ve Allah ona dedi: ben Kadir Allah'ım; semereli ol ve çoğal; senden bir millet ve milletler cumhuru olacak, ve senin sulbünden kıraller çıkacak; ve İbrahime ve İshak'a verdiğim diyarı sana vereceğim, ve senden sonra diyarı senin zürriyetine vereceğim.* ***Ve Allah onunla söyleştiği yerde, onun yanından yukarı çıktı."***

Tanıklığı Geçerli mi?

Yuhanna 2. Bab, 1-4'ncü ayetlerde İsa'nın ilk mucizesi olarak, tertemiz suyu şaraba çevirmesi anlatılıyordu. Suyu şaraba çevirmek mucize sayılıyorsa, köprü altında yatan bizim bitirimler her gece suyun içine kattıkları biraz üzüm suyu, biraz alkolle bu mucizeleri(!) sürekli olarak gerçekleştiriyorlardı. Hıristiyanlar buralara uğrarsa ne İsa'lar görecektir. Yuhanna 5. Bölüm 31'nci ayette, **"kendim için tanıklık edersem tanıklığım gerçek sayılmaz"** şeklinde konuşan Hıristiyanların İsa, Ferisileri kandırmak için yine Yuhanna İncili 8. Bölüm 13-14'ncü ayetlerde şöyle diyordu:

"Ferisiler, 'sen kendine tanıklık ediyorsun' dediler. İsa şöyle yanıtladı: ' ***Ben kendime tanıklık etsem bile, tanıklığım gerçektir."***

İsa Arada Bir Doğru da Söylüyordu

İsa kendisini karşılayan kalabalıktan birinin hasta çocuğu için yardım istemesi üzerine karakterini ele veren şu sözleri söylüyordu: Luka 9; 41... Matta 17; 17... Markos 9;19...

"Ey imansız ve sapmış kuşak! *Daha ne kadar sizlerle kalacağım, ne zamana dek sizlere katlanacağım?"*

İsa'nın öğrencilerinden birisinin babası ölmüştür. Öğrenci babasının cenazesini gömmek için izin ister. İşte sevgi dininin sembolünün Matta 8. Bölüm 21. Ayete göre verdiği cevap:

"Sen ardım sıra gel. Bırak ölüleri kendi ölülerini gömsünler."

İsa kendisini dinlemeye gelen, kendisinden yardım isteyen insanlara Matta 12. Bölüm, 34. Ayet'te şöyle hitap ediyordu:

"Engerekler soyu!"

İsa, Ferisiler için Matta 23/33'de ağzına geleni söylüyordu:

"Yılanlar engerekler soyu, cehennem yargısından nasıl kaçıp kurtulacaksınız?"

Tabii bu arada Pavlus'un da Ferisi olduğunu unutmayalım...

Hıristiyanların Mesih'i İsa, öğrencilerine Petrus'un şahsında Matta: 16;23' de şöyle hitap ediyordu:

"Şeytan!.."

İsa Matta İncilinin 5. Bölüm, 17. Ayetinde ***"Kutsal yasayı ya da peygamberleri ortadan kaldırmaya geldiğimi sanmayın. Ortadan kaldırmaya değil, ancak yerine getirmeye geldim"*** diyor, Matta İncilinin 9. Sayfasında yer alan dipnotta Kutsal yada Ruhsal yasanın tanımı şöyle yapılıyordu:

"Eski Anlaşma'da Musa peygamber aracılığıyla verilen şeriat"

İsa'nın "ortadan kaldırmaya gelmedim, tamamlamaya geldim" dediği peygamberler ve kitapları için söyledikleri sözler kendi misyonunun da en önemli bir kanıtı oluyordu. Yuhanna İncili: 10'ncu bölüm, 8'nci ayet:

"Benden önce gelenlerin tümü hırsız ve eşkiyadır..."

Yılan Gibi Olun

Hıristiyanların İsa, Ferisilere **"yılanlar engerekler soyu"** diye hakaretler yağdırırken, Matta İncili 10. Bölüm, 16'ncı ayette havarilerine ***"Yılan gibi akıllı, güvercin gibi saf olun"*** diyordu. Güvercin gibi saf olmak İsa'nın şakirtlerinin işine gelmiyor, onlar yılan gibi akıllı olun öğüdünü tutarak ellerine geçen her fırsatta savunmasız ve tertemiz insanları hain bir yılan gibi sokuyorlardı. Hıristiyanlığın kurucularından ve İsa'nın İkiyüzlülükle suçlayarak, engerek yılanlarına benzettiği Ferisilerin soyundan olan Pavlus, **"yılan"** gibi olmanın en mükemmel örneklerinden birini sergiliyor, ardından gelen Hıristiyan din adamlarına da rehberlik yapıyordu. Pavlus, İncilin 1. Korintliler 9. Bölüm, 19-23'ncü ayetlerde;

Yahudileri kazanmak için Yahudi gibi davrandığını yani bir nevi herkesin nabzına göre şerbet verdiğini, Kutsal yasanın denetimi altında olmadığı halde yasa altındakileri kazanmak için yasa altındaymış gibi gözüktüğünü söyleyerek ikiyüzlülüğünü ve sahtekarlığını sergiliyordu.

Pavlus, hilekarlığını da 2. Korintliler 12'nci bölüm, 16-20'nci ayetlerde; ***"Ama kurnaz biri olarak sizi hileyle elde etmişim"*** şeklindeki sözleri ile gösteriyor, 2. Korintliler 11. Bölüm, 1-10'ncu ayetlerde de iyi bir Hıristiyan'ın iyi bir de hırsız olması gerektiğini "Size hizmet etmek için yardım aldığım başka toplulukları adeta soydum" sözleri ile vurguluyor, Selaniklilere mektubunun 2. Bölüm, 18'nci ayetinde de, kendi şahsında Hıristiyanların şeytanın emrinde olduğunu ilan ediyordu:

"Ben Pavlus, birkaç defa yanınıza gelmek istedik ve şeytan bize mani oldu."

İsa'nın Tehditleri

Hıristiyanların İsa öğrencileri aracılığıyla insanları azap, ateş, ölüm dahil şiddetli cezalar ile tehdit etmekten de çekinmiyordu. İbraniler 10. Bölüm, 26-31'nci ayetler:

"Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra bile günah işlemeye devam edersek, günahlılar için artık kurban yoktur. Sadece yargının dehşetli beklenişi ve düşmanları yiyip bitirecek kızgın ateş vardır. ***Musa'nın yasasını hiçe sayan bir kimse, iki yada üç tanığın sözü üzerine acımasızca öldürülür. Eğer bir kimse Tanrı oğlunu ayaklar altına alır, kendisini kutsal kılan anlaşma kanını bayağı sayar ve lu-***

tufkar ruha hakaret ederse, bundan ne kadar daha şiddetli bir cezaya layık görülecek sanırsınız? Çünkü 'öç benimdir, karşılığını ben vereceğim' ve yine 'Rab kendi halkını yargılayacak' diyeni tanıyoruz. Diri Tanrı'nın eline düşmek ne korkunç şeydir."

İbraniler 10. Bölüm, 26-31'nci ayetlerde görüldüğü üzere İsa'ya iman edenler de, ***'Rab kendi halkını yargılayacak'*** sözleri ile açıklanıyordu. Oysa Yuhanna 3. Bölüm 18'ncl ayette, ***"O'na iman eden yargılanmaz"*** deniyordu.

Hıristiyanların İsa'sı, Luka 13. Bölüm 1-5'nci ayetlerde, saf insanları bu sefer de **Pilatus** ile tehdit ediyordu:

"O sırada bazı kişiler gelip İsa'ya bir haber getirdiler. Pilatus'un nasıl bazı Celilelileri öldürüp kanlarını kendi kestikleri kurbanların kanına akıttığını anlattılar. ***İsa onlara şöyle karşılık verdi:*** *'Böyle acı çeken Bu Celilelilerin, diğer bütün Celilelilerden daha mı çok günahlı olduğunu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum.* ***Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız."***

Tehditlerin daha da etkili olması için bir kere daha tekrarlıyordu:

"Ya da, Şiloha'daki kule üzerlerine yıkılınca ölen o onsekiz kişinin, Kudüs'te yaşayan diğer insanların hepsinden daha mı çok suçlu olduğunu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum. ***Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız."***

İsa, insanları Platus'la korkuturken, kendisi Platus'un hışmına uğruyor, kendini bir anda çarmıhta buluyordu.

İsa ve Günah

Bazı Hıristiyanlar İsa'nın yaşamı boyunca hiç günah işlemediğini iddia ediyorlardı. Bu konuda yüzlerce kitap yazmışlardı. Bunlardan biri de;

İman yaşamında serüven adlı ve **Bill Brıght** tarafından yazılan kitaptı. Bu kitapta İsa'nın dışındaki tüm peygamberlerin çürüdüğü, İsa'nın günahsız ve rakipsiz olduğu İncil'den örnekler verilerek anlatılıyordu:

"Yeryüzüne çok sayıda değişik önderler gelip geçmiştir. Bunların arasından değişik din kurucularına bakacak olduğumuzda İsa Mesih'ten başka hiçbirinin kendisinin Tanrı olduğu iddiasında bulunmadığını görürüz. Gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin bedenleri, diğer insanlarınki gibi toprak altında gömülüdür. Yeryüzüne kim din getirdiyse hepsinin bedenleri bugün ortada yoktur. İşte; ***Buda'nınki İslam dininin kurucusu Hz. Muhammed'inki, Konfuçyüs'ünki, Zoroaster'inki ve daha birçoğununki çürüyüp gitmiştir.***

Toplumumuzca büyük peygamberlerden biri olarak bilinen Nasıralı İsa Mesih her nedense diğer ölümlü insanlardan farklı olarak karşımıza çıkıyor. İsa Mesih'in yaşamının her anı, yüzlerce yıl öncesinden Tanrı peygamberlerince bildirilmişti. Yaşam ve örneklik açısından Hz. İsa rakipsiz kalmaktadır. İsa, günahsız bir yaşam sürdü. O'nun doğasında ***tek bir günah bulunmuyordu****. İsa, kendisinin, Tanrı'dan geldiği iddiasında bulundu. Bu iddiada* bulunduğu *için de Yahudilerce çarmıha gerildi. O'nun ölümden dirilişi, iddia ettiği tüm gerçekleri daha da sağlamlaştırmıştır. Öte yandan O'nun dirilişine tarih de tanıklık etmektedir. Gerçekleri bilen*

her insan için İsa Mesih, tarihte gelmiş geçmiş en büyük insan ve bugün yaşayan, diri olan Rabtir.

Aynı kitapta İsa'nın Tanrı ile eş olduğu da vurgulanıyordu:

"İsa Mesih, Tanrı'yla EŞİT ÖZ niteliklerdir. İsa Mesih tarafından yaratıldığımıza göre, yaşamımızın ana sorunlarına yanıt verebilecek tek kişi yine kendisidir."

İncillerin 1. Petrus 1. Bölüm 1 ve 2. Ayetlerinde olduğu gibi sürekli olarak **İsa'nın Tanrı olduğu** vurgulanıyordu.

"İsa Mesih'in kulu ve elçisi ben Simun Petrus'tan, Tanrımız ve kurtarıcımız İsa Mesih'in doğruluğu sayesinde bizimkiyle eş değer bir imana kavuşmuş olanlara selam! Tanrı'yı ve Rabbimiz İsa'yı tanımakla lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun"

Oysa İncil'e baktığımızda İsa'nın bir çok günahı olduğunu görüyorduk: Luka 9; 41... Matta 17; 17... Markos 9;19'da İsa'nın kendisinden yardım isteyenlere söylediği **"İmansız ve sapmış"** kuşak sözleri bir aşağılama değil miydi?..

***"Ey imansız ve sapmış kuşak!** Daha ne kadar sizlerle kalacağım, ne zamana dek sizlere katlanacağım?"*

İsa'nın öğrencilerinden birisinin babası ölmüştür. Öğrenci babasının cenazesini gömmek için izin ister. İşte sevgi dininin sembolünün Matta 8. Bölüm 21. Ayete göre verdiği cevap:

"Sen ardım sıra gel. Bırak ölüleri kendi ölülerini gömsünler."

En yakın öğrencisinin babasının cenazesini sırf kendi-

ne inanmıyor diye ortada bırakmak ve bıraktırmak sevgi dininin neresine sığıyor?

Hıristiyanların İsa, kendisini dinlemeye gelen izleyicilerine Matta 12. Bölüm, 34. Ayet'e göre şöyle hitap ediyordu:

"Engerekler soyu!" Bu sözler de Hıristiyanlarca baş tacı edilen sevgi sözcükleri herhalde?!

Hıristiyanların İsa, Matta İncili 23. Bölüm 29-33'de Ferisileri önce iki yüzlülükle suçluyor, ardından ***"engerekler, yılanlar soyu"*** diye hakaretler yağdırıyordu.

Hıristiyanların Mesih'i İsa, öğrencilerine Petrus'un şahsında Matta: 16;23' de şöyle hitap ediyordu:

"Şeytan!.."

Bazı Hıristiyanlar da bu tanımda kendilerini bulmuş olacaklar ki, hala İsa için **"günahsız"** diyebiliyorlardı.

Luka İncili 7. Bölüm 36-50'nci ayetlerde fahişe olarak tanınan bir kadının kaymak taşından bir kap içersinde getirdiği hoş kokulu yağı ağlayarak İsa'nın ayaklarına dökmesi, gözyaşları ile ıslattığı saçlarıyla ayaklarını silmesinden keyiflenmesi de günah olarak sayılmıyordu. O kadın onun karısı mıydı ya da o, tüm insanları kölesi olarak mı görüyordu?..

Markos İncili 10. Bölüm 12-14, Matta İncili 21/18-19'da yer alan acıkınca meyve mevsimi olmamasına rağmen üzerinde incir bulamadığı ağacı kurutması günahların katmerlisi değil mi?

Matta 15/1-20'de yer alan insanların ellerini yıkamadan yemek yemesinde ısrar etmesi, onları yanıltarak sağlıkları ile oynaması günah sayılmıyor mu?..

Hıristiyanların İsa tertemiz suyu Yuhanna İncili 2/1-11'de şaraba çeviriyordu. Suyu şaraba bulaştırmak doğru bir davranış mı?..

İsa İncil'in birine göre Gadara'da, diğerine göre Geresa'da iki insandan çıkardığı cinleri, yine cinlerle yaptığı anlaşma üzerine yüzlerce domuza yerleştiriyor ve domuzların uçurumdan uçarak parçalanmalarına sebep oluyordu. Domuzların suçu neydi?..

İsa, Matta 19/28'de, havarilerine 12 adet **"Taht"** vaat ederken, Yahuda'nın kendini ihbar edeceğini biliyorsa, ölümü yanaşana kadar niye susarak onu kullandı?.. Getsamani'de şeytanla anlaşma yaparak Yahuda'nın ihanet etmesini sağlaması asil bir davranış mıydı?

İsa Irkçı mı?

Yeni Yaşam yayınlarınca basım ve dağıtımı yapılan İncil'in Matta kitapçığının 15. Bölüm 21-28 Ayetlerinde; **"Kenanlı kadının imanı"** başlığı altında ve yine aynı İncilin Markos kitapçığının 7. Bölüm 24-30. Ayetlerinde bu kere **"Fenikeli kadının imanı"** başlıklı bölümde; İsa, kendisinden yardım isteyen Matta'ya göre **Kenanlı,** Markos'a göre **Fenikeli** bir kadının yalvarıp yakarması üzerine, kendisinin sadece İsrail halkına geldiğini belirterek, İsrail halkını **"öz çocuğa"**, diğer Ulusların halklarını ise **"köpeğe"** benzetiyordu. **"Müjde"** diye yaftaladıkları sözde kurtuluşu da öz çocuklarının ekmeği olarak nitelendiriyordu. Çaresiz durumda kalan bir annenin; ***"köpekler de efendilerinin sofrasından düşen kırıntıları yer"*** yalvarmalarıyla keyiflenen İsa, ancak o zaman kadına yardım ediyordu:

"İsa oradan ayrılıp Sur ve Sayda bölgesine geçti. O yöreden ***Kenanlı*** *bir kadın İsa'ya gelip, «Ya Rab, ey Davut Oğlu, halime acı! Kızım cine tutsak, çok kötü durumda» diye feryat etti.*

İsa kadına hiçbir karşılık vermedi. Öğrencileri yaklaşıp, «Sal şunu, gitsin!» diye rica ettiler. «Arkamızdan bağırıp duruyor.»

İsa, ***«Ben yalnız İsrail halkının kaybolmuş koyunlarına gönderildim»*** *diye cevap verdi.*

Kadın ise yaklaşıp, ***«Ya Rab, bana yardım et!»*** *diyerek* ***O' nun önünde yere kapandı.***

İsa ona, ***«Çocukların ekmeğini alıp köpeklere atmak doğru değildir»*** *dedi.*

Kadın, «Haklısın, Rab» dedi. ***«Ama köpekler de efendilerinin sofrasından düşen kırıntıları yer.»***

O zaman İsa ona şu karşılığı verdi: «Ey kadın, imanın büyük! Dilediğin gibi olsun.» Ve kadının kızı o saatte iyileşti."

Hıristiyanların İsa, Matta İncili 10. Bölüm, 5-7'nci ayetlerde söyle diyordu:

" İsa Onikileri şu buyrukla halkın arasına gönderdi: ***Diğer Uluslara ait yerlere gitmeyin. Samiriyelilere ait kentlerin de hiçbirine uğramayın.*** *Bunun yerine, İsrail halkının kaybolmuş koyunlarına gidin. Gittiğiniz her yerde göklerin egemenliğinin yaklaştığını duyurun."*

Yuhanna İncili, 4. Bölüm, 22. Ayette ***"Zira kurtuluş Yahudiler'dendir"*** diyerek yine kendince Yahudi ırkının üstünlüğünü savunuyordu. Irkçılık suç değil mi?..

Hıristiyanlığın nasıl bir sevgi dini olduğunu Bu dinin

mensuplarınca, üstelik de din adamlarınca daha 19 günlük ölü bir bebeğe yapılan uygulamada görüyorduk.

2 Nisan 1996 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yayımlanan **"Kafatasçı papazlar"** başlıklı yazının içeriği şöyleydi:

"ABD; her yıl insan hakları raporları yayınlayarak 180'den fazla ülkeyi yargılar ve sorgular.

Amaç, aralarında Türkiye'nin de yer aldığı bu ülkelere ABD standartlarında demokrasi ve insan hakları öğretmektir. Kimse kendi evindeki pislikleri görüp dile getirmek istemez. Her şey mükemmeldir!..

*Geçenlerde Georgia eyaletinde yaşanan cenaze olayı, insan hakları şampiyonunun evinde, **"eğer renginiz beyaz değilse"** mezarda bile rahat edemeyeceğinizi ortaya çıkardı. Jefferey Johnson ve Jamie Wireman çifti, doğumdan 19 saat sonra yaşamını yitiren Withney Elaine Johnson adlı bebeklerini, beyazlara ait mezarlığa gömdüler. Cenazeden sonra, bebeğin babasının zenci, annesinin beyaz olduğunu öğrenen **Barnetta Creek Babtist Kilisesi'nin papaz yardımcıları**, acılı aileye telefon ederek cesedi mezardan çıkarıp başka yere gömmelerini istediler.*

Olay duyulunca, papazlar bunun ırkçılık olmadığını bunun yıllardır bu şekilde uygulandığını söylediler.

*Sözde din adamları; **"beyaz ve siyahların mezarlarının ayrı olduğunu"** dile getirdiler. Konuyu ele alan eyalet savcısı Michael Bowers, **"birinin mezardan ırka dayalı bir nedenle çıkarılmasının anayasanın ek 14'üncü maddesine aykırı olduğunu"** açıkladı ve melez bebeğin gömüldüğü yerde uyumasını sağladı."*

Hıristiyanların İsa'sı şeriatın tek noktasını bile değiştirmeyeceğini haykırıyor, ***"Ben bu şeriatı tamamlamaya geldim"*** diyordu. Bu sözleri Matta İncili 5. Bölüm, 17 ve 19. Ayetlerde açık bir şekilde yer alıyordu:

*"«**Kutsal Yasa**'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. **Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek**. Bu nedenle, bu buyrukların en küçüklerinden birini kim çiğner ve başkalarına öyle yapmayı öğretirse, Göklerin Egemenliğinde en küçük sayılacak. Ama bu buyrukları kim yerine getirir ve başkalarına öğretirse, Göklerin Egemenliğinde büyük sayılacak."*

Şimdi bu şeriata uymayanlar arasında en yakın akrabalardan insanlar dahi olsa karşılaşacakları muameleyi mukaddes kitaplarının Çıkış bölümü 32. Bab 27 ayette görelim:

"Herkes kılıcını beline kuşansın ve ordugâhta kapıdan kapıya dolaşsın ve herkes kendi kardeşini ve herkes kendi arkadaşını ve herkes kendi komşusunu öldürsün!"

Bu Kadar da Olmaz

Kitabı Mukaddes denilen Hıristiyanların kutsal kitabı, Dallas'ı bile son derece muhafazakar bir kategoriye sokacak kadar seks, ihanet, dalavere, rüşvet, sapıklık ve katliam içeriyordu.

Üstelik bu olayların kahramanları(!) da peygamberler-

di. **Lut** peygambere izafe edilen sarhoş olup iki kızıyla yatması ve onları gebe bırakması, ***Davut*** *peygambere yakıştırılan kendisi için savaşa giden en yakın adamı Yoab'ın karısına göz koyup onu hamile bırakması ve daha neler neler... Davut peygamber kadının gebe kaldığını öğrenince savaştan dönen Yoab'ı karısının* yanına gönderiyor. Böylece adam karısı ile yatacak, Davut ta işlediği suçun yükünden kurtulacak. Adam da çocuk kendisinin sanacaktı. Ancak kazın ayağının hiç te öyle olmadığı görülüyordu. Adam karısının yanına gitmektense yorgun olan askerlerinin yanına gidiyor. Bunu öğrenen Davut peygamber diğer adamlarını çağırıyor ve *"bunu savaşa tekrar götürün ve cephenin en önüne koyun orada vurulup ölsün"* diyor. Aynen öyle yapılıyor. Adam ölünce Davut ta onun karısını alıyordu.

Yakup peygamber de kayınpederinin iki kızını ve mallarını dalavere ile alıyor, sonra kayınpederine, kızlarının üzerine başka karı almayacağına Allah huzurunda söz veriyor. Bu yeminine rağmen Yakup peygamber, gelini Tamar ile yatıyor ve onu hamile bırakıyor.

Peygamberlerin babası olarak bilinen İbrahim ise karısı Sara'yı önce Kral Abimelek'e, sonra da Firavun'a **"karım değil, kardeşim"** diyerek peşkeş çekiyor. Sonra gerçeği öğrenen Abimelek te, Firavun da karısını tekrar kendisine iade ediyor.

Davut'un oğlu Amnon da, kız kardeşi Tamar'a aşık olup, hasta yataklarına düşüyor; kendisine yemek yapmak için gelen kız kardeşine tecavüz ediyordu.

Niye öyle garip garip bakıyorsunuz?.. İnanmayan Hıristiyanların en ünlü yayınevleri olan Kitabı Mukaddes Şirke-

ti tarafından basılan "Kitabı Mukaddes'e bakabilir. Fazlası var eksiği yok.

1995 yılı Kitabı Mukaddes Şirketi basımı, Tevrat; 2. Samuel bölümü, 11. Bab: 1- 27. Ayetler;

"Ve vaki oldu ki, yıl dönümünde, Kralların sefere çıktığı mevsimde, Davut Yoabı, ve onunla beraber kendi kullarını ve bütün İsrail'i gönderdi. Ve Ammon oğullarını helak ettiler. Ve Rabbayı kuşattılar. Fakat Davut Yeruşalim de kaldı.

"Ve vaki oldu ki, yıl dönümünde, Kralların sefere çıktığı mevsimde, Davut Yoabı, ve onunla beraber kendi kullarını ve bütün İsrail'i gönderdi. Ve Ammon oğullarını helak ettiler. Ve Rabbayı kuşattılar. Fakat Davut Yeruşalim de kaldı.

Ve akşamleyin vaki oldu ki. Davut yatağından kalktı ve Kral evinin damı üzerinde geziniyordu ve yıkanmakta olan bir kadını damdan gördü. Ve kadının bakılışı çok güzeldi. Ve Davut gönderip kadın hakkında soruşturdu. Ve biri dedi: Bu kadın Hitti Uriya'nın karısı Eliamın kızı Bat-Şaba değil mi? Ve Davut ulaklar gönderip onu getirtti; ve kadın onun yanına geldi ve murdarlığından tathir edilmiş olduğundan Davut onunla yattı. Ve kadın evine döndü. Ve kadın gebe kaldı, ve gönderip Davut'a bildirdi, ve ben gebe kaldım, dedi. Ve Davut Yoaba'yı gönderip dedi: Hitti Uriya'yı bana gönder. Ve Yoab Uriya'yı Davut'a gönderdi. Ve Uriya yanına gelince Davut: Yoab nasıldır ve kavm nasıldır ve cenk ne haldedir? Diye sordu. Ve Davut Uriya'ya dedi: evine in ve ayaklarını yıka. Ve Uriya Kral evinden çıktı ve arkasından Kralın hediyesi çıktı. Ve Uriya Kral evinin kapısında efendisinin bütün kulları ile beraber yattı ve evine inmedi. Ve Davut'a: Uriya evi-

ne inmedi diye bildirdiler. Ve Davut Uriya'ya dedi: Sen yoldan gelmedin mi? Niçin evine *inmedin? Ve Uriya Davuda dedi: Ahit sandığı ve İsrail'le Yahuda haymelerde oturuyorlar;* ***ve efendim Yaobla efendimin kulları kırlarda konmuşlarken yemek ve içmek ve karımla yatmak için ben evime mi ineyim? Senin hayatın hakkı için, ve canının hayatı hakkı için, ben bu şeyi yapmam.*** *Ve Davut Uriya'ya dedi: Bu gün de burada kal da yarın seni göndereyim. Ve Uriya o gün ve ertesi gün Yeruşalim'de kaldı. Ve Davut onu çağırdı, ve onun önünde yiyip içti; ve onu sarhoş etti; ve akşamleyin efendisinin kulları ile beraber yatağında yatmak üzere çıktı, ve evine inmedi.*

Ve sabahleyin vaki oldu ki, Davut Yaoba mektup yazdı, ve Uriya'nın eli ile gönderdi. Ve mektupta: Uriya'yı şiddetli cenkte ön diziye koyun, ve onun yanından çekilin ki, vurulsun da ölsün, diye yazdı...

...Ve Uriya'nın karısı, kocası Uriya'nın öldüğünü işitti, ve kocası için dövündü. Ve yası geçince Davut gönderip onu evine aldı, ve onun karısı oldu..."

Alın bir örnek daha; Kitabı Mukaddes; Tevrat Tekvin bölümü 12. Bab, 10-20. Ayetler:

" Ve memlekette kıtlık oldu; ve Abram orda misafir olmak üzere Mısır'a gitti, çünkü memlekette kıtlık ağırdı. Ve vaki oldu ki, Mısır'a girmesi yaklaştığı zaman, karısı Sara'ya dedi: ***İşte biliyorum ki, sen görünüşü güzel bir kadınsın****; ve olur ki, Mısırlılar seni görünce: Bu onun karısıdır, derler; ve beni öldürürler, fakat seni sağ bırakırlar.* ***Senin yüzünden bana karşı iyi davranılsın****, ve senin sebebinle canım yaşasın diye: onun kız kardeşiyim de. Ve vaki oldu ki, Abram*

Mısır'a girdiği zaman, Mısırlılar kadının çok güzel olduğunu gördüler. Ve Firavun'un emirleri onu gördüler, ve onu Firavun'a methettiler; ve kadın Firavun'un sarayına alındı. ***Ve onun yüzünden Abram'a karşı iyi davrandı; ve onun koyunları, sığırları ve eşekleri ve köleleri ve cariyeleri ve dişi eşekleri ve develeri oldu****. Ve Rab, Abram'ın karısı Sara'dan dolayı, Firavun'u ve onun sarayını büyük vuruşlarla vurdu. Ve Firavun Abram'ı çağırıp dedi: Bana bu yaptığın nedir? Bunun senin karın olduğunu bana niçin bildirmedin? Niçin: Bu benim kız kardeşimdir dedin? Ben de onu karı olarak aldım. Ve şimdi, işte karın, al ve git. Ve onların hakkında Firavun adamlarına emretti; ve onu, ve karısını, ve kendisine ait olan herşeyi gönderdiler..."*

Kitabı Mukaddes'te Lut peygamber de şarabı çekince kızları ile zina eden bir peygamber kisvesine büründürülüyordu. "(Tekvin: 19/30-38):

"Ve Lut, Tsoar'dan çıkıp dağda oturdu ve iki kızı onunla beraberdi, çünkü Tsoar'da oturmaktan korktu ve o, ve iki kızı bir mağarada oturdular. Ve büyük kızı küçüğüne dedi: Babamız kocamıştır ve bütün dünyanın yoluna göre yanımıza girmek için memlekette erkek yoktur, gel, babamıza şarap içerelim ve babamızdan zürriyeti yaşatmak için onunla yatarız. Ve o gecede babalarına şarap içirdiler ve büyük kız girip babası ile yattı ve onun yatmasını ve kalkmasını bilmedi. Ve vaki oldu ki, ertesi gün büyük kız, küçüğüne dedi: İşte dün gece babamla yattım, bu gece de ona şarap içirelim ve babamızdan zürriyet yaşatmak için gir ve onunla yat. Ve o gecede dahi babalarına şarap içirdiler ve küçük kız kalkıp onunla yattı ve onun yatmasını ve kalkmasını bilmedi. Lut'un

iki kızı böylece babalarından gebe kaldılar. Ve büyük kız bir oğul doğurdu ve onun adını Moab çağırdı; o bugüne kadar Moablıların atasıdır. Ve küçük kız, o da bir oğul doğurdu ve onun adını Ben-ammi çağırdı, o bugüne kadar Ammonoğullarının atasıdır."

Tekvin: 27/19-36'da; Yakup peygamberin, babası İshak peygamberi, yalan söyleyerek aldattığı anlatılmaktadır.

Tekvin: 29/16-30'da; babasını aldatan Hz.Yakub'un, kayınbabası tarafından kandırılıp aldatıldığı ve karı edinmek istediği bir kızı için tam on dört sene kayınbabasına hizmet ettiği belirtilmektedir:

"Bana bu yaptığın nedir? Senin yanında Rahel için hizmet etmedim mi? Öyle ise beni niçin aldattın? Ve Laban dedi: Küçük kızı büyüğünden evvel vermek, bizim yerde böyle olmaz. Bunun haftasını tamamla ve yanımda edeceğin başka yedi sene daha hizmete karşılık, onu da sana veririz. Ve Yakup öyle yaptı ve onun haftasını tamamladı; ve kızı Rahel'i ona karı olarak verdi" (Ayrıca bkz.Tekvin:26/25-28).

Bütün bunlar, Allah tarafından insanlara önder ve rehber olarak gönderilen peygamberlerin izzet ve şereflerine yakıştırılacak davranışlar mı?..

Fetullah Gülen'e yakınlığı ile bilinen Zaman Gazetesinden **Ahmet Şahin**; ***"Ehl-i Kitap ile amentüde ittifakımız var"*** diyordu. Yani "Kutsal kitap" yolcularıyla İmanda birmişiz. Bunlara söylenecek çok şey var ama bende para yok.

Kutsal Kitap Fahişeliği ve Zinayı Teşvik Ediyor mu?

Hıristiyanların Tevrat ve İncil'den oluşan kutsal kitaplarını okuduğunuzda ilk göreceğiniz şey İsa'nın takipçilerinin

vergi görevlileri ile **fahişeler** olduğuydu. Bu inançta namuslulara, doğru kişilere yer olmadığı bizzat İsa'nın ağzından ilan ediliyordu. Matta9;13:

"Ben doğru kişileri değil, günahkarları çağırmaya geldim."

Hıristiyanlığın kutsal kitaplarının, Hoşea: 4/14 bölümünde her türlü zina ve fahişelik; erkeklerin de bu işi yaptığı gerekçesiyle adeta kutsanıyordu.

"Fahişelik ettikleri zaman kızlarınızı ve zina ettikleri zaman gelinlerinizi cezalandırmayacağım"

Kutsal kitabın kızları ve gelinleri zinaya teşvik eden ayetlerinin yanında, Hıristiyanların ve Yahudilerin Tanrısı da peygamberlerine fahişelerle evlenmelerini, zina mahsulü çocuklar edinmelerini emrediyordu. Hoşea 1. Bölüm; 2'ayet:

"RAB Hoşea'ya dedi: Git kendine bir kötü kadın, ve zina çocukları al"

Hıristiyanların ve Yahudilerin Tanrısının emrini dinleyen Hoşea çok kısa zamanda adeta çıldırıyordu: Kutsal Kitap Hoşea, 2/1-13:

"Kardeşlerinize Ammi ve kızkardeşlerinize Ruhama diyin.

Ananızla çekişin, çekişin; çünkü o benim karım değil, ve ben onun kocası değilim; ve fahişeliği yüzünden, ve zinalarını bağrından atsın; yoksa onu çırılçıplak soyacağım, ve onu doğduğu günde olduğu gibi kılacağım, ve onu çöl gibi edeceğim, ve onu kurak diyar gibi kılacağım, ve onu susuzlukla öldüreceğim.

Ve oğullarına acımayacağım. Çünkü onlar zina oğullarıdır; çünkü onların anası zina etti; onlara gebe kalan kadın rezalet etti; çünkü dedi: Oynaşlarımın ardınca gideceğim; ekmeğimi ve suyumu, yapağımı ve ketenimi, yağımı ve içkimi verenler onlardır. Bundan dolayı, işte onun yolunu çalılarla çit çekeceğim, ve kendisine karşı duvar yapacağım, ve yollarını bulamayacak. Ve oynaşlarının ardınca gidecek, fakat onlara yetişemeyecek; ve onları arayacak, fakat bulamıyacak; o zaman diyecek: Gideyim, ve ilk kocama döneyim, çünkü o vakit halim şimdikinden daha iyi idi.

Çünkü kendisine buğday, ve yeni şarap, ve yağ veren, ve baal için kullandıkları gümüşle altını kendisine çoğaltan ben olduğumu bilmedi. Bundan ötürü vaktinde buğdayımı, ve mevsiminde yeni şarabımı geri alacağım, ve *onun çıplaklığını örtecek olan yapağımı ve ketenimi geri alacağım. Ve şimdi oynaşlarını önünde onun utancını açığa çıkaracağım, ve kimse onu elimden kurtaramayacak. Ve bütün sevincini, bayramlarını sona erdireceğim. Ve asmalarını incir ağaçlarını harap edeceğim; onlar için: Bunlar benim ücretim, onları bana oynaşlarım verdiler, diyordu; ve onları orman edeceğim, ve kır hayvanları onları yiyecekler. Ve kendilerine buhur yaktığı Baalların günlerini onun üzerinde yoklayacağım, o zamanki, halkaları ile ve mücevherleri ile süslenmiş, ve oynaşlarının ardınca gitmiş, ve beni unutmuştu, RAB diyor..."*

Hoşea ve Rabbi, karşılıklı olarak asıp, kesmeye yakıp yıkmaya devam ediyorlardı. Hıristiyanların ve Yahudilerin Allah'ı yeni bir emir veriyordu:

"Ve RAB bana dedi: İsrail oğulları başka ilahlara yöneldikleri, ve üzüm pidelerini sevdikleri halde RAB

onları nasıl seviyorsa, sen de yine git, dostunun sevgilisi ve zina eden kadını sev"

Kutsal kitap takipçilerinin Allah'ı bunları söylüyor. Hıristiyanlara, kitaplarınız bozulmuş, bunları sarhoşlar, uğursuzlar, sapıklar yazmış dendiğinde küsüyorlar. Hiç insanlara böyle emirler veren **"Allah"** olur mu?..

Aytunç Altındal, **"Türkiye ve Ortodokslar"** adlı kitabında, fahişelerin Bizans İmparatorlarının temel direklerini teşkil ettiklerini; Kilise ve Bizans İmparatorluğunun kendilerinden olmayan herkesi izlemek için kurdukları, "Barbarları izleme komitesi" nin en önemli elemanları olduklarını vurguluyordu.

Kısa adı BID olan Bizans'ın ve Kilisenin casusluk örgütü aynı zamanda bugünkü CIA'nın bir nevi atası olarak ta bilinmektedir. BID Bizans'ta oturma iznini uzatmış olanlara karşı çok acımasız davranırdı. İznini geçirmiş olanlar zincir ve kırbaçlarla dövülür ve ellerindeki tüm malları müsadere edilirdi.

Bizans'ın CIA'sı BID, bu kadarla kalmamaktaydı. Aynı zamanda çok usta bir 'karşı casusluk' örgütü olarak ta faaliyet göstermekteydi. Başka devletlerde casusluk faaliyetlerini yönlendirmek, sabotajlar düzenlemek, cinayetler işlemek ve tehditlerde bulunmak BID'ın asli görevleri arasındaydı. **Altındal** kitabının 26. sayfasında **"Bizans ve Fahişeleri"** başlığı altında şunları aktarıyordu:

"Bizans İmparatorluğu, tarihe olumlu ve olumsuz bir çok özelliğiyle geçmiştir. Ama Bizans'ın fahişeleri tüm tarih kitaplarında kendilerine özel bir yer açmayı başarmışlardır.

Bizans ta fahişelik toplumsal bir hizmet birimiydi. Ve, ilginçtir ki, fahişelik sanatı devletin ve Kilisenin koruması altındaydı. Yaşlı fahişeleri barındıracak özel evleri şehrin dışında devlet yapar, işletilmesini Kilise yürütürdü. Benzer yurtlar, paralarını ve servetlerini har vurup harman savurmuş düşkün asilzadeler içinde yapılmıştı. Bunlar da Kilise tarafından yönetilirdi.

İlginçtir ki, sanatını yapamaz duruma gelip te, fahişeler yurduna konulmuş olan eski fahişelerin bir çoğu ölümlerinden sonra "kutsal kadın" statüsüne yükseltilmişler ve "azize" ilan edilmişlerdi! Bizans'ta, aile kadınları için en önemli dua etme mekanları işte bu fahişeden dönme azizelerin ikonlarının bulundukları yerler olmaktaydı.

Fahişeler kuşkusuz BID'in en önemli elemanlarıydılar. Bizanslı fahişeler aracılığıyla kentte kimin ne düşündüğü ve ne yaptığı çok dikkatli bir şekilde incelenebilmekteydi.

BID'in en önemli silahlardan biri de "Rüşvet" ti Tarihte papalık ve Bizans kadar çok rüşvet almış ve rüşvet vermiş kurumlar yoktur. İtalya'da papalarda, İstanbul'daki Bizans'ta rüşvetin tüm meziyetlerini ayrıntılarıyla bilen devletlerdi. Hatta bazen vatikan Bizans'a, bazen de Bizans Vatikan'a rüşvet vermişlerdir."

Yirmi beş yıldan bu yana Amerika'nın New Jersey eyaletinde bulunan Montville'deki Trinity Baptist Kilisesinde kendi deyimi ile "**Çoban**" olarak hizmetini sürdüren **Albert N. Martin**, "**Kutsal kitaba göre Mesih İnanlısı kimdir**" adlı kitabında Mesih inancının **günahkarlar** dini olduğunu belirtiyordu:

"Mesih İnancını dünyadaki diğer dinlerden farklı kılan pek çok şeyden bir tanesi, mesih İnancının kesin olarak ve öz itibarıyla ***günahkar*** *dini olmasıdır."*

Hıristiyanların kutsal kitaplarından anladığımıza göre Allah'ın oğlu gibi tanımlamalara inanmayan dönemin insanlarının gözünde; çarmıhtaki bir diğer suçlu olan haydut Barabas bile İsa'dan çok daha değerliydi. Bunun sonucu olarak halkın tamamı Valinin af yetkisini İsa'dan yana değil, Barabas'tan yana kullanmasını istemişlerdir.

Haramiler İş Başında veya Dinlerarası Diyalog

Kutsal kitap, inanlılarına şöyle yol gösteriyor:

"(Çıkış:3/22): "Fakat her kadın, komşusundan ve evinde olan misafirden gümüş şeyler ve altın şeyler ve esvaplar isteyecek; ve oğullarınızı ve kızlarınızı onlarla süsleyeceksiniz ve ***Mısırlıları soyacaksınız..."***

(Çıkış:12/35,36): "Ve İsrailoğulları, Musa'nın sözüne göre yaptılar... Ve Rab, Mısırlıların gözünde kavme lutuf verdi... Ve Mısırlıları soydular."

Meğer, kendinden olmayanları soymak ne büyük bir Tanrı lutfu imiş!..

(Tesniye: 7/16): *"Ve Allah'ın Rabbin sana teslim edeceği bütün kavmları bitireceksin; gözün onlara acımayacak..."*

(Tesniye: 12/2): *"Mülklerini alacağınız milletlerin, yüksek dağlar üstünde ve tepeler üzerinde ve yeşil ağaç altında ilahlarına ibadet ettikleri bütün yerleri mutlaka harap edeceksiniz!"*

Bunlar da, Tevrat'ın yani mukaddes kitabın; hoşgörü, insan hakları, inanç ve ibadet özgürlüğü anlayışı!

Bakalım, bizdeki **'Dinlerarası diyalog ve hoşgörü'** havarileri, Yahudileri, Hıristiyanları bu inanç ve davranışlarından vazgeçirebilecekler mi yani inandıkları bu kutsal kitabı onlara inkar ettirebilecekler mi diye bekleyen ahmaklara verilecek cevap; **"tabii ki hayır"** olacaktır. **Zira kutsal kitap buyuruyor:** Pavlus'un Galatyalılara mektubu, 1. Bölüm, 6-10. Ayetler:

"Sizi Mesih'in lütfuyla çağıranı bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çabuk dönmenize şaşıyorum. Aslında başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştıran ve Mesih'in müjdesini çarpıtmak isteyen kimseler vardır. ***Biz yada gökten bir melek bile, size bildirdiğimiz müjdeye ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!*** *Daha önce söylediğimizi şimdi yine söylüyorum,* ***bir kimse size, kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun!"***

Yuhanna'nın 1. Mektubu; 2. Bölüm, 18. Ayet.

"Çocuklar, bu son saattir. Mesih karşıtının geleceğini duydunuz. Nitekim daha şimdiden çok sayıda Mesih karşıtı türemiş bulunuyor. Son saat olduğunu bundan biliyoruz"

Aynı mektup, 22. Ayet:

"İsa'nın Mesih olduğunu inkar eden yalancı değilse, yalancı kimdir? Baba'yı ve oğul'u inkar eden, Mesih karşıtıdır."

Yuhanna'nın ikinci mektubu; 1. Bölüm, 9-11 ayetler:

"Haddini aşıp Mesih'in öğretisine bağlı kalmayan hiç kimsede Tanrı yoktur. Bu öğretiye bağlı kalanda ise hem Baba, hem de Oğul vardır. Eğer biri size gelir de, bu öğretiyi getirmezse, kendisini evinize almayın. Ona selam bile vermeyin. Çünkü böyle birine selam veren onun kötü işlerine ortak olur."

İmansızlarla Evlenmeyin

Kitabı Mukaddes şirketinin 1999 yılında bastığı İncilin, Korintoslulara 1. Mektup 7. Bölümü 12 ve 14. Ayetlerinde "**İnanlının inanlı olmayanla evliliği**" başlığı altında şunlar emrolunuyordu:

"Geriye kalanlara Rab değil ben söylüyorum: Eğer bir kardeşin iman etmeyen karısı varsa ve kadın onunla yaşamayı uygun buluyorsa, kardeş onu boşamasın. Bunun gibi bir kadının iman etmeyen bir kocası varsa ve bu erkek onunla yaşamayı uygun buluyorsa, kadın onu boşamasın. Çünkü iman etmeyen erkek karısı nedeniyle kutsanır. Bunun gibi iman etmeyen kadın da o kardeş nedeniyle kutsanır."

Yine aynı kitabın, beş altı sayfasını devirip, Korintoslulara II. Mektup 6. Bölümüne gelindiğinde "İmanlı olmayanlarla evlenmeyin" başlığı altında Mesih ile Belial'ın bağdaşamayacağı, anlaşamayacağı hususlarının anlatıldığı görülüyordu. İsa'yı Tanrı kabul eden inanlılarla diğerlerinin uyuşamayacağı, vurgulanıyordu. İncil'de İsa'yı Tanrı kabul eden inanışların aksini kabul eden tüm din mensupları hakkında kullanılan **"Belial"** ın yine aynı İncilin dipnotlarından öğren-

diğimiz(!) anlamını, **"Hoşgörü"** maymunu diyalogcuların suratına çarpalım: **Şeytan**!..

"İnanlı olmayanlarla aynı boyunduruk altına girmeyin. Çünkü doğruluk kötülükle ne paylaşabilir. ***Ya da ışık karanlıkla nasıl paydaş olabilir? Mesih, Belial ile bağdaşabilir*** *mi?* ***Ya da inanlı inansızla anlaşabilir mi?*** *Tanrı tapınağı yalancı Tanrılarla uyuşabilir mi? Çünkü biz diri Tanrının tapınağıyız. Tanrı'nın dediği gibi:*

Onların arasında konut kuracağım ve aralarında yürüyeceğim.

Onların Tanrısı olacağım, onlarda halkım olacaklar.

Onun için rab, 'aralarından çekilin ve ayrılın' diye buyuruyor.

Kirli olana dokunmayın ben de sizi kabul edeceğim.

Size baba olacağım, siz de bana oğullar, kızlar olacaksınız.'

Böyle buyuruyor Evrensel egemen Rab"

Albert N. Martin'in yazdığı, **"Kutsal kitaba göre Mesih imanlısı kimdir"** adlı kitabın 15'nci sayfasında İncil'in **Esinleme** kitapçığının 21. Bölüm 8. Ayetine dayanılarak şöyle deniyordu:

" İmansızların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür."

Andrew Swanson, **"Kiminle Evleneyim"** adlı kitabının 25'inci sayfasında imansızın kim olduğunu açıklıyordu: **"Müslüman"**

Swanson, 10'uncu sayfada kitabındaki her sözcüğün ve her kuralın bile Tanrı emri olduğunu belirtiyordu. 13'üncü

sayfada ise Hıristiyanlığın gerçek yüzü bir kere daha sırıtıyordu:

"İmansızla evlenmek, şeytanın çocuğuyla evlenmek demektir. Belki bunlar imansızları tasvir etmek için çok sert sözlerdir, ama İsa kendi gönlündeki imansızları tasvir etmek için aynı sözleri kullandı."

Swanson kitabında İsa'ya iman etmeyenleri yani onun Allah'ın oğlu olduğuna, insanların günahlarını ödemek için çarmıha gerildiğine inanmayanları imansız olarak tanımlıyordu. İsa'nın kendisini öldürmek isteyenlere de söylediği, *"siz babanız iblistensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz"* şeklindeki sözleri için kitabının 14'ncü sayfasında şunları vurguluyordu:

"İsa'nın bu sözleri dünyada imanlı olmayan herkes için geçerlidir."

Şimdi, **Swanson**'un bu kitabında yer alan, Hıristiyanların bir evlilikte olması gereken sevgi, aşk gibi kavramları bile ellerinin tersi ile itip, sadece Hıristiyanlığa önem vermeleri gerektiğini vurgulayan emirlerini de diyalogculara ithaf edelim:

"Kiminle evleneyim,

Bu, düşünebileceğiniz en önemli sorunlardan biridir. Zaten bu kitapçığı elinize alıp okumaya başlamanız bile en azından sizi ilgilendiren bir konu olduğunun kanıtıdır. Bu kitapçığın amacı bu konuda Tanrı sözünün öğretişlerine dikkati çekmek ve imanlılara eş seçiminde bu öğretişlerin niçin

çok önemli olduğunu belirtmektedir. Günümüzde, dünyadaki imanlı toplulukları çok zarara uğramıştır, çünkü bu öğretişlerin farkında olamayan ya da bunları kendi istekleri doğrultusunda, umursamayan birçok imanlı var. Bu öğretişlerin farkında olmamak veya umursamamak herhangi bir kültüre has değildir. Ne yazık ki her uyruk ve kültürde görülür. Fakat bazı kültürlerin bu öğretişleri ihmal etmeye daha eğilimli oldukları doğrudur. Örneğin aile tarafından hazırlanmış evliliklerin normal olduğu kültürlerde, baskı altında bu öğretiş ihmal edilmektedir. Ayrıca içinde başka bir dinin getirdiği baskı eklenince bu etki artar. Örneğin; milletin çoğunlukla Müslüman olduğu (laik bir devlet olsa bile) ülkelerde İslamı bırakmış birinin, kendi halkından imalı bir eş bulması çok zordur. Uygun bir imanlı eş bulunsa bile, genellikle aileden evliliğe karşı tepki olacak.

Bu kitapçığın yazarı, birçok genç imanlının kiminle evleneceklerine karar vermeye çalıştıklarında karşılaştıkları çeşitli sorunlar ve baskıların farkındadır. Başka dinlerden İsa'ya inanan uygun bir eş bulmaya çalıştıklarında karşılaştıkları ikilemi anlıyorum. Bu ikileme tek tatminkar yanıt, Tanrı sözünün öğretişlerine tamamen dayalı olandır. Tanrı sözünün öğretişini sulandırmak için gösterilen her gayret mutsuzlukla sonuçlanacaktır. Öte yandan, Mesih'e vefalı olmak için gösterilen her çaba, asla boşuna değildir. Bu kitapçığı okuyan birçoğunuzun, karşı karşıya geldiği sorunlara basit bir yanıtım yoktur ama 1. Samuel 2:30' de yazılan "çünkü bana hürmet edenlere hürmet edeceğim" kanaati ile yazıyorum. Şimdi bu önemli konu hakkında Tanrı sözünün söylediklerine bakalım.

"Kiminle Evleneyim? Sorusuna Kutsal Kitabın Yanıtı" başlığı altında da şu ilginç görüşler yer alıyordu:

"Başlangıç noktası: *1. Korintliler 6. ve 7. bölümlerinde, Tanrı'nın elçisi Pavlus, iki kez Korintlilere imanlının temel öğretişini bölüm 6 ayet 20 ve bölüm 7 ayet 23'te hatırlatıyor ki* ***"bir bedel karşılığı satın alındınız"...*** *Bu Pavlus'un günündeki Korintliler için geçerliydi, ayrıca her çağdaki imanlılar için geçerlidir. Bu, imanlı hayatında, en önemli temel öğretişlerden biridir.* ***Her imanlı, Tanrı'nın almış olduğu maldır...*** *Kurtulduk, Petrus'un söylediği gibi: "Biliyor-sunuz ki atalarımızdan kalma baş yaşayışınızdan gümüş ya da altın gibi geçici şeylerle değil, Mesih'in, kusursuz ve lekesiz kuzunun kanına benzer, değerli kanının fidyesiyle kurtuldunuz" (1. Petrus 1:18,19).*

Eğer bir imanlıysanız artık tamamen istediğiniz gibi hareket etmeye hakkınız yoktur. Pavlus'un Korintlilere yazdığı gibi "Siz kendinize ait değilsiniz"... *(1. Korintliler 6:19).*

Bedeniniz Tanrı'ya aittir: Kutsal Ruh'un tapınağıdır. Bu demektir ki artık bedeninizi istediğiniz gibi kullanmaya serbest değilsiniz. Artık bedeninizi kendinizinmiş gibi istediğinizce kullanabileceğinizi düşünmemelisiniz. Hayır! "Tanrı'yı bedeninizde yüceltin". Evlilikle, başkasıyla olabilecek en derin birliğe girersiniz. Bu demektir ki imanlı iseniz, her zaman "Bu evlenmek istediğim kişi, Tanrı'nın evlenmeme izin verdiği kişi midir?" sorusunu sormalısınız. ***Her zaman hatırlamalısınız ki Tanrı'ya aitsiniz, istediğiniz herhangi biriyle evlenmeye serbest değilsiniz....***

1. Korintliler 7'nin sonunda Pavlus uygun bir eş için gereken başlıca özelliği söyler. Pavlus, tekrardan evlenmek isteyen dul bir kadından söz ediyor ama söyledikleri evlenmek isteyen her hangi bir imanlı için geçerlidir. Pavlus'un söylediği şöyledir: "Kocası ölürse, kadın dilediği kimseyle evlenmekte özgürdür; yeter ki,o kimse Rab'be ait olsun." Bu, imanlı evlilik için temel olan belirleyici kuraldır. Tek önemli şey o değildir ama ilk önemli şeydir. Mümkün olduğu kadar açık ve kuvvetli olarak göstermek için muhtemel eş hakkında sorulması gereken ilk soru ***"Tanrı'ya ait mi?" sorusudur. Bu sorunun yanıtı evetse, başka sorular düşünebilir. Bu sorunun yanıtı hayırsa, sanki Tanrı gökten konuşuyor ve sana "bu evlenmeni istediğim kişi değildir" diyor...***

Misyonerlerin kitabında Hıristiyanların bir bedel karşılığı satın alınmış "mal" olduğu açıklanırken, İstedikleri herhangi biriyle evlenemeyecekleri; Hıristiyan olmayan örneğin Müslüman biriyle evlenmektense bekar kalmalarının Tanrının bir buyruğu olduğu önemle belirtiliyordu:

"Bu konu, Tanrı sözünün çok açık olduğu bir konudur. Eş seçileceğinde imanlıyı yönetecek temel bir kural vardır. Bu kural çoğu imanlılara (tüm imanlılara değil) önemli ölçüde sınırlama getirir fakat aynı zamanda açıkça bir grup insanı uygun eş olarak yasaklar. Bu, Tanrı'nın kuralıdır: ***Her hangi bir imanlı, istediği bir kişiyle evlenebilir, fakat o insan da mutlaka imanlı olmalıdır...*** *Bu kural* ***ile Tanrı'nın, insanoğluna günah işlemeden verdiği tek kural arasında çarpıcı bir benzerlik vardır...*** *Tanrı Adem'e: "bahçemin her*

ağacından istediğin gibi ye; Fakat iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin," demişti. (Tekvin 2:16,17). Bu orijinal kural bir yandan bol sayıda seçenek verir, bir yandan da bir ağacı, (sadece bir ağacı) ayırır ki onun meyvesi Adem'in yemesi için uygun değildi. Aynı şekilde Tanrı'nın imanlı evlilik kuralı, bir çok imanlılara bir yandan, bol sayıda eş seçeneği verir, diğer yandan da imanlı için uygun eş olarak belirli bir grup insanı şüphesiz olarak yasaklar.

Ama bazı imanlılar ***"bu yasaklama, bir eş için hemen hemen hiçbir seçenek bırakmaz"*** *diye bir görüş ileri sürebilir. Örneğin, İslamiyet veya bazı diğer farklı dinlerin çoğunlukta olduğu ülkelerde, İsa'ya iman edenlere hemen hemen hiçbir seçenek kalmaz. Hatta bazı ülkelerde, ya da hiç evlenmemek gibi görünüyor. Evlenmek isteyen, ama uygun eş bulamayan Hıristiyanlar, bu ikilem karşısında derin endişe duyarken bu kuralın aynen tatbik edilmesi gerektiğine ısrar etmeliyim. Bu kural Tanrı'nın kuralıdır ve bozulduğunda çok ciddi neticeler doğurabilir. Bu kural ya evlenmemek, ya da başka dinden biriyle evlenmek seçeneğinde kalmış gibi görünen Hıristiyanlar dahil, tüm imanlıların vicdanında sürekli yer alır. Şüphesiz böyle imanlıların "kuralı hafifletmek" isteği büyüktür, ama onlar için en iyisi bu isteğe karşı koymaktır.*

Bu tür imanlılar, yazarı kalpsiz ve duygusuz biri olarak mahkum etmeden önce onlara "bu kuralı ben koymadım" diye hatırlatayım. Düşündüğümüz kural Tanrı'nın kuralıdır ve Tanrı'nın istisnalar yapması gerektiğini tartışmaya başlamadan, bu kuralın birçok kişinin hiç düşünmediği bir yönüne bakalım... *Bu kural sonucun-*

da öyle bir karar alınıyor ki kimi imalılar evlenemeyecektir. Bu kararın mantıklı açıklaması basittir. İmanlı bir başka dinden biriyle veya bir dinsizle evlenemeyecek. Evlenebileceği imanlı yok, bu yüzden imanlı açıkça evlenmeyecek. Bu mantık açıklaması belki doğrudur ve bazen geçerlidir fakat bu açıklama çok önemli bir şeyi vurguluyor.

Tanrı bu kuralı imanlıların evlenmelerini engellemek için değil yanlış kişiyle evlenmelerini önlemek için koydu ve işte bu gerçeği unutuyorlar.

Bu demektir ki! Olaylar uygun imanlı bulunmadığı için bazı imanlıların evlenemeyeceğini gösterirse bu imanlılar tek evlenme umutlarını Tanrı'ya itaat etmeyerek, İsa'ya iman etmeyen biriyle evlenmek olduğunu düşünmemelidirler. Böyle bir düşünceye varmak, "yalanların babasını" (yani, Şeytanı) dinleyen bir imanlının vardığı düşüncedir. Böyle bir sonuca varan bir imanlı, çocukları için gerçekten en iyisini bilen Göksel Baba'yı unutmuştur. Tanrı'nın tüm çocukları, Göksel Baba'larının mükemmel ve iyi isteklerine alçak gönülle boyun eğmeyi öğrenmelidirler. Maddi ihtiyaçlarımızdan –"yiyecek, içecek ve giyecek" (Matta 6:32,33'e bakınız)– çok daha fazla şeylerle ilgilenen Göksel bir Babamız vardır. İsa "Göksel Babanız tüm bunları gereksindiğinizi bilir" diye bizi temin etti, ayrıca her bir çocuğunun diğer ihtiyaçlarını tamamıyla bildiğine emin olabiliriz."

Hıristiyanların misyonerlik faaliyetleri sırasında dağıttığı bu kitapta, basiretli karının **Rab'den** olduğu belirtiliyordu.

"Her Tanrı çocuğunun Göksel bir Babası vardır ki dünyasal bir babadan çok, çocuklarına güzel armağanlar ver-

meyi sever (Luka 11:13'e bakınız). Babamız bize Kutsal Ruhu'nu göndermekten hoşnut olursa, başka güzel armağanlar verme isteğinden ve kabiliyetinden neden şüphe ediyoruz? Süleyman'ın Meselleri "iyice zevce bulan, iyilik bulur, ve Rab'bin rızasını alır" diyor (Süleyman'ın Meselleri 18:22). Ayrıca diyor ki:

"Ev ile mal babalar mirasıdır; Fakat basiretli bu karı Rab'dendir" (9:14). *Adamın yalnız olması iyi değildir diyen Tanrı, Adem'e "uygun bir yardımcı" (Tekvin 2:18) sağlayan Tanrı'ydı. Bu Tanrı, her imanlının Göksel Baba'sıdır ve O'na güvenebiliriz ki çocukları için iyi olan her şeyi sağlayacaktır. Bu demek değildir ki Tanrı Adem'e eş getirdiği gibi her hangi bir imanlıya da getirecek inancıyla bir şey yapmayarak beklemesi gerekir. Süleyman'ın Meselleri, imanlı tarafından hareket beklendiğini gösteriyor. Arayıp bulan imanlıdır, ama veren Tanrı'dır...*

"... İmanlı, Tanrı'nın evlenmesi için izin verdiği bir kişi bulamadığında, Tanrı'nın yasakladığı bir kişiyle evlenmesini haklı çıkaramayacağını da bilmeli. ***Tanrı onun, uygun bu eş sağlama gücüne güvenmemizi bekler ya da gerçekte, böyle bir durumda bekarlığı seçtiğimiz için bizi kutsar. Bizi itaat etmeğe teşvik etmek için, Tanrı "İmansızla veya başka dinden bir kişiyle evlenme isteğine neden asla düşmemeliyiz" sorusuna bir takım sebepler gösterir. Şimdi bu sebeplerin bazılarına bakalım..."***

Müslümanla Evlenmek Şeytan'ın Çocuğuyla Evlenmekmiş

Hıristiyanların evlenmeyi rehber aldıkları "Kiminle Evleneyim" adlı kitabın, 25. Sayfasındaki izahata göre Müslü-

man ile evlenmenin şeytanın çocuğu ile evlenmek olduğu açıkça vurgulanıyordu:

"Tanrının İmanlıların İmansızlarla Evlenmelerini Yasaklamasının Bazı Sebepleri:

En basit sebep, Ademle Havva'nın günah işledikten sonra, Tanrı'nın vaadinden gelir. Tanrı, yılana "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu, Birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, Sen onun topuğuna saldıracaksın" (Tekvin 3:15). Tanrı yılana "senin soyunla kadının soyu arasına düşmanlık koyacağım" dediğinde, ***Şeytanın çocukları (yılanın soyuyla simgelenir) ve gerçek imanlılar (kadının soyuyla simgelenir)*** *arasında sürekli bir mücadele olacağını söylüyor. Bu mücadelenin en şiddetli noktası İsa Mesih'in hayatında (ki gerçekten kadının soyundandı ve tüm imanlıların ruhsal kaynağıdır) Mesih çarmıhtayken Şeytan'ı yenip zaferi elde ettiği zamandı.*

Tanrının çocukları ve Şeytanın çocukları arasına bir düşmanlık girdi. İster beğenelim, ister beğenmeyelim, Tanrı'nın çocukları ve Şeytan'ın çocukları arasında hiçbir zaman huzur olmayacak.

İmansızla evlenmek, Şeytanın çocuğuyla evlenmek demektir. Belki bunlar imansızları tasvir etmek için çok sert sözlerdir, ama İsa kendi günündeki imansızları tasvir etmek için aynı sözleri kullandı...

İsa'nın günündeki din görevlileri, neden İsa'yı öldürmek istediler? Çünkü ***İsa, cesur bir şekilde onlara "Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz," dedi...***

İsa'nın bu sözleri ciddiye alınmalı. İsa bu sözleri belirli bir grup imansız için kullanmıyordu. Bu sözleri, sadece halkına açıkça zulüm eden imansızlar için kullanmıyordu. İsa'nın bu sözleri dünyada imanlı olmayan herkes için geçerlidir...

Maalesef bunlar, çok iyi, sevimli, namuslu, ahlaklı, Kiliseye giden bazı dindar kişileri de kapsar. İsa'dan veya halkından nefret ettiklerini inkar eden birçok imansız kişi vardır ama İsa, nefret ettiklerini söylüyor ve kalplerindekileri tümüyle bilen, O'dur. Hiçbir gerçek imanlı Rab'bi ve Kurtarıcısı İsa Mesih hakkında aksi bir kanaat taşımakta serbest değildir. İsa bize "(imansız) dünya sizden nefret ediyor" dediğinde inanalım! ve dahası böyle bir inancın sonuçlarını düşünelim. Burada okurun dikkatli bir şekilde düşünmesi gereken bazı konular vardır."

Hıristiyanların misyonerlik faaliyetleri çerçevesi içerisinde basıp dağıtımını yaptıkları bu kitapta, **bir imansızla yani Müslüman'la evlilik hayat boyu muhtemel bir düşmanla evlilik olarak nitelendiriliyordu.** Türkiye'de ise Hıristiyanların yerli işbirlikçileri **"hoşgörü"**, **"Dinlerarası diyalog"** maskeleri ile saf insanları kandırıyor, onları Hıristiyan misyonerlerin kucağına atıyorlardı.

"...Tanrı merhametiyle, bazen Hıristiyan imanlı olmayan bir eşin imanlı olmaya çevirdiğini inkar etmeye veya şüphe bile etmemeye niyetli değilim. Bu gerçeğe tanık oldum ve Tanrı'ya son derece teşekkür doluyum ki bu olay bazen olur. Ne var ki genellikle imansız eşler, imansız kalırlar. Biraz sonra göreceğimiz gibi imansız bir eşin ileride imanlı

olacağına dair hiçbir garanti olamaz. ***Bu demektir ki imanlı birinin, imansızla evlendiğinde, her zaman düşman olacak bir eşle hayat boyu evliliğe girme olasılığı büyüktür...*** *Maalesef bir çok imanlı, kendi acı tecrübeleriyle, bu gerçeğe örnek oldular. Tanrı'nın sözündeki uyarılara rağmen, eşleri ileride imanlı olur umuduyla böyle bir evliliğe girdiler. Evlendikleri zamana kadar imansızla evlenmenin getirdiği sorunları hayal bile etmemişlerdi. Birçok durumda evlendikleri kişinin, evlenmeyi düşündükleri kişi olmadığını çok geç anladılar..."*

Kitapta, **'İmanlılar niçin ancak Rab'be ait olanlarla evlenmelidirler sorusuna bazı yanıtlar'** başlığı altında, 'Ancak iki imanlının birleşmesi imanlı evliliğin amacını gerçekleştirebilir' deniliyor ve devam ediliyordu.

"İmanlı evlilikte diğer büyük amaç, imanlı ailenin Hıristiyanlığın ne olduğunun dünyaya tanıtmasıdır.

...Evlilik ilişkisi, Mesih ve O'nun halkı arasında varolan şahane ilişkiyi dünyaya sergilemek amacındadır...

... Şeytan ve kötülükler ordusu, insanı ilişkilerin Tanrı'nın istediği gibi başarılı olmasından nefret ediyorlar. Tanrı'nın düzeninden nefret ediyorlar ve onu yok etmek için elden geleni yapıyorlar. İki imanlı, evliliklerini Tanrı'nın niyetine göre düzenlemeye çaba sarf ediyorsa, Şeytan'ın, Tanrı'nın düzenini mahvetmek için çalışmasına birlikte karşı koyabilirler. Eşlerde biri Şeytan'ın tarafındaysa... Tanrı'nın düzeni zaten bozulmuştur ve imanlı evlilikteki amacının tümünü gerçekleştirmek mümkün değildir...

...Ciddiyetle böyle düşünen herhangi bir imanlı, bir

imansızı uygun bir eş olarak seçmeyi hiçbir zaman aklından bile geçirmemeli... İyi yaşam sürdüren imansızlar var, ama onların örneği, çocuklarına Tanrı'yı sevmeyi ve onu en üstün yere koymayı öğretmez.

İmanlı evlilikte diğer büyük amaç, imanlı ailenin Hıristiyanlığın ne olduğu dünyaya tanıtmasıdır...

Dünyada imanlı olmayan bir çok kişi imanlı topluluklarıyla ilk önce, imanlı bir ailenin tanıklığı yoluyla temas ettiler.

Tek bir eşin imanlı olduğu ailelerde, evi bu amaçla kullanmaya çalışmanın getirdiği sorun ve sıkıntıları kolayca hayal edebilirsiniz...

Evliliğiniz, Tanrı'nın amaçladığı gibi, başkalarını da kutsanmış ve bereketli kılmasını istiyorsanız, eşinizin de bu isteğe sahip olduğundan emin olmalısınız. Tanrı'nın "ancak Rab'de" evlenin buyruğuna itaat etmeyerek evlenmişseniz, evliliğinizin, Tanrı'nın başkalarını da kutsamasına yol açmasına beklemek hakkınız yoktur."

"Bazı Gerçek Tanıklıklar" başlığıyla da, İmansız biriyle yani bir Müslüman ile yapılacak evliliğin yürümeme sebepleri Hıristiyan penceresinden bakılarak anlatılıyordu:

"Ali, bir Ortadoğu köyünden gelen genç bir adamdır. Babası aşırı dindar bir Müslüman'dır, dolayısıyla Ali İsa'ya inandığı zaman bunu, babası hariç, ailesindeki herkese söyledi. Ali'nin evlenme zamanı gelince ***imansız (Müslüman)*** *bir eş istemediğini... babasına söyleyemedi. Bunun yerine başörtüsü takmayan bir kızla evlenmek istediğini söyledi. Bir kızla nişanlı imanlı arkadaşları Ali'yi uyardıkları zaman aşırı*

dindar bir Müslüman olmadığını söyledi. Ali emindi ki evlendikten sonra karısı kendisinin sevgisini görüp bunun imandan geldiğinden geldiğini anlayacak ve o da bir imanlı, bir Mesih imanlısı olacaktır.

Ali iki yıl önce evlendi, onlar çok zor seneler geçirdiler. Karısının, ve şimdi oğlunun geçimini sağlayabilmek için uzun saatler çalışmalıdır, ve arada sırada boş vakti olduğunda karısı haklı olarak onun ilgisini ister. İmanlı arkadaşlarıyla takılması hiç mümkün olmaz. Karısı, hiçbir zaman onun imanına biraz olsun ilgi göstermedi ve şimdi Ali çok üzgün ve mutsuz bir adamdır.

1) Mark popülerdi. İmanlı öğrencilerin parlak bir örneğiydi, her zaman imanını ve Tanrı'nın kendisi için anlam ve değerini müzakere etmeye istekliydi. Dairesi İncil çalışmaları için kullanırdı ve bilgece tavsiyeleri birçok imanlıyı güçlendirdi. Kate diğer arkadaşlarından daha gençti ve sık sık Mark'la dertleşir ve imanlı olabilmeyi dilerdi. Gittikçe birlikte daha çok zaman geçirerek Mark ona yardım etmeye çalıştı. Sonunda evlendiler ve Kate'nin imanlı olmak isteği yok oldu. Mark'ın ruhsal gelişmesi engellendi. Dairesi artık imanlı arkadaşlarına kapandı. Aynı Kiliseye gitmeye devam etti ama daha çok ruhsal arkadaşlık geliştirmediğinden dolayı zorluk çekti. Sonraları çocukları isyankar delikanlılar olduğunda Kate biraz yumuşadı ve Mark'la Kiliseye gitmeye başladı. İmanlı olarak kurtulmaya ilgisi tekrardan tutuştu ve Mark'ın arkadaşlarına daha nezaket gösterir oldu."

Tanrı'yı yüceltmenin bir yolu imanlıyla evlenmektir... Sözünü rehber edinen Hıristiyanlar, dinlerinin aşktan da, sevgiden de, minnet duygusundan da önde geldiğini bu ko-

nularda bile en ufak bir tavizin verilmesini kabullenemediklerini uydurma hikayelerle de olsa ispat ediyorlardı. Gerçi bu konu da Sara ile Musa'nın durumunu hepimiz biliyoruz. Bir Müslüman genci ile evlenen İngiliz kızını boşatmak için İngiliz hükümetinin tüm olanaklarını seferber etmesi hepimizin belleklerinden daha silinmemiştir."

Misyonerlerde masal bol:

"...Gülsen imanlı olmayı seçen genç bir Müslüman kızdı. Bir başka Ortadoğu ülkesinden gelen... ***bir imanlı ile yakında evlenecek ve bu ailesini ve vatanını bırakmasına neden olacak, ama onun için hayatını başka bir imanlıyla paylaşmak çok önemliydi. Geçenlerde arkadaşlarıyla 'imansızla evlenen imanlılar hakkında' koşuyorlardı ve Gülsen çok şaşırdı. Şöyle dedi: "imanlı olduğumdan dolayı artık diğer imanlılarla beraber olmak istiyorum. Annemi sevmeme rağmen onunla, aynı evi paylaşmaktan ve okuduğu kitapları görmekten hoşlanmıyorum ve buna dayanamıyorum. Bir imanlı nasıl olurda geri kalan hayatını, bir imansız ile aynı evde geçirmek isteyebilir? Bu gerçekten düşünülemez.***" *Gülsen haklıdır...*

Tony ve Jane evlilik kararını çok aceleyle verdiler çünkü hemen bir yuva kurmak istiyorlardı. Genç, cana yakın ve birçok açıdan birbirlerine uygundular ve imanda birbirlerini güçlendiriyorlardı. Evlendiklerinden iki üç yıl sonra hala çocuksuzdular. Bazı muayenelerden sonra, bir çift olarak kısır oldukları tespit edildi. Mahvolmuşlar gibi hissettiler. Bu şoktan sonra hayat planlarını tekrardan düşündüler ve bir çift olarak Rab'bin yönlendirisini aradılar. Böylece evlilikleri güç-

lendi ve bunun sonucu olarak imanları son derece arttı. Herkesi sevgiyle karşılayan evleri, gerçek imanlı evliliğin sükunet, uyum ve ergisini yansıtır..."

Ancak iki imanlının birleşmesi imanlı evlilik amacını gerçekleştirebilir. İmanıyla Evlilik, Tanrı'ya Duyduğumuz sevginin eylemsel ispatıdır. Başlığı altında da şu örnekler veriliyordu:

"...Fatma, onyedi yaşlarındayken, o kadar mutsuzdu ki ailesi evde değilken intihar etmeye karar vermişti. Tam o sırada, bir aile dostları Kaan geldi ve onu kararından döndürdü. Ondan sonra Fatma ile Kaan arasında gelecekte evlenme anlaşması yapılmış oldu.

Ne var ki Fatma, bu arada İsa Mesih imanlısı oldu. Uzun bir süre Kaan'ı kalbinde seviyordu ve sözünden vazgeçmekle Hıristiyanlığı lekelemiş kötü tanıklık yapmış olacağını düşünüyordu. Daha sonra imansızla evlenmenin yanlış olduğunun farkına vardı ama hala Kaan'ı seviyordu...

Bu yüzden onun da imana gelmesi için dua etti. Sonunda duasını değiştirdi ve imkansız olduğunu düşündüğü bir şeyi Rab'in Kaan'a duyduğu sevgiyi sona erdirmesini diledi... Şimdi dua ediyor ki Rab'in seçtiği bir zamanda, imanda güçlü bir eşe kavuşsun ve Rab'in sözüne uygun olarak çevrelerindeki dünyaya tanıklık ederek hayatlarını paylaşabilsinler..."

"Yanlış Karar mı Verdin?" başlığı ile de yazılan kitabın Hıristiyan imanlıların hata yapmalarını önlemeyi amaçladığı belirtiliyordu:

"...Bu kitapçık imanlıların sakınmaları gereken bir hatayı yapmamalarına yardım etmek amacındadır. Belki de bu-

nu okuyanlar arasında bu hatayı acı tecrübelerden bilenler vardır. Kimi, belki evliliğe, Kitabı Mukaddes'in bu konudaki öğretişlerini az veya hiç anlamayarak girdi. Kimi, belki, öğretişleri biliyor ama kendilerinin bir istisna olduğuna inanıp eşlerinin de sonunda imanlı olacağı umuduyla, böyle bu evliliğe, girmiş olabilir. Daha başkaları, eşlerinin imanlı olduğuna inanıp evlenmiş, daha sonra durumun böyle olmadığını anlamış olabilir. Son olarak evlendikten sonra imana gelmiş olanlar olabilir. Bu kategorilerden herhangi birine ait olan kimselere yürekten sempati duyarız ve bu kitapçığı birkaç nasihat ve cesaret sözüyle sona erdirmek isteriz.

İlk olarak, hangi kategoriye ait olursan ol, şu büyük gerçeği unutmamalısın: Durumun Rab'bin kontrolü dışında değil. Durumun ister senin kabahatinin sonucu olsun; ister sende az veya hiç kusur olmasın Rab'bin durumunu tamamiyle bildiğini hiç unutmamakta imalıysan, çektiğin tüm acılar ve zorluklara rağmen şu ayeti hatırlayarak teselli olmalısın; "Tanrı'nın, kendisini sevenler ve amacına göre çağırılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz" (Romalılar 8:28). Kedere ve ya kendini zavallı hissetmeye kapılma. Kendini ümitsiz bir geleceğe terk etme.

İkinci olarak her zaman hatırla ki: "Ama sen (yani Rab) bağışlayıcımsın öyle ki senden korkulsun." (Mezmurlar 130:4) Vicdanın, şimdiki durumun için, yalnız kendi kabahatin olduğunu söylüyorsa bunu önemse ve Rab'be karşı dürüst ol. Günahına bahane bulmakla vaktini boşa harcama. Özür dilediğini söyle ve affını iste.

Üçüncü olarak, Rab'bin, senin durumunu tamamıyla değiştirilebileceğini unutma. Bunun için duaya, durumuna

karşı tavrını değiştirmesini isteyerek başla. Rab, zor durumunu kullanarak seni değiştirsin diye dua et. Herşeye rağmen daha iyi karı veya koca, anne veya baba olabilmem için dua et. Eşine karşı Rab'den gelen görevlerini uygulayabilmem için sana sabır, akıl, sevgi ve her lutfu vermesini dile. Böylece Rab'bin müjdesini eşine en iyi şekilde vermiş olursun. Son olarak eşinin imana gelmesi için dua etmekten sakın vazgeçme ve bu duayı Rab'bin cevaplandırabileceğinden ümit kesme.

İmanlılar Tanrının ifşa etmiş olduğu isteklerini bilerek veya bilmeyerek itaat etmezlerse, Tanrı'nın cezalandırıcı elini hissetmeyi bekleyebilirler. Ne var ki onları cezalandıran sevgi, aynı zamanda hem tövbekar imanlının aptallığını affeder, hem de kalplerinin arzusunu (yani eşlerinin imana gelmesini) gerçekleştirir. Bu kitapçığın yazarı, imansızla evlenmeyi isteyen bir imanlıyı tanır. Bir Kilise bu çifti evlendirmeyi reddetti. O çift onları evlendirecek başka bir Kilise buldular. Bu evlilik birkaç yıl boyunca ideal imanlı evliliğine ulaşamadı. Bu yıllar süresince Rab her ikisiyle de temas etti ve imansız, imana geldi. Rab merhametle böyle şeyler yaptığı için şükürler olsun ama bu olmadan yıllarca acı cezalandırmaların olabileceğini de hiç unutma..."

30'uncu sayfaya gelindiğinde ise 'Eş Bulmakta İmanlının Görevi' başlığı altında son öğütler veriliyordu:

"...Başta söylenmiş olduğu gibi, bu kitapçığın boyutları bu önemli konunun ayrıntıyla incelenmesini engeller. Ne var ki bu kitapçığın yayıncıları ilave ***edilecek birkaç sayfa da Rab'bin sözünden gelen şu ana prensiplerin yardımcı olabileceğini düşündüler:***

Eş arandığında uygulanması gereken ilk kural şudur: ***"Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin" (Matta 6:33) Yani eş bulmanın,senin için en önemli meşguliyet olmasına izin verme. Bu konu ne kadar önemli olursa olsun, hayatının en önemli konusu olmasına izin verme. Birçok kişinin yaptığı hata budur. Rab'bin öncelikleri seninde önceliklerin olursa bu hatadan sakınmış olursun. Tanrı'nın, senin ihtiyaçlarını karşılayacağına güven, (senin için iyiyse, evlilik dahil) "tüm bunlar sana verilecektir."***

Rab'bin yardımıyla iyi bir eş olmak için kendini hazırla. Kral'ın oğlu veya kızı olduğunu hatırla. Kral sana başka bir oğlunu veya kızını sana eş olarak vermeyi seçtiğinde, Krallığa yakışır cazibelere sahip olmaya çalış. Bu birkaç örnekle gösterilebilir ama iki tane yeter.

Hayatının tümü Rab'bi yüceltme amacıyla idare edilsin. Rab'bin krallığını ve doğruluğunu arayan birini görünce tanıyacak ve kıymetini bilecek birisi, senin uygun bir eş olacaktır. Rab'le yakın yürümekten zevk alan biri, Rab'bin yolunda yürümekten zevk alan biri ve Rab'be dua eden biri olmayı amaçla. Hayatının tümü Kralın bir oğlu veya kızı olduğunu yansıtsın.

Rab'bin senin nasıl olmanı istediğini öğrenmek için, Rab'bin sözü üzerinde çalış. Rab için nelerin önemli olduğunu gör. Kadınsan "sakin ve uysal bir ruhun solmayan güzelliğiyle seni süslemesi için" *Rab'be dua et. Erkeksen,* ***Tanrı sözünde, senden daha zayıf varlıklar olarak sözü edilen "(Kadınların)*** *ruhsal, zihinsel, duygusal ve fiziksel ihtiyaçlarını anlayabilecek anlayışı ve bunları sağ-*

lamak isteği vermesi için Rab'be dua et. (1 Petrus 3:7 bak) Uygun bir eşi sevindiren şeylerin neler olduğunu Rab'bin göstermesini ve bu özellikleri kendinde geliştirmek için Rab'den yardım iste.

Gerçek bir imanlıyı tanıyabildiğine emin ol. Dış görünüşlere aldanma. Rab'bin ruhsal idrak vermesini iste. Nelere dikkat etmem gerektiğini göstermesini iste. Soru sor. ' Bu insan Rab'bin sözünü, Rab'bin gününü, Rab'bin halkını sever mi?' Ruh'un meyvesi (Galatyalılar 5: 22,23 bak) bu hayatta görülüyor mu? Bu insan dua eder, ruhsal şeyler hakkında konuşur, iman dolu bir hayat yaşar mı?

Fırsat buldukça imanlı bir eş bulma ihtimali olan yerlere git. Genel olarak arkadaşlık göstermeye çalış ama eş avındaymış görünmekten sakın.

Son olarak, tüm bu konularda Rab'le sürekli bir diyalog içinde ol, "Bütün yüreğinle Rab'be güven, ve kendi anlayışına dayanma; Bütün yollarında onu tanı, O da senin yollarını doğrultur." (Süleymanın Meselleri 3:5,6)."

Hıristiyan kitaplarındaki bunca melanete rağmen "Dinlerarası diyalog" kamuflajı ile ülkemizdeki misyoner faaliyetlerinin son perdesi oynanıyordu. Vatikan, yazdığı senaryonun son perdesinde içimizde yetişen ve yerli sayılan azizlerine rol veriyordu. Vatikan'ın nihai hedefi Asya'yı Hıristiyanlaştırmak, bunda da kapı rolünü Türkiye'ye vermekti. Vatikan Türkiye Hıristiyanlaştırılmadan, Hıristiyanlığın Asya'da destek bulmasının "imkansız" olduğunu çok iyi biliyordu. Bu uğurda "yerli azizler" de rollerinin gereği olarak Papa'ya arzı hürmette kusur etmeyerek onun misyonunun gereğini yerine getirmek için hiçbir fedakarlıktan çekinmiyorlardı.

Dinlerarası diyalog toplantılarının sürekli olarak Türkiye'deki yerli azizler tarafından organize edildiği lanse ediliyordu. Oysa gerçek başka türlüydü. **Thomas Michel**'in, **"Hıristiyan Tanrıbilimine giriş"** adlı kitabında başka türlüydü. Amerikalı bir papaz ve görevinin **dinlerarası diyalog** gibi etkinlikleri Vatikan'a bağlı olarak düzenlemek olduğunu öğreniyorduk. Nisan 2000 tarihinde düzenlenen dinler arası diyalog toplantısında da yine Vatikan adına başrolde Thomas Michel'i görüyorduk. Böylece yerli işbirlikçilerin sadece **"figüran"** olduğu ortaya çıkıyordu.

Hıristiyanların Türkiye için bir diğer önemi de, İncilin dünyaya yayıldığı yerlerin şu anda hala Türkiye sınırları dahilinde olmasıdır. **Prof.Dr. F.F. Bruce**'nin yazdığı **"Elinizdeki İncil Sağlamdır"** adlı kitaba göre, Luka İncilinin yazarı Antakyalı idi. Yine aynı yazara göre; Yuhanna İncili İzmir'e yakın olan Efes'te yazılmış. Prof.Dr. Bruce'ye göre; İlk Hıristiyan misyonerlerinden biri olan Pavlus ta Anadolu'nun en önemli ve en etkin insanlarından biridir. İncil'de geçen yedi Kilise, Efes, Galatya, Kapodokya, Tarsus ve diğerleri hep Türk sınırları içindedir. Hıristiyanların bitmeyen hayalleri ise buraları yeniden Hıristiyan illeri yapmaktır. Bu hayallerini de İncillerinin arkalarında yer alan haritalarla gösteriyorlardı. Türkiye haritasının üzerine Türkiye yazmadıkları gibi, bölgeleri de hep İncillerde anılan yerlerin adlarıyla belirtiyorlardı.

"Mesih ve Birlik" adlı kitabın 37. Sayfasında İsa'nın tek kurtarıcı olduğu belirtiliyordu:

"Mesih'i, bizi cennet'e kavuşturabilen tek, yeterli, gerekli ve güçlü kurtarıcı olarak kabul etmek ve Rabbimiz olarak sırf O'na bağlanmak sözkonusu"

Yine aynı kitabın 51'nci sayfasında şu görüşlere yer veriliyordu:

"Mesih inancını hiçbir milletin kimliği ile özdeşleştiremeyiz. Öyle olsaydı "Hıristiyanlık" herkesinkinden çok Anadolu insanının yaşamını yansıtırdı. Çünkü Anadolu, Mesih inancının büyüyüp, bütün dünyaya yayıldığı ilk odak noktasıdır."

Misyonerlerin dört bir yanda cirit attığı ve alabildiğine Hıristiyanlık propagandası yapılan bir dünyada yaşamaya adeta mahkum edilmişiz. **'Dinlerarası diyalog ve hoşgörü'** sloganlarıyla dünyayı Hıristiyanlaştırma ve Batı'nın kölesi haline sokma projesi adım adım uygulanmak istenmektedir. Papa II. John Paul'un 2000 yılına girerken yani 24 Aralık 1999 tarihinde yayınladığı mesajdan da bu acı gerçeği açıkça anlamak mümkündür.

"Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırdı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya'yı Hıristiyanlaştıralım."

Yine; ilk defa 1962'de toplanan ve 2. Ve 3. oturumu 6 Ağustos 1964'de yapılan II. Vatikan Konsilinin bu iki oturumu arasında Papa VI. Paul'ün, temel konusu "Diyalog" olan "Ecclesiam Suam" isimli genelgesinden sonra aynı çizgiyi takip eden papa II. John Paul'ün 1991 yılında ilan ettiği "Redemptoris Missio", "Kurtarıcı Misyon" isimli genelgesinde aynen şöyle deniyordu:

"Dinlerarası diyolog, Kilise'nin bütün insanları Kilise'ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır... Bu

misyon aslında Mesih'i ve İncil'i bilmeyenlere ve diğer dinlere mensup olanlara yöneliktir. Tanrı, Mesih vasıtasıyla bütün insanları kendine çağırmakta, vahyinin ve sevgisinin mükemmelliğini onlarla paylaşmak istemektedir... Bu açıklamalar yapılırken, kurtuluşun Mesih'ten geldiği ve diyalogun evangelizasyon (misyon)dan ayrılmadığı gerçeği göz ardı edilmemiştir"

(John Paul II, Redemptoris Missio-Encyclical Letter of the Supreme Pontiff on the Permanent Validity of the Church's Missionary Mandate-Libreria Editrice Vaticana, Roma 1991).

1964 yılında 2. Vatikan Konsili esnasında Papa VI. Paul'ün talimatıyla kurulan 'Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası'nda 1973 yılında sekreterlik görevine getirilen Pietro Rossano, Sekreterya'nın yayın organı Bulletin'deki bir yazısında, yine aynı amaçtan kılpayı sapmadan şunu belirtiyordu:

"Diyalogdan söz ettiğimizde, açıktır ki bu faaliyeti, Kilise şartları çerçevesinde misyoner ve İncil'i öğreten bir cemaat olarak yapıyoruz. Kilise'nin bütün faaliyetleri, üzerinde taşıdığı şeyleri yani Mesih'in sevgisini ve Mesih'in sözlerini nakletmeye yöneliktir. Bu sebeple diyalog, Kilise'nin İncil'i yayma amaçlı misyonunun çerçevesi içinde yer alır."

1984 yılından beri "Hıristiyan Olmayanlar Sekreteryası"nın başkanlığını yapan Kardinal Francis Arinze ise, geçmişten bugüne gelinen noktayı anlatırken; ***"Papa VI. Paul'ün vizyonu gerçekleşmektedir. Çünkü dinlerarası di-***

yalog, Kilise misyonunun normal bir parçası olarak görülmektedir" diyordu.

(Francis A. Arinze, Prospects of Evangelization With Reference to the Areas of the Non-Christian Religions, Twenty Years After Vatikan II. Bulletin, 59/XX-2, 1985, 124).

Dinlerarası diyaloğu şimdiki papanın açık ve net ifadeleriyle tekrar edersek Kilisenin hayallerindeki son merhaleyi bir kere daha görürüz:

"Dinler arası diyalog, Kilise'nin insanları Kilise'ye döndürme amaçlı misyonunun bir parçasıdır."

Diyalog maskesini II. Vatikan Konsili'nde ortaya atan ve faaliyete geçiren Papa VI. Paul de diyalogun amacının bu olduğunu açıklamıştı. Yıllardır bilinen ve açıkça beyan edilen bu gerçeklerden sonra Papa'nın ayağına gidilerek "Pek Muhterem Papa Cenapları"na sunulan bir mektuptaki şu ifadelerin ne anlama geldiğini açıklama görevi, elbette ki öncelikle sahibine aittir:

"Papa VI. Paul cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinlerarası Diyalog İçin Papalık Konseyi/ PCID misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle, bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik..."

(M. Fethullah Gülen / Rabbin aciz kulu / 9 şubat 1998. Bkz.: Zaman gazetesi, 10 Şubat 1998).

Aydınlık Dergisi 2.4.2000 tarihinde dinler arası diyalog

toplantılarının vazgeçilmez isimlerinden Prof. Dr Niyazi Öktem'e şu soruyu sorar:

" Dinlerarası Diyalog'un, Papa 6. Paul ile Kasım Gülek dostluğundan, Papa 2. Paul ile Fetullah Gülen işbirliğine uzanması, Gülek'in Gülen için Pentagon'a referans vermesi, hepsinin ilişkisinin ortak paydası olarak "dinlerarası diyalog" un gözükmesi, tesadüf mü?"

Soruya verecek cevap bulamayan Öktem şu açıklama ile yetinir:

"İnsanların kafasında komplo teorisi olursa, öküzün altında buzağı ararlar."

Oysa Kasım Gülek ölmeden önce Amerikan patentli Moon tarikatının Türkiye temsilciliğini de yapmaktaydı. Bilindiği gibi aynı zamanda bir zamanlar CHP genel sekreterliği de yapan Kasım Gülek'in cenaze namazını da Fetullah Gülen kıldırmıştı.

Yeni Mesaj gazetesinden Ali Rıza Baycan ve Hakkı Bayraktar da gerek gazetelerindeki yazılarında, gerekse İnternetteki sitelerinde, dinlerarası diyalog ve misyoner faaliyetlerinde Gülen'in Papa'ya yazdığı mektuptaki "Papalık misyonunun parçası olmaya geldik" şeklinde başlayan sözlerinin açıklamasını bekliyorlardı:

"Bu güne kadar bu hususta, tatmin edici tek bir açıklama dahi yapılmaması, büyük kuşkulara sebep olmuş ve bu sözleri olduğu gibi apaçık ifade edildiği gibi anlamaktan başka çare kalmamıştır!..

Şimdi içimizdeki bazı safdiller, "Dinlerarası diyalog ve

hoşgörü"nün gönüllü havariliğini yapmalarını ne ile izah edecekler?.. Milli ve manevi değerlerimizi zedeleyen bu faaliyetler karşısında hala suskun kalmanın bir izahı vardır mutlaka!..

"İbrahimî dinlerde buluşma", "Üç büyük din" gibi teklif ve tabirler; bugünkü Hıristiyanlık ve Yahudiliğin de / bugünkü İnciller ve Tevrat'ın da hak olduğu düşüncesini doğurarak, özellikle İslam'ın hayat bahşeden mesajından mahrum bırakılmış gençlerimizin Hıristiyanlığa meyletmesine sebep olabilmektedir.

"Fazlu'r-Rahman Müslüman mı?" başlıklı 4 Ağustos tarihli Yorumsama'yı bir soruyla bitirmiştik. Yahudi ve Hıristiyanlarla ilgili âyetlerin tarihselliğini vurgulayan bir paragrafın bir oryantaliste mi, Fazlu'r Rahman'a mı yoksa bir Hocaefendi'ye mi ait olduğunu sormuştuk. Paragraf şuydu: "Kanaatime göre, tarihî hadisleri kendi tarihsellikleri içinde ele almalı, yani her hadiseyi kendi şartları ve konumu içinde değerlendirmeli ve bugünkü davranışlarımızda da bugünkü tavırları esas almalıyız."

Kendi başına ele alındığında bu paragraf oldukça haklı bir düşünce olarak görünü-yor. Ama bağlamını hesaba kattığımızda ise Kur'an'ın en azından bazı âyetlerini "tarihî bir obje" olarak ele alınmasını öngören bir yaklaşımla karşı karşıya kalıyoruz. Burada sorun, Kur'an'ın tarihselci bir yaklaşımla ele alınıp alınamayacağı meselesidir. Doç. Dr. Zeki Özcan'ın haklı olarak vurguladığı gibi burada şu soruyu sormamız gerekmektedir: "Kur'an'a tarihselciliğin tarihi bir metne yaklaştığı gibi yaklaşabilir miyiz? Bize göre problemi bu tarzda ortaya koymak yanlıştır. Çünkü, herşeyden önce, ta-

rihselciliğin anlamaya çalıştığı veriler, nesne olay, olgu... Ne olursa olsun; tarihî objelerdir. / Özetle söylemek gerekirse... Kur'an, tarihî obje değildir. O, herhangi tarihî bir metinden daha farklı bir şeydir." (Doç. Dr. Zeki Özcan, Teolojik Hermenötik, İst.-1998, Alfa yay., s.138,140.)

Şimdi gelelim Hocaefendi(!)'nin Yahudi ve Hıristiyanlıkla ilgili âyetlerin tarihselliğinden dem vuran yazısına:

"Kur'an-ı Kerim'de Hıristiyanlık ve Yahudilik hakkında kullanılan ifadelerin çok sert olduğu söylenir. Bence, bu meseleye yaklaşırken çok dikkatli olmak gerekir. Geçmiş dönemlerde, bazı Hıristiyan ve Yahudilerin apaçık gerçek karşısında gösterdikleri inat, ayak direme ve düşmanlığı ifade için Kur'an'ın kullandığı aynı üslup, her zamanki Yahudi ve Hıristiyanlar için de kullanılacak diye bir şart, bir mecburiyet olamaz. Bu tür ayetlerde sübût-u kat'iye arandığı gibi, delâlet-i kat'iye de aranmalıdır. Yani, bu âyetlerin Kur'an âyetleri olduğu kesindir. Fakat, o ayetlerin ilk günden bu yana bütün her Yahudi ve Hıristiyan'ı içine aldığı kesin değildir. İkinci olarak, Kur'an'ın bu üslubu, o dönemlerde kendilerini Yahudilik ve Hıristiyanlığa mensup addedenlerin Yahudiliğe ve Hıristiyanlığa getirdikleri yanlış yorumlarından ve o yorumu hayatlarına hakim kılmalarından dolayıdır. Daha doğrusu, dini inanç ve düşünceyi bir düşmanlık sebebi ve malzemesi yapmalarından dolayı, Kur'an onları böyle bir üslupla ele almıştır. Yani, Kur'an'ın tavrı şahıslara değil, yanlış davranış, yanlış düşünce ve gerçek karşısında ayak direyip, düşmanlık üretme ve tasvip edilemeyecek sıfatlara karşıdır. Bu sıfatlara karşı çok daha sert ifade-leri bizzat Tevrat'ta ve İncil'de

de görmekte mümkündür. Kaldı ki Kur'an, bazılarına sert gibi gelse de, en uygun ifadelerle ortaya koyduğu bu tür sıfat ve davranışları ve bu sıfat ve davranış sahiplerini ikaz ve tehdit etmesinin hemen ardında, çok yumuşak ifadelerle gönülleri hakikate uyarmaya ve kalplere ümit aşılamaya çalışır. Ayrıca, Kur'an-ı Kerim'in Yahudiler, Hıristiyanlar ve münafıklarda görülen bazı tavır ve davranışlardan dolayı serdettiği tenkid ve ikazların, imanları kendilerini aynı tavır, davranış ve sıfatlardan alıkoymaya yetmeyen mü'minler için de söz konusu olduğunda Sahabe ve müfessirler arasında adeta görüş birliği vardır ki, geniş açıklamalar isteyen böyle bir meseleyi burada tartışmak konumuzun dışında kalır. Kanaatime göre, tarihi hadisleri kendi tarihsellikleri içinde ele almalı, yani her hadiseyi kendi şartları ve konumu içinde değerlendirmeli ve bugünkü davranışlarımızda da bugünkü tavırları esas almalıyız. "(Fethullah Gülen'in Konuşma ve Yazılarında Hoşgörü ve Diyalog İklimi, Haz. S. Camcı- K. Ünal, İzmir-1999, 2. bası, syf, 155 vd., Merkür yay.).

Şimdi bu yazı "Yahudi ve Hıristiyanları sertçe eleştiren âyetlerin yalnızca "geçmiş dönemlerde, bazı Hıristiyan ve Yahudiler"le ilgili olduğunu savunmuyor mu? Bu tarihselci bir yaklaşım örneği değil mi? Eğer bu âyetlerin tarihsel bir nitelik taşıdığını savunuyorsa Kur'an'daki diğer âyetlerin de tarihsel olduğunu vurgulayan oryantalisler ile örneğin en ılımlılardan birisi olan W. M. Watt ile Hocaefendi arasında ne fark kalacak? Hocaefendi, üstü örtülü olarak bugünkü "Yahudi ve Hıristiyanların apaçık gerçek karşısında gösterdikleri inat, ayak direme ve düşmanlığı" terkettiğini belirtiyor. Başka deyişle o zamankilerle bu zamankilerin farklı olduğunu

vurguluyor. Ama yakın arkadaşı Prof. Dr. Suat Yıldırım'ın Hıristiyanlıkla ilgili kitabının ilk baskısına baktığımızda Hocaefendi'ye hak veren bir değişme yok da ben mi yanlış okuyorum?"

Dinlerarası diyalogun mimarlarına göre diyalogun bir raconu da **"Benim dinim son dindir"** inancından vazgeçmektir. Gazeteci ve yazar Ali Rıza Bayzan ve Bayraktar sitelerinde bu başlığı kullansalar da Papa diyalogdan amaçlarının ne olduğunu açık ve net olarak her fırsatta açıklıyordu. Papa Diyanet İşleri Başkanı M. Nuri Yılmaz ile görüşmesinin ardından 25 Haziran 2000 tarihinde San Pietro Kilisesi önünde Pazar günleri düzenlenen ayinde hedeflerini bir kere daha **ilan ediyordu:**

"Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor"

Papa bilindiği gibi Diyanet İşleri Başkanlığının randevu taleplerini sürekli oyalamış, Fetullah Gülen ile görüştükten çok sonraları da Diyanetin başkanını kısa bir süre kabul etmişti. 16 Haziran 2000 tarihli bu görüşmeden yaklaşık üç yıl kadar önce Diyanet İşleri Başkanlığı Hıristiyan misyonerlere savaş açıyor biz de bunu 27 Aralık 1997 tarihinde basın yoluyla öğreniyorduk.

"Diyanet İşleri Başkanlığı, Hıristiyan misyonerlere karşı savaş açtı. Bu amaçla Diyanet bünyesinde 'Misyoner Faaliyetlerini Araştırma ve İzleme Merkezi' kuruldu. Devlet bakanı Hüsamettin Özkan, tehlikenin varlığına

dikkat çekerek, anne ve babaları, çocuklarını bu tür tehlikelerden korumaları için uyardıklarını belirtti."

Yeni Mesaj gazetesinden **Ali Değirmenci** "Vatikan Zilleti" başlığıyla Fetullah'a bazı tavsiyelerde bulunuyordu:

"Vatikan Zilleti

Fethullah Gülen'in Vatikan ziyareti Türkiye gündemine bomba gibi düştü. Ziyareti alkışlayan gibi lanetleyenler de var. Peki kim alkışlıyor, kim lanetliyor? Bu ziyaretin anlamını iyi anlayabilmek için alkışlayan ve lânetleyenlerin kimliği önemli. Zira, düşmanın dostu, düşmanı memnun edecek bir iş yapıyorsa o işin hayırlı olmadığı açıktır.

Kendi camiasında birliği teminden aciz, meşrep ve cemaat mensuplarıyla görüşmeyecek kadar korkak ve ürkek veya güya tenezzülde bulunmayan, tevazuu zilletle değiştirip dağ gibi nefsini bu zilletin arkasına gizleyen dengesiz bir şahsiyet örneğini tarih kaydetmiyor.

Zilletin böylesi görülmüş müdür? Bazı saf, ebleh ve ahmaklara göre bu evrensel bir başarı, barış havariliğidir. Kilise Konseyi'nin anladığı barış açısından doğru olabilir gerçek barış açısından asla... O haçlı zihniyeti ki, bir Müslüman'ı öldürmeyi cennete girme vesilesi saymış, asırlarca hınç ve gadabından bir şey kaybetmemiştir.

Bu ziyaret, bütün uyarılara rağmen bir zillet olarak tarihe geçecektir. Hem de İslam'ı ayağa düşüren, kendini ve etrafını zelil eden bir zillet. İslam'a bir kara leke olarak...

Vatikan ziyareti şu sebeplerle zillettir:

1- Sanıldığı gibi davet Vatikan'dan gelmemiş, davet tek taraflı bir istek olarak bir yıllık temas ve girişimler so-

nunda lütfen gerçekleşmiştir. Bunu Gülen'in kendi sözlerinden anlıyoruz.

2- *Kaldı ki Fethullah Gülen'in İslam adına herhangi bir ziyaret yapma yetkisi yoktur. Müslümanların ittifak etmediği veya seçmediği bir kimse nasıl kendine bir bir dini lider sıfatını yakıştırabilir? İslam'da yetkisiz temsil mümkün müdür? Kim oluyorsunuz da İslam adına konuşma yetkisini kendinizde buluyorsunuz? Ne zahiri, ne de batını böyle bir göreviniz yok. Sizi Nur camiasının tamamı bile tanımıyor. Ne korkunç haddini bilmemezlik ve de hayasızlık!..*

3- ***Bir de şu hediyeleşmeğe bakın: Papa, inanç sembollerini hediye ederken, Fethullah Gülen vazo ve ipek halı ile karşılık veriyor. Kelime-i Tevhidi bile açıkça beyan edecek cesareti kendinde bulamıyor, heyhat!***

4- *Sunduğu mektup kelimenin tam anlamıyla bir fecaat ve felaket. Ateş ve barut fıçısı!..*
Güneydoğu'yu, okul (üniversite) adı altında Hıristiyan ve Yahudilere peşkeş çekiyor. Üç büyük dinin merkezi diye vasfettiği Güneydoğu bölgemizi asırlık düşmanların iştahına sunuyor. Üç dinin ihtiyacından sana ne? Bu ülkede Hıristiyan ve Yahudilerin eğitim sorunu mu var ki?..Sonra, öğrenci değişimi de ne? Masum vatan çocuklarını Hıristiyan yapmak mı istiyorsun? Derdin nedir senin?

5- *Üç büyük din' ifadesinden, dinlerarası eşitlik mi kaste-*

diliyor? Muharref olan, Allah'ın reddettiği, batıl dediği dinlere siz nasıl büyük din vasfını yakıştırır, İslam'la onları aynı kategoriye koyarsınız? Allah'tan korkmaz mısınız, şu ayeti düşünmez misiniz?:?: "Halk din, Allah indinde İslam'dır. Kitap verilenler, ancak kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki ihtirastan dolayı, ihtilafa düştü. Kim Allah'ın ayetlerini inkar ederse şüphesiz ki Allah, hesabı pek çabuk görendir" (Al-i İmran:19).

6- *Sonra, 2000 yılında Hz. İsa (a.s.) kutlamalarından bize ne? Ne zannediyorsunuz? Hz. İsa (a.s.) acaba bugünkü yüzlerce İncil'le saptırılmış muharref Hıristiyanlıktan razı mıdır? Kraldan çok kralcı olmanın ne anlamı var?*

7- *Öyle bir zillet ki, tek taraflı bir aşka benziyor. Şu ifadeye bakınız: "Kilise Konseyi'nin bir parçası olarak, mütevazı bir yardım için buradayız."Ayak altında ezilmek, olsa olsa buna denir. Tevazuyla zilleti ne zaman ayıracağız?*

8- *Hakla batıl nasıl uzlaşır? Zehirle balın karışımı neticede zehir değil midir?*

9- *"Ancak müminler kardeştir" İlahi hükmünün yanında nasıl bir 'dinlerarası kardeşlik' tarif ediyorsunuz? Allah'ın koymadığı bir ölçüyü siz nasıl koyarsınız?*

10- *Hepsinden önemlisi; bu ziyaretten İslam'ın ve Müslümanların kazancı nedir?*
Allah dalaletten, sapıklıktan korusun! Size düşen gö-

rev; bölücülüğe varan bu yanlış hareketinizden dolayı önce milletimizden, sonra tüm Müslümanlardan özür dilemek ve de Allah'a tevbe etmektir. Belki bir çıkış yolu olabilir!.."

Fetullah'tan Papa'ya Mektup

Fetullah Gülen, bir zamanlar temiz insanlarımızı saflarına çekebilmek amacıyla **Vatikan** hakkında esip savuruyordu:

"Bu güne kadar dünyanın dört bir yanında bütün vahşet tablolarının arkasında maalesef iştiyak vardır, misyoner teşkilatı vardır, ***Vatikan*** *vardır.* ***Kobra yuvası****, Saraybosna'da akan kanın arkasında* ***Vatikan*** *vardır. Keşmir'de akan kanların arkasında* ***Vatikan*** *vardır."*

Bir zamanlar "Kobra yuvası" olarak nitelediği Vatikan'ın kapısından ayrılmayan Fetullah Gülen, **"Saraybosna'da, Keşmir'de akan kanların arkasında Vatikan vardır"** şeklindeki sözlerini de yalayıp yutuyordu. Ya da Vatikan'ın bu eylemleri karşısında büyük bir keyif alarak en son duracağı safını belirliyordu:

"Pek muhterem Papa cenapları,

Üç büyük dinin doğum yeri olarak bilinen toprakların, dünyayı daha iyi yaşanabilir bir mekan kılma yolundaki kutsal misyonumuzu tam manasıyla bilen halkından size en içten selamları getirdik. Yoğun gündeminizde bize zaman ayırarak sizinle müşerref olmayı bahşettiğiniz için zat-ı alilerinize en derin kalbi teşekkürlerimizi sunarız.

Papa 6. Paul Cenapları tarafından başlatılan ve de-

vam etmekte olan Dinlerarası Diyalog İçin Papalık Konseyi (PCID) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle, bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik.

İslam yanlış anlaşılan bir din olmuştur ve bunda en çok suçlanacak olan Müslümanlardır. Uygun bir yerdeki vakitli bir gayret, bu yanlış anlamanın büyük oranda azalmasına katkı sağlayabilir. Müslüman dünyası, İslam'ın asırlarla ölçülen yanlış algılanmasını silip atacak bir diyalog imkanını bağrına basacaktır. Beşeriyet, çelişen görüşler ortaya koydukları gerekçesiyle, zaman zaman bilim adına dini, din adına da bilimi inkar etmiştir. Bilginin tamamı Allah'a aittir ve din Allah'tandır. O halde bu ikisi nasıl çelişebilir? İnsanlar arasında anlayışı ve hoşgörüyü artırmaya yönelik dinlerarası diyaloga yönelik ortak gayretlerimiz çok iş görebilir.

Kendi memleketimizde şimdiye kadar çeşitli Hıristiyan mezheplerinin liderleriyle diyalog içinde olduk. Bu naçiz gayretlerin boşa çıkmadığını acizane ifade etmek isteriz. Amacımız; bu üç büyük dinin inananları arasında hoşgörü ve anlayış yoluyla bir kardeşlik tesis etmektir. Bizler bir araya gelmek suretiyle sözde medeniyetler çatışmasının gerçekleşmesini görmek isteyen yolunu şaşırmış ve şüpheci kimselere karşı dalgakıranlar gibi, isterseniz bariyerler gibi deyin, karşı durabiliriz.

Geçen yıl bazı ünlü uluslararası bilim adamlarının katıldığı medeniyetlerarası barış ve diyalog konulu bir sempozyum düzenledik. Bu gayretin başarısından aldığımız teşvik-

le bu tür etkinlikleri tekrarlamak istiyoruz. Halihazırda üç büyük dinin bağlıları arasındaki bağları güçlendirmeye yönelik olarak dinlerarası diyalog konusunda Vatikan'ın da temsil edileceğini ümit ettiğimiz bir konferans düzenleme sürecinde bulunuyoruz.

Yeni fikirlerimiz varmış iddiasında bulunmuyoruz. Yine müsamahanıza sığınarak, bu misyonun hedeflerine yakından hizmet etmek için üstlenmek istediğimiz birkaç teklifte bulunmayı arzu ediyoruz. Hıristiyanlığın üçüncü bin yılına girişi münasebetiyle yapılacak kutlamalar vesilesiyle Ortadoğu'daki Antakya, Tarsus, Efes ve Kudüs gibi bazı kutsal yerlere müşterek ziyaretleri içeren birçok etkinlik önermek istiyoruz. Bunu Sayın Cumhurbaşkanımız Demirel'in, cenaplarının ülkemizi ziyaretine ve mezkur kutsal mekanları göstermeye davetini tekrarlamak için bir fırsat addediyoruz. Anadolu halkı size misafirperverliğini göstermeyi ve şevkle selamlamayı hararetle beklemektedir. Filistinli liderlerle diyalog kurmak suretiyle Kudüs'ü birlikte ziyaret etmemize davetiye çıkarabiliriz. Bu ziyaret bu mübarek şehri Hıristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanların, hiçbir kısıtlama, hatta vize dahi olmaksınız serbestçe ziyaret edebileceği uluslararası bir bölge olarak ilan etme gayretlerine yönelik dev bir adım teşkil edebilir.

Üç büyük dinden liderlerin işbirliği ile ilki Washington DC'de olmak üzere muhtelif dünya başkentlerinde bir konferanslar serisinin gerçekleştirilmesini teklif ediyoruz. İkinci serinin zamanı için Hz. İsa'nın doğumunun 2000. yıldönümü ideal olabilir.

Bir öğrenci değişim programı da çok faydalı olacaktır.

İnançlı genç insanların birlikte eğitim görmesi birbirlerine yakınlıklarını artıracaktır. Öğrenci değişim programı çerçevesinde üç büyük dinin babası olduğu ikrar edilen Hazreti İbrahim'in doğum yeri olarak bilinen Urfa şehrindeki Harran'da bir ilahiyat okulu kurulabilir. Bu, ya Harran Üniversitesi'ndeki programların genişletilmesi suretiyle ya da üç dinin ihtiyaçlarını da temin edecek şümullü bir müfredata sahip bağımsız bir üniversite şeklinde gerçekleştirilebilir.

Önerilen programlar, aşırı büyük işler gibi algılanabilir; ama bunlar erişilmez değildir. Dünyada iki tip insan vardır. Bazıları kendilerini topluma adapte etmeye çalışır. Diğer bazıları ise topluma uymaktansa toplumu kendi değerlerine adapte etmek ister. Toplum, bütün ilerlemeleri bu ikinci tip insanlara borçludur. Onları yarattığı için Rabb'e şükürler olsun.

(M. Fethullah Gülen/Rabb'in aciz kulu/9 Şubat 1998)
(Zaman gazetesi;10Şbt1998/Ayrıca bkz.Aksiyon dergisi)

Fetullah Gülen'in ve cemaatının papalık misyonunun bir parçası olduğu ortaya çıkmadan önceki düşünceleri:

"Papa yine sahnede... (Zaman, 22 Nisan 1990).

"Vatikan ve İngiltere Tarsus'u; ABD Patrikhaneyi Merkez yapmak istiyor". (Zaman, 17Haziran, 1990)

"Patrikhane entrika peşinde... İstanbul'a gelen Yunan milletvekilleri hezeyan kustu: Patrikhane İstanbul'da mahpusmuş". (Zaman, 18 Haziran, 1991)

"Hıristiyan teşkilatlarının Müslümanlara yönelik çalışmaları endişe ile takıp ediliyor. İslam Dünyası'nda Hıristiyanlık atağı".(Zaman, 31 Ekim 1991)

"...Bizans Hayali:

"Bir yıl önce kararlaştırılan ve adım adım hayata geçirilen bu plana göre; 1- Ortodoks dinine mensup Sırp milletinin devleti olan Sırbistan kurulacak. 2- Hıristiyan halkların tarihlerinin, törenlerinin tanımaları için yoğun faaliyetler yapılacak. 3- Son olarak güçlü bir Ortodoks-Hıristiyan ittifakı ile başkentin İstanbul olacağı... Büyük Bizans İmparatorluğu kurulacak". (Zaman, 11Ekim 1991)

"PKK Hıristiyan işbirliği..." (Zaman, 25 Şubat 1992)

"Maddi vaatlerle diyalog kurdukları çocukların beyinlerini yıkamaya çalışıyorlar".

"İşte misyonerlerin merkezi".(Zaman, 24 Temmuz 1992)

"Kiliseden sinsi tuzak; İslami değerlere saygılı görünerek Müslümanlara Hıristiyanlığı anlatacaklar..."(Zaman, 9 Haziran 1993)

"Patriğin cihan rüyası: Gazetemizin sempozyumu izlemesine yasak getiren Fener Rum Ortodoks Patriği Bartholomeos; "Rum Fener Patrikhanesi ekümeniktir dedi" (Zaman, 25 Eylül 1995)

"Çift başlı kartal bulunan Bizans bayrakları ile süslenen Patmos Adası'nda kutlamalarda, Patrik Barthelomeos, Sırp Ortodoksları temsilcisi Eirineos'a plaket verdi". (Zaman, 27 Eylül 1995)

"Patrikhane Lozan'ı zorluyor. Bartholomeos ve beraberindeki 13 patrik Türnepa Yön. Kur. Başkanı Rahmi Koç"n verdiği yemeğe katıldı". (Zaman, 22 Eylül 1995)

Bunlar da Vatikan'ın bir parçası olma yolunda ve olduktan sonraki değişimlerin sonuçları:

"Vatikan'dan sıcak mesaj... (Zaman, 17 Nisan 1996)

"Patrik Barthelomoes ve F. Gülen Hocaefendi toplumsal ba-

rışın önemini vurgulayan konuşmalar yaptılar". (Zaman, 1Ekim 1996)

Medeniyetler arası diyalog için ilk adım; Fener Rum Patriği Bartholomoes konuşmasının ardından, F. Gülen'e bir hediye takdim etti". (Zaman, 2 Ekim 1996)

"Vatikan'da uzlaşma zirvesi". (Zaman, 9 Şubat 1998)

"F. Güle Hocaefendi, İslam ve Hıristiyan dünyasını temsilen "Dinler-arası Diyalog" çerçevesinde Papa 2. Jean Paul ile yarim saat görüştü". "Barthelomoes bol ürün bekliyoruz". (Zaman, 10 Şubat 1998)

"Yunanistan'dan gelen 45 delegenin iştirak ettiği toplantıya Fener Rum Ortodoks Patriği Barthelomoes de katıldı. Patrikten hoşgörü mesajı". (Zaman, 19 Şubat 1998)

"Ehl-i kitap iftarda. İftara Rum Ortodoks Patriği Barthelomoes'un Yanı sıra, Ermeni Ortodoks Patriği Mutafyan, İstanbul Musevi Hahambaşısı David Aseo... katıldı." (Zaman, 24 Aralık 1998)

"F. Gülen'in başlattığı diyalog çalışmaları sürüyor. Gülen önceki gün İstanbul'da Yahudi Örgütleri Başkaları Konferans Heyetini kabul etti". (Zaman 10 Mart 1998).

"F. Gülen ile Papa görüşmesi önemli bir olaydır" (Zaman, 12 Nisan 1998)

"Zaman'a özel açılamalarda bulunan Protestan Kiliseleri Birliği İslam Dünyası ile İlişkiler Başkanı... (Zaman, 30 Kasım 1998)

"Harran'da Semavi Dinleri bir araya getirecek İlahiyat Okulu açılmasının, hoşgörü ve uzlaşmaya katkı sağlayacağı vurgulandı". (Zaman, 15 Şubat 1998).

Yukarıda ancak birkaç misalle açıklamaya çalıştığım

büyük bir değişim süreci yaşandı bir kadroda. Değişim öncesi ne diyorlardı ve değişim sonrası ne demeye başladılar, her iki evreden de tarihleriyle beraber örnekler verdik. Bizim kadar, başkalarının da cevaplanmasını isteyeceği bu değişim sebebi şu ana kadar açıklanmadı. Açıklanmak şöyle dursun niye böyle değiştiniz diye kendilerine soru soranlara da siz bizi kıskanıyorsunuz, bizi çekemiyorsunuz, yaptığımız çalışmalar sizi çatlatıyor... şeklinde karşılık veriyorlar. Bu ithamlara maruz kalanlardanız bizler de.

*Sevgi Yayınları'**ndan çıkan,** "Mesih Gerçekten Haçlandı mı" **adlı kitabın yazarı** Faris Al-Qayrawani **65. Sayfa da Kuran'ı Kerim'i sapık mezheplerin öğretilerini onaylamakla suçluyordu.***

"Kuran'ın, sapkın mezheplerin öğretilerini kuvvetle onayladığı ve Kitabı Mukaddes'e dayalı (Kelamsal) Hıristiyanlığa karşı çabalarında onlara katıldığı açıktır."

Papa Kinini Kustu

Amerika'nın tutuşturduğu **"Ermeni katliamı"** yalanına, Cezayir, Ruanda ve Kostarika'lıların kanlarını ellerinde taşıyan Fransa ve onun Parlamentosu ile Cumhurbaşkanı Ermeni tasarısını kabul ederek katılıyordu. İtalya ve Alman Parlamentosu da bu konuda hiç geri kalmıyordu. Bunların ağa babası, bizim basınının Türk Papası tartışmaya ilginç bir boyut daha ekliyordu. Tam da bunaklığına yakışır ve Hıristiyanlığın özünde taşıdığı yalan, iftira hile dolu bir açıklamasına tanık oluyorduk

80 yaşına gelen Papa kafasında taşıdığı haçlı zihniyetinin yanında, bunaklığının da verdiği rehavetle. Hıristiyanla-

rın Türkler hakkındaki kinlerini kusuyor, 1914'te başlayan 1. Dünya Savaşı'na 1915'teki sözde Ermeni soykırımının neden olduğunu söylüyordu. Basın Papa'nın bu sözlerinden sonra bunadığını açıklıyordu. Ancak gözden kaçan önemli bir husus, Hıristiyan inancına göre, Papa'nın Allah tarafından konuşturulduğuydu ve hiçbir zaman yanılamayacağıydı. Papa'nın sözleri, yine Papa'yı **"Türk"** olarak lanse eden yayın organlarında şöyle yer alıyordu:

"Meğer neleri başlatmış

KATOLİK Papa, kendisini ziyaret eden Ermeni ruhani lideriyle ortak açıklama yaparak, Ermeni soykırımını tanıdığını ilan etti. Papa bununla da kalmadı, 'Soykırım, iki dünya savaşı, sayısız bölgesel çatışmalar ve milyonlarca insanın hayatına mal olan imha kampanyalarının başlangıcı olmuştur' dedi."

Tarihleri İyice Karıştırdı

Papa'nın sözünü ettiği Dünya Savaşı, 1914 yılında başladı. Ermeniler ise sözde soykırımın 1915 yılında yapıldığını iddia ediyor. Papa'nın yaptığı bu maddi hata ilerlemiş yaşına bağlanıyorsa da aslında bu açıklama Hıristiyanların beyni olarak kabul edilen Papa'nın dolayısıyla Hıristiyanların kafasındaki haçlı zihniyetinin hiçbir zaman silinmeyeceğini de gösteriyordu. Ancak bu açıklama Ermeni tasarısını gündeme almaya hazırlanan İtalyan Senatosu'na bir destek, bir dayanak oluyor ve İtalya, bu tasarıyı uydurma Ermeni soykırımını Fransa'nın ardından tanıyordu.

Papa, 10 Kasım 2000 tarihinde haçlı ruhunu yeşert-

mek amacıyla yaptığı bu açıklamanın ardından, St. Peter Katedrali'ndeki ayinde Papa, 2. Karekin'e Ermeni Kilisesi'nin kurucusu olan Aziz Gregor'un kalıntılarını da veriyordu. Aziz Gregor'un kalıntıları 500 yıldır Napoli'de muhafaza ediliyordu.

İkinci Karekin de Papa'yı gelecek yıl, Ermenistan'ın Hıristiyanlığı kabulünün 1700'üncü yıldönümü törenlerine katılmak üzere ülkesine davet etti.

Türk Papa'ya Ermiş Payesi

Bizim gazeteler Papa'ya Türklük payesi verirken, Papa Jean, Hıristiyan din adamlarının onayı ile cennet makamına terfi ettiriliyordu. Bu amaçla Vatikan'da 3 Eylül 2000 tarihinde bir tören yapılıyor, bu törene Türkiye'den beraberindeki heyetle Kültür Bakanı İstemihan Talay ve Türk Katolik cemaatinden yaklaşık 70 kişilik bir grup katılıyordu. Talay, Vatikan Haber Ajansı Fides'e verdiği demeçte, haçlı kafası taşıyan Papa'yı yere göğe sığdıramıyor; hakkında şunları söylüyordu:

"Böyle üstün bir kişiye ermişlik rütbesi verilmesinden ötürü Hıristiyan álemine en iyi dileklerimizi sunuyoruz ve Papa 23'üncü Jean'ı sevgi ve saygıyla anıyoruz"

Bakan Talay, böyle bir dini törene Türkiye'den katılan ilk resmi kişi unvanı da alıyor, Papa'yı saygıyla anıyordu. Bakanın saygıyla andığı Papa ve Vatikan, PKK'nın ele başı Abdullah Öcalan İtalya'ya kaçıp sığındığı zaman, İtalyan hükümeti nezdinde girişimlerde bulunarak, APO'nun Türkiye'ye

iade edilmemesi yönünde çaba sarfediyor, yine aynı günlerde haftalık konuşmasının halkı selamlama bölümünde **Kürtçe** konuşmayı da ihmal etmiyordu.

Türk Katolikler'i bu tören öncesinde, 5 dilde broşür bastırdı. Türk Katolik cemaati, Papa 23'üncü Jean'un Türk milletine duyduğu yakınlığı ve sevgiyi dile getiren Türkçe, İngilizce, İtalyanca ve Fransızca broşürler dağıttı. Broşürlerde Papa Jean'ın 1939 yılında İstanbul'da bulunduğu sırada söylediği iddia edilen"Ben Türkleri Seviyorum" sözü yer aldı. Papa cenneti garantileyince de Türkleri Ermeni soykırımı yalanına sarılarak düşman diye gösterdi. Ayrıca papanın fotoğrafının bir yanında San Pietro Kilisesi, diğer yanında Ayasofya Camii bulunuyordu.

Papa cennet payesini o kadar kolay alamamış. Bir rahibeyi iyileştirerek bu mertebeye yükselmiş. Eğer derseniz ki Papa sade halktan kimseyi sağlığına kavuşturabilmiş mi? Bunun cevabı yok! Nasıl olsun ki, kelin merhemi olsa önce kendi başına sürer. Kendi hastalıklarına çare olamayan Papa başkalarına nasıl deva olur derseniz, bunun cevabını yine Hıristiyan masallarında arayalım.

Katolik Kilisesi kurallarına göre, ölmeden önce hiç kimse "cennet kademesi" unvanına sahip olamıyor. "Cennet kademesi"ne yükselenlerin bazıları hep bu mertebede kalıyor, bazıları ise daha sonra "azizlik" unvanı alıyor. Kilise kurallarına göre bir kişinin "cennet kademesi"ne yükseltilmesi için en az bir mucize gerçekleştirmesi gerekiyor. Papa 23'üncü Jean ve 9'uncu Pius'un da ölmek üzere olan birer rahibeyi iyileştirdikleri söyleniyordu. 23'üncü Jean'un iyileştirdiği belirtilen ve halen hayatta olan rahibe Catherina, RAİ-1 televizyonunda yaptığı konuşmada şunları söylüyordu:

"Genç yaşta kanser hastalığına yakalandım. Doktorlar kısa bir sürede öleceğimi ve müdahale edilemez durumda olduğumu söylüyorlardı. Ölüme yaklaştığımı hissedip, her gün Tanrı'ya dua ediyordum. Bir gün rüyamda Papa Jean'u gördüm. Bana çok içten dua ettiğimi ve iyileşeceğimi söyledi. Sonra karnıma dokunarak, tüm acımı dindirdi. Uyandığımda Papa Jean, yatağın köşesinde oturuyordu. Kısa bir süre sonra hiçbir doktor müdahalesi olmadan ayağa kalktım ve hâlâ ayaktayım."

Ermeni destekçisi Papa Jean Paul ve Avrupa'nın yanında misyoner faaliyetleri amacıyla basılan ve Hıristiyan propagandasının ve derslerinin verildiği kitaplarda Türkiye Cumhuriyeti tanınmıyor, ülke toprakları Hıristiyan illeri olarak gösteriliyordu. Kendilerine rant sağlamak için hukuku iğfal eden yargı mensuplarımız ise Ankara'nın ciğeri sayılan bir bölgede yer alan ve 907 No'lu tepe olarak adlandırılan mevkide hukukun ırzına geçerek yaklaşık 300 milyar liralık dairelerinin hayaline kavuşmak için çırpınmalarının semeresini toplamaya başlıyorlardı. Yargı ve emniyet mensuplarımız her nedense kendi çıkarları için gösterdikleri bu muhteşem mücadeleyi ülke çıkarları için gösteremiyorlar, ülkeyi Hıristiyan ve Ermeni toprakları olarak gösteren faaliyet ve çalışmaları kayıtsız bir şekilde izliyorlardı. Oysa bu ülkenin toprakları elden giderse, kendi milyarlık daireleri de ellerinden çıkacak değil miydi? Burada Yargı mensupları ve İstihbarat yetkililerimize, bari bu milyarlık dairelerinizin hatırı için bu ülkeye de sahip çıkın diyor ve Hıristiyanların amaçlarını açıklamaya devam ediyoruz.

Hıristiyanlar ***"buralar bizim ata toprağımız, buralar***

Hıristiyanlığın ilk yayıldığı merkezler. Bizi İsa buralara gönderdi. Buralara sahip olup, bir daha bu toprakları kaptırmayacağız" derken, kitaplarında da Anadolu'yu Hıristiyan yurdu olarak gösteren yayınlar yapıyor demiştik. Bunun en somut örneği; İstanbul-Kadiköy, Vişne sokak 4/11'de faaliyette bulunan Hıristiyanların Müjde yayıncılığı tarafından piyasaya sürülen, **"İsa O'dur"** adlı kitaptır. Bu kitabın 34. Sayfasına baktığımızda Türkiye haritasında iki kısım görüyoruz. Ülkemizin batı bölgeleri Anadolu alarak adlandırılırken, İç Anadolu ve Doğu bölgeleri ise **Ermenistan** olarak gösteriliyor. Fakat böyle bir kitap piyasada rahatlıkla satılıyor, Misyoner çalışmalarında bizim çocuklarımıza bile ders kitabı olarak okutuluyor ve yayıncısı hiçbir uyarıya dahi muhatap olmuyordu.

Ne Papaymış?

Türkiye'de çok ilgi çekici olaylar gelişiyor; Kültür Bakanlığı, sözde Ermeni soykırımını tanıyan Papa 2. Jean Paul'ün selefi ve dünyanın en gizli ve fesatçı örgütünün üyesi olan Papa 23. Jean için İstanbul'da bir anma toplantısı düzenliyordu.

Yeni Mesaj gazetesinden **Kamil Bayraktar**'ın haberi, ülkemizde Papa'ya olan bağlılığın boyutlarının **vahamet** düzeyine ulaştığını gösteriyordu

"Türkiye'de garip şeyler oluyor. Her karışı şehit kanlarıyla sulanmış bu ülkenin Müslüman Türk kimliğini değiştirecek türden gelişmeler birbirini kovalıyor. Yakın tarihte şahit olunduğu şekliyle herhangi bir buhran anında "zaten burası

bizimmiş" diyerek vatan topraklarını istilaya dünden hazır belli adreslere zemin hazırlayan çalışmalar son sür'at devam ediyor. Bu adreslerin istila iştahını kabartacak ne kadar çanak çömlek varsa yeraltından yer üstüne çıkartılırken diğer taraftan bu ülkenin tapusunun kime ait olduğunu gösteren minarelerin Sırpların Bosna'da topla yaptıklarını hatırlatacak türden sözle topa tutuldukları gözleniyor. Sultanbeyli'de İstanbul'u bize armağan eden yiğitlerden Ulubatlı Hasan ismi sokaktan kazınıyor, yerine Yolkonak levhası asılıyor. Eskişehir'de Taşdelen Sokak, Firavun Sokağa dönüştürülüyor. Yunanistan'ın kurulması için Osmanlı'yı arkadan hançerleyen Aziz Nektorios'un Silivri'deki yerinde yeller esen evi yeniden inşa ediliyor. Yine başka ve fakat Katolik bir "aziz"in, İstanbul'da 10 yıl süre ile hem Vatikan temsilcisi hem de bir Alman gizli örgüt üyesi olarak görev yapan bir "aziz"in, Papa 23. Jean'ın, bu görevlerini başarıyla ifa ettiği Harbiye'deki Ölçek Sokak ismi de yerini Papa Jean Roncalli Sokağı'na bırakıyor."

Sözde Soykırımı Tanıyan Papalık Bildirisinin Mürekkebi Bile Kurumadan

Bunlar gibi sıralanabilecek binlerce örneğin oluşturduğu kervana skandal sayılabilecek bir gelişmeye imza atmak suretiyle T.C. Kültür Bakanlığı da katılmış bulunuyor. Hıristiyanlığın doktrineri Aziz Pavlus'un tıpkıbasımı, misyoner, Anadolu'yu 1919'da yayınladığı bir haritada "Deutschland" olarak gösteren ve Alman ideallerine hizmet eden "çok gizli" bir yeraltı örgütü "Thule Gesellchaft" üyesi Angelo Giuseppe Roncalli, nam-ı diğer Papa 23. Jean için 8-9-10 Aralık 2000

tarihlerinde, üç gün sürecek bir Anma Programı düzenliyor. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin resmi kurumu Kültür Bakanlığı bu programı hem de Türkiye'ye 30 bin can ile 100 milyar dolar gibi çok ağır bir fatura ödeten bölücü terör örgütü PKK ve terörist başı Apo'ya Vatikan'ın açıktan destek vermiş olmasına rağmen gerçekleştiriyor. 23. Jean'ın bugünkü halefi Papa 2. Jean Paul'ün, sözde Ermeni soykırımını tanıdığını dünyaya ilan eden bir bildirinin altına imza atmış olması gerçeğine rağmen böyle bir programa imza atmaktan kaçınmıyor. "Yüzyılın başındaki Ermeni soykırımı, bu yüzyıldaki diğer korkunç olaylar için bir başlangıç oluşturdu. İki Dünya savaşı, sayısız bölgesel çatışmalar ve planlı toplu katliam kampanyaları milyonlarca insanın hayatına mal oldu" şeklindeki ifadelerle geçtiğimiz yüzyılda dünyada yaşanan tüm katliamlardan Türklerin sorumlu olduğu iddiasını da ihtiva eden bu Papalık bildirisinin mürekkebi bile kurumadan bu programı düzenlemekte bir sakınca görmüyor.

AB Yolundaki Gerçek

Avrupa Birliğine giriyoruz, gireceğiz, kapısındayız, kenarında, köşesindeyiz masallarını kesin bir dille sona erdiren açıklamayı Vatikan Kilisesi yapıyor, bizim gafiller ise Avrupa Birliği masallarıyla hala saf insanlarımızı kandırıyorlardı. Alman Başbakanı **Kohl** bile Avrupa birliği, bir Hıristiyan birliği dememiş miydi? Bu nedenle Türkler bu birliğe katılamazlar diye haykırmamış mıydı? Hıristiyan din adamlarının gazetesi **L'Avvanire** Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyeliği hakkında şunları yazıyor, bu haber 10.01.2000 tarihli Milliyet gazetesinde ve **Metin Aydoğan** tarafından kaleme alınan **"Bitmeyen Oyun"** adlı kitapta yer alıyordu:

"Helsinki Zirvesi'nden yaklaşık bir ay sonra **Katolik Kilisesi** Türkiye'nin AB'ne üyeliği konusunda görüşlerini açıkladı. **İtalyan piskoposlarının** gazetesi **L'Avvanire,** 3 Ocak 2000 günlü sayısında şunları yazdı:

'Müslüman Türkiye'nin AB'ne girmesi kimliğimize gölge düşürür. Bu üyelik yanyana büyüyen Hıristiyan gelenekleri ile şekillenen Avrupa medeniyetlerinin temelindeki ittifakları sarsar. Unutmamalı ki 'Avrupalı Fikri', başlı başına 'Düşman Türk'lere' ve Türkiye'nin başını çektiği İslam dünyasına karşı gelişti. Ankara ile yakın ilişkiler geliştirmeye evet. Ama farklı tarihi ve kültürel gerçekler farklı kalmalıdır.'

M. Nuri Yılmaz da Papa 23. Jean'ın "Aziz Dost"luğunu Anlatacak

Bu skandal programın sıkandallığını katmerleştiren bir başka gelişme olarak Diyanet İşleri Başkanlığı da programa destek veriyordu. Diyanet İşleri Başkanı M. Nuri Yılmaz'ın da, Papa 23. Jean'ın nasıl bir **"aziz dost (!)"** olduğunun anlatılacağı panele konuşmacı olarak iştirak edeceği bildirilmiş bulunuyordu:

"Kültür Bakanlığının düzenlediği bu skandal Anma Programı, bugün, Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda, saat 19.00'da, Kültür Bakanı İstemihan Talay ve Vatikan Kültür Bakanı Kardinal Paul Poupard'ın açılış konuşmalarıyla başlayacak. Bunu, Milliyet Gazetesi Yazarı Metin Toker'in başkanlığını yaptığı oturum izleyecek. Oturuma konuşmacı olarak Papa 23. Jean'ın Özel Sekreteri Loris Francesco Capo-

villa, Diyanet İşleri Başkanı M. Nuri Yılmaz, S. Egido Vakfı Kurucusu Prof. Dr. Andrea Riccardi, Gazateci-Yazar Dr. Giarcarlo Zizola, İtalyan-Türk Dostluk Derneği Başkanı Cav. Franco Nobili ve Türkiye Musevi Cemaati Başkanı Av. Rıfat Saban konuşmacı olarak katılacak. 9 Aralık Cumartesi günü AKM'de, İstanbul Devlet Opera ve Balesi Müdürlüğü solist, koro ve orkestrasının vereceği konser ile devam edecek programın 10 Aralık Pazar günkü bölümünde, Ölçek Sokak isminin Papa Roncalli olarak değiştirilmesi töreni ve Saint-Esprit Katedralinda şükran ayini ile Papa 23. Jean'ın resminin daimi yerine yerleştirilme töreni yer alacak."

Gizli Örgüt Üyesi Papa

Kültür Bakanlığı tarafından organize edildiği şekliyle hakkında üç gün sürecek bir anma programı düzenlenen Papa XXIII. Jean (Angelo Giuseppe Roncalli) gerçekte kimdi? O gerçekten bir Türk dostu, Türk hayranı mı yoksa gerçek bir "aziz" miydi? Dahası "aziz"likten başka bir sıfat da taşıyor muydu? Türkiye'de 10 yıl süreyle ne yapmıştı?

Bu soruların cevabını Türkiye'nin tek oksidantalisti (Hıristiyan-Batı Bilimcisi) **Aytunç Altındal'**ın **"Türkiye ve Ortodokslar"** adlı eserinde bulmak mümkün. Altındal, bu eserinin Vatikan-Fener ve Bir Gizli Örgüt adlı bölümünde Papa 23. Jean'ın gerçek kimliğini özetle şöyle ortaya koyuyor:

"Sadece Hıristiyanlık aleminde değil son 30 yılın tüm siyasi olaylarına damgasını vuran 2. Vatikan Konseyi'nin unutulmaz mimarı Kardinal Roncalli, Papa John XXIII adıyla papa olmadan önce, kaynaklara göre 'çok gizli' diye nitelen-

dirilen bir örgüte üye yapılmıştı. Geleceğin papası Kardinal Roncalli'yi üye kaydeden örgütün temsilciliğini Alman bir baron yapıyordu ve söz konusu soylu kişi, örgütün 1940'lardaki yeraltı faaliyetlerini İstanbul'dan yönetiyordu."

Tarihin En Gizli ve Fesatçı Örgütü

Altındal, eserinde, bu örgütün ismi ve Papa Roncalli'ye yüklenen misyon hakkında şu bilgileri veriyor:

"... Bazı yorumculara göre Roncalli'nin Papa olur olmaz 200 gün içinde yürürlüğe soktuğu fikirler gerçekte kendisine ait değil, tarihin en gizli ve fesatçı örgütlerinden birine aitti. Söz konusu örgüt yıllar öncesinden planladığı bu reformları gerçekleştirebilmek için kairos (dinsel uygun zaman) tercihini ve şansını Papa John XXIII ile denemişti..."

"...Bishop düzeyinde bir din adamını üye yapabilen bu gizli Alman örgütü 'Thule Gesellechaft'tı ve adı aydınlanma anlamına gelse de kendisi gerçekte çok karanlık olan ünlü İlluminati gizli örgütünün 1903'te kapanmasından sonra kurulmuş olan yeni koluydu."

Mra ve Pax Christi

Papa Roncalli sadece bu örgüte üye olmakla kalmadı. Başka örgütlerle de ilişki kurdu. Bu ilişkilerden bazılarını da eserinde Altındal şöyle anlatıyor:

"...MRA ile yine bir Katolik Barış Örgütü olan PAX CHRISTI doğrusu beyin yıkamakta ve iknada çok güçlüydüler. Papa John XXIII, hem MRA ile hem de PAX CHRISTI ile çok yakından ilgilenmişti... Moral Re-Armament adı 1938'de

konulmuştu. Ondan önce gizli faaliyetlerde bulunan bu örgütün adı Oxford Grubu'ydu...Görünüşte komünizmin yıkıcılığına karşı Türkler'in manevi değerlerini korumakla kendisini görevli kılmıştı... Nedir ki derneğin üyeleri Türklerden çok levantenlerden, Ermeni, Rum ve hayret değil mi, geçmişte Thule ile sıkı ilişkileri olmuş İsviçreli, Alman ve Avusturyalı ailelerden ve bunlarla tanışan bazı seçkin Türk ailelerinden oluşuyordu... Manevi Cihazlanma Derneği (MRA), İsviçre'nin en güzel şehri Montrö'deki bir şatodan yönetiliyordu... Bu dernek ne hikmetse Yahudilerin maneviyatını korumaya pek heveslenmemişti...

Cihazlanmacılar parlak fikirleri olan insanlar olarak kendilerini sevdirmişlerdi...1950'lerde İstanbul'da banka şubesinden çok güzelleştirme derneği vardı. Rastlantıya bakın ki aynı yıllarda Vatikan da, Katolik Hitler'le çöken onurunu kurtarmak ve yeni örgütlenmelere gidebilmek için, Almanya'da 'Güzelleştirme Dernekleri' ve 'Örnek Şehir' projeleri üretmekle meşguldü."

Vatikan Türkiye'den 3 Kez Toprak İstedi

Aydınlık dergisi, 21 Mayıs 2000 tarihli 670'nci sayısında, Vatikan'ı son üç büyükelçi, Sebastiani, Celata ve Centi'nin Dışişlerine başvurarak Türkiye'den üç kez toprak istediğini yazıyordu:

"Vatikan'ın 2000 yılı kutlamaları komitesi genel sekreteri olan Sebastiani'nin vedalaşırken dile getirdiği "toprak" talebi, başta Müsteşar olmak üzere Dışişleri yetkililerinde

"Soğuk duş" etkisi yaptı. Müsteşar, Türkiye'yi yükümlülük altına sokacak bir ifade kullanmamaya özen göstererek, "konunun inceleneceğini" söylemekle yetindi.

"Hıristiyan tarihine ait Kilise, vakıf ve eserlerin mülkiyet ve yönetiminin Vatikan'a devri ve Katolik Kilisesine hukuki statü tanınması" isteği, ikinci kez iki yıl sonra dile getirildi.

*Vatikan devleti Türkiye Cumhuriyeti devletinden son 6 yıl içinde üç kez "toprak" istedi. Hükümetler ve Dışişleri, bu istekleri açıkça reddetmediği gibi, 1994 yılında yapılan ilk **"toprak"** isteğinden sonra, Türkiye'nin bir **"Vatikan"** politikası olmadığı da ortaya çıktı.*

"Vatikan, 1962 yılında, dinin kurallarını ve vecibelerini belirleyen Katolikliği de Hıristiyanlığın aslı ilan eden "katekizm" çalışmalarını başlattı. 30 yıllık bir süre içinde oluşturulan yorumsuz 800, yorumlu ve şerhli 1400 sayfayı bulan "katekizm", hem öteki dinler, hem Hıristiyanlığın başka mezhepleri ve hem de kimi "milli" Katolik Kiliselerce tepki ile karşılandı, sürtüşmelere yol açtı.

Papa'nın 94 Yılındaki Mektubuyla Başladı

Sürtüşmelerin 1992-1994 yılları arasında tırmanması üzerine, **Papa 2. Jean Paul,** "dinler arası" diyalog programını ortaya attı. 1978 yılında ABD'nin baskısıyla papalık makamına oturan ve Varşova Paktı'nın çökertilmesindeki rolü nedeni ile "ateizmi yıkan adam" olarak anılan **Papa 2. Jean Paul'un** 1994 yılında Kiliselere gönderdiği mektupta programlaştırdığı bu girişimi, ABD ve Avrupa da destekledi. "İsa'nın 2000'nci doğum yılı" girişiminin temelleri atıldı.

İlk Kapadokya İstendi

Vatikan'ın Ankara temsilcisi (Büyükelçi) Monsenyör Sebastiani, ilk Türkiye'den "toprak" talebini, işte bu "dinler arası diyalog" çerçevesinde dile getirdi. Sebastiani, görev süresinin dolduğu 1994 yılında Ankara'dan ayrılırken, Dışişleri Bakanlığı'na veda ziyaretinde bulundu. Dönemim Dışişleri Müsteşarı ile vedalaşırken, Kapadokya'da önemli Hıristiyanlık merkezileri buunduğunu, Vatikan'ın hali hazırda yıkık dökük durumdaki bu merkezleri "onarıp hizmete sunabileceğini", 2000 yılı kutlamaları çerçevesinde buraların önemli ziyaretçi çekebileceğini, bununda hem "Müslümanlarla Hıristiyanları yakınlaştıracagını", hem de Türkiye'ye kazanç sağlayacağını dile getirdi. Sebastiani'nin sözünü ettiği yerler arasında Türkiye'nin turizme açtıklarının yanı sıra, kamuoyunca varlığı fazlaca bilinmeyen bir "mağara Kilise" de vardı.

Roma'ya gittikten sonra Vatikan'ın 2000 yılı kutlamaları komitesi genel sekreteri olan Sebastiani'nin vedalaşırken dile getirdiği "toprak" talebi, başta Müsteşar olmak üzere Dışişleri yetkililerinde "soğuk duş" etkisi yaptı. Müsteşar Türkiye'yi yükümlülük altına sokacak bir ifade kullanmamaya özen göstererek, "konunun inceleneceğini" söylemekle yetindi.

Dışişleri Konuyu Hep İnceliyor

"Hıristiyan tarihine ait Kilise, vakıf ve eserlerin mülkiyet ve yönetiminin Vatikan'a devri ve Katolik Kilisesine hukuki statü tanınması" isteği, ikinci kez iki yıl sonra dile getirildi. Sebastiani'den sonra Vatikan temsilcisi olan Pier Luigi Celata yine Dışişleri Bakanlığı'nı ziyaretinde,Türkiye'nin Sebasti-

ani tarafından dile getirilen Vatikan'ın "önerilerine" bir yanıtı olup olmadığını sordu. Dışişleri yetkililerinin cevabı aynı oldu: "Konuyu inceliyoruz."

"Toprak" talebi üçüncü kez 1998 yılında dile getirildi. Yer bu kez Dışişleri Bakanlığı değil yabancı bir büyükelçiliğin "resepsiyon" uydu. Pier Luigi Celata'dan sonra Vatikan temsilcisi olan Luigi Centi ayak üstü Dışişleri yetkililerine, Sebastiani ve Pier Luigi Celata tarafından dile getirilen Vatikan'ın "önerileri" konusunda Türk tarafının "incelemelerinin sonucunu" sordu. Dışişleri yetkileri, **"incelemelerin sürdüğü"** yanıtını verdiler.

Türkiye'nin Vatikan Politikası Yok

Sebastiani, 1994 yılında "toprak" talebinde bulununca "alarme" olan Dışişleri Bakanlığı, konuyla ilgili bir daire kurarak başına genç bir diplomat aradı. Dışişleri arşivlerine giren daire başkanı, ne bu konuda ne de Hıristiyanlık konusunda Bakanlığın çalışması olmadığını gördü. Türkiye'nin Vatikan "politikası" da yoktu. MİT'in arşivlerine başvuruldu. Orada da hiçbir şey bulunamadı.

Şu anda hala Türkiye Cumhuriyeti devletinin 2000 yılı faaliyetlerine ilişkin bir "politikası" yoktur. İnisiyatif, ABD ve Avrupa Birliği'ni arkasına alan Vatikan, Fener Rum Patrikhanesi ve Dünya Kiliseler Birliği gibi kuruluşlara geçmiş bulunuyor. Bu kuruluşlar, Türkiye içinde de turizmcilerin ve medyanın desteğini sağladılar. Devletin ilgili kurumları, perde gerisinde faaliyetlerde yer alan Türklere "fazla Hıristiyanlık propagandası yapılmaması" telkininde bulunurlarken kamuoyu önünde de "dinler arası diyalogu" destekleyen bir görüntü veriyorlar.

Yerli Hıristiyan Azizler

Amerikalı Katolik bir rahip olan **Thomas Michel**, **"Hıristiyan Tanrı Bilimine Giriş"** adlı kitabında, Vatikan dinler arası diyalog servisinde çalıştığını belirtiyordu. Thomas Michel kitabı yazmadan bir yıl kadar önce Ankara'da kendisini çok mutlu eden bir olay yaşadığını anlatıyor ve şunları söylüyordu:

"Ankara İlahiyat fakültesinde dinler tarihi programı çerçevesinde Hıristiyan teolojisi ve dinine girişle ilgili dersler verdim. Sömestre sonunda İlahiyat fakültesinden bazı meslektaşlarım derslerini Türkçe'ye çevirerek bir kitap halinde derlememi önerdiler. Bu kitabı yazma fikri böyle doğmuş oldu."

Hıristiyan azizlerin yerli versiyonlarını hayatımızın her anında İlahiyatçı ve Müslüman kimlikleri ile görüyoruz. Aslında bir nevi Hıristiyan misyoneri olan bu şahısların maskeleri, savundukları fikirlerin İncil'deki karşılığının ortaya çıkmasıyla birer birer düşecektir. Bu kel, kör, topal, pepüldek yani bir çeşit kekeme olan azizleri en çok kurban bayramı arifelerinde medyada boy gösterirken görüyoruz. Bunlar malum nedenlerle yılbaşlarında kesilen hindiler karşısında gıklarını çıkamazlarken, kurban bayramlarında birden **"hayvan avukatı"** kesiliyorlar. Bunların hayvan avukatı kesilmelerinin sebeplerini Hıristiyanların kutsal kitaplarının İncil bölümünde görüyoruz. İncil'in İbraniler kitapçığının 10. Bölümünün **"Son kurban"** başlığı altındaki 1-18. Ayetlerinde hayvanların kurban olamayacağını, İsa'nın son kurban olduğunu anlatıyordu:

"Son kurban

Kutsal Yasa'da gelecekteki iyi şeylerin aslı yoktur, sadece gölgesi vardır. Bu nedenle Yasa, her yıl sürekli aynı kurbanları sunarak Tanrı'ya yaklaşanları asla yetkinliğe erdiremez. Eğer erdirebilseydi, kurban sunmaya son verilmez miydi? Çünkü tapınanlar bir kez günahlarından arındıktan sonra onlarda artık günahlılık duygusu kalmazdı. Ama o kurbanlar insanlara yıldan yıla günahlarını anımsatıyor.

***Çünkü boğaların ve erkeçlerin kanı günahları ortadan kaldıramaz**. Bunun için Mesih dünyaya gelirken şöyle diyor:*

«Kurban ve sunu istemedin,
ama benim için bir beden hazırladın.
Yakılmalık adaklardan
ve günah için sunulan kurbanlardan
hoşnut olmadın.
O zaman dedim ki,
`Yasa kitabında benim için yazılmış olduğu gibi,
senin isteğini yapmak üzere,
ey Tanrım, işte geldim.'»

Mesih ilkönce, «Kurbanları, sunuları, yakılmalık adakları ve günah için sunulan kurbanları istemedin ve bunlardan hoşnut olmadın» dedi. Oysa bunlar Yasa'nın bir gereği olarak sunulur. Sonra da, «Senin isteğini yapmak üzere işte geldim» dedi.

Yani Mesih, ikinciyi geçerli kılmak için birinciyi kaldırıyor. Tanrı'nın bu isteği uyarınca İsa Mesih'in bedeninin ilk ve son kez sunulmasıyla kutsal kılındık.

Her kâhin, günden güne tapınakta durup görevini yapar ve günahları asla ortadan kaldıramayan aynı kurbanları tekrar tekrar sunar. ***Ama Mesih, günahlar için sonsuza dek geçerli olan tek bir kurban sunduktan sonra Tanrı'nın sağında oturdu.***

O zamandan beri düşmanlarının, kendi ayaklarının altına serilmesini bekliyor. Çünkü kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir. Kutsal Ruh da bu konuda bize tanıklık ediyor. Önce diyor ki,

«Rab, O günlerden sonra
onlarla yapacağım antlaşma şudur:
yasalarımı onların yüreklerine koyacağım,
zihinlerine yazacağım' diyor.»

Sonra şunu ekliyor:

«Onların günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım.»
Bunların bağışlanması durumunda artık günah için sunuya (kurban)gerek yoktur."

26-27'nci ayetlere geldiğimizde günahlar için artık kurban yoktur deniliyordu. Yani onlara göre İsa çarmıha gerilerek son kurban olmuştu. Bu nedenle de Hıristiyanlar Allah adına kesilen kurbanları görünce deliye dönüyorlar, bu kurban olayına da son vermek için her Müslüman ülkede kendilerine yandaşlar bularak insanların kafalarını bulandırmaya çalışıyorlardı.

"Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban yoktur"

Hıristiyanların İncilinin aynı bölüm; 31'nci ayetinde kurban sunacaklar için şöyle de bir tehdit de vardı:

"Diri diri Tanrının eline düşmek korkunç bir şeydir."

Hıristiyanların yazdıkları bir çok kitaplarda da "kurban" konusu işleniyor. İsa'nın son kurban olduğu vurgulanıyordu:

*Yine Xavıer Jacob'**un yazdığı "Sorabilir miyiz" adlı kitabın 45-46'ncı sayfalarında İsa'nın*** son kurban ***olduğu anlatılıyordu:***

"... Hıristiyanların tek kurbanı vardır. O da Mesih İsa'nın kendisidir. Daha önce belirttiğimiz gibi M. İsa, insanları kurtarmak için çarmıha gerilerek kendisini Peder Allah'a kurban olarak sunmuştur. M. İsa'nın ilahi şahsiyeti sayesinde ise bu kurbanın değeri ve önem,i sonsuzdur. Bundan sonra veya bunun yanında diğer kurbanların değeri veya önemi kalmamıştır; bu sebepten dolayı bundan sonra herhangi bir kurban nafiledir. Bu gerçek; İncil'de, İbranilere yazılmış olan mektupta açık bir şekilde ifade ve izah edilmiştir. Eski ahid'in kurbanları kusursuz ve mükemmel olmadıkları için her sene, hatta her hafta ve her gün tekrarlanması gerekmekteydi.

M. İsa'nın kendisini Peder Allah'a kurban olarak sunduğu zaman ise, kusursuz, mükemmel, değeri biçilmez ve değeri sonsuz olan bir kurban olmuştur ki, artık başka kurban gerekmez, istenilmez.

Mesih kendisini bir kere kurban edip günahı ortadan kaldırmak için çağların sonunda ortaya çıkmıştır (İbraniler9/26). Ve Mesih İsa'nın bedeninin ilk ve son kez sunulma-

sıyla kutsal kılındık... Kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek mükemmelliğe erdirmiştir(İbraniler 10/10-14).

"Bu sebepten dolayı Hıristiyan dininde eskiden beri kurban kesmek denilen ibadet şekli kaldırılmıştır; tek ve mükemmel kurban M. İsa'nın kendisi olduğu için, başka kurbanlar kesmek M. İsa'yı küçümsemek gibi bir hareket olacaktı."

Yılbaşlarında kesilen hindiler için gıklarını çıkaramayan, bizim İlahiyatçı azizler her kurban bayramı öncesi hayvanların avukatlığını değil, aslında İncil'in ve Hıristiyanların avukatlığını yapıyorlardı.

Prof. Dr. F. F. Bruce tarafından yazılan, D. D., F.B.A. tarafından yayınlanan ***"İncil'in Mesajı"*** *adlı kitabının 105'nci sayfasında etkin bir kurbandan bahsediliyordu:*

"Etkin Bir Kurban

Zebur: Mezmur 40'da, hayvanları kurban etmenin yararsızlığını anlayan birinin, Tanrı'nın isteğine itaat edip onu yerine getirmek için yaşamını Tanrı'ya adamasında bu kurbanın niteliği önceden gösterilmiştir."

Müjde Yayıncılık Ltd. Şti. Kutsal Kitap Araştırma Merkezince 1997 yılında yayınlanan **"Dinin Ötesinde"** adlı kitabın 17. Sayfasında "kurban" ile ilgili olarak şu açıklamalarda buhunuluyordu**:**

"Günahlarımızın bağışlanması için haklı ama kendisi için haksız olan ölümüyle Şeytan'ın gücünü yok etsin, dirilişiyle de yepyeni ve sonsuza değin yaşayacak bir ikinci insanlığın doğmasını sağlasın diye. Bu yüzden Yahya Peygamber İsa için şu ilginç deyimi kullandı:

"İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" (İncil: Yuhanna 1:29). İsa Tanrı'ya bir hayvan kurban etmedi. Buna gerek yoktu, çünkü İsa kendisi Tanrı'nın insan için sunduğu kurbandı. İsa'nın tam Yahudilerin Kurban Bayramı gününde ölmesi hiç de bir rastlantı değildir. İsa, Kurban Bayramı'nın bin yılı aşkın zamandan beri simgelediğini, Tanrı tarafından kendisi için seçilmiş ve hazırlanmış o günde gerçekleştirdi."

George Ford tarafından kaleme alınan "Mesih'in Yaşamı Ölümü ve Yüce Dirilişi" adlı kitabın 55. sayfasında kurban'ın sona erdirilişi iddiası tekrarlanıyordu:

"Musa Şeriatının, tapınak ayinlerinin, kahinliğin kurbanların Mesih'in kişiliğinde sona erdiği anlamına geliyordu."

Hıristiyan Öğretisi adlı kitabı derleyen: P. Xavier NUSS ve Dr. Jur. Hakkı Demirel'in; 86-87 sayfalarda yazdıkları Allah'ı hoşnut edebilecek tek kurban'ın İsa olduğu belirtiliyordu:

"İsa hepimizin adına Pederine, Allah'ı hoşnut edebilecek tek kurbanı: kendi bedenini ve kendi kanını sunuyordu.

İsa hem sunan rahip, hem de sunulan kurban olmak için ekmeği şarabı alıp, bunları kendi bedeni ve kanı haline getirmiştir. Beden ve kan ayrımı ertesi gün akıtılacak olan kanı simgeliyordu.

***Bu kurban gerçek bir kurbandır.** Çünkü gerçek bir şey sunulmaktadır. Bu kurban kanlı bir kurban olmamakla beraber bir kanın döküleceğini haber vermektedir. Çünkü İsa şakirtlerine "verilecek olan" bir beden ve "dökülecek olan" bir kan sunmuştu. O andan itibaren İsa, çekeceği acıları ve ölümünü kabul etmiş bulunuyordu. Artık o, bir kurbandı.*

Aziz Paulus: "Bizim Paskalya kuzusu olan İsa kurban edildi" demektedir (I. Kor. 5,7). Aziz Petrus'ta: "Sizler, değerli bir kan, kusursuz ve lekesiz Kuzu'nun kanı, İsa'nın kanı sayesinde kurtuldunuz" diyecektir.

Bu kurban eksiksiz ve kusursuzdur. Çünkü kurban edilen eksiksiz ve kusursuzdu. Bu kurban tek ve eşsizdir. Çünkü ancak bir kez ölmek mümkündür, bununla beraber, yeniden sunulmakla, kurban tekrarlanabilecektir.

"Mesih Gerçekten Haçlandı mı" adlı kitabın yazarı Faris Al-Qayrawani de İsa'yı son kurban kabul edenlerin yanında yer alıyordu:

Bunun gibi Nuh, İbrahim, İshak ve Yakub hep Tanrı'nın emrettiği gibi hayvan kurbanlar sundular. Daha sonra, Musa'nın zamanında bu törensel kurbanlar yazılı kanun oldu. Kitabı Mukaddes alimleri de bu kurbanların, İsa'nın haçlanması olan büyük ve son kurbana törensel semboller olduklarını beyan ettiler."

"Hıristiyanlığın Temelleri" adlı kitabın 135. Sayfasında John STOTT da İsa'yı "son kurban" olarak tanımlıyordu:

"Yüzyıllar süren hazırlık döneminden sonra İsa Mesih'in kendisi ortaya çıktığında, Vaftizci Yahya O'nu şu şaşılacak sözlerle karşıladı: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!" (İncil: Yuhanna 1:29). Aynı şekilde İncil yazarları da, İsa Mesih'in ölümünü, ***Eski Antlaşma'da kesilen tüm kurbanları tamamlayan son kurban olarak tanımakta duraksamıyorlar****."*

John Calvin, **"Kutsal Kitap Hıristiyanlığı"** adlı kita-

bında Haç'ını koynunda saklayan **Müslüman** maskeli yerli azizlere yol göstermeye devam ediyordu:

"Pavlus yine şöyle der, "Ama biri size, 'Bu kurban etidir' derse, hem bunu söyleyen için hem de vicdan huzuru için yemeyin."

Yeni Hayat dergisinin 2000 yılı mart sayısında **Hanifi ALTAŞ** Hıristiyan misyonerlerine kılavuzluk yapan Müslüman kisvesine bürünmüş azizleri tanımlıyordu:

Son Haçlı Seferlerinin "Müslüman" Kılavuzları

Biz Türkler, bugün adına Türkiye dediğimiz toprakları, On birinci yüzyılda başlayan savaşlarla Hıristiyan Rumlar ile onlara tabi olan Hıristiyan Ermeni ve Gürcülerden aldık. Ancak, Hıristiyan dünyası, bu toprakların Türk yurdu olduğu gerçeğini bir türlü kabullenmek istemedi, bunu içine sindiremedi. Bu sebeple ilki 1096 yılında başlayan ve yüzlerce yıl devam eden Haçlı seferleri düzenlediler. Nitekim Birinci Haçlı seferinin düzenleyicisi olan Papa 2. Urbain, 1095 yılında bu amaçla geçtiği Fransa'da vermiş olduğu vaazlarından birinde, Haçlı seferinin asıl amacının Ön Asya'daki Türk ilerleyişini durdurmak olduğunu açıklıyor ve şöyle diyordu:

"Galebe çalan küfür, Asya'nın en zengin illerine karanlıklarını bastırmıştır. Antakya, Efes (Selçuk), İznik birer Müslüman kasabası haline gelmiştir. Barbar Türk sürüleri, sancaklarını Çanakkale Boğazının kıyılarına dikmişlerdir. Oralardan, bütün Hıristiyan memleketlerini tehdit etmektedirler. Eğer muzafferane yürüyüşlerini bizzat Allah, kendi evlatlarını silahlandırarak karşılayıp

durdurtmazsa, bundan sonra hangi millet, hangi devlet durdurabilir?"

Hıristiyan Batılılar yüzlerce yıl süren Haçlı seferlerinin sonucunda umduklarını elde edemediler; Türkleri bu topraklardan söküp atmayı başaramadılar. Fakat acaba bu düşüncelerini kafalarından söküp atabilmişler miydi? Kuşkusuz ki hayır! Hıristiyan Batılılar, daha önce Haçlı Seferleriyle deneyip de başaramadıklarını ama asla unutmayıp yalnızca ertelediklerini, 19. Yüzyılda adına Şark Meselesi (Doğu Sorunu) dedikleri bir kavramla yeniden gündeme getirdiler. Şark Meselesinin esasını, "hasta adam" diye nitelendirdikleri Türk-Osmanlı Devletinin yıkılarak paylaşılması düşüncesi oluşturmaktaydı. Osmanlı Devleti yıkılıp yok edilince de, Türkler geldikleri yere yani Asya'nın içlerine doğru sürüleceklerdi. Büyük Rus romancısı Dostoyevski (1821-1881), Grajden dergisinde 1873-74 yıllarında yayınladığı "Bir Yazarın Günlüğü" başlıklı yazılarında Rus yayılmacılığının kaynağı olan Pan-Slavcı düşüncelerini ortaya koyarken, Doğu Sorunundan ne anladığını ve bunun Hıristiyanlıkla olan ilgisini de şu şekilde açıklıyordu:

"İstanbul bizim olmalıdır. Rusya İstanbul'u almalı ve İstanbul sonsuza dek Rus kalmalıdır. İstanbul yalnız Rusların olmalıdır. Çünkü Türk- Osmanlı Devletinin yok edilmesi sorunu olan "Doğu Sorunu", Ortodoks Hıristiyanlığın yazgısı sorunudur."

1858'de yayımlanan Les Reformes de L'empire Byzantin (Bizans İmparatorluğu Reformları) adlı kitabın yazarı Pitzipios ise, Şark Meselesi için bir başka çözüm

yolu teklif ediyor ve kitabının doğrudan Sultan ve Halife Abdülmecit'e seslenen bölümlerinde diyordu ki, Osmanlı hanedanını bekleyen tehlikelerden biri de, Osmanlı Devletinin Avrupa'daki topraklarında yaşayan ve sayıları Müslümanlardan dört kez daha fazla olan Hıristiyanların başkaldırma olasılığıdır... Eğer Abdülmecit Hıristiyanlığı benimseyecek olursa, devletin birliği de sağlanmış olur. Genel yarar, İslamiyet'in üstünlüğüne son verilmesini, ancak Abdülmecit ve hanedanının egemenliğini sürdürmesini gerektirmektedir. Pitzipios'a göre;

Şark Meselesinin çözüme bağlanmasının tek bir yolu vardır, o da, yasaları, yönetimi ve devlet başkanlarını Hıristiyanlaştırmaktır. Bu çözüm eldeki tek olanaktır. Eğer Abdülmecit hanedanını kurtarmak istiyorsa, ister istemez, er geç, bu yolu seçmek zorunda kalacaktır.

Pitzipios'un Sultan Abdülmecit için ileri sürdüğü bu öngörüsü o dönemde gerçekleşmedi. Ama şimdilerde yani devr-i Cumhuriyette saltanat süren asaletsiz hanedanların, Avrupa Birliğine adaylığımızın bilmem kaçıncı ve de son kez ilanıyla birlikte, hanedanlarının geleceğini sağlama bağlamak için aynen ve tıpatıp Pitzipios'un önerdiği Hıristiyanlaşma yoluna girdiklerini söylemek fazla abartılı olmasa gerektir. Bakınız Yalçın Küçük, "Kayıplarımıza Ağıtlar-1 Türkiyat" başlıklı makalesinde neler yazıyor:

"...Türk yönetenleri, en az dört yüzlük korumalarla, her Cuma, bir Cami'ye seyirtiyorlardı; artık namazlar değil bunların televizyonlarda gösterimi bir ayin oluyordu. Şimdi aynı yönetenler, Cuma ayinlerini unutuverdiler, şimdi "devlet er-

kanı" artık Kiliselerdedir, haberler okuyoruz ve izliyoruz, "falanca ilde, vali, FP başkanı, ANAP başkanı, CHP başkanı, savcı vesaire falan Kilisede ayine katıldılar" şimdi yeni moda budur. Artık papaz ile imam birlikte ayin düzenliyoruz; devletin tepesi'nden söz budur ve ben neresi olduğunu bilmiyorum, noel kutlamaları çıkarıyoruz, artık "Abidin, sen köksüzlüğün resmini yapabilir misin" diyoruz. Camilerden Kiliselere bu topyekün geçiş nedir...

Hemen Tanzimat Fermanını ve asıl Islahat fermanını hatırlamak durumundayız. ...Mayıs 1999 tarihinde Ecevit'in Alman Şansölye Schroder'e yazdığı mektubu, Alman Şansölye ve tüm düvel-i avrupa, daha sonraki tartışma ve pürüzlerde sürekli bu mektuba dönüyorlardı, bir Islahat fermanı taahhüdü olarak algılıyorduk... Tarih kitapları, 1856 Islahat Fermanı ve Paris Konvansiyonu'nu Türk Devleti'nin Avrupa topluluğuna kabulü olarak yazarlar; abartma olduğuna işaret ediyoruz. Şimdi, 10 Aralık 1999 Helsinki Deklarasyonu'na atılan imzayı, bütün tarihlerden önce davranarak ben açıklıyorum, Türk Devleti'nin sonudur.

Islahat Fermanı'nın en büyük marifetlerinden birisi, Osmanlı ikliminde, misyoner faaliyetlerini artırmasıdır; misyonerler pıtrak türü çoğaldılar. Hedefleri, Müslümanlardan çok Ermeniler ve Yahudilerdi, din değiştirme adı altında amerikanlaştırıyorlardı; Kırım Savaşı günlerinin en becerikli misyoneri C. Hamlin'in, birden, Amerika'nın belki de en etkili misyoner kuruluşu olan Robert College'in kurucusu olduğunu biliyoruz, şimdiki Boğaziçi Üniversitesidir, öyle kendini sürdürüyor. ***10 Aralık 1999 tarihli, Türk Devleti'ni sona erdirme deklarasyonunu kabul eden hükümetin Başbaka-***

nı Ecevit ile Dış İşleri Bakanı Cem'in Amerikan misyoner okulu Robert College'in mezunu olmaları, belki de tarihin en acı ve bilimsel tokatıdır. Suratımızda şaklaması, acımız ve utancımızdır.

Ne oldu, Elenlerin, Türk Kurtuluş Savaşı ve Kıbrıs Çıkartması'nın rövanşını aldıkları söylenebilir..."

Peki Kurtuluş Savaşının Hıristiyan Batılılar için anlamı neydi? Onlar, tam da Sevres anlaşmasıyla, 19. Yüzyıldan devraldıkları Doğu Sorununu emperyalist bir görüşle kendi lehlerine sona erdirdiklerini, sorunu kökünden çözdüklerini düşünürlerken, Ankara'daki milliyetçi ayaklanma Sevres'i yırtıp atmış oluyordu. Hıristiyan Batılılar ve onların Yunan, Rum ve Ermeni müttefikleri, Türklüğün elde kalan bu son bir avuç ata yurdunu da paylaşmak üzere işgal ve istilaya kalkıştıkları topraklardan yani Anadolu'dan Türk süngüsüyle birer birer atılmışlardı; Türk yurdu üzerindeki emellerini askeri yol ve yöntemlerle asla gerçekleştiremeyeceklerini artık anlamış olmalıydılar. Kıbrıs Çıkartması ise, Attila İlhan'ın deyimiyle, "İkinci Viyana Bozgunundan bu yana Türklerin Batıya karşı ilk huruç harekatıydı." Hıristiyan Batı bunu da asla hazmedememiştir. Kıbrıs konusunda bütün Hıristiyan dünyasının bir blok halinde, her platformda, her vesileyle ve her fırsatta Türkiye'ye baskı uygulamasının nedeni budur. Kıbrıs'ta atacağımız bir tek geri adım, onlar için zaferin bizim içinse çöküşün ve çözülüşün başlangıcı olacaktı. 10 Aralık deklarasyonuna atılan imzanın önemi işte buradadır.

Türkleri askeri yol ve yöntemler kullanarak dize getirmenin mümkün olmadığını kavrayan Hıristiyan Batı, bu kez kullandığı yöntemleri ve silahları değiştirmiştir. Yeni silahları

ise başta gümrük birliği tuzağı ve Avrupa Birliği kandırmacası olmak üzere, çok taraflı ve ikili anlaşmalardır. Savaş değil barış! ***En büyük silah şimdi budur ve dikkat ediniz ağzında barış, uzlaşma, hoşgörü laflarını geveleyenlerin mutlaka ama mutlaka bir şekilde "haçı koynundan çıkmaktadır." Evet. Son Haçlı Seferi'nin silahları "barış, hoşgörü ve diyalog"dur. Hele bu sonuncusu dinler arasında olursa...***

Haçını Koynunda Saklayanlar

Milliyet gazetesinin 2-3 Mayıs 1971 tarihli sayılarında Mete Akyol imzasıyla, dönemin Kontenjan Senatörü ve daha sonraki yıllarda Moon tarikatının Türkiye Halifesi Kasım Gülek'le yapılmış bir röportaj yayınlanmıştı. Bu röportajda Gülek, Papa II. Jean Paul ile iki kez Vatikan'da buluştuğunu anlatıyordu. Haberde, bugün **Washington** ve **Vatikan** tarafından takdis edilmiş nurculuğun elebaşısı Fetullah Gülen'in öncülük ettiği "Dinler Arası Diyalog"un temellerinin daha o zamandan atıldığı görülüyordu.

Kasım Gülek, İnönü dönemi CHP'sinde çok uzun yıllar genel sekreterlik görevini yürütmüş ve bakanlık yapmış birisiydi. O röportajda kendisinin anlattığına göre, Roma'da bulunduğu sırada Papa kendisini görüşmeye çağırıp Tarsus hakkında bilgi almış. Kasım Gülek de Tarsus'ta bir Saint Paul kuyusu, Saint-Paul Kilisesi yıkıntısı ve aynı adamın oturduğu söylenen ev olduğunu bildirerek bunlar hakkında açıklamalar yapmış. Bu bilgiden çok sevinen Papa, Tarsus'u Hıristiyanlığın bir numaralı kutsal şehri ilan etmeye karar vermişti.

Saint-Paul kuyusunun suyunu şişelere doldurup Hıristiyanlara satacağından ve döviz sağlayacağından söz eden Kasım Gülek'in bu tuhaf davranışlarına şiddetle tepki gösteren **Atsız,** bu konuyla ilgili olarak kaleme aldığı, **Ötüken** dergisinin 1971 yılı Mayıs sayısında yer alan "Bu Yurdun Kutsal Yerleri" başlıklı makalesinde şunları yazıyordu:

"Bu eğri düşünceyle hareket olunduğu takdirde bütün Anadolu'yu, bütün Türkiye'yi Hıristiyanlığın kutsal toprağı haline getirmek mümkün olabilir. Zira biz bu toprakları Hıristiyanlardan aldık. Bizden önce yüzyıllarca Hıristiyanlığın yaşadığı bu ülkenin her şehrinde onlara ait bir hatıra bulunabilir. Bu şehirlerin, dağların, kayaların Türklere ve fethe ait hatıralarını canlandırmak dururken daha eski çağın yabancılara ait hatıralarını yaşatmaya çalışmanın manası nedir? Yeniden bir Makamat-ı Mukaddese gailesi mi çıkarmak istiyoruz?

Döviz sağlamak arzu olunur bir şeydir ama bunun için Türkiye'yi Hıristiyanlığın kutsal şehirleri ve makamları manzumesi haline sokmaya gerek yoktur. Bu milli bir cinayet ve Anadolu'da Bizans'ı diriltmek isteyen Yunanlıların eline koz vermek olur. Yalnız döviz sağlamak gibi maddeci bir düşünceyle hareket ettikten sonra Ayasofya'yı Kilise yapmak bize milyarlar, milletçe Hıristiyan olmak ise trilyonlar kazandırır."

Şimdi o tarihten bu yana gözlemlediğimiz bazı olay ve olguları hatırlamak ve bunların üzerinde biraz durmak gerekiyor. **Tunç Okan** adlı bir yönetmenin çektiği **"Otobüs"** adlı film 1975 yılında Avrupa'da ödül almıştı. Bu filmde bir oto-

büsle kaçak olarak bir Avrupa ülkesine giden Türk işçilerinin (köylülerinin) dramı işleniyordu. Filmin en önemli yanı, Türk insanını ilkel primatlar düzeyinde gösteriyor olmasıydı. (Bilgisiz, görgüsüz, cahil, kaba ve hatta düpedüz iğrenç). Bu tiplemeler, Hıristiyan Batılıların yüzyıllardır görmek ve göstermek istedikleri Türk imajının ta kendisiydiler! 1981 yılında ise Mardin'in bir Süryani köyünde çekilen ve başrolünü Türkan Şoray'ın oynadığı "Hazal" adlı film, Dünya Kiliseler Birliğinin ödülünü almıştı. Onda da yine Türk insanı mağara devri artığı, ilkel ve garip bir yaratık biçiminde sunuluyordu. Tıpkı Otobüs filminde olduğu gibi.

12 Eylül'den sonra çekilen birçok filmde ise bazen gizli ve sinsi bazen de açıktan açığa Hıristiyanlık propagandası yapılıyordu. Sözgelimi bunlardan basında çokça reklamı yapılan birinde (Herşeye Rağmen adlı film), başroldeki oyuncunun canlandırdığı karakter bir eski solcudur; hapisten yeni çıkmıştır. Hiçbir yerde iş bulamamaktadır, kimse ona yardım elini uzatmamaktadır. Allah'tan Kilise vardır! Sonunda bir Kilise ona kucak açmış, şoför olarak iş vermiştir. **Mihrabı ve minberi yıkılmış eski solcularımız sığınacakları bir melce bulmuşlardır;** bundan gayrı Kilisenin şefkatli eli onları himaye edecek, onlara kol kanat gerecektir. Bu film de Türkiye'de ödül almıştı. Buna benzer birçok örnekler bulunabilir. Fakat şurası bir gerçek ki, özellikle son yirmi yıldır, "bir Türk yazarının, bir Türk sanatçısının uluslararası bir değer olarak ünlenebilmesi için, önce Türklüğünden Müslümanlığından soyunması, sonra Türklüğünden Müslümanlığından utanması, en sonunda da Türklüğe Müslümanlığa tükürmesi gerekmektedir. Türkler, uluslarından dinlerinden ıraklaş-

madıkça, Uluslar arası Türksevmez Kültür Kapıları'ndan geçemiyorlar"

Bir film de yabancılardan. Bundan dokuz on yıl kadar önce sinemalarda oynadı. Yönetmeni bir Yahudi olan Steven Spielberg'ti. Ne olmuş yani Yahudi ise demeyin. Bu, ünlü yönetmenin İndiana Jones serisinden bir filmiydi. Filmin bir bölümü Nazi Almanya'sında, diğer ve asıl önemli bölümü ise Hatay'da geçiyordu. Yıl 1939. Hatay'da sarıklı ve fesli insanlar vardır ve tabii bu insanlar da yine **"Otobüs"** ve **"Hazal"** dakinden farksızdırlar. Söz gelimi tanka demir at, uçağa demir kuş filan demektedirler. At ve deveden başka bir şey görmemişlerdir. İşte bu Hatay'da, güya Hıristiyanlarca kutsal bilinen bir mağaramsı manastır benzeri bir yer varmış ve orada artık ölümü, diri mi yoksa Hıristiyan azizleri mi her kimler var ise onlar kahramanımız tarafından kurtarılmayı beklemektelermiş. Asıl mesleği kazıbilimcilik (arkeolog) olan filmin kamçılı kahramanı, tabii yerli Müslüman kılavuzların yardımı ve desteği sayesinde kendisini bekleyenlere ulaşmayı başaracaktır. Filmin başında Nazi Almanyası ile savaşan kahraman, burada da ilkel yerlilerle (tabii Türk ve Müslüman) savaşmaktadır. Filmde verilen mesaj yahut benim anladığım, Hatay'ın hem Hıristiyanlar hem de Yahudiler için kutsal bir hedef olarak gösteriliyor olmasıydı. Madem ki burası Hıristiyanlık için kutsal sayılan bir yerdi; öyleyse bu vahşi, barbar, ilkel Türk ve Müslümanların elinden kurtarılmalıydı. Filmdeki uyduruk masal bir yana ama, Hatay ilinin merkezi olan Antakya'nın Hıristiyanlar bakımından gerçekten de bir önemi ve anlamı bulunduğu kuşkusuzdur. Bunun konumuzu doğrudan ilgilendiren yönü Antakya'nın Birinci Haçlı seferi sırasın-

da kahramanca bir Türk direnişine rağmen Haçlıların eline geçmiş olmasıydı. Tabii bizim seyircileri ilgilendiren filmin olağanüstü efektleriydi ve çıkışta dikkat ettim hepsi pestil gibiydi veya bana öyle geldi. Galiba nasıl sinsice aşağılandıklarının hiçbiri farkında değildi.

Fakat işte şimdi çok daha fazlası. Atsız'ın otuz yıl önce bir tahmin olarak öngördükleri aynen çıkmış bulunuyor. Artık, muhtemelen "Mukaddes Bakire Meryem" Hayfa-Kuşadası arasında çalışan feribotla yazları Efes'te tatile gelmiş olduğundan olacak orada bir Meryem Ana evi, Antalya'nın Kale ilçesine Danimarka havayollarıyla yaz tatilini geçirmeğe geldiğinden olacak orada bir Noel Baba makamı, Roma'da idam edilmiş Saint-Paulus adında bir muhtedi Yahudi için Tarsus'ta bir Saint-Paul kuyusu, Kilisesi, Evi icad ettikleri yetmedi. Yine resmi bir niteliği olan Türkiye Tanıtma Vakfı, Todor Jivkof'un Bulgaristan'da yapamadığını Türkiye'de yaptı ve Türkiye'den Türk adını silip Türkiye'yi topyekün Hıristiyanlığın kutsal ülkesi ilan ediverdi. Nasıl mı? Bakın nasıl:

"Türkiye Tanıtma Vakfı, toplam bütçesi 75 bin dolar olan Türkiye'nin tanıtım projesini 2000 yılının Ocak ayında başlattı. Vatikan'ın onayını alan proje (almaması ne mümkün), Hz. İsa'nın 2000'inci doğum yıldönümü nedeniyle "turizm amaçlı" bir harita yayımladı. "Kutsal Ülke 2000 (Holyland 2000) adlı Türkiye haritasında, Türkiye'nin adı yok! Haritada İncil'de geçen Türkiye'deki kutsal yerler yer alıyor. Turizm Bakanlığı da Lionslarla birlikte hazırladığı benzer bir haritayı yayınladı."

Yayınlamasaydı şaşardım. Ama bakın biz yine ilerdeyiz; **"Yeni Hayat"**ın 1998 yılı Haziran sayısında yayınladığı-

mız, **"İnanç Turizmi mi Son Haçlı Seferi mi?"** başlıklı, **Sevgi Erenerol** imzalı bir yazıda bu olacaklar zaten öngörülmüştü:

"Hz. İsa'nın 2000. doğum yıldönümü kutlamaları çerçevesinde hazırlanan plan hiç te böyle iyi niyetler taşımamaktadır, özellikle de Türkiye açısından. Bildiğiniz gibi Batı, Türk'lerin 1453'te İstanbul'u fethedip Bizans'ı ortadan kaldırmasını bugüne kadar hazmedememiştir ve onları geldikleri bozkırlara geri göndermek için fırsat kollamaktadırlar. Çünkü İstanbul ve Anadolu toprakları Hıristiyanlar için kutsal topraklardır. İstanbul Ayasofya nedeniyle "kutsal şehir" statüsündedir. Zaten 1919 yılında başta ABD olmak üzere İngiltere, Fransa ve İtalya tarafından Uluslararası Devlet statüsüne getirilmek istenmiş ve denetimi de Birleşmiş Milletler diye bilinen o günkü Cemiyet-i Akvam'ın gözetimine verilmesi düşünülmüştür. Fakat kendi aralarında anlaşamadıkları için bu planı hayata geçirememişlerdir. Fakat bu emellerinden de halen vazgeçmiş değillerdir. Son zamanlarda İstanbul'a govenör yönetimi, şehrin üç'e bölünmesi (Üsküdar yakası, Sur içi, Trakya yakası) Boğazlara özerklik gibi konuların gündeme gelmesi aynı nedenledir. Ayrıca Anadolu'da 3000'e yakın Kilisenin bulunduğu söylenmektedir. Kilise dendi mi sadece Kilise binası söz konusu değildir, bina ile birlikte etrafındaki arazileri de içine alır; yani Anadolu topraklarının tamamı. Şimdi birileri çıkmış, bu insanlara davetiye çıkarıyor gelin diye! Evet biz burada yaşıyoruz ama buraların Hıristiyan toprakları olduğunu kabul ediyoruz dercesine. Bu topraklar Türkler tarafından fethedilmiştir, yani bedeli kanla canla

ödenmiştir. Kimse bu toprakların Türk'ten başkasına ait olduğunu iddia edemez."

Şu işe bakın ki, bu satırları yazan bir Hıristiyan Türk'tür; hem de Bağımsız Türk Ortodoks Patrikhanesinin basın sözcüsüdür; ama ne hazindir ki son Haçlı Seferine kılavuzluk edenler "Müslüman"dırlar(!!?) Ama asıl Türk olup olmadıkları kuşkuludur ve bütün mesele de işte buradadır. Peki kimdir bu Müslümanlar, tahmin edebildiniz mi?

Aydınlık dergisinin 5 Mart 2000 tarihli sayısında yer alan bir habere göre, son bir yılda özellikle gençler arasında Hıristiyan olanların sayısı hızla artmaktadır. Hatta bunlar arasında İlahiyat Fakültesi öğrencileri dahi vardır. Nasıl olmasın; **Thomas Michel** adlı Vatikan'a bağlı Amerikalı bir rahip ilahiyat fakültelerinde sürekli dersler verip **"dinler arası diyalog"** seminerleri düzenlerken en büyük desteği ilahiyat fakültesindeki meslektaşlarından yani ikide bir televizyonlara çıkıp **kurban kesmeyin**, **dinde reform** gibi hezeyanlarda bulunan azizlerden aldığını açıklıyordu.

Hıristiyan misyonerlerinin ve bu amaçla çalışan kuruluşların, gizli açık Kiliseler ile bunların propagandalarında görülmemiş derecede bir artış vardır ve bu misyonerlik faaliyetleri hakkında hiçbir işlem yapılamamaktadır. Hıristiyanlaştırma amacına yönelik olarak açık açık faaliyette bulunan Kiliselerden biri de Trabzon'daki San Maria Kilisesidir ve oradaki Papazın çevresine, "önümüzdeki yirmi yıl içinde Avni Aker stadyumuna sığmayacağız" dediği iddia edilmektedir. Peki, bu Kilise ne zaman ve kimin izniyle açılmıştır dersiniz? 1994 yılında Refah Partili Belediyenin izniyle açılmıştır. Açıldığında da cemaati yoktur. Kayseri'deki Gregoryern

Ermeni Kilisesi de yine Refah Partili belediyeler döneminde restore edilerek açılmıştır ve onun da ilk başta cemaati yoktur.

İlk bakışta RP'li Belediyelerin bu tutumu yadırgatıcı gelebilir. Ama bu Parti ve yan örgütlerinin, bir zamanlar İslam dünyasının hamiliğine soyunmuş olan Almanya'da palazlandığını ve en güçlü örgütlenmelerini bu ülkede gerçekleştirdiklerini hatırlarsanız, herşeyin bir karşılığı olması gerektiği sonucuna kendiliğinden varabilirsiniz. Fakat dış etkenlerin rolü ne olursa olsun, Hıristiyanlaştırma çabalarının son yıllarda bu derece pervasızca sürdürülüyor olmasında, en başta yine kendilerini "Müslüman" kimliğiyle tanımlayanların tutumu esas belirleyici olmuştur. Sebebine gelince;

a) Dini siyasete, ticarete ve aklınıza gelen her şeye alet eden din sömürgenleri, yıllarca uğraşa uğraşa, ham demokratların da desteğiyle TCK'nun 163. Maddesini kaldırmayı başarmışlardır. Bu madde yürürlükten kalkınca, Hıristiyan misyoner örgütleri meydanı büsbütün boş bulmuşlar ve her tarafta cirit atmaya başlamışlardır.
b) Din sömürgenleri, 28 Şubat kararlarıyla doruğa çıkan, Türk Ordusu, Türk Devleti, Türkiye Cumhuriyeti ve Atatürk karşıtlıkları ve düşmanlıkları nedeniyle, bu değerlere saldırıyı temel strateji olarak benimsemiş bulunan harici bedhahlar ile onların uzantısı olan diğer dahili bedhahlarla kol kola girmişler, onlarla kenetlenmişler, onlara eklemlenmişlerdir. Bir zamanlar "Hıristiyan kulübüdür, girmeyiz de girmeyiz, istemezük" naraları attıkları, yeri göğü birbirine kattıkları, hakkında yüz bin

çeşit yergi kavramı oluşturdukları AB'nin şimdilerde en hararetli yandaşları oluvermeleri aynı sebepten ötürü dür. AB ülkeleri zaten kendilerine dışarıda yeterince kol kanat germekteydiler; ancak şimdi işin şekli biraz daha değişmiştir. İki sayı önceki yazımızda da söyledi ğimiz gibi, 10 Aralık Helsinki Bildirisiyle Türkiye AB'ye değil ama, AB Türkiye'ye girmiştir; çok geçmeden her şeyimize karışır hale gelmiştir. Bu durumdan rahatsız olmayanlar, aksine "mağrur ve mesrur" olanlar, yalnız ca bölücülerle mürtecilerdir. Artık Hıristiyan Batılı ha milerinin çok daha "yakın koruması" altındadırlar. Mis yonerlik faaliyetlerinin AB'den hız aldığı ise muhakkak tır. AB kapısında Hıristiyanlık kampanyası almış yürümüştür. AB, Türkiye'yi kapıya bağlamıştır ve eşikten içeriye adım atmanın şartı olarak da, anlaşılan Pitzipiosun yüz elli yıl önceki ahlaksız teklifini önümüze sürmekte, "iptida ihtida!" (ilkönce dönme-din değiştirme) diye tutturmaktadır. Hıristiyan AB'yi hamileri olarak görmekten rahatsızlık duymayan bir takım "Müslümanların", yine AB destekli Hıristiyan misyonerlik faaliyetlerine karşı durmalarına eşyanın tabiatı gereği imkan ve ihtimal yoktur. Peki ama, 28 Şubat kararlarından ötürü Türk Ordusunu bütün bir milleti Hıristiyanlaştırmak istemekle suçlandırmaktan utanmayan, aklını Türk Ordusuyla bozan Allah'ın aslanları şimdi neredeler?..

c) **"Barış, uzlaşma, hoşgörü"** gibi maskelerin arkasına saklanarak "dinler arası diyalog" başlatan Hıristiyan Batı Emperyalizminin, sömürüsünü hoş göstermek ve

devam ettirmekten başka, bununla güttüğü ve bu sayede gerçekleştirmeyi tasarladığı gizli maksatlarından biri de, İslam dinine içerden nüfuz ederek, "içerden konuşarak" onun niteliğini değiştirmektir. Son zamanlarda basında ve televizyonlarda sıkça gündeme getirilen ve dindar kesimlerin şaşkınlık ve öfke ile izlediği İslam'da "yeni buluşlar, yeni keşifler, yeni icatlar, yeni bid'atler" ve bunlarla ilgili tartışmaların nedeni budur. Uluslararası İlişkiler kürsüsünde öğretim üyesi olan Yrd. Doç Dr. Emin Gürses, buna "İslam'ın Protestanlaştırılması süreci" adını vermektedir.

ABD ve diğer bazı Batılı ülkelerin, bu karanlık emellerine ulaşmak için, yıllardır doktora, mastır tezi adı altında Türkiye'deki üniversitelerden seçtikleri onlarca İlahiyatçıya yurt dışında eğitim verdikleri bilinmektedir. Bütün bunların sonucunda, bir zamanlar yabancı misyoner okullarının gayesini belirtirken kullandıkları deyimle, ***"Müslümanlara Müslümanların İncil'i nakletmesini"*** sağlamış olacaklardır. Kahramanmaraş'taki Cizvit mektebi ve Amerika Birleşik Devletleri adlı makalesinde **Yrd.Doç.Dr. Yalçın ÖZALP** Misyoner okulları hakkında ilginç açıklamalarda bulunuyordu:

"Ülkemizdeki Ermeni, Rum vs. Hıristiyan teb'amızı eğitmek için açılan bu fesat yuvası eğitim müesseselerinin ve eğitimcilerinin (!) neler yaptığını kendi ifadelerinden dinleyelim. Merzifon Koleji direktörü Amerikalı White, şöyle diyor:

"Hıristiyanlığın en büyük rakibi Müslümanlıktır. Müslümanların da en kuvvetlisi Türkiye'dir. Türkiye'yi devirmek için Ermeni ve Rum dostlarımızı terk etmemeliyiz. Hıristiyanlık

için Ermeni ve Rum dostlarımız tarafından o kadar çok kan feda edildi ki, bunların çoğu İslamlara karşı mücadelede öldüler."

***Robert Kolej**'in kurucusu Amerikalı Misyoner **Cyrus Hamlin**'in koleji kuruş sebebini ilk öğrencilerinden **P.M. Mateef** şöyle anlatıyor:*

"Dr. Hamlin, Müslümanlık nereden İstanbul'a girmişse, Hristiyanlığın da oradan İstanbul'a girmesi için Rumeli Hisarı'nın en yüksek kalesi üzerinde bir kolej açmak" istiyordu. Bu arzusuna kısa zamanda nail oldu."

Bu düşünce ile bir misyoner ocağı olarak açılan Robert Kolejinin meşgul olduğu meseleleri de okul müdürünün hatıralarından okuyalım:

Robert Kolejin müdürü Dr. Vuşbirin "Türkiye de Elli Sene" adlı kitabında diyor ki:

"Robert Kolej, Bulgaristan Devletini kurmak için hazırlanan Bulgar talebelerini de Hıristiyan terbiyesi, Hıristiyan maneviyatı ile yetiştirdi. Mekteple Bulgar tarihi arasında tam bir birlik vardı. Türkleri kuşkulandırmamak için silik bir isim koymaya karar vermiştik. Bunun içindir ki teşebbüsümüze yardım eden ve bize birçok para bulan misyoner Dr. Robert'in ismini verdik. Mektep Robert kolej oldu."

Robert kolejin Müdürü Dr. Vuşbirin devam ediyor.

"Benim mektebi terk ettiğim 1904 yılına kadar, Bulgaristan meselesi ile uğraştık. Bulgarları yetiştirdik. Benden sonrakiler de mektebin ananesine riayet edeceklerdir."

Robert kolej müdürü Dr. Vuşbirin, senden sonrakiler

de mektebin ananesine devam ettiler. Hatta seriden daha baskın çıktılar. Sırpları, Karadağlıları, Ermenileri daha neleri yetiştirdiler. Anadolu'ya da sıçradılar. Halen yetiştirmeye devam edip etmediklerini de bilenler bilir.

Amerika, Fransa ve diğer Hıristiyan devletlerinin misyoner mektepleri, kendi ifadelerine göre bilhassa şu hususlarda faaldiler:

Birincisi, IV. Asırdan beri Hıristiyanlıktan sapmış bir grup olarak gördükleri Ermeni, Rum, Sırp, Bulgar, Karadağlı, Boşnak, Gürcü ve bunlar gibi Ortodoks olanları Katolik yapabilmek ve Müslüman olan ırkları da Hıristiyanlığa celp etmektir.

İkincisi emperyalist yayılmalarına en büyük engel olan Osmanlı Devletinin parçalanıp yıkılması için bu ırkları vasıta olarak kullanmak.

Maksadı bu olan okullar, ülkemizin dört bir yanına yayıldı. Ülkeyi Batı, Doğu ve Merkez misyonu olmak üzere üçe ayırdılar.

Maraş şehri ve Ayıntap, merkez misyonunun merkezi oldu. Maraş ve Ayıntap şehirlerinin stratejik yerlerine inşa ettirdikleri binalarda konsoloshane, hastane, ünas (kız), zekur (erkek), koleji, misyonerlerin oturmasına mahsus evler, (teolacikul semineri) ulum-u diniye, halkımızın deyişiyle Cizvit Mektepleri faaliyete geçti.

Cihan harbi dolayısıyla girtlak girtlağa gelen Hıristiyan devletlerinin, bu binaları kullanırken hiçbir ayrı gayrıları yoktu. Çünkü bu müesseselerin bir gayesi vardı. Bu gaye kendi deyişleriyle şuydu:

"Rumlara Rumların, Ermenilere Ermenilerin, Kıpti-

lere Kıptilerin, Nasturilere Nasturilerin, Müslümanlara Müslümanların İncili nakletmesidir."

İşte böyle, siz papazlardan almazsanız, onlar da bu kez aynı Müslüman mahallesinde salyangoz satan sümüklü hocalar üretirler ve türetirler.

d) Bütün bu Hıristiyanlaştırma faaliyetlerine herkesten önce karşı durması ve tedbir alması gereken Diyanet İşleri ne yapıyor diye soracaksınız. Ne yapacak o da modaya uyuyor; bırakın tedbir almayı, bizzat bunlara alet oluyor. Mesela 27 Mayıs'ta, hem de Saint-Paul Kilisesi uydurmasıyla Papanın Hıristiyanlığın kutsal beldesi ilan ettiği Tarsus'ta, "2000 Yılı İnanç ve Hoşgörü Toplantısı" adıyla bir toplantı düzenlemeye kalkışıyor. Fakat davet ettikleri Kiliseler, Diyanet İşleri Başkanlığının bu davetine icabet etmiyorlar; iyi de ediyorlar. Bunun üzerine toplantı iptal edilmek zorunda kalınıyor. Davet edilenlerin buna icabet etmeyişlerinin nedeni de, biraz aşağıda değineceğimiz gibi, yine Mayıs ayı içerisinde benzer bir başka toplantının daha yapılacak olmasıdır. Bu toplantının tertipçisi ise Fetullah Gülen'in onursal başkanı olduğu bir vakıftır. Davet edilip de buna icabet etmeyenler, böylelikle; 1) Diyanet İşleri Başkanlığını hiç kaale almadıklarını, 2) Dinsel otorite ve karşılarında muhatap olarak Diyanet İşleri Başkanlığını değil, o teşkilattan emekli, ilkokul mezunu bile olmayan bir seyyar vaizi ve onun örgütünü tanıdıklarını anlatmış oluyorlar; tabii anlayana. Bilindiği üzere, iki yıl önce Papa da aynı şeyi yapmış; Diyanet İşleri Başka-

nımızın randevu taleplerine dahi karşılık vermezken, seyyar vaiz Fetullah'ı ala yü vala ile yüksek huzurlarına(!) kabul buyurmuşlardı. Diyanet İşleri Başkanı ve Başkanlığı, böylece adı geçen emekli mensubu yüzünden ikinci kez hakarete uğramış oluyor? Peki ama, emekli bir seyyar vaize gösterilen bu teveccühün sebebi nedir? Bir kısmını aşağıda izah edeceğiz; fakat şimdilik yalnızca onun yukarıda belirtilen görüşme öncesi Papa'ya yazmış olduğu 9 şubat 1998 tarihli mektuptan bir alıntı vermekle yetinelim:

"Papa 6. Paul cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinlerarası Diyalog için Papalık Konseyi (PCID) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle, bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için geldik amacımız bu üç dinin inananları arasında hoşgörü ve anlayış yoluyla bir kardeşlik tesis etmektir."

Şimdi bu sözler üzerinde, zaten gerek de yok ya!.. Hiçbir yorumda bulunmadan, bu tür hoşgörü çığırtkanlarına şunu sormak gerekiyor: Yukarıda ancak bir kısmını sıralayabildiğimiz Hıristiyanlaştırma faaliyetlerini, bu "dinlerarası diyalog, hoşgörü ve anlayış"ının neresine sığdırıyorsunuz? Hıristiyan misyonerliği yapan ve sayısız kitap, broşür, film vesaireyi parasız dağıtan onlarca belki yüzlerce Hıristiyan kurum ve kuruluşundan o pek sevdiğiniz, muhterem Papa cenaplarının haberi yok mu? Madem ki kendi dinleri dışındaki

dinleri ve bu dinlerin mensuplarını hoşgörü ve anlayışla karşılıyorlar; o halde, niçin bu insanların dinlerini değiştirmek için onca para sarfına ve zahmete(!) katlanıyorlar?

e) Hıristiyanlaştırma faaliyetlerinin bu derece pervasızca yapılıyor olmasının ve adeta meşruiyet kazanmasının temelinde de yine, "uzlaşma, diyalog, hoşgörü" gibi kavramları dillerinden düşürmeyen seyyar vaiz ve cemaatinin, bu suretle zemini yumuşatma çabalarının büyük rolü olmuştur ve olmaktadır. İşte bazı Müslüman kılavuzların görevi budur; zemini ve ortamı yumuşatma. Bu iş için de "yumuşak İslamcılardan" daha elverişli bir grup yoktur. Osmanlı tarihi ve Osmanlıcılık ideolojisi de yine aynı sebeplerle bu çevrenin sık sık başvurduğu bir referans çerçevesini oluşturmaktadır. Bunun için verilen en tipik örnek, Osmanlı'nın Camiyi, Kiliseyi ve Havrayı bir arada, yan yana tutabildiğidir. Bu söylemlerle, bir yandan da jakoben diye suçladıkları Türkiye Cumhuriyetini karalama ve mahkum etme amacı güdülüyor. Tabii bütün bu alıştırmaların hemen arkasından dinler arası diyalog ve üç dini birleştirme projeleri gelecektir. Nitekim emekli seyyar vaiz Fetullah Gülen'in fahri başkanı olduğu Gazeteciler ve Yazarlar Vakfının, bu amaçla 2000 yılının Mayıs ayında Şanlı Urfa'da, "Diyalogda bir ümit sembolü: Hz. İbrahim" konulu bir sempozyum düzenleyeceği açıklanmış bulunuyordu. Ancak Amerikalı bir rahip olan ve ilahiyat fakültelerinde de ders(!)ler veren Thomas Michel'in yazdığı kitapta **'Vatikan'a bağlı olarak dinlerarası diyalog sekreteryasında çalıştığını ve yine dinlerara-**

sı diyalog toplantılarını kendisinin düzenleyip organize ettiğini açıklıyordu. Harran'a üç dinin ruhanilerini yetiştirecek bir Üniversite kurulması projesinin de bunun arkasından tekrar gündeme geleceği muhakkaktır.

Fakat bu toplantının Urfa'da yapılacak olmasının konumuzu doğrudan ilgilendiren bir yanı var ki, o da, Urfa'nın Haçlı seferleri tarihinde çok özel bir yerinin bulunmasıdır. 1096 yılında başlayan ilk Haçlı seferi sırasında, Haçlılar, –Antakya'yı saymazsak– Anadolu'nun başka hiçbir yerinde tutunamamışlardır ama Urfa şehrini ele geçirmişler(1098) ve burada Urfa Haçlı Kontluğunu kurmuşlardır. Urfa şehrini Hıristiyanların elinden Türk-Selçuklu Musul ve Halep Atabeki İmadüddin Zengi 1144 yılında kurtarmıştır. Son Haçlı Seferinin ilk karargahının da yine aynı yerde kurulacak olması acaba tesadüf mü? Hiç zannetmiyorum. Böyle bir toplantı için Urfa'dan daha uygun bir yer de herhalde düşünülemezdi. Eğer yer seçimini Vatikan yaptı ise diyecek söz yok; ama eğer Gazeteciler ve Yazarlar (asıl işi şişirme şöhretlere ödül pazarlar) Vakfı yaptı ise doğrusu bravo! Kılavuzluk diye işte buna denir!

Fetullah'ın Milenyumu

Yeni hayat dergisi yazarlarından **Hanifi Altaş** Zaman gazetesi tarafından parasız olarak dağıtılan "Milenyum'un eşiğinde" adlı broşür için de Fetullah'ın kulaklarını çınlatıyordu:

"Elimde "Yeni Bir 'Milenyum'un Eşiğinde" başlığını taşıyan bir broşür var. Sizce bunu bir papaz mı yazmış olabi-

lir, yoksa bir hocaefendi mi? Sizi bilmem ama, bu broşürü eğer bir Hıristiyan görmüş olsaydı, yalnızca başlığına bakarak, böyle bir ad taşıyan bir broşürü, sözgelimi Rasputin adında bir papazın yazmış olduğuna hükmederdi. Ama hayır! Bu broşürü yazıp başlığını da "Yeni Bir 'Milenyum'un Eşiğinde"diye koyan, tehlike anında hicret sünnettir" hadisine uyarak, gizlice Amerika'ya hicret edip bir yıldır orada kaçak yaşayan emekli seyyar vaiz Fetullah Gülen'in'in ta kendisidir Kendi yazdığı ve müritlerince basılıp parasız olarak dağıtılan bu en son broşürüne "Yeni Bir 'Milenyum'un Eşiğinde" başlığını koymuş olması bazılarına garip gelebilirse de, kendisini iyi tanıyanlar için bunda şaşılacak hiçbir yan yoktur. Bazılarına garip gelebilir dedik; çünkü "Milenyum" sözcüğü doğrudan. doğruya Hıristiyanlıkla ilgili ve Hıristiyanlığa ait bir kavramdır. Bu kadarı, hicretteki Hocaefendi'nin Hicri takvimi bırakıp Miladi takvimi benimsemiş olmasının çok çok daha ötesindedir. Hıristiyan inanışına göre, Millenium, İncil'in 20. Babında zikrolunan, kıyametten önce barış ve selametin hüküm süreceği bin yıllık devrenin adıdır. Bunun gerçekleşeceğine inanan kimselere de Millenar adı verilmektedir. Hocaefendinin hikmet nurları saçtığı risalesinin yani broşürünün konuya ilişkin yönü yalnızca başlığından ibaret de değil. Broşürde gelecek bin yılla ilgili olarak Hocaefendinin savurduğu hikmet ve kehanetlere ayrılan bölümün ara başlığı,"Dünya Yeni Bir Bahara Gebe"dir ve içinde Hıristiyanların "Kitab-ı Mukaddesine" göndermeler vardır. Evet. O bir Millenar!..

O bir... O binbir... Yoksa siz onu; şu bizim "Müslüman Mahallesinin" salyangoz satan şaşkın bakkalı mı sanmıştınız?!?!"

Mucize mi

Türkiye Katolik Cemaati Kültür ve Haber Dergisi, **Marana tha** 'nın Eylül-2000 tarihli sayısında; **"Neredeyse Bir Mucize"** başlıklı **Maria di Meglio** adlı Rahibe'nin yazısı Misyonerlere verilen sınırsız desteği gözler önüne seriyordu. Bir Papazın Avanos'ta yeşil alan olarak ayrılan bir bölgede misyonerlik faaliyetlerini gerçekleştirmek amacıyla üstelik **SİT** alanında aldığı arazi içindeki evin hukuka aykırı olarak restore edilmesi ve genişletilmesi için kendilerine destek olunmasını **"mucize"** olarak nitelendiriyordu. Yapılan faaliyetleri Jandarma'nın sakıncalı görüp yasaklamasının ardından, Belediye başkanının dönemin yetkililerinden destek alarak yasağı kaldırmasının hikayesini de yine **"mucize"** diye açıklıyordu:

"Yaklaşık 6 yıldan bu yana Anadolu Bölgesi Episkoposu Mgr. Ruggero Franceschini, keşişliğinin ve azizliğin merkezi olan Kapadokya'da bir "Dua Evi" kurmayı arzu ediyordu.

İlk olarak Avanos'ta restore edilmek üzere bir ev ve evi genişletebilmek için ve biraz arazi aldı.

Bütün alımlar ve işlemler Belediye Başkanı nezlinde yapıldı. Bundan sonra da restorasyon için gerekli izinler alınmaya başladı.

Çalışmalar başladığı sırada hemen bir problemle karşılaşıldı ve alınan toprağın sit alanı içinde olduğu ve burada herhangi bir inşaat yapılamayacağı ileri sürüldü. *Ancak aynı dönemde Avanos'ta Belediye Başkanlığı seçimleri vardı ve bir süre sonra yeni Belediye Başkanı görevine oturdu."*

Rahibe, yaptıkları hukuksuzluklara **"dur"** diyen ve hu-

kuku uygulayan belediye başkanının bu davranışını Episkoposa karşı bir hareket olarak tanımlıyordu:

"Böylece yaklaşık dört yıl boyunca sürecek olan Episkoposa karşı bir hareket ortaya çıktı: çok acı çekildi, avukatlar tutulup mahkemelere gidildi, tercümanlar aracılığıyla yapılan konuşmalarda her zaman tercümelerin doğru yapılıp yapılmadığı veya karşımızdakine ne söylemek istediğimiz konusunda iyi anlaşılıp anlaşılamadığımızı hiç anlayamadık.

Üç yıl sonra yeniden yerel seçimlerle bir önceki belediye başkanı tekrar başa geldi. Ve restorasyon ve izin işleri de yeniden başladı. *Evden biraz uzakta Kapadokya'nın eşsiz vadisinde çok sayıdaki kaya Kiliselerinden biri olan Yüz Haç Kilisesi bulunmakta, çok defa oraya gidip Efkaristiya'yı kutlamıştık, ancak şu anda gerçekten çok kötü bir durumda öyle ki artık orada kutlama yapmaya gidemez olmuştuk.*

Belediye başkanı, Episkoposla işbirliği içinde çalışmaya her zaman özen gösterdi. Evin bitmesine ve orada 15 misafir ağırlanmasına izin verdi, Kiliseye gitmeyi sağlayan küçük bir yol da yaptırıp oraya Hacının yolu adını verdi. *Küçük Kilisenin yerlerini düzeltip sunağı yaptırdı ve Episkopos'tan 30 Nisan'da bu küçük kaya Kilisesinde bir bayram kutlamasını rica etti.*

Avrupa'nın farklı memleketlerin temsilcisi Elçiler, Kapadokya'nın farklı şehirlerin belediye başkanları bu davette hazır bulundular. Her şey düzelmiş görünüyordu ancak gerçek hiç de öyle değildi.

Tam Kutsal Hafta'nın başlangıcında, Jandarma tarafından her şeyi iptal edilmesi konusunda uyarıldık.

Episkopos, katılımcıları ve misafirleri herhangi bir riske veya tehlikeye atmamak için kutlamalardan hiçbirinin yapılamayacağı durumunu hemen Avanos Belediye Başkanına bildirdi.

Ancak Belediye başkanı böyle sonuçlanmasına müsaade edecek görünmüyordu ve hemen ***farklı başkanlarla*** *konuşabilmek için Ankara'ya koştu... Mucize sayılacak kadar kısa bir sürede 30 Nisan'dan birkaç gün önce Episkopos'a fax aracılığıyla Hükümetin Belediye Başkanına göndermiş olduğu bir mesaj ulaştı: Her şeye izin verilmişti: Efkaristiya kutlaması, bayramlar, yeniden açılmış olan bu küçük "Müjdeleme" adını alan Kiliseye hacılığa dahi izin verilmişti. Her şey bir anda olmuştu.*

Hemen ardından İskenderun, Mersin ve Adana'da hummalı bir çalışma başladı, çünkü bu hacılık yolculuğuna katılım çok fazlaydı ve ne yazık ki küçük Kilisenin bu kadar kişiyi ağırlayacak kadar yeri yoktu. Belediye Başkanı bize Efkaristiya'yı kutlayabileceğimiz "restoran-mağara" teklif etti.

Kutsal Ayin sırasında inanlılar, sivil kuruluşlar ve ruhaniler yaklaşık 450 kişiydiler. Bu muhteşem coşku her birimizin kalbinin heyecanla atmasına sebep oluyordu. Hiçbir ayrım olmadan: Müslüman, Katolik, Ortodoks, Ermeni kardeşlerimizle bir kalp ve bir ruh olmuştuk, tıpkı bir mucize gibi...

Yemekten sonra artık Meryem Ana'ya adanmış olan kaya Kilisesine doğru hacılık yolculuğu başladı. İman duasının söylenmesiyle, ilahiler ve dualar eşliğinde tüm inanlılar büyükten küçüğe herkes buna katıldı. Gerçekten bir mucizeydi.

Rab'be Teşekkürler diyoruz, gerçekten haçtan ışı-

ğa ve Kapadokya'nın Azizlerin ve keşişlerin şehrinde bulunan bu küçük Kilisede gerçekten çok ışık vardı.

Acaba Episkoposumuzun dua evi rüyaları da gerçekleşebilecek mi? Büyük hacılara sebep olan bu evde bir kontamplatif bir cemaat kalabilecek mi? Tüm kalbimizde ümit ediyoruz."

İnanç Turizmi

Hıristiyan misyonerlerin en verimli sahalarından biri de **"İnanç Turizmi"** maskesi altındaki faaliyetlerdi. Bu konuda kurulan şirketlerin isimleri bile Kutsal kitaplarından alınmaydı. Örneğin misyoner faaliyetlerini yürüten Müjde gurubunun adıyla sahil bölgelerinde yer alan **Müjde** Pansiyon... **Marana-Ta** adlı şirket, yine Korelilere ait **Gloria** isimli şirket, adlarını kutsal kitaplarından alıyor, Kore ve diğer ülkelerden getirdikleri insanlarla buradaki Türkleri Ulus ve çevresindeki otellerde düzenledikleri konferanslarla eğitiyor, Nevşehir ve civarında gerçekleştirdikleri kamplarda da Hıristiyan propagandalarına son hızla devam ediyorlardı. Türk Ortodoks Patrikhanesi yöneticilerinden **Sevgi Erenerol, "İnanç Turizmi mi, Son Haçlı Seferi mi? Geliyorum Diyen Tehlike"** başlıklı yazısında tehlikenin büyüklüğüne işaret ediyordu.

"İnanç turizmi projesi ilk defa 1987 yılında Turizm Bakanı tarafından ortaya atılmıştır. Tüm Hıristiyan alemi Hz. İsa'nın 2000. doğum yıl-dönümü kutlama törenleri hazırlıklarına yoğun bir biçimde başlamıştır. Başını Vatikan'ın çektiği bu kutlama törenleri hazırlıklarına tabii ki Fener Patrikhanesi de katılmaktadır. Kudüs'ten Malta'ya kadar olan bölgelerde bir takım etkinlikler söz konusudur.

Türkiye de bu konuda ev sahipliği yapabileceğini ifade ederek bu kutlamalarda aktif rol oynamayı teklif etmiştir. Çünkü birileri, birilerinin kulağına şayet siz de katılırsanız bundan büyük gelir sağlarsınız diye fısıldamışlar. Tabii birileri için dolar kelimesi telâffuz edildiğinde akan sular durur milli menfaatler ülke, millet hiç önemli değildir. Varsa yoksa dolar. Turizm sektörü de aynı şekilde oluşturulmadı mı? Türkiye'nin doğal güzelliklerini dünyaya tanıtacağız bütün dünya Türkiye'ye akın edecek diyerek sahillerimiz talan edilmedi mi? Bugün durumun hiç te parlak olmadığı, her geçen gün turist sayısının azaldığını ve bu yıl ki turizm gelirinde ise geçen yıla nazaran %25-30 oranında bir düşüşün söz konusu olduğu haber verilmektedir. Tabii bu durumdan istifade edenler hemen ***"inanç turizmi"*** *safsatasını pompalamaya başlamışlardır.*

İlk önce dikkatlerinizi "inanç turizmi" sözüne çekmek istiyorum. "İnanç turizmi" ne demek? Laik Türkiye Cumhuriyetinde böyle bir şey söz konusu olabilir mi? Üstelik nüfusunun % 99'u Müslüman olan bir topluma, Hıristiyan dinini ilgilendiren bir olay empoze edilebilir mi? Şayet dinler arası bir hoşgörü olarak olay algılanıyorsa o zaman Türkiye Cumhuriyeti devleti yöneticileri, Hıristiyan alemine hitaben bir tebrik mesajı yayınlar ve böyle bir olayın dünya barışına katkıda bulunmasının Türk Milletinin de en büyük arzusu olduğunu belirtebilir.

Bu tabi ki bu olaya iyi niyetle, yüzeysel olarak baktığımız zaman tebrik edeceğiniz davranış şeklidir. Halbuki Hz. İsa'nın 2000. doğum yıldönümü kutlamaları çerçevesinde hazırlanan plan hiç te böyle iyi niyetler taşımamaktadır, özel-

likle de Türkiye açısından. Bildiğiniz gibi Batı, Türk'lerin 1453'te İstanbul'u fethedip Bizans'ı ortadan kaldırmasını bugüne kadar hazmedememiştir ve onları geldikleri bozkırlara geri göndermek için fırsat kollamaktadırlar. Çünkü İstanbul ve Anadolu toprakları Hıristiyanlar için kutsal topraklardır. İstanbul Ayasofya nedeniyle ***"kutsal şehir"*** *statüsündedir. Zaten 1919 yılında başta ABD olmak üzere İngiltere, Fransa ve İtalya tarafından Uluslararası Devlet statüsüne getirilmek istenmiş ve denetimi de Birleşmiş Milletler diye bilinen o günkü Cemiyet-i Akvam'ın gözetimine verilmesi düşünülmüştür. Fakat kendi aralarında anlaşamadıkları için bu planı hayata geçirememişlerdir. Fakat bu emellerinden de halen vazgeçmiş değillerdir. Son zamanlarda İstanbul'a gavernor yönetimi, şehrin üç'e bölünmesi (Üsküdar yakası, Sur içi, Trakya yakası) Boğazlara özerklik gibi konuların gündeme gelmesi aynı nedenledir. Ayrıca Anadolu'da 3000'e yakın Kilisenin bulunduğu söylenmektedir. Kilise dendi mi sadece Kilise binası söz konusu değildir, bina ile birlikte etrafındaki araziler de içine alır; yani Anadolu topraklarının tamamı. Şimdi birileri çıkmış, bu insanlara davetiye çıkarıyor gelin diye! Evet biz burada yaşıyoruz ama buraların Hıristiyan toprakları olduğunu kabul ediyoruz dercesine...*

Bu topraklar Türkler tarafından fethedilmiştir, yani bedeli kanla canla ödenmiştir. Kimse bu toprakların Türk'ten başkasına ait olduğunu iddia edemez. Buraları Türk topraklarıdır, Türk'ün toprağıdır. Buraları almak isteyenler bedelini de ödemek mecburiyetindedirler, güçleri yetiyorsa buyursunlar. *Yalnız unutulmasın ki, Türk'leri yok ettiklerini zannettikleri bir zamanda dahi Türk Milleti bir*

Mustafa Kemal çıkarmış ve bütün dünyaya Türkiye Cumhuriyeti Devletinin varlığını kabul ettirmiştir.

Ayrıca; 2000 yılında 50 milyon insanın bu kutlamalara katılacağı tahmin edilmektedir. Bunların 7-8 milyonunun Türkiye'ye gelmesi söz konusudur. Fakat bu insanların sıradan turist olarak geleceğini ve sadece hac olayını yerine getireceklerini sanmak safdillik olur. Bu gelenler içinde bir çok sivil toplum örgütleri olacaktır ve bunlar propaganda yapmak amacı ile Türkiye'ye geleceklerdir. Beraberlerinde bir sürü broşür, film, bildiri getirecekler ve insanımıza bunlarla propaganda yapacaklarıdır. Bu propagandalarda da özellikle Ermeni soykırımı, insan hakları, Kürtlere bağımsızlık, onların azınlık statüsünün tanınması ve de Kiliselerin (3000 Kilisenin) yerlerinin tespiti, istimlak edilmiş vakıf mallarının iadesi gündeme gelecektir.

Daha şimdiden bazı baskılarla birçok Kilise onarılmaya başlanmıştır. Sayın Hüseyin Mümtaz Bey'in bildirdiğine göre, Ayasofya Dünya Anıtları Fonu tarafından dünya kültürel mirasının en önemli 100 Anıtı arasına alınmıştır. Onarım için 1982 yılından beri UNESCO 200 milyar göndermiş, Amerikan Expres şirketi de 100.000$ bağışta bulunmuştur. Asırlardır Türkler tarafından korunan ve ayakta kalan Ayasofya bugün yabancılardan para istenerek onarılıyor, bakıma alınıyor. İleride bunun ne gibi sakıncaları doğuracağı acaba yetkililer tarafından hiç düşünülmüyor mu? Parayı verenlerin ileride ne talep edeceklerini yetkililer bilmiyorlar mı, yoksa bilmiyor mu görünüyorlar! Geçenlerde Kuşadası'nda 5. Uluslararası İnanç Kongresine katılan din adamlarının istekleri hayli düşündürücüdür. "Türkiye de 2000 yılı kutlama-

larında yer alabilir. Ama bunu istemek yetmez. Anadolu'daki iyi durumda olmayan ve kendi kaderine terk edilen kutsal mekanların ibadet yapmaya uygun hale getirilmesi gerekir. Eğer Anadolu bizim için önemli olmasaydı, 200 din adamı koşa koşa buraya gelmezdi" denmektedir. Cumhuriyet (6/5/98) Katolik Hıristiyanların Türkiye'de inançlarını rahatça yaşamaları için yeterli mabet olmadığını, Ayasofya'nın kendileri için ibadete açılmasını istediklerini ifade etmişlerdir. (Akşam 6/5/98)Acaba Türkiye'de kaç Katolik var? Bir pazar günü Beyoğlu'ndaki Saint-Antoine Kilisesine gitsinler de, koca Kilisede ancak birkaç kişinin ayine katıldığını görsünler.

Evet şimdi gelelim en büyük tehlikeye: Hz. İsa'nın 2000. doğum yıldönümünde beklenen en önemli olay iki büyük Kilisenin birleşmesi. Yani Katolik Kilisesi ile Ortodoks Kilisesinin II. Vatikan Konseyi, Vatikan'daki Katolik Kilise ile Ortodoks Kilisesinin aralarındaki 920 yıllık rekabeti sona erdirmiş ve iki Kilisenin yeniden birleşmesini gündeme getirmiştir. 1964 yılında bu amaçla Papa 23. John Fener Patriği Athenagoras ile1964 yılında Kudüs'te görüşmüştür. Daha sonra papa 6. Paul 1974'te İstanbul'a gelip Fener Patriği I.Dimitrios ile görüşmüştür. Şimdiki Papa II. John Paul de bu birleşmeye sıcak bakmaktadır. Araştırmacı yazar Sn. Aytunç Altındal'ın 1994 yılında Günaydın gazetesindeki makalesinde, Papa II. John Paul'un 1973 yılında ilk önce Ortodoks Koptik Kilisesi lideri III. Shuada ile birleşme paktı imzaladığını belirterek, Vatikan-Ortodoks ilişkileri 1980 de önemli bir sıçrama yapmıştır demektedir. Vatikan ile 14 Ortodoks Kilisesi ruhani liderleri tarihte ilk kez ortak bir Din Komisyonu kurmuşlar ve bu komisyon tarafından yayınlanan belgenin

14. maddesinde 2 Kilisenin tam bütünleşmesi gerektiğini vurgulamışlardır. 1993 yılında da 2000 yılında en geç tüm Katolik ve Ortodoks Kiliselerinin birleştirilmesi kararının alındığını yazmıştır. Bu arada Rusya'da da egemenliği ele geçiren Rus Ortodoks Kilisesinin 17.000 Kilisesini yeniden kurmaya başladığını ve 6000 Kiliseyi yeniden inşa ettiğini belirtmiş ve Rus Ortodoks Kilisesinin KGB ile olan bağlarını güçlendirerek KGB'nin karşı Casusluk Dairesi Bşk. Sergei Stepashin'in Kiliselerin mali işlerini düzenlemekle görevlendirildiğini de ifade etmiştir. Bunun üzerine de Sergei Stepashin 1995 şubatında İstanbul'a gelmiş Fener Patriği Barthelemeos ile gizlice görüşmüştür. Ne tesadüf aynı günlerde ABD Dış İşleri Bakan Yardımcısı R. Holbrooke'de Patrikhaneyi ziyaret etmiştir.

Ayrıca Amerikanın isteği üzerine, Yeltsin kendisine Ortodoks Kiliselerinin Rusya dışındaki mal varlıklarını da takip etme sorumluluğunu verdiğini de açıklamıştır.

Diğer yandan ABD'deki 11 Ortodoks Kilisesi de (Rus, Sırp, Bulgar, Arnavut, Yunan) boş durmayarak ünlü Yakovas başkanlığında 8 Aralık 1995 tarihinde Amerika Ortodoksları adı altında birleştiklerini açıklamıştır ve böylelikle Türkiye'ye karşı ABD'deki en güçlü dinsel baskı grubunu kurduklarını bildirmiştir.

Bu şekilde 1500 yıldır dağınık olan Kiliseler birleşerek ağırlıklarını hissettireceklerini belirtmiştir. Ayrıca Vatikan'da yeni Papa seçildikten sonra ilk yapacağı işin Moskova'ya gidip Rus Ortodoks patriği Alexion II. ile kucaklaşmak olacağını yazmıştır ve şunu eklemiştir: Türkiye'yi kuşatan Ortodoks İttifakına bir de Vatikan desteği gelecektir, artık tehlikenin

boyutlarını siz hesaplayın. İşte İnanç Turizm adı altında milletimize sunulan toz pembe dünyanın arka perdesinde yatanlar. Yazımı özellikle de dolar gözlükleri ile bakanlara ithaf ediyorum."

Haziran 2000 Tarihinde İstanbul'dan gelen bir davetiyede; 11 Haziran 2000 tarihinde saat 20:00'de IPCA Uluslararası Protestan Kilisesinde **Arizona Artist** adlı, Amerika'nın Arizona eyaletinden gelen ve Türkiye'de tura çıkacak olan bir dans ve tiyatro ekibinin; "Karanlığın egemenliğini yenme" adlı Kitabı Mukaddes'in özeti olan bir oyunu sergileyecekleri belirtiliyordu.

Bir süre sonra oyunu izlemek için Kiliseye gittiğimizde gösterinin Sürmeli Otel'de yapılacağı bildirildi. Oyun, Kitabı Mukaddes'te yer alan dünyanın yaratılışından, İsa'nın çarmıha gerilmesi ve dirilmesi ile ilgili olayları anlatıyordu.

Gösterinin arasında izleyiciler için çay, pasta vb. yiyecek ve içecekler konusunda hiçbir sınırlamanın olmadığını görüyorduk. Herkese İncil ve Hıristiyanlıkla ilgili broşür, ve diğer kitapçıklar dağıtılıyordu. Ben de İncil ve kitapçıkların yanında gösterinin bir video bandını aldım. Hem oyunu hem de oyun için harcanan paraları düşünüp bu değirmenin suyu nereden geliyor diye kafa yorarken, basında gördüğüm bir haber işin sırrını aydınlatıyordu. 21 Haziran 2000 Tarihli Akşam gazetesinin konuyla ilgili haberi Rezaletin son perdesini anlatıyordu.

Ankara, İstanbul ve Türkiye'nin bir çok yerinde sergilenen oyunun sponsorluğunu İstanbul'da faaliyette bulunan ve basıp dağıttıkları kitaplarda Türkiye'nin doğu ve güney doğusunu **"Ermenistan"** olarak gösteren **Müjde Yayın Gurubu-**

nun üstlendiği görülürken Organizatör **Mathew Johnston da,** Turizm Bakanlığının misafir konaklama ücretlerini karşıladığını ve bunun için de Ankara'dan izin alındığını söylüyordu.

Organizatörün açıklamalarından açıkça anlaşılacağı üzere adamlar çayın taşlarıyla çayın kuşlarını avlıyorlardı. Misyoner faaliyetlerinin en önde gelen yayın kuruluşlarından olan Müjde Yayın Grubu yetkilileri amacımız inanç turizmine katkıda bulunmaktır diyor, insanlara **bedava İncil** dağıtıyorlardı. Böylece Hıristiyanlık propagandası yapan ve Türkiye'nin yarısını Ermenistan olarak gösteren misyonerlere en büyük desteği veren kuruluşların başında da Turizm Bakanlığı'nın geldiği ortaya çıkıyordu.

Bir Yahudi Sevdası 'Arz-ı Mev'ûd: Vaadedilmiş Topraklar'

Yahudiler ve onların kutsal kitap takipçileri Hıristiyanların adeta kara sevdaları olan ve kutsal kitaplarında yer alan Arz-ı Mev'ûd yani Allah'ın kendilerine vaat ettiğine inandıkları vaat edilmiş topraklar. Hıristiyan ve Yahudi yayılmacığının ardında da bu inanç yatmaktadır. Bu nedenle Bosna katliamlarına seyirci kalmakla yetinmemiş, Sırplara destek üzerine destek yağdırmışlardır. Irak'ta savunmasız insanların üzerine binlerce ton bomba yağdırmışlardır. Çeçenistan katliamında suskunluklarını bozmamışlardır. Filistin katliamlarında İsrail'in sırtını sıvazlayıp her türlü yardımda bulunmuşlardır. Bu örnekler sayılamayacak kadar çoktur. Bunların nedenleri de yine kendi kutsal kitaplarından kaynaklanan inançlarında yatmaktadır:

(Tesniye: 11/24-25): "Ayak tabanınızın basacağı her yer sizin olacak; sınırınız çölden ve Lübnan'dan, ırmaktan, Fırat ırmağından Garp denizine kadar olacaktır. Önünüze kimse duramayacak; Allah'ınız Rab, size söylediği gibi dehşetinizi ve korkunuzu, ayak basacağınız bütün diyar üzerine koyacaktır.)

(Tekvin: 15/18): "Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat ırmağına kadar, bu diyarı... senin zürriyetine verdim."

Hıristiyanların ve Yahudilerin kutsal kitaplarında ayak bastıkları toprakları elde etmeleri için önlerine çıkan her engeli çoluk çocuk, kadın-kız, yaşlı-genç, demeden yok etmeleri emrediliyordu: Kutsal Kitap, Yeremya; 51/ 19-23 Sayfa 777:

"Sen benim topuzum ve cenk silahımsın; ve seninle milletleri kıracağım; ve seninle ülkeleri helak edeceğim: ve seninle atı ve binicisini kıracağım. Ve seninle cenk arabasını ve binicisini kıracağım; ve seninle erkeği ve kadını kıracağım."

Hezekıel, 9/5-6 Sayfa 794' de İsrail'in Tanrı'sı kendi bendesini işaretliyor onları ayırdıktan sonra, diğer insanlar ve milletler için hükmünü veriyor:

"... ihtiyarı, genci, ere varmamış kişi ve çocuklarla kadınları helak için vurun, gözünüz esirgemesin, ve acımayın"

Hıristiyan ve Yahudilerin Tanrısı kendi milletlerinin dışında kalan insanlar için merhametin zerresini bile göstermiyordu. I. Samuel 15 Bölüm3. Bab sayfa 286'da; "onların her şeylerini tamamen yok et, erkekten kadına... Çocuktan em-

zikte olana kadar... Öküzden koyuna... deveden eşeğe kadar hepsini öldür" derken, nihai hedefini de **İşaya,** 13 bölüm15. Bab, 683'üncü sayfada gösteriyordu:

"Ele geçen her adamın gövdesi delik deşik edilecek ve tutulan her adam kılıçla düşecek. Yavruları da gözleri önünde yere çalınacak, evleri çapul edilecek ve karıları kirletilecek."

Katolik Dünyasında Özür Şoku

Kutsal kitap imanlıları, dinlerinden aldıkları inançla kendilerinden olmayan milyonlarca insanı katlederlerken hızlarını alamayarak kendi dinlerinden de binlerce insanın hayatına son veriyorlardı. 27 Ağustos 1997 tarihli Günaydın gazetesinden öğrendiğimiz bilgiye göre; Papa'nın Katoliklerin 1600'lü yıllardaki din savaşlarında öldürdükleri 70 bin Protestan için özür dilemesine gösterilen tepkiler, Hıristiyanların dinlerinin ne menem bir sevgi dini olduğunu da bir kere daha kanıtlıyordu. Bir çok Katolik din adamı, üstelik kendi dinlerine mensup yıllarca önce ölmüş insanlar için bir özrü bile çok görüyor, hazmedemiyorlardı. Haberi izleyelim:

"Papa 2. Jean Paul'ün Paris'te katıldığı açık hava ayininde 425 yıl önce Fransa'daki din savaşları sırasında 70 bin Protestan'ın öldürülmesi ile ilgili olarak Katolikler adına özür dilemesi Hıristiyan alemini karıştırdı.

Papa'nın açıklamasına sert tepki gösteren bazı Katolikler, savaşlarda ölen Protestan sayısının onbinlerce olmadığını ve kendilerinden de binlerce insanın katledildiğini söylediler..."

Yahudilerin önderlerinden **Teodor Herzl** hayallerini, kutsal kitaplarına dayanarak şöyle açıklıyordu:

"Kuzey sınırlarımız, Kapadokya'daki (Orta Anadolu) dağlara kadar dayanır, Güneyde Süveyş Kanalına. Sloganımız: David ve Solomon'un Filistin'i olacaktır."

David Ben Gurion da **Herzl**'den aşağı kalmaz:

"Filistin'in bu günkü haritası, İngiliz manda yönetimi tarafından çizilmiştir. Yahudi halkının, gençlerimizin ve yetişkinlerimizin yerine getirmesi gereken bir başka haritası daha vardır: Nil'den Fırat'a kadar" (Zaman, 9 Kasım 1994).

Yahudiler ve Hıristiyanlar bu amaçlarını Türkiye'de basıp dağıttıkları İncillerin ve kutsal kitaplarının arkasında da göstermekten çekinmezler. Kutsal kitaplarında; İstanbul'u Bizans, Karadeniz bölgesini **Bitinya** ve **Pontus**, İç Anadolu'yu **Galatya**, Orta Anadolu'yu da **Kapadokya** olarak gösterirlerken "İsa O'dur" gibi ders kitaplarında da Doğu ve Güneydoğuyu **"Ermenistan"** diye adlandırırlar.

Leşi Yahudi Olmayanlar Yesin

Yüce Tanrı Yahova(!), seçtiği mukaddes kavme(!) uygun görmediği leşi, Yahudi olmayan herkese satmayı veya şehrin garibanına ikram etmeyi tavsiye buyuruyor!.. Tesniye:14/21:

"Hiçbir leş yemeyeceksiniz; onu yesin diye şehirlerinde olan garibe verebilirsin; yahut yabancıya satabilirsin; çünkü sen Allah'ın Rabbe mukaddes bir kavmsın."

9-10 Kasım 2000 tarihinde basında **"Buffalo"** operasyonu ile ilgili haberler yer almaya başlıyor, tonlarca kaçak etin Amerika ve diğer ülkelerden yurdumuza kaçak olarak getirilip ne olduğu belirsiz etlerinin insanlarımıza yedirildiği ortaya çıkıyordu. Kaçakçılık şebekesinin başında ise **İsak Romano** adlı bir **Yahudi**'nin olduğu iddiaları basında yer alıyordu.

Faiz

Ölü hayvanları ve leşleri kutsal kitaplarına inanmayanlara layık gören Yahudi ve Hıristiyanlar, yine kutsal kitaplarından birbirlerinden faiz almamayı, faizi yabancılardan almayı da öğreniyorlardı. Tesniye: 23; 20:

" Yabancıya faiz ile ödünç verebilirsin; fakat kardeşine faizle ödünç vermeyeceksin, ta ki, mülk olarak almak üzre gitmekte olduğun diyarda elini atacağın herşeyde Allahın Rab seni mübarek kılsın"

Yahudiler İbadet Kastıyla Vebayı Yaydılar

Veba, insanlık için çok büyük bir beladır. 14. yüzyılda Avrupa'nın pek çok yerinde kendini hissettirmiş, 100 milyon insanın ölümüne sebep olmuştur. Özellikle Almanya'da 1348-1349 yılları arasında vebadan ölenlerin sayısında çok büyük artışlar görülmüştür. Bu durum karşısında Papaz Clemens VI. Von Avignon vebanın nereden kaynaklandığını öğrenmek ve hastalığın yayılması karşısında tedbir almak için soruşturma açtı. Soruşturma sonucunda insanın kanını donduracak bir gerçek ortaya çıkıyordu: Milyonlarca insanın ölü-

müne sebep olan vebayı Yahudiler kasıtlı olarak yaymıştı. Vebayı yaymak için kuyu sularına veba mikrobu atmışlar ve Yahudi olmayanların evlerinin duvarlarına içinde veba mikrobu bulunan mürekkep sürmüşlerdi. Nitekim bir Alman Yahudisi yine zengin bir Yahudi olan Hanover'li Salomon'un oğlu Aaron'dan Hanover şehrinin kıyılarına atılmak üzere 300 adet içinde veba mikrobu bulunan zehir torbası aldığını ve bunlarla hem şehrin kıyısını hem de diğer bazı şehirlerin kuyularını zehirlediğini itiraf etmiştir.

Yahudilerin kuyuları zehirleyerek vebaya yol açmalarının nedeni araştırıldığında ise ortaya çıkan sonuç çok daha tüyler ürperticiydi. Yahudiler ibadet kastıyla vebayı yaymışlardı. Çünkü Tevrat onlara böyle emrediyordu:

"Onları veba ile vuracağım, onları mirastan mahrum edeceğim ve seni onlardan büyük ve kuvvetli bir millet edeceğim." (Tevrat, Sayılar Bölümü, 14/12)

"Ve kendilerine ve atalarına verdiğim toprağın üzerinden silinip bitirinceye kadar onların arasına kılıcı ve kıtlığı ve vebayı göndereceğim." (Tevrat, Yeremya Bölümü, 24/10)

"Ve onun içine veba ve sokaklarına kan göndereceğim ve çepeçevre onun üzerine gelen kılıçla içindeki yaralılar düşecekler ve bilecekler ki ben Rabbim."(Tevrat, Hezekiel Bölümü, 28/23)

Tabii bu arada kendilerini koruyacak tedbirleri alıp mikrobun kuyularına bulaşmasını önlemek için üstünü betonla kapatıyor ve Yahudı olmayanlarla muhatap olmuyorlardı. Tıpkı aşağıdaki Tevrat ayetlerinde belirtildiği gibi:

"Şer sana dokunmayacaktır. Çadırına vebada yaklaşmayacaktır." (Tevrat, Mezmurlar Bölümü, 91/10)

Yahudiler bunca insanın ölmesine rağmen yine de bu korkunç ibadetlerini sürdürmüşlerdir. Bundan dolayı Almanya 1350 yılında kendi topraklarından Yahudileri sürmek zorunda kaldı. Yahudilerin suyu zehirleyerek vebaya yol açmaları sadece Almanya'da değil aynı tarihlerde Fransa'da da görüldü. Köln Belediyesi'nin zehirleme olayları ile ilgili olarak 12 Ocak 1349 tarihli açıklama isteyen yazısına Chillon Derebeyi'nin cevaben yazdığı mektup veba konusundaki en açık delillerden biridir:

"Majesteleri, Yahudilerin itirafları konusundan haberdar olmak istemeniz tarafıma ulaştı.

1348 senesinin 15 Eylül günü Ville Nevve'de yakalanan Yahudiler çeşitli kuyu ve su kaynakları ile yiyecek maddelerini zehirledikleri suçlamasıyla yargılanmışlar ve suçlarını itiraf etmişlerdir."

Nihat Kırca, Cuma Dergisi'nin 8-14 Eylül 2000 tarihli sayısında Yahudilerin bu insanlık dışı eylemlerini mahkeme kayıtları ile belgeliyordu:

Balavignus adında cerrahlık yapan Yahudi, düzenlenen mahkemede suçunu itiraf etti. Yaklaşık altı hafta önce Yahudi üstat Yakob'un, genç bir Yahudi aracılığıyla yumurta kabuğu içinde zehir getirdiğini ve ayrıca bunun içindeki zehiri, küçük-büyük tüm kuyulara, su almaya gelecek insanları zehirlemeye yetecek miktarda atmasını emreden bir de mektup bulunduğunu söyledi. Mektupta bu emri, efendileri olan hahamlardan gelen bir

emir olarak diğerlerine ulaştırması gerektiğinin de yazdığını belirtti.

Balavignus, zehiri bir gece Thonon'da bir kuyuya attığını ve bu Yahudi gencinin kendisine de sık sık diğer Yahudilere ulaştırmak üzere mektup getirdiğini itiraf etti.

Mahkemenin 16 Eylül günü devam eden bölümünde Balavignus, bir gün Thur'dan dönerken 'Fontain de la Conerayde' denen kuyuya da zehir attığını ve bu kuyudan su içmemeleri konusunda diğer Yahudileri uyardığını da söyledi.

Duruşmalardan sonra Balavignus'tan zehirlediği kuyuları göstermesi istendi. Gösterdiği kuyuda yapılan araştırmalarda Noter Heinrich Gerard ve bir çok kişinin şahitliğinde zehirin sarılmış olduğu, kumaş parçası bulundu. Kumaşın rengi daha önce Balavignus'un itiraf ettiği gibi siyah ve kırmızıydı. Şahitler önünde bütün itirafların doğru olduğunu kendi dini adına yemin eden Balavignus, karısı ve çocuklarına zehirlediği ellerden su içmemelerini ikaz etmiştir.

Aynı mahkemede yargılanan Yahudi Banditono, Yahudi Mussus'tan aldığı zehiri 'Crutet' kuyusuna attığını itiraf etti. Ayrıca Haham Jacob'dan aldığı zehiri yine bu kişinin emriyle Roch'ta 'Cecleti' kuyularına attığını da söyledi.

Diğer sanıklardan biri olan Yahudi Mamsson, Yahudi Provançal ile yürürken Provençal'ın kendisine "Bunu yapmak gerek. Zehiri kuyuya atmalısınız. Yapmazsanız vah halinize" dediğini ve bu kuyunun da 'Chabloz Cruez' kuyusu olduğunu söyledi. Mamsson zehiri bu kuyuya attığını da itiraf etti."

Görüleceği üzere tarihte Yahudilerin kasıtlı oluşturduğu veba salgınları ve kuyu zehirlenmeleri sadece

yukarıda anlatılan olaylardan ibaret değil. Bunun yanı sıra 1348'de Bern, Zurich ve Strassburg'da, 1470'de Endingen'de, 1478 Venedik'te veba salgını oluşturarak milyonlarca insanın ölümüne sebep oldular. 16. yüzyılda Milano'da gene Yahudilerin oluşturduğu bir veba salgını sonrasında şehrin nüfusu 250000'den 60000'e düşmüştür. 1665'te İngiltere'de oluşturdukları salgın sonrasında ise, sadece 15-22 Ağustos tarihleri arasında ve Londra'da 4237 kişi vebadan ölmüştür.

Yahudilerin bu şekilde kuyu zehirlemeleri sonucunda yüz binlerce insan hayatını kaybetmiştir.

Batıda hal böyleyken İslam topraklarında veba denen illet görülmemiştir. Bunun nedeni ise Müslümanların ferden ve topluluk olarak dikkatli ve temiz oluşları, koruyucu hekimlik denen olguyu tanımalarından ileri gelmektedir."

Bu Kitabın Toplatılması Gerekmez mi?

Kitabı Mukaddes; II. Samuel 13. Bölüm'de Davut peygamberin oğlu Amnon kızkardeşi Tamar'a tecavüz ediyor, bu iğrenç olay da ağdalı bir dille sözde mukaddes kitapta yer alıyordu. Böyle bir kitabın insanlara mutluluk getireceğini savunan misyonerler, bunları bizim insanlarımıza, bizim çocuklarımıza aşılıyordu:

"Ve bundan sonra vaki oldu ki, Davut'un oğlu Abşalomun güzel bir kızkardeşi vardı, ve onun adı Tamar'dı; ve Davut'un oğlu Amnon onu sevdi. Ve Amnon kızkardeşi Tamar için hasta düşecek kadar dertlendi; çünkü ere varmamış kızdı; ve Amnon'un gözünde ona bir şey yapmak güç göründü.

Ve Amnonun Yonadap isminde bir dostu vardı, Davutun kardeşi Şimeanın oğlu idi. Ve Yonadap çok akıllı bir adamdı. Ve ona dedi; Ey kral oğlu, sen niçin günden güne böyle zayıflıyorsun? Bana bildirmez misin? Ve Amnon ona dedi: kardeşim Abşolomun kızkardeşi Tamarı seviyorum. Ve Yonadap ona dedi: Yatağına girip kendini hasta göster, ve baban seni görmeye gelince ona de: Rica ederim kızkardeşim Tamar gelsin, ve bana ekmek yedirsin, gözümün önünde yemek hazırlasın ki, yaptığını göreyim ve elinden yiyeyim. Ve Amnon yatıp kendini hasta gösterdi; ve kral onu görmeğe gelince Amnon krala dedi: Rica ederim, kızkardeşim Tamar gelsin, ve gözümün önünde iki pide yapsın da onun elinden yiyeyim.

Ve Davut eve, Tamarı gönderip dedi: Şimdi kardeşin Amnonun evine git ve ona yemek hazırla. Ve Tamar kardeşi

Amnonun evine gitti; ve o yatıyordu. Ve onun gözü önünde pideler yaptı, ve pideleri pişirdi. Ve tavayı alıp onun önünde boşalttı; fakat o yemek istemedi. Ve Amnon dedi: Yanımdan herkesi çıkarın. Ve hepsi yanından çıktılar. Ve Amnon Tamara dedi: Yemeği odaya getir de senin elinden yiyeyim. Ve Tamar yapmış olduğu pideleri alıp odaya, kardeşi Amnona getirdi. Ve onları yesin diye yanına getirince, onu tuttu, ve ona dedi: Gel benimle yat, kızkardeşim. Ve ona dedi: hayır kardeşim beni alçaltma; çünkü İsrailde böyle şey olmaz; bu deliliği etme. Ve ben utancımı nereye götüreyim? Ve sen İsrailde delilerden biri gibi olacaksın. Ve şimdi rica ederim, krala söyle; çünkü beni senden esirgemez. Fakat onun sözünü dinlemek istemedi; ve ondan daha kuvvetli olduğundan onu alçalttı, ve onunla yattı.

O zaman Amnon ondan pek çok nefret etti; şöyle ki, ona olan nefreti onun için duymuş olduğu sevgiden daha büyüktü. Ve Amnon ona: Kalk, git, dedi. Ve o dedi: Hayır, çünkü beni kovmakla yapmış olduğun bu kötülük bana yapmış olduğun o bir kötülükten daha büyüktür. Fakat onu dinlemek istemedi. Ve kendisine hizmet eden uşağını yanına çağırıp dedi. Şunu yanımdan dışarı çıkar, ve arkasından kapıyı sürmele. Bu kızın üzerinde alaca entari vardı; çünkü kralın ere varmamış kızları böyle esvap giyerlerdi. Ve hizmetçi onu dışarı çıkardı, ve arkasından kapıyı sürmeledi. Ve Tamar başına kül saçtı, ve üzerinde olan alaca entariyi yırttı; ve elini başına koyup gitti, ve giderken bağırıyordu."

Kutsal kitapta, Yakup'un oğlu Ruben ise babasının karısını baştan çıkarıyordu. Tekvin 35/21:

"Ve İsrail göç etti, ve Eder kulesinin ötesinde çadırını kurdu. Ve vaki oldu ki, İsrail bu diyarda otururken, Ruben gidip babasının cariyesi Bilha ile yattı, ve İsrail işitti."

Kitabı Mukaddes'te **ensest** ilişkilere, ahlak dışı her türlü davranışlara methiyeler düzülüyordu. Tevrat'ın **"Neşideler Neşidesi"** ya da diğer adıyla "ezgilerin ezgisi" bölümünde **"kızkardeşe"** olan ilgi göklere çıkarılıyordu. Süleyman'ın Neşideler Neşidesi; 4. Bab. 5-13. Ayetler:

" İki memen, sanki bir çift geyik yavrusu...
*... Kaptın gönlümü **kızkardeşim, yavuklum**!*
Gözlerinin bir bakışı ile,
Gerdanının tek zinciri ile gönlümü kaptın.
*Okşamaların ne güzel, **kızkardeşim, yavuklum!***

Şaraptan ne kadar hoştur okşamaların,
Itrının güzel kokusu da her çeşit baharattan!
Ey yavuklum, bal damlatır dudakların;
Balla süt senin dilinin altındadır; Esvabının kokusu da, sanki Libnan kokusu,
***Kızkardeşim, yavuklum**, kapalı bir bahçedir;*
Kapalı bir kaynaktır, mühürlenmiş pınardır...

Bab 7; 1-3. Ayetler:

"Çarıklar içinde ayakların ne güzel, ey emir kızı!
*Toplu **kalçaların** sanki mücevherler, Üstad ellerinin işi.*
***Göbeğin** yuvarlak bir tas,*
Onda karışık şarap eksik değil,
***Karnın** buğday yığını, Zambaklarla kuşanmış.*
***İki memen** sanki bir çift geyik yavrusu,..."*

Yine 7. Bab; 6-8. Ayetler:

"Zevkler içinde, ey sevgilim,
Sen ne güzelsin, ve ne şirinsin.
Bu senin boyun hurma ağacına,
Memelerinde salkımlara benziyor.
Hurma ağacına çıkayım,
Dallarını tutayım, dedim;
Memelerin üzüm salkımları gibi olsun,
Soluğunun kokusu da elma gibi,
Ve ağzın en iyi şarap gibi..."

Hıristiyanların kutsal kitaplarında yer alan "Neşideler neşidesi" yada diğer adıyla "ezgiler ezgisi" adlı bölüm için,

"Yeni Yaşam Yayınları" tarafından yayınlanan **Gary V. Smith**'in yazdığı **"Kutsal Kitap Araştırması, Eski Anlaşmaya Giriş, Şiir ve Peygamberlik"** adlı kitabın 38,39 ve 40. Sayfalarında methiyeler düzülüyordu.

Ezgilerin ezgisi adiyla kız kardeşe duyulan iğrenç ilgi hakkında Hıristiyanlarca yazılan övgüleri görelim:

"Bu kitap Eski Anlaşmadaki başka hiçbir kitaba benzemez. Peygamberlik içeren bir vaaz değildir; bir erkekle bir kadın arasındaki ve rüyalardaki konuşmalardan oluşan bir seridir. Bu konuşmalarda anlaşmayı temsil eden İsrail ve Tanrının insanla olan ilişkisi anahtar niteliği taşımadığından, bu kitabın kutsal yazılara dahil edilip edilmeyeceği hakkında ilk Yahudiler arasında bazı tartışmalar oldu. Bazı kişiler insan bedeninin güzelliği üzerinde yoğunlaşan ve neredeyse şehvet dolu yaklaşıma karşı tepki gösterdi. Sonuçta bu benzetmeyi, Tanrı'yla İsrail ya da Mesih inanlıları için Mesih'le Kilise arasındaki sevginin bir simgesi olarak yorumlayan "daha kutsal" yaklaşımlar geliştirildi. Bu da, tarihi ve dilbilgisi açısından metnin içeriğiyle bağlantılı olmayan abartılı benzetme yorumlarına neden oldu.

Çoğu kişi, bu aşk hikayesinde başlıca iki karakter bulurken, bazı kişiler kitapta üçlü bir sevginin varlığına inanır. Süleyman güzel bir köylü kızını cezbetmeye çalışıyordu, fakat bu kız köyden basit bir çobana aşıktı. Hikaye bu çatışan ilişkilerden kaynaklanan gerginliği tanımlar. Çobanın varlığı hikayede açık olarak belirtilmediğinden, bu yorum tercih edilmez.

Sevginin bir erkek ve kadın arasındaki ilişkide ne kadar önemli olduğu düşünülürse, Kutsal Kitap'ta bu konu üzerinde bir metin bulmak hiç te şaşırtıcı olmamalıdır."

Neyse biz yine dönelim Kutsal kitap'ta yer alan Aşka;

"Okşamaların ne güzel,
kızkardeşim, yavuklum!
Şaraptan ne kadar hoştur okşamaların,
Itrının güzel kokusu da her çeşit baharattan!
Ey yavuklum, bal damlatır dudakların;
Balla süt senin dilinin altındadır;
Esvabının kokusu da, sanki Libnan kokusu,
***Kızkardeşim, yavuklum**, kapalı bir bahçedir;"*

"Zevkler içinde, ey sevgilim,
Sen ne güzelsin, ve ne şirinsin.
Bu senin boyun hurma ağacına,
***Memelerin de salkımlara benziyor**.*
Hurma ağacına çıkayım,
Dallarını tutayım, dedim;
Memelerin üzüm salkımları gibi olsun,
Soluğunun kokusu da elma gibi,
Ve ağzın en iyi şarap gibi..."

Süleyman'ın **"kız kardeşim yavuklum"** diye yazdığı bu çirkin hezeyanları savunan bazı Hıristiyanlar, yazdıkları ve misyoner faaliyetler; amacıyla Kiliselerinde dağıttıkları "kutsal kitap araştırması" adlı kitabın 40'ıncı sayfasında finali tam Hıristiyan inancına yakışacak şekilde tamamlıyorlardı:

*" **Son sevgi sözleri,***

Çift yola çıkar ve genç kızın evine yaklaştıklarında aşkları alevlenir.(8;5-6) Genç kadın sevginin gücünden gelen kuvveti tanımlar ve ne kadar değerli olduğunu söyler

(8:6-7). Geçmişte saf ve eline erkek eli değmemiş bir kız olmasına rağmen (8:8-9). Şimdi Süleyman'ı bulmuştur ve kendi isteğiyle ona teslim olur."

Yine Hıristiyanların misyonerlik amaçlarına hizmet eden, Müjde yayınlarından çıkan, **John Gilchrist ve Lütfi Ekinci** tarafından yazılan; **"Evet, Kitab'ı Mukaddes Tanrı Sözüdür"** adlı kitapta da; Hıristiyan ahlakı gözler önüne seriliyor ve Neşideler Neşidesi'ndeki kız kardeşe duyulan ahlaksız ilgi; **"tek eşli sevgiyi ve bağlılığı kutlayan"** sözleriyle göklere çıkarılıyordu:

"Tevrat'ta bir başka örnek de, tek eşli sevgiyi ve bağlılığı kutsayan "şiirsel" Neşideler Neşidesi bölümüdür."

Banu Çelik ve Lütfi Ekinci tarafından yazılan ve Yeni Yaşam yayınlarınca basılan ve yine Kiliselerde dağıtılan "Kutsal kitap gerçeğini başkalarından değil asıl kaynaktan öğrenerek aydınlanmak isteyenlere" adlı kitapta da Süleyman'ın kızkardeşine duyduğu ahlaksız ilgi ve bununla ilgili pornografik şiir, tek eşliliği kutsayan, Tanrıdan gelen bir alev ve tamamıyla sevgi olarak tanımlanıyordu:

*"Neşideler neşidesi kitapçığı da bundan önce gördüğümüz iki kitapçık gibi Süleyman tarafından yazılmıştır. Kitapçığın içerdiği konu tamamıyla sevgidir, ve **'Tanrı'dan gelen bir alev'** diye adlandırdığı tek eşli evliliği kutlamaktadır..."*

Süleyman'ın kızkardeşine karşı duyduğu sapık ilgi, aynı zamanda Tanrı'nın halkına bakış açısını da dile getiriyormuş.

Ha bu arada hatırlatalım. Hıristiyan ve Yahudilerin kutsal kitaplarının I. Krallar 11. Bölüm 3. Ayetine göre; tek eşli ilişkiyi savunduklarını iddia ettikleri Süleyman'ın Kral kızı olan *yediyüz* karısı ve *üçyüz* de cariyesi varmış.

Bu Nasıl Ahlak Anlayışı

Sözde kutsal kitapta yer alan kız kardeşe duyulan sapık ilgiyi anlatan **"Neşideler Neşidesi"** Hıristiyan misyonerlerinin yazılarından başka, Kilise ve Hıristiyan babalar tarafından da kutsal ilan ediliyor**, "ilahi aşk"**, **"tek eşe duyulan büyük sevgi"** olarak lanse ediliyordu. Şimdi Kutsal kitapta yer alan ve kızkardeşe duyulan '**sapık ilgi**'yi tekrar hatırlayalım. Kitabı Mukaddes sayfa 670, Bab 5 Ayet 2-5:

"ben uyuyordum, yüreğim ise uyanıktı;
Kapıyı çalan sevgilimin sesi:
*Bana aç **kızkardeşim, sevgilim, benim eşsiz güvercinim!***
Çünkü çiğ ile doldu başım, gecenin damlaları ile kaküllerim.
Entarimi çıkardım; onu nasıl giyeyim?
Ayaklarımı yıkadım; nasıl onları kirleteyim? Dedim.
Delikten uzattı elini sevgilim, Ve içim oynadı onun için."

671'nci sayfa 7. Bab da ahlaksızlık doruğa vuruyordu:

"Çarıklar içinde ayakların ne güzel, ey emir kızı!
Toplu kalçaların sanki mücevherler, Üstad ellerinin işi.
Göbeğin yuvarlak bir tas,
Onda karışık şarap eksik değil,
Karnın buğday yığını, Zambaklarla kuşanmış.
İki memen sanki bir çift geyik yavrusu,..."

"Zevkler içinde, ey sevgilim,
Sen ne güzelsin, ve ne şirinsin.
Bu senin boyun hurma ağacına,
***Memelerinde salkımlara benziyor**.*
Hurma ağacına çıkayım,
Dallarını tutayım, dedim;
***Memelerin üzüm salkımları gibi olsun**,*
Soluğunun kokusu da elma gibi,
Ve ağzın en iyi şarap gibi,
O şarap ki, uyumakta olanların
Dudaklarından kayıp,
Sevgilim için düm düz akar."

Bu **rezil** şiir için, Türkiye Katolik Cemaati Kültür ve Haber Dergisi olan ve Papa'nın da mesajlarının yayınlandığı MARANA THA adlı derginin Nisan 2000 sayısında, ***"Sevgilim Benimdir. Ben de Sevgilimin"*** başlığı ile çıkan yazıyı okuyalım:

"İsa'da yaşayan sevgi kendini ilk önce gerçek bir ahit şeklinde gösterir. Bu ahit hem ruhsal hem fizikseldir.

Burada bahsedilen sevgi gerçekten fiziksel bir sevgi değil. Bu sevgiyi anlayabilmemiz için Hıristiyanlığımızda daha cesurca ileri gitmeliyiz. Bunu iyice düşünürsek Mesih'in ve Kilisenin arasındaki ve efkaristiyada bize sunulan sevgi erkek ve kadın arasındaki fiziksel sevgide derin bir birliktelik buluyoruz.

Cinsel karşılaşmada bir konuşma ve dokunma zamanından sonra, erkeğin bedeninin içtenliğinden gelen tohumun kadının rahmine verdiği an geliyor: Sükunette birleşme

ve birbirlerine verdikleri sevinç anı, bundan sonra genellikle birbirinin varlığı için verdiği ve aldığı sevinç ise şükretme zamanı.

Güvey Mesih ve gelin Kilise arasında gerçekten düğünsel efkaristiyada, tabi ki ruhsal bir şekilde gerçekleşiyor. Dinlenme zamanından sonra birleşme yani komünyon anı geliyor. Komünyonda Rab insaniyetin içtenliğinden bu hayat tohumunu yani efkaristiyadaki bedenini veriyor: Bu benim sizler uğruna feda edilen bedenimdir. 'Ve hayat tohumunu kendi bedenimize döküyor. Kilisenin rahmine emanet ediyor... O sükunet dolu birleşme sevinç anında herkes neşideler neşidesindeki gibi 'Sevgilim benimdir bende sevgilim' diye fısıldaya bilir.

Ondan sonra şükretme dinlenme zamanı geliyor. Varlığı ve sevgisi için sevgiyi verirsek içimizde İsa ve bizde İsa'da oluruz.

Bütün bu düşünceler sana çok yeni veya biraz tehlikeli ve aşırı gelebilir. Sen bu düşüncelere daha derin bir bakış açısıyla bakmazsan bu düşünceler seni çağrından çıkartabilir. Fakat sen hiçbir zaman efkaristiyanın bütün güzelliğini sevginin cinselliğin Hıristiyan amacını ve harikalarını anlamayacaksın."

Aynı dergide sözde Kilise babalarından Nissa'lı Gregorius'u kısaca tanıyarak, onun Kilisede yaptığı **ahlaksız, rezil ve iğrenç** ilgiyi göklere çıkaran vaazını izleyelim:

"Gregorius 331 yılına doğru doğmuştur. Aziz Büyük Basilius'un ve azize Macrina'nın kardeşidir. Nasıl bir eğitim

gördüğü bilinmemektedir, fakat eserlerinden Gregorius'un çok büyük bir kültür sahibi olduğu anlaşılmaktadır. Çağdaşları arasında en kültürlü kimse olarak görülmektedir: Platon, Plotinus, Porphirius ve Philon'un düşüncelerini derinden kavramıştır. Aristotales'i iyi bilmektedir. İreneus'u Olympos'lu Methodius'u, Athanasius'u, Ancira'lı Marcellus'u ve özellikle Origenes'i okumuştur. Öte yandan tıp konusunda, geometri ve astroloji konularında bilgi sahibidir. Ailesinin ona sunduğu örneklere rağmen Gregorius, manastır hayatına eğilim duymamış ve evlenmiştir."

Dergide Kilisenin babalarından şeklinde lanse edilen **Gregorios,** Vaazlarında bu şiiri göklere çıkarıyordu:

Kutsal Ruh, Baba'nın niyetlerini ve İsa'nın eserine uygulamak için her Pentekost'ta dönüyor.

Şayet sevgi gerçekten korkuyu yok edebiliyorsa ve korku sevgiye dönüşebiliyorsa, o vakit kurtarıcı olanın birlik olduğu keşfedilecektir. ***Nitekim kurtuluş, Neşideler Neşidesi'nin söz ettiği süreçte güvercinde,*** *"Eşi bulunmaz dostum, biricik güvercinim o benim, anasının biricik yavrusu, onu dünyaya getirenin gözdesi"* ***(Neşideler Neşidesi 6,9).*** *Bulunan kusursuzluk vasıtasıyla, tek ve gerçek değere duyulan sevgide hep bir arada kaynaşmaktır.*

İncil'de Rab bunu daha açık bir şekilde göstermektedir. İsa Havarilerini kutsar; her gücü onlara verir ve zenginliklerini bahşeder. Bunların arasına Baba'ya yönelttiği kutsal deyişleri de katmak gerekiyor."

Kızına Tecavüz Eden Haham

Hıristiyanların ve Yahudilerin mukaddes kitaplarında yer alan bu ayetlerin aldatmasına kapılan Mukaddes kitap takipçilerinin ahlak dışı eylemleri ayyuka çıkıyordu. **İsrail'e şeriat geldi** diye neredeyse bayram edecek olan Akit gazetesi 30 Mayıs 2000 tarihinde İsrail'de bir hahamın, yani bir din adamının öz kızına karşı gerçekleştirdiği tecavüzü okuyucularına duyuruyordu:

"Bazı İsrail kaynakları 52 yaşında bir hahamın öz kızına tecavüz etmek suçuyla tutuklandığını haber verdiler. Kol Hair adlı gazetenin ayrıntılı bir şekilde verdiği habere göre olay, hahamın 15 yaşındaki kızının polise şikayette bulunması üzerine ortaya çıktı.

Yapılan araştırmalar sonucunda hahamın kızına yaklaşık iki yıldan bu yana yani kızının 13 yaşına girdiği tarihten bu yana tecavüz etmekte olduğu ortaya çıktı. Karşı karşıya olduğu durumdan rahatsız olmaya başlayan kız, bir gün kendi kız arkadaşlarına maruz kaldığı muameleden söz etti. Bunun üzerine arkadaşları onu babasını polise şikayet etmek için teşvikte bulundular. Bunun üzerine kız durumu polise bildirdi ve polis de öz kızına tecavüz eden hahamı tutukladı.

Haham, poliste verdiği ifade de kızıyla cinsel ilişkide bulunduğunu itiraf etti, ancak bunu eşinin yani çocuğunun annesinin izniyle yaptığını, kızına da böyle bir ilişki için hiçbir baskı yapmadığını zora baş vurmadığını söyledi. Hahamın bu açıklaması üzerine polis anneyi de tutuklayıp ifadesini aldı. Ancak anne kendisinin böyle bir şeyden haberi olmadığını iddia etti.

Cinsel tecavüze maruz kalan kız ise, polise verdiği ifadede, annesinin bu durumdan haberi olduğunu ve kendisine böyle bir şeye razı olması için baskı yaptığını söyledi.

Olayla ilgili değerlendirmede bulunan bazı yorumcular, bir takım fanatik hahamlar arasında bu tür sapıklıkların yaygın olduğunu, bu kişilerin Tevrat'taki ve diğer dini kaynaklardaki hükümleri kendi kafalarına göre yorumlayarak bu tür fiiller için çıkış yolu bulduklarını iddia ettiler. Yapılan yorumlarda fanatik hahamların bu şekilde dini hükümleri saptırmalarının ve kafalarına göre tevil etmelerinin aralarında bu tür ahlaki sapmaların ve çirkin fiillerin gittikçe yaygınlaşmasına yol açtığına da dikkat çekildi.

Olayla ilgili haberlere Kol Hair dışındaki bazı İsrail kaynaklarında da rastladı."

Oğlu Nuh'a Ne Yaptı

Hıristiyanların kutsal kitabı olan ve eski ahit olarak ta adlandırılan Tevrat'ın tekvin bölümü 9. Bölüm 20-25. Bab'larında Nuh peygamberin çiftçi olmaya karar vermesinin ardından diktiği bağdan elde ettiği şarabı içince sarhoş olup sızdığı anlatılıyordu. Eee, ne var bunda demeyin işin garip yanı bundan sonra başlıyor. Neyse efendim Nuh çadırın içinde sızıyor ve çıplak kalıyor. Küçük oğlu bunu görüyor ve kardeşlerine haber veriyor, kardeşleri, babalarını giydirip çadırdan çıkarıyordu. Bu arada küçük oğlan babasına öyle bir şey yapıyor ki, babası yani Nuh bunu ayılınca anlıyor ve onu lanetliyor. Tekvin: 9/20-25):

"Ve Nuh, çiftçi olmağa başladı ve bir bağ dikti, ve şa-

raptan içip sarhoş oldu, ve çadırının içinde çıplak oldu... Ve Kenan'ın atası olan Ham, babasının çıplaklığını gördü, ve dışarıda iki kardeşine söyledi. Ve Sam ile Yafet bir esvap alıp onu kendi iki omuzları üzerine koydular, ve geri geri gidip babalarının çıplaklığını örttüler; ve yüzleri geri olup babalarının çıplaklığını görmediler. Ve Nuh, şarabından ayıldı ve ***küçük oğlunun kendisine yaptığını anladı*** *ve dedi: Kenan lanetli olsun, kardeşlerine kullar kulu olacaktır"*

Zavallı (!) Gay Papazlar

9 Aralık 2000 tarihli Hürriyet gazetesinde, Vatikan'ın resmi yazarı tarafından kaleme alınan ve Kiliselerde dört bir yana dal budak salan Hıristiyan din adamları arasındaki **"homoseksüel"** ilişkileri anlatan **"itiraf"** adlı kitapla ilgili bilgiler yer alıyordu.

" Vatikan'ın resmi biyografi yazarı Marco Politi İtalya'da her kademedeki Katolik din adamları arasındaki gizli eş cinsel ilişkileri gün ışığına çıkaran bir kitap yazarak, bir tabuyu yıkmayı başardı. Üç hafta içinde 5 bin kopya satan "La Confessione" (İtiraf) adlı kitapta kimliği açıklanmayan bir papazın, din adamları arasında yaygınlaşan eşcinsel ilişkilerle ilgili açıklamalarına yer veriliyor.

Bu Papaza göre, bazı eşcinsel din adamları, günahtır diye eşcinselliğin üstesinden gelmek için hayat boyu mücadele ediyor, büyük eziyet çekiyorlar.

Eşcinselliğin, özellikle genç din adamları arasında daha yaygın olduğunu vurgulayan papaz şöyle konuşuyor.

'Genç olsun olmasın, din adamları eş cinsellikleri-

nin ortaya çıkmasından çok korkarlar. Homoseksüel olduğu meydana çıkan din damı asla hoş görülmez ve hemen kara listeye alınır.'

Yazar Marco Politi, kitabını yayınlatmak için verdiği uğraşı da şöyle anlatıyor:

'Kitabımı yayınlatmaya karar verdikten sonra, yayınevleri ile görüşmeye başladım. Ancak hiçbiri, kitabımı basmaya cesaret edemiyordu. Doğrusu, Vatikan'ın yanı başında böyle bir kitabı yayınlatmak hiç de kolay değildi. Ancak sonunda başardım.'

Homoseksüel Papazlar

Mart 1996 tarihli gazeteler, "homoseksüel papazlar" ile ilgili haberlerden geçilmiyorlardı. Gazete haberlerine göre, Rum Ortodoks Kilisesi eşcinsel keşiş skandalı ile çalkalanıyordu. Kiliselerdeki eşcinsel din görevlilerinin yüzde 10'u aşan bir orana ulaşması üzerine Kıbrıs Rum Ortodoks Kilisesi Baf Metropoliti Hristomos, konu hakkında bir rapor hazırladı. Raporunda Kiliselerdeki eşcinsel münasebetlerin patlama gösterdiğini vurgulayan Hıristomotos, "Çok yakın bir zamanda eşcinsel keşişler eşcinsel olmayanlardan daha fazla bir sayıya ulaşacak" uyarısında bulundu.

"Kiliselerdeki eşcinsel ilişkileri araştıran Kıbrıs- Baf metropoliti, raporunda yüzde on dolayında eşcinsel tespit ettiğini belirtiyordu. Kilisenin yargı mercii durumundaki "Sen Sinod Meclisi" ne sunulan raporun tavsiye bölümünde de "Bu keşişler Kiliseden uzaklaştırılsın" ibareleri yer aldı.

Türk Ortodoks Patriği Selçuk Erenerol konuyla ilgili ol-

dukça ilginç değerlendirmelerde bulunuyordu. Rum Kiliseleri'ndeki eşcinsellik olaylarının bu kadar büyük boyutlara ulaşmasının din adamlarının önüne çıkarılan saçma bir evlilik yasağından kaynaklandığını söyleyen Erenerol açıklamalarına şöyle devam ediyordu:

"1921'de düzenlenen Dünya Patrikler Toplantısı'nda tarihi belgelerin ışığında din adamlarının da evlenmesinin gerekli olduğu hükmüne varıldı. Buna rağmen bu uygulamayı sürdürüyorlar. Astronomik ücretler alan genç adamlar kumar ve içkiyle içiçe yaşayınca eşcinsellik patlaması kaçınılmaz oluyor"

Bundan önceki Kadıköy Metropoliti'nin eşcinsel olmasına rağmen Patrik yapılmak istendiğini, ancak Türk hükümetinin bu girişime engel olduğunu belirten Erenerol, *"Maalesef bazı yanlış uygulamalar yüzünden böyle şeyler oluyor"* şeklinde açıklamalarını sürdürüyordu.

Papaz Mafya Babası Çıktı

29 Kasım 2000 tarihli Akşam gazetesi mafya babası Papazı haber yapıyordu:

"İtalya'nın Napoli kentinde 1820'li yıllarda kurulan ve ülkede o zamandan beri terör estiren Camorra çetesinin önde gelen bir elemanı, ülkenin orta kesimindeki Monteforte Irpino kentinde papaz cüppesi ile yakalandı.

Kendisini papaz olarak tanıtıp bir yılı aşkın bir zamandır küçük bir kasabada saklandığı ortaya çıkan Salvatore Guiliano, 1999 yılından beri çeşitli suçlardan aranıyordu.

Neredeyse siyasi bir kimlik kazanmış olan Camorra,

ülkede işadamları ve politikacıların korkulu rüyası haline gelmişti. Din adamı kimliğine bürünerek Napoli'nin doğusundaki küçük bir köyde saklanmayı başaran ve köy halkının "Baba Ciro" olarak tanıdığı Giuliano'nun hakkında kesinleşmiş hapis cezaları bulunuyor. ***İtalyan jandarmasının yakaladığı azılı çete liderinin üzerinden bir de İncil çıktı.****"*

Kilisede Skandal

Yine aynı tarihli Akşam gazetesi "Kilisede Skandal" başlığı ile İngiltere'de bir papazın cinsiyet değiştirdiğini okuyucularına duyuruyordu:

"İngiltere'nin Swindon kentinde yaşayan bir papaz, ameliyatla cinsiyet değiştirip kadın olduktan sonra Kiliseye döndü. Peter Stone adlı 46 yaşındaki Papaz, Anglikan Kilisesi'nde cinsiyet değiştirdikten sonra görevinde kalmayı başarabilen ilk din görevlisi oldu.

Ameliyattan sonra "Carol" adını alan eski papaz Stone'un yeni görevinin ne olduğu açıklanmadı. Carol, "küçükken uykuya dalmadan evvel hep Tanrıya dua eder, bir kadın olarak uyanmak için yalvarırdım" dedi."

Sapık Papaz

12 Ekim 2000 tarihli Hürriyet gazetesinde 22 çocuğa cinsel tacizde bulunan Maurice Grammond adlı papazın marifetlerini anlatıyordu. Haberde; Aileleri tarafından dinlerini öğrenip yetişmeleri için Kiliseye gönderilen çocukların uğradığı taciz ve sonuçları yer alıyor, Papaz tarafından tacize uğrayan çocuklara Kilisenin 44 milyon dolara yakın bir bedel

ödeyeceği belirtiliyordu. Papazın yaptığı tecavüzleri bir nevi perdelemek, hafifletmek amacıyla onun "Alzheimer" yani unutkanlık hastası olduğu Kilise tarafından özür de dilenmek suretiyle açıklanıyordu.

"Sapık papazın faturası Kiliseye

ABD'de Katolik bir rahip, görevde olduğu yıllarda 22 çocuğu taciz etti. Açılan davada Kilise mağdurlardan özür diledi ve milyonlarca dolar tazminat ödemeyi kabul etti.

Şu anda 80 yaşında olan ve Alzheimer hastası olduğu bildirilen sapık papaz Maurice Grammond, Portland'daki Katolik Kilisesinde 1950-1974 yıllarında görev yaparken, 22 çocuğu cinsel yönden taciz etti. Şimdi her biri yetişkin erkek olan 22 kişi, Kiliseye 44 milyon dolarlık tazminat davası açtı. Tacizin yıllar sonra su yüzüne çıkmasına yol açan dava, Kilisenin bedel ödemeyi kabul etmesiyle sonuçlandı. Kilisenin ödeyeceği miktarın 44 milyon doların altında olduğu sanılıyor.

22 erkeğin avukatı 'Bu anlaşmayla rahip Grammond'un neden olduğu korku, suskunluk ve utanç sona ermiştir' dedi. Anne babaların yetişmeleri için Kiliseye gönderdiği çocuklara cinsel tacizde bulunarak görevini suistimal eden Grammond ise yargılanamayacak. Alzheimer hastası olan ve bilincinin yerinde olmadığı belirtilen papaz aleyhine dava açılamıyor."

Hıristiyanlığın sapık öğretileriyle yetişen papazların gerçekleştirdikleri tecavüzleri önlemek için fikir geliştirecek acil görev gücü oluşturulurken, Portland Başpiskoposu'nun özür metninin tüm Kiliselere gönderildiğine ilişkin, haber şöyle devam ediyordu.

"Katolik Kilisesi ödeyeceği yüklü meblağın yanı sıra Kiliselerdeki taciz olaylarını önlemek için fikir geliştirecek acil görev gücü oluşturacak. Ayrıca Portland Başpiskoposluğu'nun hazırladığı özür metni bütün Kiliselerde ibret için okutulacak."

Sizi Koca Koca İlan Ettim

Tanıdık bir sahnedir... Gelin babasının kolunda Kiliseye girer, ağır adımlarla rahibe doğru yürür. Bir dizi seremoniden sonra rahip 'kararını' açıklar: 'Sizi karı-koca ilan ediyorum' Ancak bir çok Hıristiyan ülkesinde olduğu gibi, Kanada'da artık alternatif sahneler de yaşanıyor; rahipler 'karı-karı' ya da 'koca-koca' ilan ediyor! Çünkü eşcinseller ve lezbiyenler artık Kilise'de Rahip huzurunda evleniyor.

Kilisenin bu şekildeki sapık evlilikleri onaylamasının ardında, kutsal kitaplarındaki **"ahlaksızlıkların"** abideleştirilmesinin yattığı ortaya çıkıyordu. 16 Ocak 2001 tarihli Milliyet gazetesinde, biri eşcinsel, diğeri lezbiyen iki çiftin nikahlarına yer veriliyordu:

"Pazar günü Toronto'nun büyük Kiliselerinden biri, eşcinsel iki çiftin evlenme törenine sahne oldu. Çiftlerden Kevuin Bourassa ile Joe Varnell, rahibin evliliklerine onay vermesinden sonra öpüşerek birbirlerini kutladılar. Papazın, nikahlarını kıydığı Anne Vautour ile Elaine Vautouri ise bir lezbiyen çiftti. Onlar da yüzük taktılar. İki aykırı nikah töreninden sonra rahip her iki çifte de, Kanada'da ilk kez yaşanan bu tür evlenmelerin belgesi olan 'evlenme cüzdanları'nı verdi."

16 Ocak tarihli gazetelerde sapık nikahı kıyan papazın eş cinsel ve lezbiyen çiftlerle beraber **"pişmiş kelle"** gibi sırıtan fotoğrafları yer alıyordu.

Tanrıya İnanıyor Ama Rahiplere Asla

27 Kasım 1999 tarihli Hürriyet gazetesinde bir zamanların Seks filmlerinin baş yıldızı Brigitte Bardot'un, Hıristiyan din adamlarını **"sahtekar"** olarak nitelediğini açıklaması yer alıyordu:

"Hayvan haklarının bugün yaşayan en büyük militanlarından olan biri olan Fransız sinemasının büyük yıldızı Brigitte Bardot, evinde 10'a yakın köpek, 40 kedi, 2 at, 1 domuz, sayısız tavuk ve civciv besliyor. Ama 1950 ve 60'lı yıllarda güzelliği ile nefesleri kesen Brigitte Bardot, yıllarca dindarlığını herkesten saklamış. Saint Tropez'deki evinin bahçesinde küçük bir Kilise yaptıran Brigitte Bardot, burada ibadetini kendi kendine yapıyor.

Din adamlarının sahtekar olduğunu söyleyen Brigitte Bardot, 'her gün minik Kiliseme gidiyorum. Meryem Ana'nın karşısında dua ediyorum, düşünüyorum. Kimi zaman kendi kendime konuşuyorum. Din adamlarına, rahiplere vs. ihtiyacım yok. Dinim ben ve Tanrıdan ibaret..."

Faksla Günah Çıkarma

Kutsal Kitap bağlıları, Hıristiyan din adamlarının sapıklıklarından korkarak Kiliselerden köşe bucak kaçıyorlardı. Hıristiyanlar kutsal kitaplarındaki atalarının akıl almaz ahlak-

sızlıklarına da bakarak, ***"biz ne yaparsak yapalım bunların yanında melek gibi kalırız"*** diye düşünen din adamlarından ve onların ibadethanelerinden fersah fersah ötelere kaçıyorlardı. Kilise ise günah çıkarma ve benzeri faaliyetleri sonucunda elde ettiği gelirlerden olmamak için yeni bir kazanç yolu daha geliştiriyordu: **Faksla günah çıkarma!..**

İngiltere'nin önde gelen gazetelerinden "The Observer" gazetesinden aktaran Sabah gazetesinin 25 Ocak 1993 tarihli sayısında yer alan faksla günah çıkarma ile ilgili haberde bir gurup papazın da bu durumu soytarılık olarak gördüğü anlatılıyordu:

"İngiltere'nin saygın gazetelerinden The Observer, yakında Katoliklerin günah çıkarmak için faks makinelerinden yararlanabileceklerini açıkladı. Gazete, bu yöntemin mayıs ayında İtalya'nın Vincenza kentinde yapılacak dini gereçler fuarında dünyaya tanıtılacağını kaydetti.

Haberde, 'Kiliseye gidecek zamanı olmayan Katolikler, Kiliselere faks mesajları göndererek günah çıkartabilecek" denildi. Bir gurup papaz ise gelişmeyi, "soytarılık" olarak değerlendirdi. Faksın dinde kullanılmasını İsraillilerin başlattığını belirten gazete, "Kudüs'te ağlama duvarının önüne geçen hafta bir faks yerleştirildi. Yahudiler, bu faksla Tanrı'ya dua ediyor" diye yazdı."

Papaz

Söz Hıristiyan din adamlarında açılmışken bir de papaz fıkrası anlatalım:

"Papaz, ölmek üzere olan adamın üzerine eğilerek fısıldamış: ölmeden önce şeytanı ve onun kötülüklerini lanetle...

Ses yok... Papaz isteğini tekrarlamış...

Yine ses yok...

Papaz kızmış:

– Neden şeytanı ve kötülüklerini lanetlemiyorsun, bre gafil?

Adam adeta inlemiş:

– Nereye gideceğim belli olmadan kimse hakkında konuşmak istemiyorum."

Türk Kanı İçme Yemini

Sözde mukaddes kitabın **İşaya;** 13. Bab da yer alan ***"...Ele geçen her adamın gövdesi delik deşik edilecek; ve tutulan her adam kılıçla düşecek. Yavruları da gözleri önünde yere çalınacak; evleri çapul edilecek, ve karıları kirletilecek..."***

15-17'inci Ayetleri okuyup okuyup her fırsatta kuduran bazı Hıristiyan din adamları, Kilise mensuplarını kendi dinlerinden olmayan insanların ve özellikle Türkler'in kanını içmeye çağırıyordu. Tarihin her döneminde yaşanagelen bu Hıristiyan barbarlığı 1996 yılının ağustos ayında bir kere daha depreşiyordu. Kıbrıs'ta Rum gençlerini kışkırtan Rum Kilisesi Başpiskoposu Hrisostomos, acemi askerlerine Türk kanı içme yemini yaptırıyordu. Bu olaylar sonucunda bilindiği gibi Kıbrıs'ta Türk bayrağı indirmek isteyen bir Rum öldürülüyordu. Hürriyet gazetesi 19 Ağustos 1996 tarihinde şu bilgileri veriyordu.

"Kıbrıs'ta, Rum yönetimi ve Kilisenin kışkırttığı fanatik Rumların neden olduğu sınır çatışmalarının ardından gergin havanın yumuşaması beklenirken, Yunan başbakanı Kostas

Simitis'in önceki gün Rum kesimine yaptığı ziyaretten güç alan Rumlar; "kana kan" diye intikam yeminleri etmeye başladı. Yaptığı çağrılarla fanatik eylemcileri kışkırtan ***Rum Kilisesi Başpiskoposu Hrisostomos*** *ise, kayıplar verilse bile, sınır delme ve benzeri eylemlere devam edilmesi gerektiğini söyleyerek provokasyonlarını sürdürdü.*

Simerini gazetesinin haberine göre, Limasol'ün Binatlı bölgesindeki Rum milli muhafız ordusunun acemi er eğitim merkezinde düzenlenen yemin töreninde, "Türkler'den intikam alma" çığlıkları atıldı. Birliğe yeni katılan askerlerin yemin töreninde, askerler hep bir ağızdan "Türk kanı içeceğiz. Türklere ölüm" diye yemin ettiler."

Kışkırtmaları parasal olarak ta destekleyen Rum Kilisesi Başpiskoposu Hrisostomos, kutsal kitaplarından aldığı ilhamla Makarios gibi din adamlarının yolundan gidiyor, Yunan Etnos gazetesine demeçler vererek, Rum gençlerini kışkırtmaya devam ediyordu.

Hıristiyan din adamı Başpiskopos Hrisostomos, 15 Eylül 1996 günü Yunan Star televizyonuna verdiği demeçte de şunları söylüyordu:

"Türklere karşı çok yönlü bir mücadelenin artık zamanı gelmiştir. Dökülecek kan, verilecek kurbanların sayısı önemli değildir."

Hrisostomotos herhangi bir Hıristiyan din adamı gibi davranarak şeytan ayetleri ile dolu dinlerinin emrettiklerini uyguluyor, aslında Hıristiyanlığın hiçbir zaman ve hiçbir dönemde sevgi dini değil, kan, kin, nefret ve ahlaksızlık abidesi olduğunu bir kere daha kanıtlıyordu. İnsanları Hıristiyan-

laştırmak için her yolu mubah gören din adamlarına Hrisostomos ta katılıyor, Kıbrıslı Türklerin, vergi ödememek için Osmanlı döneminde Müslüman olan Ortodoks Hıristiyanlar olduklarını savunuyor ve şöyle devam ediyordu:

"Türk işgalcileri ve göçmenleri adamızdan atarsak, zorla Müslümanlaştırılan bu insanlar tekrar Hıristiyanlığa döneceklerdir."

Benim, Türk kanı içme yemini ettiren bu papazı kınadığım için 312 maddeden yargılanmam isteniyor, bu konuda Türkiye'deki bazı Hıristiyanların avukatı CHP Malatya milletvekili adayı Aydın Erdoğan tarafından savcılıklara şikayet ediliyordum.

Fener Rum Ortodoks Patrikhanesi

Batı ülkelerini Osmanlılara karşı kışkırtan Patrik Gregorlos'un Fener Rum Ortodoks Patrikhanesinde asıldığı kapı. "Kin Kapısı" adıyla biliniyordu. Bu kapı, Rumların *"Burada bir Türk büyüğünü asmadıkça açmayacağız"* şeklinde ettikleri yemin sebebiyle hâlâ kapalı tutuluyor.

Fetullah Gülen'in her ortamda el ele, göz göze, diz dize poz verdiği Fener Rum Patriği Bartholomeos'un Kilisesindeki kapıda yer alan bu yazı Türk basın organlarında defalarca yazılmasına, bu gerçeğin ansiklopedilerde geçmesine rağmen "Hoşgörü" maskesi altında Fener Rum Patrikhanesi'nin faaliyetlerine meşruluk kazandırılıyordu. Yeni Rehber Ansiklobedisi'nde yer alan Fener Rum Patrikhanesi ile ilgili bilgilere bir göz atalım:

"Ortodoks Kilisesinin Başpiskoposluğu, İstanbul'da Ortodoks Fener semtindeki Aya Yorgi Kilisesinde bulunduğu için Türkiye'de Fener Rum Patrikhanesi adıyla anılmaktadır.

Birinci Constantinus'un (306-337) Roma İmparatorluğunun başkentini Roma'dan Bizans'a taşıması ve şehre Konstantinopolis (İstanbul) adını vermesiyle buradaki Kilise başpiskoposluk mevkiine yükseldi. Böylece Bizans'ın daha önce bağlı bulunduğu Herakleia Perinthos Metropolitliği de Konstantinepolis'in yetki alanına girdi. Altıncı asırda piskoposun resmi ünvanı "Yeni Roma (Konstantinepolis) Başpiskoposu" ve "Ekumenik Patrik" idi. Hıristiyanlık Doğu Avrupa'nın büyük bölümüne (Bulgaristan, Sırbistan, Romanya, Rusya) Konstantinapolis'ten yayıldı. Bilhassa Osmanlıların akınlarına hedef olmaya başladıktan sonra zaman zaman bazı Bizans İmparatorlarının Doğu ve Batı Kiliselerini birleştirme teşebbüslerine Patriklik şiddetle karşı çıktı. Fatih Sultan Mehmed Han İstanbul'un fethini gerçekleştirdiği sırada, son Patrik İkinci Athanasios, iki Kilisenin birleşmesine karşı çıktığı için görevi bırakmış ve yerine tayin yapılmamıştı.

Fatih Sultan Mehmed, İstanbul'u aldıktan ve Ayasofya'yı da camiye çevirdikten sonra Ortodoksların dini hayatta serbest olduklarını, bir Patrik seçerek Patrikhânenin faaliyete geçirilmesini bir fermanla bildirdi. Fermanda Patrikhâneye çok geniş haklar tanınıyordu. Fâtih'in hiçbir mecburiyeti yokken onlara bir takım dînî imtiyazlar tanımaktaki gâyesinin; doğu ve Batı Kiliselerini birbirinden ayırmak olduğu bilinmektedir. Esasen, ikiye bölünmüş bir Hıristiyanlığı bu siyasetiyle devam ettirmek istedi tezi akla ve mantığa uygun geldiği için kabul edilmektedir. Halbuki İslamiyetin müdafii olarak hare-

ket eden Hazreti Peygamberin müjdesine mazhar olan Fatih Sultan Mehmed'in burada insana insan olma bakımından verdiği değer ortaya çıkmaktadır. O tarihe gelinceye kadar hiçbir hükümdara nasip olmayan ve bugün için dahi uygulanması mümkün görülmeyen bu büyük toleransı ile Fatih, insanlığın en yüksek mertebesine erişmiş harikulade bir şahsiyettir.

Patrik makamı, 1453-56 yılları arasında bugünkü Fatih Camiinin bulunduğu yerdeki havariyyün Kilisesinde, 1456-1587'de ise Manastır lisesinde kaldı. Buranın Fetiye adıyla camiye çevrilmesinden sonra Fener'de Panakgia Kilisesine (1587), buradan Balat'taki Hagios Dimitrios Kilisesine (1597) ve son olarak da günümüzdeki Patrikhanenin bulunduğu Aya Yorgi Kilisesine taşındı.(1601)

On yedinci yüzyıldan itibaren bazı Patriklerin siyasetle uğraştıkları ve merkezi otoriteyi sarsıcı hareketlerde bulunmaları üzerine Patrikhanenin haklarına kısıtlama getirildi. Devlete karşı tutum ve davranışları sebebiyle Patrik Porthenios III ve Patrik Gregorios II asıldılar. 1821'de ise, Yunanistan'ın bağımsızlığı için ayaklanan Rum çetelerine para ve silah yardımında bulunan ve Mora ayaklanmasını açıktan açığa kışkırtan Patrik Gregorios, İkinci Mahmud Han'ın emriyle Patrikhanenin orta kapısında idam edildiler. Patriğin göğsüne asılan yaftada kendilerine bahşedilen imtiyazlar belirtildikten sonra; "Allah tarafından meeyyed ve bekası, Ayat-ı semaviyye ile sabit bulunan din ve devlet" aleyhinde işlediği hıyanetler sayıldıktan sonra, başkalarına da ibret olsun diye idam edildiği ifade ediliyordu. Bu tarihten itibaren Patrikhanenin ana giriş kapısı devamlı kapalı tutuldu. Rumlar hala bu

kapıyı intikam hissi ile kapalı tutmakta ve burada bir Türk büyüğü asılmadıkça açmayacaklarını ifade etmektedirler.

1839'da Yunanistan'ın bağımsızlığını kazanmasından sonra Patrikhane her geçen gün Yunan hükümeti ile işbirliğini artırdı. Osmanlı topraklarında yaşayan Rumları padişaha ve idareye karşı devamlı kışkırtmaya çalıştı. Padişah aleyhinde çalışan gizli cemiyetleri destekledi. Birinci Dünya Savaşından sonra (1918) Türk topraklarının bir bölümünü Yunanistan'a bağlamak ve Bizansı yeniden diriltmek gayesiyle harekete geçti. Bu amaçla Rum Matbuat Cemiyeti, Rum İttihadı Milli Cemiyeti, Etniki Eterya, Rum İzcilik Teşkilatı, Rum Küçük Asya Cemiyeti ve Rum Trakya Cemiyeti gibi kuruluşları maddi bakımdan destekledi.

1920'de İstanbul'un işgali üzerine Patrikhaneye bizansın çift başlı Kartal armasını taşıyan bayrağı çekildi.

Ayrıca Ayasofya'yı da ele ele geçirip kubbesine çan ve kapısına Bizans bayrağı asmak isteyen Patrikhane Sultan Vahdettin'in özel muhafız birliğini buraya yerleştirmesi üzerine bu arzusuna kavuşamadı.

Kurtuluş savaşının kazanılmasından sonra Patrik Daretos ve Patrikhanenin önde gelen din adamları Yunanistan'a kaçtılar.

Türk milletini, zor gününde kendisini arkadan hançerleyen Patrikhanenin artık ülke sınırları dışarısına çıkartılmasını istiyordu. Nitekim Lozan görüşmeleri sırasında Türk murahhas heyeti Patrikhanenin artık İstanbul'da kalamayacağını kesin bir dille ifade etmiştir. Buna rağmen İngiliz diplomatı Lord Gürzon'un İnönü ve Rıza Nur'la görüşmesinden sonra Patrikhanenin Türk topraklarında kalmasına izin verildi.

Bu müdahaleye göre Patrikler T.C uyruklu olarak ve Sen Si not meclisince seçileceklerdi.

1987'de Patrikhane'ye bağlı 4. Metropolitlik, Kadiköy, Adalar, Terkos, Bozcaada ve Gökçeada, 61 Rum Ortodoks Kilisesi, 11 Rum manastırı faaliyet halindeydi."

Fener Rum Patrikhanesi Neyin Peşinde

"Yeni Hayat" dergisinin Ekim1997 tarihli sayısında, Türk Ortodoks Patrikhanesinde yapılan basın toplantısında dağıtılan basın bildirisinin tam metni yayınlanıyor, bildiride şu bilgiler yer alıyordu:

"Fener Rum Patrikhanesi, Türkiye Cumhuriyetinin kuruluş ilkelerini, Devrim yasalarını ve Lozan Antlaşmasının hükümlerini her gün göz göre çiğnenmektedir. Bunu bir alışkanlık haline getirmiştir. Bütün bu yasa tanımaz tavır ve davranışların ve bunları bir alışkanlığa dönüştürmenin gerisinde yatan nedir? Görülen odur ki, Fener Rum Patrikhanesi bir takım emrivakiler yaratarak, Türk yasalarıyla çerçevesi çizilmiş olan konumunun tamamen dışına çıkmak, kendi kendisine biçtiği "yeni rolleri ve yeni bir statüyü" Türk ve dünya kamuoyuna kabul ettirmek peşindedir.

Lozan antlaşmasında adı bile anılmayan ve yalnızca İstanbul'daki Rum cemaatinin dini işleriyle görevli olan Fener Rum Patrikhanesi ile onun, Türkiye devletinin sıradan bir vatandaşı olan Patriği Barthalemeos, ısrarla "ekümenik" ünvanını kullanarak, Vatikan benzeri bir din devleti kurmak hülyası ardında olduklarını açıkça ortaya koymuşlardır.

Şimdi soruyoruz: Bu irtica değil de nedir? "Türkiye bir

din devleti olmayacaktır" diye her vesileyle bu konudaki hassasiyetlerini gösterenlere sesleniyoruz: "Türkiye'de bir din devleti oluşturmak" istediği apaçık olan Fener Rum Patrikhanesine niçin dur denilmemektedir? Dinin siyasete alet edilmesinden her fırsatta yakınanlar, Fener Patrikhanesinin dini hem içerde hem dışarıda ve üstelik de Türkiye'nin zararına olduğu açıkça belli bir biçimde istismar etmesine niçin seyirci kalmaktadırlar?

Fener Rum-Ortodoks Patriği Barthalemeos kendisini "ekümenik"(evrensel) Patrik ilan ederek görev ve yetkilerini aşmış, İstanbul'dan Kostantinopolis diye söz etmek suretiyle de Bizans'ı yeniden kuracaklarını (ihya edeceklerini) ilan etmiştir. Geçen yıl Deniz Temiz Derneği'nin faaliyeti bahanesiyle halen Yunanistan'ın egemenliğinde bulunan bir adada Bizans bayrakları altındaki toplantıyı tertip eden de aynı Patriktir. Bununla da yetinmeyen Patrik efendi, aynı toplantıyı bu yıl da özellikle Trabzon'da tertip etmeğe kalkışmıştır. Bundan maksat, Bizans'tan sonra bu defa da Pontus'un ihyasıdır.

Güya Karadenizi kurtarma maskesine büründürülmüş olan bu toplantının niçin Karadeniz bölgesindeki bir başka ilde değil de, Trabzon'da yapılmak istendiği üzerinde iyi düşünülmelidir. Toplantının yapıldığı Yunan gemisinin Venizelos adını taşıması da, bu gemide Pontus halk oyunları(!) sergilemek üzere bir folklor ekibine gösteri yaptırılmak istenmesi de, çevre ve deniz kirliliği ile hiçbir ilgisi bulunmayan papazların ve Bizansofil tarihçilerin aynı gemide bulunması da, bütün bunların hiç biri evet hiç biri de tesadüfi değildir.

Acaba PKK'nın Karadeniz bölgesine sızma girişimleri,

Patrik Barthalemeos'un Trabzon seferinin ve Karadeniz'de Türk olmadığı yönünde, bazı basın ve yayın organların da çıkan propaganda yazılarının aynı döneme denk düşmesi de mi bir rastlantıdır?

Şimdi soruyoruz: Bütün bunlar bölücülük değil de nedir? PKK'nın yaptığı ile Rum Ortodoks patriğinin yaptığı arasında bir fark var mıdır?

Fener Rum Patrikhanesinin Heybeliada'da Ruhban okulunu açmak istemesi irticai bir faaliyet değil midir?

Sekiz yıllık temel eğitim yasası ile irticaın önü alınmaya, devletin ve milletin birliği korunmaya çalışılırken, Heybeliada'da ruhban okulunun açılmasına izin verilmesi laikliğin ihlali değil de nedir?

PKK'ya ve irticai faaliyet içindeki İslamcı örgütlere karşı alınan tedbirler niçin Rum Ortodoks Patrikhanesine karşı alınmıyor?

Üzücü olan husus, Hiçbir tedbir alınmadığı gibi, bazı devlet ve siyaset adamlarımız ile ünlü iş adamlarımızın da Fener Rum Ortodoks Patriğinin bölücü ve irticai faaliyetlerine alet olmalarıdır.

Bu ünlü iş adamlarımız her fırsatta Patriğin ellerinden öperken basına poz vermeyi de ihmal etmiyor, Koç'luklarını sürekli olarak sergiliyorlardı.

Bu arada düşündürücü olan bir diğer yön de, İslamcı bir cemaat liderinin hoşgörü ve uzlaşma adı altında Rum patriği ile el ele kol kola birlikte hareket ediyor olmasıdır. Bu kişini İslamcı çevrelere bile göstermediği hoşgörüyü Fener Rum Patriğine göstermesi daha da düşündürücü değil midir?

Amerika Birleşik Devletlerinin, ekümenik ve Konstantinopolis Patriği sıfatı ile resmen davet ettiği Patrik Barthalemeos'u, 19 Ekim'de yapacağı bu Amerika ziyareti sırasında karşılayacaklar arasında halen orada bulunan ve bir takım Hıristiyan cemaat liderleri ile görüşmeler yapan, kendisini İslam dünyasının halifesi zanneden ve bu sebeple olacak ki "Hocaefendi" diye bir unvan kullanan bu cemaat liderinin de bulunacak olması hayret ve ibret vericidir. Patrik efendi ile bu Hocaefendinin birbirlerine ve "projelerine" açık destek vermekte oldukları kuşkusuzdur. Her ikisi de birbirleri için manivela (kaldıraç) işlevi görmektedirler. Ancak görülmüyor mu ki, Patrik kendisini ekümenik ilan ederse, birileri de kendisini halife ilan eder. Bu işbirliğinin anlaşılan özeti de işte budur.

Üzerinde önemle durulması gereken ikinci bir husus, Patrik Barthalemeos'un kılık-kıyafetle ilgili devrim yasalarını çiğnemeyi de bir alışkanlık haline getirmiş olmasıdır. Öyle ki, Patrik efendi yalnızca Patrik sıfatı sebebiyle kendisine tanınan bu hak ve imtiyazı, maiyetindeki bütün papazlara teşmil etmiş; Trabzon'daki malum ziyaretinde de yine aynı tavrı sergilemekten kaçınmamıştır. Şu halde Aczimendi Şeyhi ile Patrik Efendinin yaptıkları ve yapmak istedikleri şey birbirinden hiç de farklı değildir. Herkesin inandığı gibi yaşaması safsatasını düstur haline getirmek! Cumhuriyeti ve devrim yasalarını tanımamak, aşındırmak, yok saymak ve adım adım bu hedefe yürümek sonunda da Türk Cumhuriyetini temelinden yok etmek!

O tarihlerde Başbakan yardımcımız, şimdiki Başbakanımız Bülent Ecevit geçtiğimiz günlerde, Rusya'nın Rus-Or-

todoks Kilisesini de kullanarak Türkiye'yi bir Ortodoks çemberine almak istediğini beyan etmişlerdi. İşte Patrik Barthalemeos'un güya Karadenizi kurtarmak maskesiyle başında bulunduğu son girişimin maksadı da bundan başka bir şey değildir. Yunan megalo iddiasına ve Rusya'nın Türkiye'yi çemberleme politikasına hizmettir. Patrik efendinin bu gezi sırasındaki temasları ve görüştükleri kimselerin sıfatları ve hususiyetleri maksadın ne olduğunu yeterince ortaya koymaktadır. Patrik efendinin de, başlarında olduğu yüzlerce din adamı kisvesine bürünmüş kara cübbelinin de gerçek niyetleri Karadeniz'i temizlemek değil, yalnızca adı Kara olan bu denizi kendileri ve niyetleri gibi karartmak ve kirletmektir. Çünkü niyetleri kirlidir. Karadenizi bir din denizi, kin denizi, Türklüğe kin denizi haline dönüştürmektir. Eğer bir temizlik amacı varsa da bunun Karadeniz'den Türkleri temizlemek olduğundan kuşku yoktur. Önce Bizans, arkasından Pontus emellerinin böylesine açıkça, göstere göstere ortaya konulmasının başka bir anlamı olabilir mi?

1920'de Sevr anlaşması ile parçalanmak istenen Türk vatanında bir Pontus devleti yaratmak isteyenler ile bugün onların izinden giderek Pontusçuluk oynayanların farkı nedir? Fakat sonuncuların da, öncekiler gibi hüsrana uğrayacakları muhakkaktır; yani akıbetleri de farklı, olmayacaktır.

1919 yılında Trabzon-Muhafazai Hukuk ve Erzurum Müdafai Hukuk Cemiyetlerinin yazışmaları sonucu toplanması kararlaştırılan Erzurum Kogresinin zamanın ABD Başkanı Wilson'a gönderdiği muhtırada denildiği gibi; "Mevcudiyetleri tarihe karışmış bir takım ölü milletlerin ihya, Türklüğün ise imha edilmesine yönelik kararlara boyun eğmeyece-

ğini" ilan ederek bunu ispat eden Türk Milleti, bugün sergilenen aynı mahiyetteki oyunları da elbette bozacak güçtedir.

Nitekim, Patrik ve yandaşlarının sessiz sedasız yapmak istediklerinin farkına varan Trabzonlular birçok parti dernek ve kuruluşun öncülüğünde Pontusçulara unutamayacakları bir ders vermişlerdir. Kendilerine tebriklerimizi ve teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Türk Ortodoks Patrikhanesi olarak belirtmek isteriz ki, bizim siyasetle bir işimiz yoktur. Ancak, biz Türk Milletinin içindeyiz ve onun ayrılmaz bir parçasıyız. Günlük siyasetin dışında ve üstünde kalmakla birlikte, milletimize yönelen bütün tehlikeler karşısında milletin ortak vicdanıyla aynı sesi ve tepkiyi vereceğimiz ve bunu açıkça göstermekten çekinmeyeceğimiz de bilinmelidir.

Yine belirtmek isteriz ki, biz Mustafa Kemal önderliğindeki ulusal bağımsızlık savaşına her şeyiyle katılan Patrikhanemizin kurucusu Papa Eftim'in yolundayız. Onun 1919'da Mustafa Kemal'in yanında yer alarak yaptığını, biz bugün bu uyarılarda bulunarak yapmağa çalışıyoruz.

Atatürk'ün büyük nutkunda, Türk milletinin asli varlığına düşman olan teşekküllerden biri ve hatta birincisi olarak gösterdiği Fener Rum Patrikhanesinin o dönemde Hıristiyanları ayaklandırmak ve Pontus çeteleri kurup onlara destek vermek yönündeki kötü mirasını ve geleneğini bugün aynen benimsemekte sakınca görmeyen Patrik ve maiyeti ile yandaşları da bilmelidir ki, dün nasıl papa Eftim'i karşılarında buldularsa, bugünde yine bizi ve topyekün bir Türk Milletini karşılarında bulacaklardır. Bundan zerrece kuşkuları olmasın!

Devletimizin yetkililerine ve Türk ulusuna sesleniyoruz. Barış hoşgörü, uzlaşma, çevrecilik maskeleri altında, bölücü ve irticai faaliyetlerde bulunan Fener Rum Ortodoks Patrikhanesinin oyunlarına gelmeyiniz."

Kuş Kuşluğunu Bilmelidir

Emekli Tankçı Albay **Hüseyin Mümtaz**, **"Yeni Hayat"** dergisinde Fener Rum Patrikhanesi hakkında kaleme aldığı makalesinde şunları anlatıyordu:

"Kuş kuşluğunu pekala, bilmektedir de, bu olguyu yani kuşun kuşluğunu bizim deve'lerin fark ettiğinden şüpheliyim...

Mayıs ayı bu yıl da, her yıl olduğu gibi yoğun ***Yunanlılık faaliyetlerine sahne oldu...*** *17 Mayıs günü, yani 19 Mayıs'tan tesadüfen iki gün önce ABD Dışişleri Bakanı Albright Kuzey Amerika Ortodoks Kilisesi Başpiskoposu Dimitrios onuruna verdiği yemekte şöyle demiş:*

"Heybeliada Ruhban Okulu'nun kapalı kalmaya devam etmesinin Patriklik üzerindeki etkilerini anlıyoruz. Bu yüzdendir ki, inancınızla ilgili ihtiyaçlarınızın karşılanması ve saygın bir geleneğin sürmesi için Türkiye yi sürekli olarak bu ruhban okulunu yeniden açması konusunda teşvik ediyoruz".

1. *Kuzey Amerika Ortodoks Kilisesi'nin Heybe*
2. *Cümle arasında gizlenen teşvik, ısrar olarak mı algılanmalıdır?li ile ne ilgisi vardır?*
3. *Amerika'nın, Türkiye nin küçük bir adasındaki bir okul ile ne ilgisi vardır?*

Herhalde bu mutlaka öyle algılanmalıdır ama bildiğimiz kadarıyla YÖK zaten bu yıl İstanbul Üniversitesi'ne bağlı olarak, adı geçen okulun "Türk Üniversite Sistemi" bütünlüğü içinde öğretime başlaması için taraflara tebligat yapılmıştır...

Fakat Fener, okulda öğretimin tamamen kendi kontrolunda olmasını istediği için bu tür bir eğitime başlamaya karşı çıkmaktadır ve hükümet üzerinde elindeki bütün imkanlarla baskı kurmaya çalışmaktadır.

Yani İstanbul'un göbeğinde bir papaz okulu açılacak, devlet oraya giremeyecek ve onlar da melanetlerini, fesatlarını eskisi gibi sürdürecekler...

Tanzimat'ta azınlıklara yine yabancıların teşviki ile verdiğimiz bu tür haklar sonucu koca imparatorluğun yıkılmasına sebep olmadık mı?

Yetmedi mi, elimizdeki son üniteler ulus devlet de mi aynı yolda yıkılsın?

Albright devam ediyor...

"Yunanistan, Avrupa'nın refah ve demokrasisini bu bölgeye yaymada önder rol oynamaktadır. Kıbrıs'ın bölünmüşlüğü kabul edilmez. Çözüm isteğimiz için AB'nin Kıbrıs ile üyelik görüşmelerini başlatmasını güçlü şekilde destekledik. Ekümenik Patrik Bartholomeos un Türk-Yunan dostluğu yönünde yaptığı açıklamaları da destekliyoruz".

Ben yukarıdaki ifadeden;

1. *Amerika'nın Yunanistan'ı bölgedeki ciddi partneri olarak gördüğünü, ona önder rol verdiğini;*
2. *Helsinki'de Türkiye'ye dayatılan 2004'e kadar, yani mevcut DSP-ANAP koalisyonunun süreci bitene kadar*

Kıbrıs ve Ege'yi çözün talimatının arkasında Amerika'nın olduğunu; (Önemli not: Koalisyon ortakları arasında MHP'nin adının geçmemiş olması bir zühul eseri değildir.)

3. *Amerika'nın Fener Patriğine; hala imzalamadığı Lozan'da bahşedilmemiş bir ekümeniklik kavramı yüklediğini anlıyorum...*

Ben anlıyorum da herkes anladı mı acaba?

O halde başlangıç olarak ipin ucunu Lozan'dan itibaren çekmeye ne dersiniz?

Lozan'da 1453'ün Yanlışı Tekrar Edilmiştir

Türk Delegasyonu Başkanı (İsmet Paşa) Patrikhane ile ilgili olarak antlaşmanın imzalanmasından 15-20 gün kadar önce şu beyanatta bulundu: ***...Patrik Efendi'nin artık İstanbul da işi yoktur. Bu bir şahıs meselesi değildir. Bir müessese meselesidir ve bu müessese arzettiğimiz esbabdan naşi behemehal değişmelidir.***

Lozan da Patrikhane konusunda tarafların sert tutumları yüzünden müzakerelerin kesilme tehlikesi baş gösterdi. Lord Gürzon ise orta bir yol bulmak amacıyla fikrini şu şekilde açıklar: ***...eğer Patrikhanenin tahrik göbeği olduğu doğru ise bu, Patrikhanenin siyasi imtiyazlarını değiştirmek ve kaldırmak için sebep olabilir. Ama Patriğin ruhani ve Kiliseye ait imtiyazlarını kaldırmaya sebep olmaz. Eğer din ve Kilise selahiyetleri yok olursa medeniyet dünyasının vicdanı kanar. Sonuç olarak Patrikhane İstanbul da dini bir kurum olarak kalsın.***

Yunanistan gelinen bu noktada Patrikhanenin mevcu-

diyetinin korkuluk halinde bile olsa İstanbul'da devamından büyük fayda mülahaza ediyordu. Venizelos'un bu konudaki son düşüncesi söyleydi: ***Türklere göre cemaatlere verilen imtiyazlar, dini bir mutlak idare olan Osmanlı İmparatorluğu nun siyasi vaziyeti icabı idi. Din ile Devlet ayrıldıktan sonra, din reislerinin de dini sıfattan başka imtiyazları kalmaz. Ruhani Reisler, cemaatinin devlet önünde resmi mümessili ve hükümet kararlarının bir vasıtası idi. Bundan böyle okuma ve hayır münasebetlerinde ve bütün cismani müesseselerde hükümet münasebetleri bu müesseselerle doğrudan doğruya olacaktır. Din adamlarının sırf din işlerine bakmaları daha iyi olacaktır.***

Şahin kitabında bu fasıla şu mütalâa, ile bitirir: ***Böylece Patrikhane'nin, Osmanlı İmparatorluğu zamanında verilen bütün imtiyazları kaldırılarak siyasi ve idari mahiyette olan işlerle uğraşmamak, sadece dini ibadetlere ait hizmetler yerine getirmek şartıyla yalnız dini konular çerçevesinde kalacağı yolundaki sözler senet kabul edilerek bir lütuf eseri olmak üzere kalması kabul edilmiştir.***

Yani Lozan'da varılan sözlü mutabakata ve yapılan centilmen antlaşmasına göre Patrikhanenin, sadece Türkiye'deki Rumların ve yine sadece dini ibadetlerinin düzenlenmesi ile meşgul olmak kaydıyla yerine bırakılmasına göz yumulmuştur.

Daha doğrusu Türk delegasyonu olayı böyle görmeyi; batılıların niyetini böyle yorumlamayı ve memlekete böyle aksettirmeyi tercih etmiştir. Çünkü asıl niyetin ne olduğu daha görüşmeler devam ederken Venizelos un yaptığı şu konuşmanın satır aralarında gizlidir.:

Patrik, IV ve V'inci yüzyıllardaki büyük gelişmelerinden

ötürü Roma Kilisesi'nin de katılmasıyla bütün Hıristiyan Kiliselerinin kararıyla Evrensel Patrikliğe (Patriarcat Oecumenique) yükseltilmiş olan İstanbul'un- başka deyimle, Yeni Roma'nın-başpiskoposudur. Dünyada hiç kimse bu iki görevi birbirinden ayıramaz.

Burada açıkça Baş delege İnönü'nün, olayı kendi duymak istediği gibi yorumlamakla Patrikhane'yi başımıza bela ettiğini; daha doğrusu Fatih'in 1454'te Gennadios II'ye verdiği imtiyazla sarılan belaya ortak olduğunu söylemek katiyen fazla bir haksızlık olarak düşünülmemelidir.

Yeri gelmişken, adı geçen ferman neden bir yangında yanmıştır acaba? Patriğe aşırı imtiyazlar veren böyle bir ferman mı yoktu, yoksa ferman vardı da bahsedilen imtiyazlar verilmiyor, tam tersine siyasi bir takım kısıtlamalar mı getiriliyordu Patrikhanenin çalışmalarını...

Özetle 2000 yılında Cumhuriyet; 1453 ve 1923'lerde yapılan değerlendirme yanlışlarının, ufuk darlığının zorluğunu yaşamaktadır.

Yapılan hatalardan hiç ders alınmadığı, batılılar ile sözlü olarak varılan mutabakatların, akdedilen centilmenlik anlaşmalarının hiçbir işe yaramadığı 1980 Askeri Yönetimi'nin başı Evren'in: Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına dönüşü ile ilgili olarak Rogers la yaptığı anlaşma ve Özal'ın Karadeniz Ekonomik İşbirliği organizasyonuna, Karadeniz'e kıyısı olmamakla beraber Yunanistan'ı ısrarla davet etmesi örneklerinden de meydana çıkmıştır.

Türk devlet adamları ya tarihten ders almamaktadırlar yahut şu veya bu saiklerin etkisi ile milli menfaatlere tamamen ters tutum ve davranışlar içinde bulunabilmektedirler...

Yahut, ***tarihi okumayı bilmemektedirler.***

Dönmeler-Devşirmeler ve Nüfuz Casusları

Albright ve Venizelos'un ısrarla üzerinde durduğu şu Ekümeniklik kavramasına sanki başka bir yerlerde de rastlamadık gibime geliyor.

Yunanlı tarihçi Kitsikis Sorbonne mezunu, XIX'uncu yy. Türk-Yunan-Kıbrıs ilişkileri uzmanı ve Ottawa Üniversitesi öğretim üyesidir. Asıl ününü Yunan Propangadası isimli kitabıyla yapan Kitsikis Türk-Yunan ilişkilerine dair hayli orijinal bakış açısı yüzünden zamanında Türkiye'nin 8 inci Cumhurbaşkanı Özal'ın danışmanlığı görevi ile onurlandırılmıştır.

Orijinal adı L'empire Ottoman-Osmanlı İmparatorluğu olduğu halde Türkçe'ye çevrilirken İletişim Yayınevi tarafından nedense Türk-Yunan İmparatorluğu ismi uygun görülen kitabında Kitsikis Osmanlı İmparatorluğunun, Yunanlılar için 400 yıllık bir köle devri olarak sayılmaması gerektiğini, tam tersine Yunan kültürünün kesin olarak katkıda bulunduğunu ve Yunanlıların övünç duymaları gereken bir tarih dilimi olduğunu ileri sürer.

Kitsikis'e göre Büyük İskender, Bizans ve Osmanlı İmparatorlukları; Türk ve Yunanlıların ortak oldukları kurduklarıı imparatorluklardır.

Kitsikis in temel tezine göre; Frenkleri işgalci, Türkleri ise kurtarıcı gibi gören Yunanlılar, Frenk işgalindeki Bizans topraklarını kurtarmak için Türklere yardım etmişler ve müştereken eski Doğu Roma İmparatorluluğunu kurmuşlardır.

Fatih zamanında Çandarlı'nın idamı ile sonuçlanan, Türk soylu devlet adamları ile, dönme-devşirmeler arasındaki iktidar mücadelesini bilirsiniz...

Bu olayı Kitsikis bakın nasıl değerlendiriyor...

Yükselen yeni imparatorluk adına 15 inci yy da Yunanistan Fethine başlatan kişi Yunan asıllı Evrenos'tur. Yunanistan'ın fethi aynı yüzyılın sonlarına doğru (1641 Trabzon) bir başka Yunanlı Zaganos tarafından tamamlanacaktır.

Peki bu devşirme ve dönmeler bu fethi, bu savaşı Türkler için, Osmanlılar için, Allah için mi yapıyorlardı?

Kitsikis'e göre şunun için:

Bu ikilinin, sözü geçen toprakların büyük kısmını aynı toprakları daha önce yitirmiş olan Yunanlıların elinden değil; Bulgar, Sırp ve Frenklerin ellerinden aldıkları söylenmelidir. Bir başka deyişle Yunanistan'ı, İstanbul da ki Ekümenik Patrikliğin yetki sahası içinde dahil etmişlerdir. Nesnel konuşmak gerekirse Evrenos ve Zaganos'un dolaylı olarak Rum Ortodoksluğun çıkarları için savaşmış oldukları söylenebilir.

İşte dilin altındaki bakla budur...

Demek ki Ekümeniklik kavramını Albright, Venizelos'tan değilse Kitsikis'ten duymuştur.

Duymuştur da benim asıl merakım şimdi, dolaylı olarak Rum Ortodoksluğunun çıkarları için savaşanların günümüzde kimler olduğu...

Barthalemeos ve çetesini zaten biliyoruz... Aramızda tebdil-i kıyafet gezen dönme ve devşirmeler kimlerdir acaba?

Kimdir bu Nüfus-z Casusları? Tantan onları da biliyor mu?

Aynı Kitsikis'in dediği gibi ve onun gösterdiği istikamette, depremden de istifade ederek bir Türk-Yunan yakınlaşmasını körükleyenler olmasın sakın?

Eğer öyleyse ben büyük bir keyifle Fatih'in Başveziri Çandarlı'nın yanında (Cengiz Çandar'ın değil) yer alıyorum...

Peki siz?

Atatürk Adamı Fena Çarpar

Şimdiki Patrik çok konuşuyor...

Kamuoyu oluşturacağım diye konuşuyor, konuştukça batıyor. Konuşurken de gözlerimizin içine baka baka yalan söylüyor.

"Herkese, –Gelin Patrikhane'de bir kahve içelim. Burayı size gezdireyim– diyorum. Kapalı bir kutu değil. Şüphelenecek bir şey yok. Fesat yuvası da değil. Eskiden böyle26 yazıyorlardı. Bu faaliyetlerimden hoşlanmayan siyasiler olabilir"diyor.

Eskiden böyle diyen, bu faaliyetlerinden hoşlanmayan siyasilerden biri, hem de aynı kelimeyle fesat yuvası olarak niteleyenlerin en tanınmışı Atatürk!

Bakın Atatürk Patrikhane için ne diyor;

"Bir fesat ve hiyanet ocağı olan ve memleketimize nifak tohumları eken, uyuşmazlıklar yaratan, Hıristiyan hemşehrilerimizin huzur ve refahı için de uğursuzluğa ve felakete sebep olan Rum Patrikhanesini artık topraklarımızın üzerinde bırakamayız. Bu tehlikeli teşkilatı memleketimizde muhafazaya bizi mecbur etmek için ne gibi vesile ve sebepler gösterilebilir? Türkiye'nin, Rum Patrikhanesi için arazi üzerinde bir sığınalıcak yer göstermeye ne mecburiyeti var? Bu fesat ocağının hakiki yeri Yunanistan değil midir? Büyük Millet Meclisi tarafından idare edilmekte olan yeni Türkiye, Babı-ali nin tahtı idaresindeki Osmanlı İmparatorluğu değildir. Yeni Türkiye şeref ve haysiyet, kudret ve kuvvetini müdrik ve hukukunu muhafaza için mevcudiyetini tehlikeye atmaya

hazır ve amadedir". *(20 Ocak 1923. Hakimiyet-i Milliye Gazetesi.)*

Demek ki fesat ocağı lafın ilk defa kullanan Atatürk'müş...

Burada bir defa daha koordinatınızı belli etmenin zamanıdır. Nasıl demin Çandarlı'nın yanında yer aldığımızı ifade ettiysek bu sefer de yine aynı bakış açısıyla elbette Atatürk'ün yanında saf tutuyoruz.

Demek ki hem Patrikhane, barış, diyalog, hoşgörü yanlısı olup hem de Atatürkçü olmak mümkün değil. Atatürkçü iseniz bu kavramların hepsini reddedeceksiniz. Patrikhane ile yakınlaşma ve diyalog yanlısı iseniz, o zaman da Atatürkçü değilsiniz... Bu kadar basit...

Hele ağzına Atatürk'ü alması en son, hatta, olmaması icabeden adamlardan biri Patrik... Bir başka melanet yuvası olan olan, İstanbul'un göbeğinde hep Türklük düşmanı din adamları, çete reisleri yetiştirmiş olan Heybeli Ruhban Okulu konusunda diyor ki; "Eğitim benim için çok önemli. Belki bu nedenle de Ruhban Okulu'nun kapalı kalması beni üzüyor. Okulun bahçesindeki Atatürk büstünün altında En hakiki mürşit ilimdir-yazıyor. Ama ne yazık ki ilim kapalı okulla yapılmaz".

Doğru... Orada ilim yapılmadığına göre Atatürk'ün lafının orada işi yok... Ama Atatürk'ün büstü bir kere dikildiyse ve dikildiği yerden kaldırılması söz konusu olmadığına göre ona uyacak olan, uymuyorsa da kalkacak olan, yıkılacak olan Ruhban okuludur.

Patrik diyor ki; Biz hepimiz Atatürkçüyüz ve Atatürk ilkelerine reformlarına sıkıca bağlıyız.

Halt ediyor Patrik... Hem Patrik, hem de Atatürkçü olunamayacağını yukarıda izah etmiştik.

Atatürk'ün arkasına sığınmakla takiyye yapıyor Patrik...

Bakın Atatürk Nutuk'ta ne diyor:

"Sonradan elde edilen kesin bilgiler ve vesikalardan iyici anlaşıldı ki, İstanbul Rum Patrikhanesi'nde teşekkül eden Mavri Mira Cemiyeti, vilayetler dahilinde çeteler dahilinde kurmak ve idare etmek, mitingler ve propagandalar yaptırmakla meşgul. Yunan Kızılhaçı, Resmi Muhacirin Komisyonu, Mavri Mira Cemiyeti'nin faaliyetlerini kolaylaştırmakla vazifeli. Mavri Mira Cemiyeti tarafından idare olunan Rum okullarının izci teşkilatları yirmi yaşından büyük gençlerde dahil olmak üzere her yerde kuruluyor.

Sakın takiyyeyi bir başka cemaatten, Fethullah Grubundan öğrenmiş olmasın Patrik... Çünkü yine aynı röportajında bakın ne diyor:

Soru: Fethullah Gülen görüşüp, iyi niyetinizi sunduğunuz biri Gülen'in farklı bir platformda da olsa din adına savaştığını düşünmüyor musunuz?

Cevap: Katiyen... Öyle olsa kendisiyle ahbaplık etmezdim. İki, üç kez görüştük ama okullar açıp, kültürü, medeniyeti, Türk dili ve edebiyatını yaymaya çalışmasını çok olumlu buluyorum. Sayın Ecevit de bunun altını çiziyor her zaman... İlim, bilim açısından başbakanımızda, ben de sayın Gülen'in çok değerli bir iş yaptığına inanıyoruz.

Allah Allah... Patrik, Türk dili ve edebiyatının yayılma-

sını kendisine dert edinmiş anlaşılan. Size hiç inandırıcı geliyor mu? Hem ne demeli, Patriğin referansları da hayli kuvvetli...

Konuyu kapatmadan önce Atatük'ün özenle kullandığı iki kavramın güme gitmemesi için altını çizmek istiyorum...

1. *Atatürk hep Rum Patrikhanesi veya İstanbul Rum Patrikanesi kelimelerini tercih ediyor. Dini bir kurum olan Patrikhaneyi, Rumlukla yani milliyetle özleştiriliyor. Ortodoks Patrikhanesi demiyor. Bu tavır, Rum-Yunanlıların dinlerini, milli hedeflerine ulaşmak için bir araç olarak kullandıklarını; Atatürk'ün çözdüğünün ifadesi değil midir?*

2. *Hakimiyet-i Milliye'ye verdiği demeçte Atatürk Hıristiyan hemşehrilerimiz tamlamasını kullanmıştır.*

Atatürk'ün, düşünmeden konuşan biri olduğunu ileri süremeyeceğimize göre böyle yapmakla ne kastettiğini çözmemiz gerekmektedir.

Atatürk Hıristiyan vatandaşlarımız dememiştir. Böylece bize de Anayasal vatandaşlık kavramını ortaya atan ile 9 uncu Cumhurbaşkanıyla aynı fikirde olmadığını değerlendirme fırsatı vermiş olmaktadır.

Demek ki Atatürk İstanbul'un Rumlarını birinci sınıf vatandaş olarak değil, sadece İstanbul'un hemşehrisi olarak görüyordu.

Kimse çıkıp şimdi bana Atatürk'ün hemşehri demekle vatandaşlığı kastettiğini izaha kalkmasın.

Atatürk adamı işte böyle çarpar...

Binaenaleyh; ***Ne mutlu Türk'üm diyene...***

Patriğin Çuvala Sığdıramadıkları

1. *Patrik ve Patrikhane yetkilileri son birkaç yıldır Türkiye'nin AB'ye girmesinin en hızlı savunucuları olup çıktılar.*

   a) *Daima Türkiye'nin Avrupa'dan yana, Avrupa'nın bölünmez bir parçası olması gerektiğini belirtik. Helsinki Zirvesi kararları, Patrikhanemizin de amaç arzularını yansıtmaktadır.*
   b) *Fransızlar Türkiye'nin Avrupa'ya girmesini destekliyorlar. Bu bakımdan aynı fikirdeyiz, hepimiz destekliyoruz.*

2. *Patrik milliyetçiliğe karşı olduğunu söylüyor. Milliyetçilikle AB'ye girmeyiz.*

3. *Ekümenik olduğunu iddia ediyor.*

   a) *Sizin de toplantıda gözlediğiniz gibi Fener Rum Patrikhanesi Ekümeniktir.*
   b) *The name and the position of the Ecumenical Patriarchate is guaranteed by international law by the 1923 Lausanne Treaty. Ekümenik Patrikliğin ismi ve pozisyonu 1923 Lozan Anlaşması tarafından uluslar arası kanunlarla garanti altına alınmıştır.*

4. *Aşırı dincilerden ve aşırı akımlardan şikayet ediyor.*
   a) *Herhangi bir aşırı dinci ya da aşırı milliyetçi gurubun Atatürk ilkelerini zedelemesinden ve Türkiye'ye kötülük yapmasından kaygı duyuyoruz.*
   b) *Kökten dinciler sahte peygamber*

c) *Farklı kültürlere saygılı davranılmalıdır. Herkesin hakkına saygılı olmak, fikir, inanç ve hoşgörüyle yaklaşmak, herkesi Tanrı'nın yarattığını, herkesin kardeşimizin olduğunu her an göz önünde bulundurmak lazımdır.*

5. *Nihayet Patrik Türk olduğunu ileri sürmektir. Ben de Türk'üm.??!!*

İhanetin Belgesi

Patrikhane'nin melanetlerini en veciz bir şekilde açıklandığını Atatürk'ün ağızdan daha önce görmüştük... Hepsini ayrı ayrı sıralamak 10 ciltlik bir ansiklopediye ihtiyaç gösterir. Onun için buraya kısaca pek bilinmeyen fakat en çarpıcı olanlarını alacağız.

1. *Patrikhane 1919 Temmuz'unda kapısı üzerine çifte kartallı Bizans bayrağını asarak adeta, bağımsızlığını ilan etti. Bütün işlerini İstanbul'daki Yunan Siyasi Temsilciliği ile görmeye başladı.*
2. *Patrikhane Mütarekeden sonra itilaf devletlerine hitaben bir beyannaıne yayınlayarak bütün Türkiye'nin işgalini istedi.*
3. *Patrikhane İtilaf filolarının İstanbul'a gelişini kutlamak için Rum Okulları müdürlerine okullarını üç gün tatil etmelerini emretti.*
4. *Patrikhane'de planlanan ihtilal ve katliam programının Ege Bölgesi'nin baş elemanı olan Metropolit Hristosto-*

mos Yunan kuvvetlerini takdis ettikten sonra "Ne kadar Türk kanı içerseniz cennet size o kadar yakın olur. Türk'ün kanını içmek sevaptır" demiştir.

5. *Aynı Hristostomos bir İngiliz savaş gemisinin gelmesi üzerine Kiliseye Yunan bayrağı çekmiş, İzmir'e gelen Yunan Kralı'na da, Ankara Kalesi'ne dikmek üzere Efes'te yapılan şatafatlı bir törenle Bizans İmparatorluk Bayrağı'nı teslim etmişti.*
6. *Rum Ortodoks Patriği ise, İzmir'in işgalinden altı gün önce Osmanlı Rumlarının her türlü tebaatlık sorumluluğundan muaf olduklarını ilen etmiş ve mukaddes cihat yapan Yunan Ordusuna, Türkiye'deki Rumların katılmasını isteyen bir beyanname yayınlamıştır.*
7. *Venizelos, "Bana verilen ve daha sonra tecalliyatı ile de hakikate intibak ettiği tespit edilmiş olan teminata göre bilcümle küçük-büyük şehirler ve kasabalardaki Kiliseler ve Rum okulları tamamen birer silah deposu haline ifra edilmişlerdir. Bu netice için o mahalde yaşayan Rumlar büyük bir basiret ve cesaret göstermişler, Türklerin mabedlere olan hürmet ve mahalli okulları bahşettikleri haklardan istifade etmişlerdir" demektedir.*

Bu bölümdeki bütün maddeler, Sayın Süreyya Şahin'in 1981 yılında basılmış ve halen aşılamamış olan Fener Patrikhanesi ve Türkiye başlıklı kitabından alınmıştır.

Venizelos'un üç satır yukarıdaki son cümlesinin; sadece mabetlere ve okullara kolaylık gösterilmesini sessiz kar-

şılayanlar değil, fakat taraftarlarınca da tekrar okunması gerektiğinin düşünüyoruz...

Tabii dileyen bu lafı pekala, çerçeveletip odasının duvarın da asabilir, ona da bir şey demeyiz..."

İsa'nın Saçları

Hıristiyanların İsa'sının Kilise, tapınak ve benzeri yerlerdeki resimlerinde, hayatını konu alan filmlerdeki görüntülerinde saçları uzun olarak tasvir ediliyordu. Pavlus ise İsa'yı gördüğünü söyleyerek onun kendine bildirdiklerini, insanlara aktardığını belirtiyordu. İsa'nın hemen hemen bütün tasvirleri uzun saçlı iken Pavlus, Hıristiyanların kutsal kitabında uzun saçlıların kendini küçük düşürdüğünü anlatıyordu: 1.Korintliler; 11. Bölüm, 14-15. Ayetler:

"Doğa bile size erkeğin uzun saçlı olmasının kendisini küçük düşürdüğünü, ***ama kadının uzun saçlı olmasının kendisini yücelttiğini öğretmiyor mu?"***

Hadi Seçmece Bunlar

Mahalle pazarlarında esnaf hıyar ve benzeri zerzevatı rahat ve çabuk satabilmek için bağırır; *"Hadi seçmece bunlar, hadi seçmece bunlar!.."*

Hıristiyanlar da mukaddes kitaplarında kendilerinin Allah tarafından seçilmiş kişiler, İsa'nın içinden çıktığı İsrailliler in ise **"seçilmiş bir soy"** olduğunu iddia ediyorlardı.

Hıristiyanlar Allah'ın kendilerini önceden belirleyip seçtiğini, İsa'nın kanının aracılığıyla kurtulduklarını, ayrıcalığa kavuştuklarını ve bağışlandıklarını zannedip hayal alemi-

ne dalıyorlardı: Pavlus'un Efeslilere mektubu. 1. Bölüm; 4. Ayet:

"Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi atanan ben Pavlus'tan, Efes'te bulunan ve Mesih İsa'ya iman eden kutsallara selam! Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten size lütuf ve esenlik olsun.

Mesih'te sahip olduğumuz ayrıcalıklar

Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun. O, kendi önünde, sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce ***bizi Meslh'te seçti****. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca, İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye* ***bizi önceden belirledi****. Öyle ki, sevgili Oğlunda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün. Tüm bilgelik ve anlayışla üzerimize yağdırdığı kendi lütfunun zenginliği sayesinde, Mesih'in kanının aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışına sahibiz.*

Tanrı, Mesih'te edindiği iyi amaç uyarınca bize kendi isteğinin sırrını açıkladı. Zaman dolunca gerçekleştireceği bu tasarıya göre, yerdeki ve gökteki tüm varlıkları Mesih'te birleştirecek. Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı'nın amacına göre önceden belirlenip ***Mesih'te seçildik****. Öyle ki, Mesih'e ilk ümit bağlamış olan bizler, O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşayalım. Gerçeğin ilanını, kurtuluşunuzun müjdesini duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir."*

Romalılar 9. Bölüm; 16-17. Ayetlere geldiğimizde se-

çilmenin insanın elinde olmadığını, Allah'ın adını tüm yeryüzünde duyurmak için Firavunu güçlendirdiğini görüyoruz:

"Demek ki seçilmek; insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır. *Tanrı, Kutsal Yazı'da Firavun'a şöyle diyor:*

«Bak, kudretimi sende göstermek ve adımı bütün yeryüzünde duyurmak için seni yükselttim.»"

18. ayete vardığımızda ise Tanrının istediğine merhamet edip, istediğinin kalbini körelttiğini okuyoruz:

"Demek ki Tanrı, istediğine merhamet eder, istediğinin yüreğini nasırlaştırır."

Romalılar; 11. Bölüm; 1-10. Ayetlerde ise Tanrının kendine yedek insanlar ayırdığı masalına geliyoruz.

Tanrı'nın Kendine Ayırdığı Kişiler

"Öyleyse şunu soruyorum: Tanrı kendi halkından yüz mü çevirdi? Kesinlikle hayır! Ben de İbrahim soyundan, Benyamin oymağından bir İsrailliyim. Tanrı önceden bildiği kendi halkından yüz çevirmedi. Yoksa İlyas'la ilgili bölümde Kutsal Yazı'nın ne dediğini, İlyas'ın İsrail'e karşı Tanrı'ya nasıl yakındığını bilmez misiniz? «Rab, senin peygamberlerini öldürdüler, senin sunaklarını yıktılar. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar.»

Tanrı'nın ona verdiği karşılık nedir? «Baal'ın önünde diz çökmemiş yedi bin kişiyi kendime alıkoydum.» *Aynı şekilde, şimdiki zamanda da* ***Tanrı'nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır.*** *Ama bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Aksi halde lütuf artık lütuf olmaz! Sonuç ne? İsrail aradığına kavuşamadı, seçilmiş olanlar ise*

kavuştular. Geriye kalanların da yürekleri nasırlaştırıldı. Yazılmış olduğu gibi:

«Tanrı, onlara uyuşukluk ruhu verdi.
Bugün bile gözleri görmüyor, kulakları işitmiyor.»

Davut da şöyle diyor:

«Onların sofrası kendilerine tuzak,
kapan, tökez ve ceza olsun.
Gözleri görmemek üzere kararsın.
Bellerini hep bükük tut!"

Matta İncili 22. Bölüm, 14. Ayette tarladan hıyar seçer gibi adam seçmenin bir başka tanımını görüyoruz:

"Çünkü çağrılanlar çok, ama seçilenler azdır."

1. Korintliler 12. Bölüm 3. Ayette ise, kutsal ruhun aracılığı olmadan kimsenin İsa'ya iman edemeyeceği işleniyor. Bu ayete inanan veya inanmış gibi gözüken Hıristiyanlar kendilerini **kutsal ruh** zannetme gafletine de düşüyorlar:

"Kutsal ruhun aracılığı olmadan hiç kimse 'İsa Rab'dir' diyemez"

Hıristiyanların bu Kutsal Ruh'u her nedense, paranın kendilerinde toplandığı vergi görevlileri ile fahişeleri çevresinde topluyordu. Matta 21. Bölüm; 31-32. Ayetler:

*"İsa da onlara, **'size doğrusunu söyleyeyim, vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrının egemenliğine sizden önce giriyorlar'** dedi. Yahya size doğruluk yolunu göstermeye geldi., ona inanmadınız. Oysa vergi görevlileriyle fahişeler ona inandılar. Siz bunu gördükten sonra bile pişman olup ona inanmadınız"*

Kutsal Kitap Hırlstiyanlığı

John Calvın, Kaya basım tarafından basılıp dağıtılan **"Kutsal Kitap Hıristiyanlığı"** adlı kitabında; Seçilmişlik, önceden belirlenmişlik hakkında şunları söylüyordu:

"Açıktır ki Tanrı, kurtulmaları için herkesi seçmemiştir. Müjde, dünyanın her yerinde bile vaaz edilmemektedir. Duyulduğu yerlerde bile, herkes tarafından kabul edilmemektedir. Tanrı bazı insanları seçip, önceden belirler. Tanrı, istisnasız olarak herkesi kurtuluşa getirmez. Bazılarına verdiğini, diğerlerine sunmaz. Bu karşılaştırma, Tanrı'nın bazı kişileri sevgisiyle seçtiğini göstererek, Tanrı'nın lütfuna ışık tutar.

Pavlus şöyle yazmıştır: "Tanrı'nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır. Ama bu lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Aksi halde lütuf artık lütuf olmaz" (Romalılar 11:5-6). Kurtuluşumuzun yalnızca lütufla olduğunu göstermek için Pavlus bizlere seçilmişliğimizi hatırlatma gereğini duymuştur. Seçilmişlik öğretisini reddedenler aynı zamanda alçakgönüllüğü de bir kenara itmiş olurlar çünkü kendi kendimize Tanrı'ya dönmeye bile başlayamayacağımızı bilmek gerçek bir alçakgönüllülük gerektirir. Tanrısızlar bu öğretiye saygı duymayıp, bir kenara iterler. Fakat bu, bizlerin gerçeği saklaması için bir sebep olamaz.

İnsanları çoğu zaman Tanrı'nın seçiminin yalnızca O'nun önbilgisine bağlı olduğunu, böylece de yalnızca O'na döneceklerini önceden bilerek onları kurtuluşa erişmeleri üzere belirleyip, seçtiğini düşünürler. Fakat bizler, Tanrı'nın ön bilgisine derinden inanmakla beraber, O'nun seçiminin

bundan daha da ileri gittiğine inanıyoruz. Bazıları sonsuz yaşam için, bazıları sonsuz ölüm için önceden belirlenmişlerdir. ***Yani, tüm insanlar ya yaşam, ya da ölüm için önceden belirlenmişlerdir.***

Tanrı tek tek kişileri önceden belirlediği gibi, bir ırkı da önceden belirlemiştir. *Buna bir örnek verebiliriz. Musa, İsrail'e, seçilmelerinin tek sebebinin Tanrı'nın karşılıksız sevgisi olduğunu söylemişti. "Rabbin sizi sevmesi ve sizi seçmesi bütün kavmlardan daha çok olduğunuz için değildi, çünkü bütün kavmlardan az idiniz; fakat Rab sizi sevdiği ve atalarınıza ettiği andı tutmak... sizi kurtardı" (Tesniye 7:7-8). İnatçı ve baş kaldıran insanlara bile lütfunu göstermek için Tanrı'nın bir ulusu seçtiğini gördüğümüzde, merhametini özel olarak kişilere göstermekten hoşnut olmasını kabul etmeme gibi bir hakkımız yoktur.*

Göz önüne almamız gereken başka bir şey ise, Tanrı'nın kurtuluşu yalnızca kişilere sunmakla kalmayıp, bu kurtuluşun alınmasını da kesin olarak sağladığıdır. Mesih'in ailesinin üyeleri, Tanrı'nın merhametini mükemmel bir göstergesidir çünkü bir kere O'nunla birleştiklerinde, kurtuluşlarını asla yitirmezler.

Calvin, "Önceden belirlenmişlik üzerine ek bilgiler" adlı bölümde de Tanrı'nın kendilerini nasıl seçtiğini anlatıyordu:

"Çoğu insanlar, kimlerin Tanrı'nın lütfuna layık olacağını önceden bilip, o kişileri çocukları olarak belirlediğini öğretmektedir. Ancak Pavlus bize şunu öğretir: "O, kendi önünde, sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kurtuluşundan önce bizi Mesih'te seçti" (Efesliler 1:4). Tanrı, bizlere hakettiğimiz şekilde davranmıyordu. Kutsal olmamız için

bizleri seçtiğinde, kutsal olacağımızı önceden gördüğü için bunu yapmadı.

Önceden belirlenmişlik gerçeği, Rab İsa'nın kendisi tarafından da açıkça öğretilmiştir: "Beni gönderenin isteği şudur: Bana verdiklerinden hiçbirini yitirmeyeyim, ama son günde hepsini dirilteyim" (Yuhanna 6:39). "Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez" (Yuhanna 6:44).

Müjdenin mesajı herkese duyurulur. Bazı insanlar, Tanrı'nın herkesi kendine çağırıp onların içinden yalnızca seçilmiş olan küçük bir grubu kabul etmesi halinde kendisiyle çelişkiye düşeceğini söylerler. Ancak, müjdenin vaaz edilmesiyle tüm insanlar tövbe etmeye çağrılır. Buna karşılık, tövbe ve iman ruhu herkese verilmez. İman armağanı nadirdir; fakat bu imansızlık suçunu hafifletmez. Pavlus, Romalılar 9:20-21. ayetlerde, bunun haksızlık olduğunu söyleyen insanları susturmaktadır., Romalılar 9. Bölümde açıkça önceden belirlenmişlik öğretilmektedir. Tanrı'nın şu sözleri çok kesin olarak karşımıza çıkar: "Çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü bir şey yapmamışken, Tanrı Rebeka'ya, 'Büyüğü küçüğüne kulluk edecek' dedi. Öyle ki, Tanrı'nın bir seçim yapmakta ki amacı, yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün.

Yazılmış olduğu gibi, 'Yakup'u sevdim, Esav'dan ise nefret ettim."

Daha Anasının Rahmindeyken Seçilenler

Hıristiyan öğretilerinin bir nevi temelini atan Pavlus diğer adıyla Saul, saf insanların üzerinde etkisini artırmak için,

Tanrının kendisini daha anasının rahminde seçtiği yalanını uydurmuş bunda da zaman zaman muvaffak olmuştur. Ancak anasının orasında seçildiğini iddia eden Pavlus, yıllarca Hıristiyanlara zulm etmiş, sonra da Tanrı ile pazarlık yaptığını ima ederek bana oğlunu göndermeye razı oldu şeklindeki açıklamalarının ardından "İsa bana geldi "diyerek Hıristiyanlığa kendince bir yön vermeye çalışmıştır. Oysa Pavlus hiçbir zaman İsa'yı görmemiştir. Öyle olsaydı, 1.Korintliler; 11. Bölüm, 14-15. Ayetler de belirttiği gibi: Uzun saçlı erkeklerin kendilerini alçalttığını söyleyemezdi. Çünkü, misyonerlerin İsa'nın hayatını anlatan filmlerinde ve İsa ile ilgili çok eski tarihli resimlerden de gördüğümüz gibi, İsa oldukça uzun saçlıydı.

Kimbilir belki de Pavlus ta hayatında doğru olarak bu sözü söylemiştir. Pavlus, seçilmesini ve Tanrı'nın kendisine İsa'yı göndermesini ve eski halini şu sözlerle anlatıyordu. Galatyalılar; 1. Bölüm, 15-24. Ayetler:

"Kardeşlerim, yaydığım müjdenin insan uydurması olmadığını bilmenizi istiyorum. Ben bu müjdeyi insandan almadım, kimseden de öğrenmedim. Bunu bana İsa Mesih açıkladı. Yahudi dinine bağlı olduğum zaman ne tür bir yaşam sürdüğümü duydunuz. Tanrı'nın topluluğuna alabildiğine zulmediyor, onu kırıp geçiriyordum. Atalarımın geleneklerini savunmakta son derece gayretli ve Yahudi dininde, yaşıtım olan soydaşlarımın birçoğundan daha ilerideydim.

Ama beni daha annemin rahmindeyken seçip lütfuyla çağıran Tanrı, uluslara müjdelemem için Oğlunu bana göstermeye razı oldu. Ben de hemen insanlara danışmadım. Kudüs'e, yani benden önce elçi olanların ya-

nına da gitmedim. Arabistan'a gittim, sonra yine Şam'a döndüm.

Bundan üç yıl sonra Kefas ile tanışmak üzere Kudüs'e gittim; on beş gün onun yanında kaldım. Öbür elçilerden hiçbirini görmedim; yalnız Rab İsa'nın kardeşi Yakup'u gördüm. Bakın, size yazdıklarımın yalan olmadığını Tanrı'nın önünde belirtiyorum. Sonra Suriye ve Kilikya bölgelerine gittim. Yahudiye'nin Mesih'e ait toplulukları beni şahsen tanımıyorlardı. Yalnız şunu duymuşlardı: «Bir zamanlar bize zulmeden adam, önceleri yıkmaya çalıştığı imanı şimdi yayıyor.» Böylece benden ötürü Tanrı'yı yüceltiyorlardı."

Anasının rahminde, karnında, vs'sinde seçilme yaveleri daha sözde kutsal kitabın eski antlaşma bölümlerinde başlıyordu. İşaya 49. Bölüm; 1-3. Ayetler:

"Ey adamlar, beni işitin; ve uzaktaki milletler, iyi dinleyin; ***ana rahminde iken RAB beni çağırdı;*** *anamın karnında iken adımı andı; ve ağzımı keskin kılıç gibi etti; elinin gölgesinde beni gizledi ve beni cilalı bir ok etti; kendi ok kılıfında beni sakladı; ve bana dedi:* ***Sen de izzet bulacağım İsrailsin, kulumsun."***

Yukarıdaki Tevrat ayetlerinden kolayca anlaşılacağı üzere haşa sümme haşa Allah'ın izzeti yokmuş, bunu İsrail oğullarında bulacakmış. Şöyle bir düşünürsek anasının bırakın rahmini, karnındayken geçirdiği evreleri hatırlayabilecek bir babayiğit var mı. Ama kutsal kitapta daha anasının rahminde iken Allah'ın onları çağırdığı ve onların verdikleri cevaplar şöyle yer alıyordu: İşaya; 49;4.

"Fakat ben dedim: Boşuna emek verdim, kuvvetimi boş yere beyhude telef ettim; lakin hakkım RABBİN yanındadır, ve ücretim Allahımın yanındadır."

Sözde kutsal kitabın Yeremya kitapçığı 1. Bölüm; 4 ve 5. sözde ayetlerinde bir ana karnı hikayesine daha tanık oluyoruz:

"Ve bana RABBİN şu sözü geldi. Ana karnında sana şekil vermeden önce seni tanıdım, ve sen doğmadan önce seni takdis ettim; seni milletlere peygamber ettim."

Yeremya'da Tanrıya şöyle cevap verir: 1. Bölüm 6:

"Ve ben dedim: Ah ya Rab Yehoval İşte, ben söz söylemek bilmiyorum; çünkü çocuğum."

Adam ile Tanrı oturmuş konuşuyor, karşılıklı pazarlık ediyorlar. Sonra İsa'nın havarileri Allah'ın yazdırdığını iddia ettikleri aynı kutsal kitapta haykırıyorlar: ***"Allah'ı hiç kimse görmemiştir"*** Yuhanna 1. Bölüm; 18. ayet:

"Tanrıyı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir. O'nu, babanın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul tanıttı."

İşa'ya 49/1'e baktığımızda Pavlus'un seçilme ile ilgili yalanının kaynağını da görüyoruz:

"Ana rahminde iken Rab beni çağırdı. Anamın karnında iken adımı andı..."

O da bu sözleri duymuş!..

Pavlus Kopya Çeker de İsa Aşağı Kalır mı

Yukarıda Tevrat'ın İşaya bölümü 49/1'de gördüğümüz gibi Pavlus seçilme olayını bile Tevrat'tan araklamış. Pavlus

Tevrat'ta gördüklerini kendine uyarlar da İsa ondan aşağı kalır mı?..İşaya; 66/1'de "Rab beni mesh etti" sözünü İsa'dan yüzyıllarca önce söylemiştir. Yani Hıristiyanların İsa'sı bu konuda yaya kalmıştır.

İşaya 48/12'de **"ilk ve son benim"** diyen bir Allah vardır. İsa, da İncil'de aynı sözleri tekrarlamıştır.

Mika 7/6'da "insanın düşmanları kendi evinin adamlarıdır" bu söz de aynen İncil'e girmiştir.

Mezmurlar 2/7'de, Allah Davud'a şöyle der: "Rab bana dedi; **sen benim oğlumsun, ben seni bugün tevlit ettim.**" Tevlit'in anlamı doğurmak olduğuna göre, bu durum da Davut'u da Allah doğurmuş!.. Tövbe tövbe... İsa da Meryem'den oğul... İsa oğullukta da yaya kalmış.

Davut'un Mezmur'u 22/1. Yine tanıdık sözler. İsa çarmıhta söylediği sözleri de buradan kopyalamış:

"Allahım, Allahım beni niçin bıraktın?.."

Mezmurlar, 89/26-27:

"O beni çağıracak: Sensin Babam, Allah'ım ve kurtuluşumun kayası.

Ben de onu ilk oğlum, dünya krallarının en yükseği kılacağım."

Hıristiyanların İsa'sı oğulluğu ve Kifas yani "kaya" olayını da buradan alıyor.

Hıristiyanların İsa'sına atfedilen öldükten sonra dirilme olayı da Hoşea 6. Bab 1 ve 2. Ayetlerden alınmış:

"Gelin, RABBE dönelim; çünkü o parçaladı, ve bizi o iyi edecektir; o vurdu, ve bizi o saracak. İki gün sonra bizi diriltecek, üçüncü günde bizi ayağa kaldıracak"

II. Krallar 6/17'ye baktığımızda körlerin gözlerinin açıl-

ması olaylarının başlangıcının Elişa'ya ait olduğunu okuyorduk. Ölüleri diriltme patentinin de, 8. Bab, 1. Ayette Elişa'ya ait olduğu görülüyordu: (II. Krallar; 8. Bab, 1. Ayet)

Kutsal Kitap Bozuldu mu?

Kutsal kitap sahipleri kitaplarının bozulmasıyla ilgili görüşlere şiddetle karşı çıkıyorlardı ve "onu Allah yazdırmış Allah koruyacaktır, Allah kitabını koruyamaz mı" diyerek elektriğe çarpılmış toy gibi çırpınıyorlardı.

23 Eylül-7 Ekim 2000 tarihleri arasında Kurtuluş Kilisesinde düzenlenen "*Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an, İsa Mesih'in kimliği ve Öğretişi, kurtuluş müjdesi*" gibi konuları içeren propaganda amaçlı toplantılarda Kilisenin pastörü İhsan Yenal Özbek, "Tanrı'nın kutsal kitabı korumayı vaat ettiğini, yine Tanrı'nın kutsal kitaplarını korumaktan aciz olmadığını, söylemişti. İhsan Yenal sonra da eklemişti. Markos İncilinin bir çok bölümlerinin 4. Yüzyıldan önceki elyazmalarında görülmediğini anlatıyor, yine İncildeki bir çok ayetlerin de özenli saklamanın olmayışından dolayı çürüme ve benzeri sebeplerden dolayı kaybolduğunu söylüyordu.

Kendisine şu hale göre, Allah'ın kutsal kitabını koruyamamış olduğunu; eğer Allah'ın kutsal kitabı korumak gibi bir vaadi olsaydı hiç kimsenin ondan bir harf bile değiştirmeye gücünün yetmeyeceğini, çürüme ve benzeri gibi nedenlerden dolayı da zarar görmeyeceğini" söyleyince verecek pek bir cevabı kalmıyordu.

Hıristiyanlar yazdıkları kitaplarda da İncilin Allah'ın koruması altında olduğunu, kutsal kitapları Allah'ın yazdırdığını iddia ediyorlardı. Ama savunma amacıyla yazdıkları kitap-

larda kendilerini açıkça yalanlıyordu. Öyle ya Allah bu kitapları kendi yazdırsaydı, bir harfini bile kimse değiştirebilir miydi? Bu kitapları hiçbir güç çürütebilir miydi?.. **"Elimizdeki İncil sağlamdır"** adlı kitabın yazarı **Prof. Dr. F.F. Bruce**, Allah'ın yazdırdığını savladıkları İncilin, Allah'ın koruması altında olduğunu ilan ettikleri İncilin bir çok bölümünün çürüme ile yok olduğunu açıklıyordu:

"İncil papirüslerinin başka önemli derlemesi İrlanda'nın başkenti Dublin'de bulunan Chester Beatty kütüphanesindedir. Sir Alfred Chester Beatty, 1931 yılında bu papirüslerle birlikte başka birkaç el yazması kitapları da ele geçirmiştir. Bunlar üç tanedir. M.S. 200 ile 250 yılları arasında yazılmış olan birincisi, tüm haliyle İncil'in ilk dört kısmı (Matta, Markos, Luka, Yuhanna) ve Elçilerin (Resullerin) İşleri kısmınının Grekçe metnini kapsıyordu; M.S 200 yıllarında yazılmış olan ikincisi, Pavlus'un dokuz mektubunu ve İbranilere mektubu kapsıyor; M.S 250 ile 300 yılları arasında yazılmış olan üçüncüsü de Vahiy (Esinleme) kısmını kapsıyordu. ***Bunlar çürüme nedeniyle şimdi tamam değildir."***

R.Benson tarafından Barnaba İncilinin sahte olduğunu kanıtlamak amacıyla yazılan ve bilimsel bir araştırma diye nitelenen kitapta "Allah'ın ruhu" başlığı ile İncili Allah'ın yazdırdığı vurgulanıyordu:

"Allah'ın Ruhu, *Hz. İsa'ya inanan ilk topluluğun nasıl oluştuğunu kaydetmeyi de gerekli gördü ve bu iş için Luka'yı görevlendirdi. Buna göre Luka "Elçilerin (Resullerin) İşleri" adlı kitabı yazdı. Pavlus, Yakup, Petrus, Yuhanna ve luka gibi havariler, uzakta bulunan toplulukların ve gelecek nesille-*

rin doğru yolda yürüyebilmesi için Allah'ın Ruhu'nun esiniyle çeşitli mektuplar yazdılar. Allah'ın Ruhu ayrıca havari Yuhanna'yı dünyanın sonunu anlatan Vahiy adlı kitabı yazmakla görevlendirdi. Bütün bu yazılar bugünkü İncil kitabında bulunmaktadır."

"Yeni Hayat" dergisinde yayımlanan makalelerimde ve ardından yazdığım **"Misyonerler Arasında 6 Ay"** adlı kitabımda geçen **"Neşideler Neşidesi"** ve benzeri gayri ahlaki bölümlerin Kutsal kitapta ne işi var" şeklindeki sorularımın ve bu kitapta yer alan bu bölümleri A'TV de yayınlanan ceviz Kabuğu programında gündeme getirmemin ardından Misyoner şirketleri kendilerince bir çözüm üretiyorlardı.

Yıllar içinde sürekli olarak değişim geçiren Kutsal kitap benim yazılarımın ardından yine bir değişime uğruyordu. **Kitab-ı Mukaddes şirketi** ve **Yeni Yaşam** yayınlarınca Ağustos 2001 yılında basılan **Kutsal kitaptaki "Neşideler Neşidesi"** adeta evrim geçiriyor, okşamalar ve diğerleri **"Aşk"** olarak değişiyordu. Ama bu kitabın ardından dahi misyonerler yüzleri kızarmadan kutsal kitabımız hiçbir zaman değişmedi diyebiliyorlardı.

Kutsal Kitapta Sahtecilik Var mı?

Nilay Hıdıroğlu ve **Arzu Sonbahar, "Kitab-ı Mukaddes'in abc'si"** adlı kitaplarında kutsal kitaplarının yazarının Tanrı olduğunu iddia ediyorlardı. Hıdıroğlu ve Sonbahar Beyoğlu İstiklal caddesi 325 numarada faaliyet gösteren Sent Antuan Kilisesi tarafından da dağıtılan kitaplarında, XVI. asırda Protestan Reformundan birkaç yıl önce Kitab-ı Mu-

kaddes'teki bazı bölümler hakkında, esinlenilip esinlenmediği ve resmi gerçekliği üzerinde şüpheye düşüldüğünü anlatıyor, daha önceki zamanlarda da benzer sorunlar hakkında tartışmalar olduğunu vurguluyorlardı. Ancak Katoliklerin kitabı mukaddeslerinde yer alan dokuz adet kitapçığı Tanrının yazdırdığını kabul ettiklerini açıklayan Hıristiyan yazarlar, Protestanların bu dokuz kitapçığı "apokrif" kabul ederek reddettiklerini belirtiyorlardı. Apokrif; bilindiği gibi **"sahte"** demektir. Şimdi Hıdıroğlu ve Sonbahar'ın bu konudaki açıklamalarını görelim:

"Kitab-ı Mukaddes'in metni Tanrı'nın esiniyle yazılmıştır. Temel yazarı Tanrı'dır.

Hıristiyanlar için Kitab-ı Mukaddes sadece tarihsel ve edebi bir belge değildir. Tanrı'nın insanlığa verdiği Müjde'dir. Museviler, Mesih İsa, Havariler ve Kilise Kitab-ı Mukaddes'in Tanrı'nın onun gerçek ve esas yazarı olduğunu kabul ederler.

Tanrısal Esin'in doktrinine göre, Kitab-ı Mukaddes'in yazarları, yalnız "Tanrı'nın yazılmasını istediği şeyleri yazmışlardır." Tanrı'dan gelen bu özel esin, kutsal yazarlara hem akıllarında, hem iradelerinde, hem de yazı uğraşılarında yardımcı oldu.

II. Vatikan Konsili, Tanrı'dan gelen bu esini şu şekilde anlatır: "Tanrı, Kutsal Kitapları derlenmesinde ve yazılmasında kendisinin istediği kişileri seçti. Onlar, gerçek yazarlar gibi Tanrı'nın yazılmasını istediği şeyleri yazdılar." Bunun için konuşan ve mesaj veren Tanrı'dır. Kutsal yazarlar ise bu mesajı dile getirenlerdir. (II. Vatikan Konsili, belge Dei Verbum, n.11,a)

Hz. İsa'nın ölüp dirilmesinden sonra otuz yıl süre ile İncil, yani İsa hakkındaki Müjde, sözlü olarak yayılıyordu. Havariler (Hz. İsa'nın elçileri) bu Müjde'yi bir kitap şeklinde yazmaya önce gerek görmüyorlardı. Ama Hz. İsa hakkındaki gerçeklerin sonraki nesiller için korunması gerekliydi. Bu nedenle Allah'ın Ruhu, İncil'i (Müjde'yi) yazıya geçirmek için dört kutsal adamı görevlendirdi. Bu dört kişinin ikisi (Matta ile Yuhanna) Hz. İsa'nın oniki havarisi arasındaydı, diğer ikisi de (Markos ile Luka) havarilerin yaşıtı ve yakın arkadaşlarıydı. Bu dört kişinin yazdıkları mucize denilebilecek derecede birbirini tutuyor. İncil'i (Müjde'yi) ayrıntılarıyla anlattıkları için eserlerine "Matta'ya göre İncil "Markos'a göre İncil" vb. denir.

XVI. asırda Protestan Reformundan birkaç yıl önce Kitab-ı Mukaddes'teki bazı bölümler hakkında, esinlenilip esinlenmediği ve resmi gerçekliği üzerinde şüpheye düşüldü. Daha önceki zamanlarda da benzer sorunlar hakkında tartışmalar olmuştu.

Trento Konsili (4. Oturum, 8 Nisan 1546'da) Kitabı Mukaddes'in bütün kitaplarının ve bütün bölümlerinin esin edildiklerini resmi olarak ilan etti. Böylece Katolikler için sorun çözülmüş oldu. Birinci ve İkinci Vatikan Konsilleri de aynı kararara vardılar. Bu olaylardan şu sonuç meydana çıktı: Katolikler, Trento Konsilinde tartışılan bölümleri kabul edip onlara "deuterokanonik" dediler. ***Protestanlar ise onları "apokrif" olarak reddettiler.*** *"Deuterokanonik", "İkinci Kanon" anlamına gelir.*

Trento Konsili, Kitab-ı Mukaddes'teki kitapların yeni listesini ilan etmek istemedi. Yalnız bin yıldan daha fazla sü-

re önce ilan edilmiş olan ve geleneklere göre şimdiye kadar kabul edilen bütün kitapları "kanonik" yani "resmi" olarak açıkladı.

Kitab-ı Mukaddes'teki deutrokanonik bölümler şunlardır:

Eski Antlaşma'da: Tobias, Yudit, I. Makabeler, II. Makabeler, Bilgelik, Sirak, Baruk, Ester'deki ve Daniel'deki birkaç bölüm"

Xavıer Jacob tarafından kaleme alınan **"Sorabilir miyiz"** adlı kitapta Tanrı tarafından yazdırılan kutsal kitaplardaki faklılıkların çok küçük olduğu anlatılarak, insanlara doğru olmayan bilgiler veriliyordu. Zira kitaplarındaki farklılıklar ve çelişkiler dağlar kadar yüceydi. Kaldı ki, Allah bir kitap yazdırır da onda ufak ta olsa farklılıklar, çelişkiler olur mu?

"Demek ki elyazmaları arasında küçük farklar tespit edilebilir; bazen bir sıfat atlatılmıştır: birisinde "ağaçlar" yazılır, öbüründe ise "bir çok ağaç", vs. Bu varyantların çoğu ise imla hatalarında ibarettir. Demek ki, bu nevi farkların çoğu müstensihlerin dalgınlığı veya yorgunluğundan gelmektedirler ve bu nevi hatalar bütün eserlerde vardır, kolayca düzeltilebilir ve gerçekten öğretilerin esaslarını ilgilendirmez."

John Gilchrist ***tarafından yazılan, Kiliseler tarafından insanlara dağıtılan*** *"Kur'an ile İncil yan yana"* ***adlı kitapta İncil'in Markos kısmının son 12 ayetinin Markos tarafından yazılmadığı belirtiliyor, eklenen bölümün ne kadar sağlam olduğunun bilinmediği anlatılıyordu. Allah'ın yazdırdığı kitapta şüpheli bölümleri bırakın şüpheli bir tek harf bile olur mu?.. Bütün bu gerçeklere rağmen Hıristiyanlar hala kutsal kitaplarının değiştirilmediği yala-***

nına dört elle sarılıyorlardı. Hıristiyanların aslında kendi kendilerini kandırdıklarına bir örnek teşkil edebilecek açıklamaları izleyelim:

"İncil'in Markos kısmının son 12 ayeti bir sonuçlama olarak yazılmıştır ve asıl metnin bir parçasını oluşturmaz. Yani, bu son kesim Markos'un kaleminden gelmemiş de olsa Markos'un önceki ayetleri bundan etkilenmez ve doğal olarak hala sağlam, doğru ve gerçekçidir. ***Markos'un son 12 ayeti İncil'in en eski Grekçe el yazısı nüshalarının bazılarında bulunmakta, bazılarında ise bulunmamaktadır. Bu parçanın ne kadar güvenilir ve sağlam olduğunu tam olarak bilemiyoruz. Bu nedenle İncil'in Türkçeye son tercümeleri bu kesimi köşeli ayıraç [ ] içerisinde göstermekte veya açıklayıcı dipnotu yazarak bunun en eski metinlerden bazılarında bulunmadığını belirtmektedir.***

Bu parçanın Kutsal Kitap'a dahil edilip edilmemesi konusu Kutsal Kitab'ın İngilizce RSV tercümesi yapıldığında çok tartışıldı. RSV'yi gerçekleştiren çeviri heyeti bu parçanın doğruluğundan kesin bir şekilde emin olmadığı için bunu RSV'ye sadece dipnot olarak dahil ettiler. Bu gün ise (bu parçada bulunan her şey Kutsal Kitap'ın diğer parçalarında da bulunduğu için) bu parçanın doğruluğu konusunda daha büyük bir karar birliğine varılmaktadır ve bunun bir sonucu olarak da RSV'nin yenilenmiş en son baskısında bu parça, açıklayıcı dipnotla beraber, ana metnin bir parçası olarak basılmıştır.

Bu parçanın KJV'de bulunduğu ve RSV'nin ilk baskısına alınmayıp son baskısına yeniden konduğu için Müslümanlar, bunu Kutsal Kitap'ın değiştirilişinin ve oynanışının

bir delili olduğunu söylüyorlar. Ne var ki Kutsal Kitap metninin günümüze kadar nasıl geldiğinden bir haberi olmayan İslam kamuoyunun bu tutumu, şu nedenlerden dolayı gerçekçilikten uzaktır:

1. *Bu metin ile ilgili kararsızlık, hepsi daha İslam Peygamberi doğmadan en az üç dört yüzyıl önce yazılan İncil'in Markos kısmı nüshalarından ortaya çıkmamaktadır. Bu parça bu nüshaların bazılarında bulunuyor, bazılarında ise bulunmuyor. Bu el yazısı nüshalar orijinal şekilleriyle bugüne kadar Hıristiyan cemaatinin elindedir. Buna göre Kutsal Kitap'ın Türkçe ya da İngilizce tercümelerinde "modern" değiştirmeler ya da tahrifler yapıldığı düşüncesi hiçbir şekilde ileri sürülemez! Kutsal Kitap üzerindeki uzmanlarımız bu çalışmayı yapmakla söz konusu metnin doğru olup olmadığını mümkün olduğunca ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. Bu nedenle İncil'in bugünkü çağdaş çevirilerine eski elyazısı metinlerin değiştirilmiş gözüyle değil, tersine o elyazısı metinlerin gerçek durumunun yansıtılışı yönünde yapılan birer çalışma gözüyle bakılmalıdır.*

2. *Bu parçadaki sözlerin hiçbiri herhangi bir şekilde Kutsal Kitap'ın diğer yerlerindeki sözlerle çelişmemektedir. İsa'nın göğe alınışı ve İsa ile ilgili sözler Kutsal Kitap'ın diğer parçalarında da bulunmakta ve tamamen Kutsal Kıtap'ın öğretilişlerine uymaktadır. Bu nedenle bunun Kutsal Kitap'ın değiştirildiğini ispatlayan bir delil olduğunu ileri sürmek büyük hata olur. Bir Müslüman konuşmacı bu son iki ayet üzerindeki belirsizlik*

nedeniyle İncil'in tüm Markos kısmının güvenilir olmadığını bile söylemiştir. Ama konuya tarafsız ve önyargısız yaklaşan sağduyu sahibi herhangi bir Müslüman, eminim böylesine aşırı ve temelsiz bir görüşü destekiemeyecektir. İncil'in Markos kısmının geçerliliğine karşı ileri sürülebilecek hiçbir delil yoktur. Gösterilebilecek tek bir delil ise, (metnin kendisi günümüze kadar geliş şekli ve tarihi ve geçerliliğinin ilk dönem Hıristiyan tarihçilerce doğrulanması) bu yazının gerçek ve güvenilir bir doküman olduğunu ispatlamaktadır. Kutsal Kitap'ın diğer parçalarında olduğu gibi İncil'in Markos kısmında da İsa Mesih'in hayatı gerçekçi bir şekilde anlatılmaktadır.

Sonuçta okuyucu, tarihte yaşayan İsa'nın Kur'an'daki Hz. İsa değil, ama gerçekten de Hıristiyanlıktaki Kurtarıcı Rab İsa Mesih olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktır.

Markos'un 14-16 bölümlerinde İsa Mesih'in çarmıha gerilişi, ölümü ve dirilişi ayrıntılı bir şekilde kaydedilmiştir. Yine Markos birçok yerinde İsa'nın Tanrı Oğlu olduğunu duyurur. (Bkz. Markos 1: 1;9:7;14:61-62; not: "Tanrı Oğlu" deyimi, fiziksel bir ilişki ima etmez bir nevi ruhsal ilişki ve Tanrı'yla Oğlunun eşdeğer ve birlik içinde olduğunu ima eder). Tabii ki, Kur'an sırf İncil'in Markos kısmıyla değil, ama bir bütün olarak İncil'in bunlara benzeyen birçok ana öğretileri ile çatışıyor. Daha önce de açıkladığımız gibi, bu yüzden İslami önderler İncil'i şüpheye düşürmeye çalışıyorlar."

John Gilchrist ve diğer Hıristiyan yazarlar İncilin en eski nüshalarının Grekçe olduğunu belirtirler. Oysa İsa yaşa-

dığı devirlerde Aramice konuşmuştur. Allah'ın yazdırdığını ve koruması altında olduğunu iddia ettikleri kitaplardaki şüpheli kısımları açık bir şekilde izah edemeyen Hıristiyan yazarlar ve din adamları İslami önderlerin İncil hakkında şüphe uyandırdıkları gibi oldukça komik bir savunmada bulunuyorlar. Yuhanna'da da bir çok metnin yine şüpheli olduğu Hıristiyanlarca kabul edilen bir gerçektir.

John Gilcrist Yuhanna ile ilgili şaibeleri de örtmeye çalışıyor ancak bunda başarılı olamıyordu:

"İkinci metne, yani Yuhanna 8:1-11'e bakıldığında, İncil'in Yuhanna kısmının bu parçasının bazılarınca gerçekten sağlam, doğru ve İncil'in Yuhanna kısmına ait olmadığı fakat büyük ihtimalle İsa'nın hayatındaki gerçek bir olay olduğu güvenilir bir anlatımla yansıtılmaktadır. Bu ayetlerde Yahudi din adamlarının zinada yakalanmış genç bir kadını İsa'nın önüne getirişleri anlatılmaktadır. Hz. Musa'nın şeriatine göre böyle bir kadının taşlanarak öldürülmesi gerektiğinden, bu adamalar İsa'ya ne yapılması gerektiğini sorarlar. Ne var ki İsa'nın buna verdiği cevap alışagelmişin dışındadır ve çarpıcıdır: "Aranızda günahsız olan ona ilk taşı atsın" (Yuh. 8:7). Böylece kendilerinin de günahlı olduklarının farkına varan ikiyüzlü ve yobaz Yahudi din adamları teker teker oradan uzaklaşarak İsa'yı kadınla yalnız bırakırlar. Kadın İsa'ya "Beni hiç kimse yargılamadı" deyince, İsa ona şu çarpıcı cevabı verir: "Ben de seni suçlamıyorum. Git ve bir daha günah işleme" (İncil: Yuhanna 8:11)

Gilchrist, *"Bu olay tüm insanlık tarihinin belki de en düşündürücü, aynı zamanda en teselli edici olaylarından biridir. Bu metnin ortaya çıkış şekli de İncil'in Markos kısmının son*

bölümünde gördüğümüz duruma benziyor. Her ne kadar bu metin eski bazı el yazısı nüshalardan bulunmuyorsa da, bunun doğruluğu hemen hemen hiçbir şüphe götürmeyecek ölçüde güvenilir oldu'ğundan İncil'in tüm çağdaş tercümelerine metnin bir parçası olarak konulmuştur. Ama genellikle bir açıklayıcı dip notta eski el yazısı nüshalardaki durumu açıklanmaktadır."

Diyerek İncilin en insancıl bölümünün eski elyazısı metinlerde bulunmadığını belirtiyordu. Bu metnin İncil'de son dönemlerde ortaya çıktığı herkesin malumudur. Ancak Hıristiyanların açık yüreklilikle itiraf etmeleri gereken konu bu olayın nereden alıntı yapılarak İncil"in Yuhanna bölümüne monte edildiğidir.

John Gilchrist çaresizlik içindeki savunmalarına gerçekleri ters yüz ederek devam ediyor:

"Ne var ki, bu küçük parça İncil'in Yuhanna kısmına ait olmasa da, İncil'in Yuhanna kısmının geri kalan % 99'unu şüpheli duruma düşürmez! Zaten, bu kısa parça yeni bir öğreti veya İncil'le çelişen bir öğreti de ortaya getirmez! Yani, en olumsuz ihtimal, bu metnin İncil'e ait olmayan ama İncil'i destekleyen tarihi bir anlatım olmasıdır. Kutsal Kitap'ın değiştirilmiş olduğu faraziyesini destekleyebilmek için tüm Kutsal Kitap tarihinde, biraz önce incelediklerimizin dışında göz önünde tutulabilecek başka bir delil bulunmamaktadır."

Her ne kadar Hıristiyanlar kutsal kitaplarını Tanrı'nın esinlediğini, Tanrının yazdırdığını iddia ediyorlarsa İnciller bu görüşleri yalanlıyordu. Üstelik yazılan İnciller halk adına değil ne idüğü belirsiz kişilere yazılıyor, onların beğenisine sunuluyordu. Yazılara kutsallık kazandırılsın diye de Tanrı-

nın hizmetkarlarından alınan bilgiler yalanına sarılıyordu. İncilin yazarlarından Luka eserini Teofilos adlı ne olduğu belirsiz birine ithaf ederek şöyle diyordu:

"Birçok kişi aramızda olup bitenlerin tarihçesini yazmaya girişmiştir. Nitekim başlangıçtan beri bu olayların görgü tanığı ve Tanrı sözünün hizmetkarı olmuş olanlar bunları bize iletmişlerdir. Ben de tüm bu olayları ta başından özenle araştırmış olarak bunları sana sırasıyla yazmayı uygun gördüm. Öyle ki, sana verilen bilgilerin doğruluğunu bilesin." (İncil: Luka 1:1-4).

Yuhanna İncilinde olan ve diğer üç İncil'de yer almayan bir başka olay çok kötü bir şekilde sırıtıyordu. Askerler İsa'yı çarmıha gerdikten sonra mızrakla böğrünü delmişler bunun sonucunda İsa'nın göğsünden kan ile su akmış. Hadi kanı anladık ta su ne oluyor? İsa'nın böğrü çeşme miydi?.. (İncil: Yuhanna 19:32-25)

"Bunun üzerine askerler gidip birinci adamın, sonradan İsa'yla birlikte çarmıha gerilmiş olan öteki adamın bacaklarını kırdılar. Ama İsa'ya gelince O'nun ölmüş olduğunu gördüler. Onun için bacaklarını kırmadılar. Bununla birlikte, ***askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen kan ve su aktı."***

İncil ve Hıristiyan yazarlar bu olaya gerçeklik kazandırmak amacıyla, isimsiz bir tanığın ardına sığınıyorlardı:

"Burada Yuhanna şu ciddi ifadede bulunmak için anlatımına ara veriyor:

'Bunu gören adam tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur. Doğruyu söylediğini bilir. Siz de iman edesiniz diye tanıklık etmiştir'."

Ayetten de açıkça göreceğimiz üzere tanıklık yapan adamın adı verilmemektedir. Bu olayın tanıkları varsa Matta, Markos ve Luka niye İsa'nın göğsünün mızrakla delinip, akan kan ve su deryalarını görmemişlerdir. Hadi onlar görmedi bu kitapları yazdıran Hıristiyanların Tanrısı da mı görmedi?..

Barnaba İncili

Gerçekleri Saptıranlar adlı kitabın yazarı Bağımsız Protestan Kiliseleri basın danışmanı İsa Karataş, Barnaba İncili hakkında daha önceki yazılmış olan kitapları kopya ederek, bu İncilin sahte olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Karataş, "Nasıra ve Kudüs limanları" başlığıyla Celile gölüne 25 km uzaklıkta bulunan Nasıra'ya İsa'nın gemi ile gittiğini anlattığı için Barnaba İncilini sahte olmakla suçluyordu. Barnaba'nın, ***"karaya indikten sonra Nasıra'ya gitti"*** diye yazdığı küçük bir ayrıntıyı atladığı için, İsa'nın yaşadığı yerleri görmediği hükmünü çıkarıyordu. Böylece bir çok Hıristiyan yazarından sonra, Barnaba İncilinin sahteliğini kanıtlama onuru(!) İsa Karataş'a da nasip oluyordu. Karataş'ın müthiş(!) keşfini görelim:

"Barnabas İncili'ni yazan kişinin, İsa Mesih'in yaşadığı yerleri bile görmediğini gösteren ilginç bir kanıt var:

İsa, Galile denizine gitti ve bir gemiye binip Nasıra'ya doğru yola çıktı. Bu sırada denizde büyük bir fırtına koptu... İsa, gözlerini gökyüzüne dikerek dedi: 'Ey Elohim, kullarına merhamet et.' İsa bunu demişti ki birden rüzgar durdu ve deniz sakinleşti. Bunun üzerine denizciler korkuya kapılarak dediler: 'Bu kimdir, deniz ve rüzgar kendisine itaat ediyor?'

Nasıra kentine gelince, denizciler İsa ne yaptıysa hepsini yaydılar."

Demek ki bu "İncil'in yazarına göre Nasıra'ya gemi ile gidilebilir. Bununla da yetinmeyen "Barnaba", 151. bölümünde, İsa'nın Nasıra'ya gitmek için bir gemiye bindiğini, 152. bölümünde de bu yolculuğun Küdüs'te son bulduğu yazıyor!

Oysa Nasıra, en yakın Celile (Taberiye) gölünden 600 metre kadar yükseklikte ve 25 km. kadar uzaklıkta bulunmaktadır. Kudüs ise 811 metre yükseklikte ve en yakın göl olan Lut gölünden 23 km. kadar uzaklıktadır. Yani hem Nasıra'ya, hem de Nasıra'dan Kudüs'e gemi ile gitmek mümkün değildir."

Yine aynı konuda İsa Karataş'tan on bir yıl önce **R. Benson** tarafından yazılan **"İncil-i Barnaba"** adlı kitaptan da aynı hikayeleri izleyelim:

"Nasıra ve Kudüs "limanları" (!), Nineve ve Sur

Barnaba"nın bizi hayrete düşüren ilk hatası, Nasıra ve Kudüs şehirlerinin bir göl ya deniz kıyısında bulunduğunu sanmasıdır. Bilindiği gibi Hz. İsa'nın büyüdüğü Nasıra kenti, en yakın göl olan Celile (Taberiye) gölünden 600 metre kadar yükseklikte ve 25 kilometre (eski zamanlarda en azından yarım günlük yol) kadar uzaklıkta bulunmaktadır. Kudüs ise 811 metre yükseklikte ve en yakın gölden (Lut gölünden) 23 kilometre kadar uzaklıkta bulunmaktadır.

Ne var ki "İncil-i Barnaba" da akılları durduran şu sözleri okuyoruz:

"Andosi iessu al mare di gallilea. he monte in naue nauigo in nazaret sua cita" (=İsa Celile gölüne gitti ve bir gemiye binip kendi şehri Nasıra'ya yol aldı.) (bölüm 20).

Hz. İsa'nın gölde kopan fırtınayı yatıştırdığını anlattıktan sonra "Barnaba" şöyle devam ediyor: "Arriuatti alla cita di nazaret li marinari empirno la citta di quanto haueua iessu operato (=Gemiciler Nasıra kentine varınca İsa'nın yaptıklarının hepsini kentin her tarafına yaydılar.) Bu iki cümleden anlaşılıyor ki, ***"Barnaba"ya göre Hz. İsa gemiden başka bir araç kullanmadan Nasıra'ya gitmiştir!***

Bunu izleyen 21. bölümde "Barnaba" diyor ki, Nasıra'dan ayrıldıktan sonra, "Ascexe iessu in chafarnau." (=İsa Kefernahum'a doğru yokuş yukarı gitti).

Gerçekte ise Hz. İsa bunun tersini yapardı. 20. bölümde bindiği gemi Nasıra'da değil göl kıyısında bulunan Kefernahum'da karaya varırdı. Kefernahum'dan ayrılınca Nasıra'ya doğru yokuş yukarı gider ve Nasıra'dan ayrılınca tekrar Kefernahum'a inerdi."

Gadara mı? Gerasa mı?

Hıristiyan yazarlar R. Benson ve İsa Karataş, *"Barnaba'nın bize hayrete düşüren ilk hatası, Nasıra ve Kudüs şehirlerinin bir göl ya deniz kıyısında bulunduğunu sanmasıdır. Bilindiği gibi Hz. İsa'nın büyüdüğü Nasıra kenti, en yakın göl olan Celile gölünden 600 metre kadar yükseklikte ve 25 kilometre yani eski zamanlarda en azından yarım günlük yol kadar uzaklıkta bulunmaktadır."* Diyorlardı.

Hıristiyan yazarlar, Barnaba'nın; "İsa Celile gölüne gitti ve bir gemiye binip kendi şehri Nasıra'ya yol aldı." Şeklindeki açıklamalarını **"akılları durduran sözler"** olarak tanımlıyorlardı. Bu açıklamalardan da bu yazarların kendi İncillerini ya okumadıkları ya da insanları yanıltmayı amaçladıkları

ortaya çıkıyordu. Hıristiyan yazarlar, **"Barnaba"ya göre Hz. İsa gemiden başka bir araç kullanmadan Nasıra'ya gitmiştir!"** diyerek de, Barnaba İncilinin **"sahte"** olduğunu iddia ediyorlardı.

İncil'in **Matta** kitapçığının 8. Bölüm 28. Ayetine baktığımızda İsa'nın gölün karşı yakasında bulunan **Gadaralıların** memleketine vardığını, burada kendisini cine tutsak **iki kişinin** karşıladığını görüyorduk.

*"İsa gölün karşı yakasında **Gadaralıların** memleketine vardığında, cine tutsak **iki kişi** mezarlık mağaralardan çıkıp O'nu karşıladı."*

Markos İncilinin 5'nci bölüm:1ve 2. Ayetlerine göre **Gadara, Gerasa** oluyor, cine tutsak olan insan sayısı da **bire** iniyordu. Hıristiyanların Tanrısı olayın geçtiği yeri Markos'a Gerasa, Matta'ya Gadara olarak açıklarken unutkanlık hali mi yaşamıştı. Yoksa Gadara ve Gerasa'nın nerede olduğunu bilmiyor muydu? Barnaba gibi bir faninin küçücük bir hatasından dolayı onu **"sahtekar"** olarak niteleyen Hıristiyanlar kendi Tanrılarının bu çelişkilerini niye görmüyorlardı? Çelişkiler sadece bu kadar mıydı?.. Tabii ki hayır!.. Matta İnciline göre cine tutsak adam sayısı **"iki"** iken, Markos'ta ise cinli insan sayısı **"bir"** e iniyor, Hıristiyanların Tanrısının, Hıristiyan azizleri yine yanılttığı ortaya çıkıyordu.

Yine bu bölümler incelendiğinde, Hıristiyanların Tanrısının ve İncil yazarlarının İsa'nın yanında olmadıkları da açık bir şekilde görülüyordu. İncil'in 1999 yılında Kitabı Mukaddes şirketi tarafından yapılan baskısının 17. Sayfasındaki dip nota bakıldığında olayın geçtiği yerin **Gadara** olduğu, ve denizden yaklaşık olarak 40 km kadar uzak olduğu görülü-

yordu. Yine Barnaba İncilini "sahte" olarak niteleyen yazarların açıklamasından çıkan sonuca göre bu yol o dönemlerde iki günden aşağı alınamazdı. Yine aynı yazarlarca denizden indikten sonra yarım günlük yolu neyle gittiğini belirtmeyen Barnaba **"sahtekar"** oluyordu.

Bundan çıkan sonuca göre, iki günlük yolu neyle gittiğini belirtemeyen, Gadara'yı deniz kenarında zanneden İncil yazarlarına ve bu kitabı yazdıran Hıristiyanların tanrısına yakışacak sıfatı tayin etme işini de Barnaba'ya "Sahtekar" diyen bu yazarlara bırakalım.

Yine bir diğer İncil yazarının olayın geçtiği yerin **"Gerasa"** olarak açıkladığını görüyorduk. Gerasa'nın, Gadara'dan en az dört kat daha uzak olduğu da İncil'de yer alan haritalarda dahi gösterildiğine göre; **burada da yine aynı yazarların tanımlamasına göre katmerlinin katmerlisi bir sahtekarlıkla mı karşılaşıyorduk? Bunun açıklamasını da yine Hıristiyan yazarlara bırakalım.**

"Gölün karşı yakasına, ***Gerasalıların*** *memleketine vardılar. İsa kayıktan iner inmez,* ***kötü ruha tutsak olan bir adam*** *mezarlık mağaralardan çıkıp O'nu karşıladı."*

18. Ayete geldiğimizde ise, İsa kayığa binerken, önceleri cine tutsak olan adamın O'na, **"Seninle geleyim"** diye yalvardığını okuyorduk. Okuyorduk ta hayretler içinde kalıyorduk. Zira Olayın geçtiği yer olan **Gerasa**; en yakın deniz veya göle en az 100 km mesafedeydi.

Luka İncili 8. Bölüm, 26. Ayette ise olay yine **Gerasalıların** memleketinde geçiyor, cinli adam sayısı ise **bir** olarak aktarılıyordu:

"Celile'nin karşısında bulunan ***Gerasalıların*** *memle-*

*ketine vardılar. İsa karaya çıkınca kentten **bir adam** O'nu karşıladı. Cinlere tutsak olan ve uzun zamandan beri giysi giymeyen bu adam evde değil, mezarlık mağaralarda yaşıyordu"*

Bir diğer İncil yazarı **Yuhanna** ise bu olaylardaki çelişkileri kavradığından olacak, bu üç İncil'de de geçen olaya hiç değinememişti. Ya da Tanrıları bu bölümde ona kıyak geçmiş, daha fazla yanlış yazmasına mani olmuştu.

Üç Yaşındaki Vezir

Hıristiyan yazarlar Barnaba İncilini çürütmek için peygamberlerin yaşlarının bile hatalı yazıldığını şöyle savunuyorlardı:

"Barnaba" nın düştüğü tarihsel hataların birkaç örneğini verelim. "Barnaba" nın 80.ci bölümüne göre Daniel peygamber, Babil kralı Nebukadnetsar tarafından tutsak alınınca iki yaşındaydı. Gerçekte ise Hz. Daniel o zaman bir delikanlıydı. "Barnaba", Daniel kitabının birinci bölümünün ilk 7 ayetini yanlış anlamıştır. Bu ayetlere göre Hz. Daniel, başka bir sürü İsrailli asil gençle birlikte kral Nebukadnetsar'ın sarayında özel bir eğitim ve beslenmeye tabi tutuldu."

Barnaba'yı bu şekilde hatalı bir kitap yazmakla suçlayan Hıristiyanların, Mukaddes kitaplarında tarih **hataları ve yanlışları** sayılamayacak kadar çoktu.

Tevrat'ın II. Krallar bölümü 24/8'de Yehoyakin'in Kral olduğunda **18** yaşında olduğu Tanrıları tarafından yazdırılırken, II. Tarihler 36/9'da **8** yaşında olduğu yazdırılıyordu.

II. Krallar 8/26'da Ahazya'nın **22** yaşında kral olduğu anlatılırken, II. Tarihler 22/2'de **42** yaşında kral olduğu belirtiliyordu.

İsa Öldü mü?

Protestan Kiliseleri basın danışmanı **İsa Karataş, "Gerçekleri Saptıranlar"** adlı kitabının 108-110'uncu sayfalarında İsa'nın öldürülmeyip ona benzer birinin öldürüldüğü iddialarına sert çıkıyor ve şunları söylüyordu:

"Bu yanlışlıklar zincirinin ilk halkasını bulmak oldukça zordur. Çünkü bu iddiaları ileri sürenler, görüldüğü gibi herhangi bir kaynak vermemektedirler. Birbirlerinden kopya çekip aynı hatayı yapan okul çocuklarına benziyorlar."

"İsa'nın yerine **"Yahuda öldürülmüş"** başlığı altında İsa Karataş, İsa'nın yerine başkasının çarmıha gerilme iddialarına, bütün Hıristiyanlar gibi hemen hemen aynı cevabı veriyordu. İsa'nın havarileri nasıl oldu da onu tanıyamadı? Annesi niye tanıyamadı?.. Hıristiyanların ortak itirazlarını Karataş'tan izleyelim:

*"Bu eksikliğin farkında olan bazı İslamcı yazarlar, bu eksikliği gidermek amacıyla bazı tezler ileri sürmüşlerdir. Bunların en yaygın olanı, "İsa'nın yerine, O'nu ele vermeye çalışan **Yahuda**'nın öldürüldüğü" iddiasıdır:*

"Hz. İsa'nın bir şakirti olan Yudas İskariot, Hz. İsa'nın yakalanmasına yardımcı olduğu taktirde otuz parça gümüş alınacağına dair Roma'lılardan söz almıştı. Yakalama planının suya düşmesini önlemek için, teşebbüsün gece yapılmasına karar verildi. Hz İsa'nın yandaşlarıyla beraber gittiği yere gelindiğinde, Yudas'a Hz. İsa'yı öpmesi söylenmişti, öyle ki, yabancı Roma'lı askerler Hz İsa'yı tanıyabilsin. Fakat plan suya düştü. Askerler karanlıkta şaşırdılar, iki Yahudi ka-

ranlıkta birbirine karıştırıldı ve askerler Hz. İsa'nın yerine yanlışlıkla Yudas'ı yakaladılar..."

Hikayenin sonrası mı? "Vali ***Platus****, İsa diye* ***Yahuda****'yı sorgulayıp çarmıha gerdirmiş, İsa'da kaçmayı başarmış." Bu iddianın mantıklı hiçbir tarafı yok. Roma'lı askerler, kendilerine yolu ve aradıkları adamı gösteren kişiyi nasıl, aradıkları adam diye tekrar geri getirirler? Vali* ***Platus, Yahuda****'nın İsa olmadığını anlamamış olabilir ama, İsa'nın diğer havarileri (öğrencileri) ve annesi de mi bu "yanlışlığı" anlayamadı?"*

İsa Karataş ta diğer Hıristiyan'lar gibi yine aynı savunmayı yapıyor; ***"İsa'yı annesi nasıl tanıyamadı?.."*** Her şeyden önce İsa çarmıha gerilirken annesinin yanında olduğunu mevcut dört İncil'den sadece Yuhanna belirtiyor, diğer üç İncil ise İsa'nın annesini konu bile etmiyordu. Markos İsa'nın çarmıha gerildiğinde yanında olanları 15. Bölüm, 40. Ayette şöyle sıralıyordu:

"...Mecdelli Meryem, Küçük Yakup ile Yose'nin annesi Meryem ve şalome.."

Matta 27/56'da yine aynı isimler yer alıyor, fazlalık olarak **Zebedi oğullarının annesi** ekleniyordu.

Luka 23/49' da yine **İsa'nın annesi Meryem,** İsa çarmıha gerilirken yanında yoktu.

Yuhanna, mevcut İncillerdeki bu büyük boşluğu görerek, kuyruklu bir yalan uyduruyor, İsa'nın annesini de izleyiciler arasına katıyordu.

İsa, çarmıhtayken onu yalnız bırakan annesi ve havarileri, İsa'nın gömülmesinde de ortada görülmüyorlardı. İsa'nın annesi ile havarilerin vefasızlığı daha doğru deyişle

İsa'ya inanmamalarından kaynaklanan inançsızlık ve gelecek korkusuyla İsa'nın dirilmesi olayında da meydanda yoktular.

George Ford, "Mesih'in yaşamı, ölümü ve yüce dirilişi" adlı kitabında İncil ayetlerinden örnekler vererek İsa'nın annesinin kabre gelenler arasında olmayışını şöyle anlatıyordu:

"Pazar Günü Kadınlar Mezara Geliyorlar (Markos 16:1-4)

Şubat günü geçince, Yakub'un annesi Meryem, Mecdelli Meryem ve Salome yanlarında merhemler olduğu halde sabah erkenden mezara geldiler. Aralarında "Mezarın kapısındaki taşı bizim için kim kaldıracak?" diyorlardı. Gözlerini kaldırdıklarında taşın yerinden kaldırılmış olduğunu gördüler.

Allah gönderdiği meleğine, kadınların üstesinden gelemeyeceği bir iş yaptırdı. Melek kabrin kapısındaki taşı yuvarladı, ardından da mezarın girişine oturdu. Çıkan korkunç gürültüden dehşete kapılan muhafızlar zaten kaçmışlardı. ***İsa'nın annesi Meryem kabre gelen kadınların arasında yoktu."***

İncillerdeki bu gerçeğe rağmen Protestan Kiliseleri basın danışmanı İsa Karataş, hala İsa'nın yerine başkalarının ölmediğini İncil'den kanıtlamaya çalışıyordu:

"*Bu iddiayı ileri sürenler, İncili tekrar okumalıdırlar. Çünkü İncil,* ***Yahuda****'nın daha İsa Mesih'in yargılanması sürerken, kendini asarak intihar ettiğini şöyle anlatıyor:*

'İsa Mesih'in çarmıha gerileceği kesinleşince, ***Yahuda*** *yaptığı hatayı anlamış, ancak iş işten geçmişti. Suçsuz biri-*

*ni ele veren **Yahuda**, bu vicdan azabı ile yaşayamayacağını düşünmüş olmalı ki, gidip kendini **asıyor.**"*

İsa Karataş, Yahuda'nın kendini astığını İncili kaynak göstererek anlatıyordu. İsa Karataş'ın inandığı İncil "Elçilerin İşleri" adlı bölümünün, 17 ve 19. Ayetlerinde Yahuda'nın baş aşağı düşüp, bedeninin yarıldığını ve bütün bağırsaklarının dışarı döküldüğünü de yazıyordu. Kendini asan biri nasıl olur da baş aşağı düşerek, bedenini yarar ve bağırsaklarını dışarı döker?.. Herhalde bu da Hıristiyan mucizelerinden biriydi(!?)

"Yahuda bizden biri sayılmış ve bu hizmette yerini almıştı. Bu adam, yaptığı kötülüğün karşılığında aldığı ücretle bir tarla satın aldı. Sonra baş aşağı düştü, bedeni yarıldı ve bütün bağırsakları dışarı döküldü. Kudüs'te yaşayan herkes olayı duydu. Tarlaya kendi dillerinde 'Kan tarlası' anlamına gelen 'Hakeldema' adını verdiler."

İskambilden Bir Şato

John Stott, "Hıristiyanlığın temelleri" Adlı kitabının; 58-59'ncu sayfalarında **"İsa'nın çarmıhta ölmediği kanıtlanırsa Mesih inancının tüm yapısı iskambilden bir şato gibi bir anda çöker"** diyordu.

*"İncil'in tüm öğretişinin, hatta Mesih İnancı'nın özünün, İsa Mesih'in tarihsel ölümü gerçeği üzerinde kurulduğu bellidir. Eğer İsa çarmıhta ölmediyse, Mesih İnancının tüm yapısı **iskambilden bir şato** gibi bir anda çöker. İncil yazarlarından Tarsus'lu Pavlus'un belirttiği gibi, İsa Mesih ölüp yeniden dirilmediyse, Mesih İnanlısı'nın inancı boştur, acıklı bir aldatmacadan başka bir şey değildir. (İncil:1 Korintliler 15:12-19)."*

Gerçekten de **Mesih inancı** iskambilden bir **Şato**'dan farksız. Neresinden tutarsanız orasından dökülüyor. Hıristiyanlar istedikleri kadar İsa'nın yerine başkası asılsa anlaşılırdı, insanlar onu tanımaz mıydı, onlar o kadar aptal mıydı desinler sonuçta öğrencilerin İsa'yı dirildikten sonra da tanımadıklarını, Tanrılarının gözlerine perde çektiğini yine İncillerden öğreniyorduk. Yine İncillerden İsa'nın bir sözünün daha gerçek olmadığını da görüyorduk. Yuhanna 10/14'de ***İsa, "ben iyi çobanım ve benim olanları tanırım. Benim olanlar da beni tanırlar."*** Luka İncili 24/13-35'de ise İsa'nın sözlerinin aksine öğrencilerinin kendisini tanıyamadığını öğreniyorduk:

Emayus Yolunda İki Öğrenci

Luka İncili 24/13-35'de İsa'yı tanıyamayan öğrencileri şöyle anlatılıyordu:

"Aynı gün öğrencilerden ikisi, Kudüs'ten altmış ok atımı uzaklıkta bulunan ve Emayus denilen bir köye gitmekteydiler.

Bütün bu olup bitenleri kendi aralarında konuşuyorlardı. Bunları konuşup tartışırlarken İsa'nın kendisi yanlarına geldi ve onlarla birlikte yürümeye başladı. ***Ama onların gözleri O'nu tanıma gücünden yoksun bırakılmıştı.***

İsa onlara, «Yolda birbirinizle ne tartışıp duruyorsunuz?» dedi.

Üzgün bir halde, oldukları yerde durdular. Bunlardan adı Kleyopas olan O'na, «Kudüs'te bulunup da bu günlerde orada olup bitenleri bilmeyen tek yabancı sen misin?» diye karşılık verdi.

İsa onlara, «Hangi olup bitenleri?» dedi.

O'na, «Nasıralı İsa'yla ilgili olayları» dediler. «O adam, Tanrı'nın ve bütün halkın önünde gerek söz, gerek eylemde güçlü bir peygamberdi. Başkâhinlerle yöneticilerimiz O'nu, ölüm cezasına çarptırmak için valiye teslim ederek çarmıha gerdirdiler; oysa biz O'nun, İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu ummuştuk. Dahası var, bu olaylar olalı üç gün oldu ve aramızdan bazı kadınlar bizi şaşkına çevirdiler. Bu sabah erkenden mezara gittiklerinde, O'nun cesedini bulamamışlar. Sonra geldiler, bir görümde, İsa'nın yaşamakta olduğunu bildiren melekler gördüklerini söylediler. Bizimle birlikte olanlardan bazıları mezara gitmiş ve durumu, tam kadınların anlatmış olduğu gibi bulmuşlar. Ama O'nu görmemişler.»

İsa onlara, «Sizi akılsızlar! Peygamberlerin tüm söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler! Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?» dedi. Sonra Musa'nın ve tüm peygamberlerin yazılarından başlayarak, Kutsal Yazıların hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı.

Gitmekte oldukları köye yaklaştıkları sırada İsa, yoluna devam edecekmiş gibi davrandı. Ama onlar, «Bizimle kal. Neredeyse akşam olacak, gün batmak üzere» diyerek O'nu zorladılar. Böylece İsa onlarla birlikte kalmak üzere içeri girdi. Onlarla sofrada otururken İsa ekmek aldı, şükran duasını yaptı ve ekmeği bölüp onlara verdi. ***O zaman onların gözleri açıldı ve kendisini tanıdılar. İsa ise gözlerinin önünden kayboldu.*** *Onlar birbirine, «Yolda kendisi bizimle konuşurken ve Kutsal Yazıları bize açıklarken yüreklerimiz nasıl da sevinçle çarpıyordu, değil mi?» dediler.*

Kalkıp hemen Kudüs'e döndüler. Onbirleri ve onlarla beraber olanları toplanmış buldular. Bunlar, «Rab gerçekten dirildi, Simun'a görünmüş!» diyorlardı. Kendileri de yolda olup bitenleri ve ekmeği böldüğü zaman İsa'yı nasıl tanıdıklarını anlattılar."

İncilin Luka, bölümünde yer alan bu ayetlerden kolayca anlayacağımız gibi, öğrencileri İsa ile yanyana saatlerce yol yürümelerine, birlikte yemek yemelerine, karşılıklı konuşmalarına rağmen, gözlerine inen perde yüzünden onu tanımamışlardı.

Stott, "Hıristiyanlığın Temelleri" adlı kitabında İsa'nın öğrencileri niçin İsa'nın ölüp, dirildiği yalanını uydursunlar diyordu. Bunun cevabı gayet basit. Çünkü İsa'nın 12 taht yani 12 krallık vaat ettiği öğrencileri daldıkları hayal aleminden uyanıp gerçeklerle yüzyüze geldiklerinde İsa'yı inkar etmiş, O'na ihanette bulunmuş ve onu bırakıp kaçmışlardı. İsa'nın ölümünden yaklaşık 20 sene kadar sonra da eskileri unutturduklarını sanarak uydurma hikayelerle ortaya çıkmışlardır. Hemen kolları sıvayarak şahsi menfaatleri için, hırsızlığı, sahtekarlığı, ikiyüzlülüğü ve para hırsı İncil ayetlerinde de sabit olan Pavlus'un liderliğinde insanları kandırmaya başlamışlardır.

Stott ve diğer misyoner yazarlar İsa'nın mezar olarak bırakıldığı odada 36 saat aç ve susuz kalamayacağını iddia ederek "Tanrı" olarak niteledikleri Mesihlerini adeta hor ve hakir görüyorlardı. Hıristiyanlar kendilerini İsa'nın yarattığını ileri sürüyorlar, onun ölüleri diriltmesini, körlerin gözünü açmasını her daim anlatıyorlardı. Hatta İsa'nın çölde 40 gün aç ve susuz kaldıktan sonra şeytanın denemesinden geçtiğini

ve şeytanı yendiğini de İncillerinde ve kitaplarında sürekli olarak belirtiyorlardı. Bu nasıl Tanrıydı ki bütün bunları gerçekleştirirken boş bir oda da **36 saat** yani **bir buçuk** gün aç ve susuz kalamıyordu? Stott'un ve diğer misyoner yazarlarının bu konudaki görüşlerini okuyalım.

"Acaba, İsa'nın bunca zaman mezarda yalnız bayılmış durumda yattığını ileri sürenler bunu ciddi mi söylüyorlar? Yani, duruşması boyunca gördüğü işkenceler, kırbaçlamalar ve korkunç çarmıha çakılma işleminden sonra bir kişinin, soğuk bir taş mezarının içinde, ***yemeksiz bakımsız 36 saat yaşayabileceğine mi inanmamız isteniliyor?*** *İki gün komada yattıktan sonra da, mezarın ağzını kapatan insan büyüklüğündeki taşı yerinden oynatabilecek kadar birden bire iyileşmiş mi sanki? (Tabii, bunu Roma'lı gözcülerin dikkatini çekmeden başarıyor!) Bundan sonra ise yorgun bitkin, hasta ve acıkmış olan İsa öğrencilerini ölümü yendiğine inandırabilecek ölçüde kendini toparlamış mı?"*

George Ford, **"Mesih'in yaşamı, ölümü ve yüce dirilişi"** adlı kitabında İncil ayetlerinden örnekler vererek İsa'nın annesinin kabre gelenler arasında olmayışını şöyle anlatıyordu:

"Pazar Günü Kadınlar Mezara Geliyorlar (Markos 16:1-4)

Şubat günü geçince, Yakub'un annesi Meryem, Mecdelli Meryem ve Salome yanlarında merhemler olduğu halde sabah erkenden mezara geldiler. Aralarında "Mezarın kapısındaki taşı bizim için kim kaldıracak?" diyorlardı. Gözlerini kaldırdıklarında taşın yerinden kaldırılmış olduğunu gördüler.

Allah gönderdiği meleğine, kadınların üstesinden gelemeyeceği bir iş yaptırdı. Melek kabrin kapısındaki taşı yuvarladı, ardından da mezarın girişine oturdu. Çıkan korkunç gürültüden dehşete kapılan muhafızlar zaten kaçmışlardı. ***İsa'nın annesi Meryem kabre gelen kadınların arasında yoktu."***

İsa kabirde üç gün üç gece kalacağını söylüyordu. Yukarıda Hıristiyan yazarların açıklamalarından da anlaşılacağı üzere İsa, ancak iki gece kabirde kalabilmişti.

Bunların Babaları da Karışık

Hıristiyanların kutsal kitaplarını incelediğimizde Atalarının, babalarının da birbirine karışmış olduğunu görüyorduk. Tabii hayret ediyordum!.. Hiç Tanrı kullarının babalarını karıştırır mı?.. Örneğin Tekvin 11/12'de Şelah'ın babası **Arpakşad** olarak takdim edilirken, Luka 3: 35-36'da Şelah'ın babası **Eber** olarak tanıtılıyordu.

I. Tarihler 8/36'da Alemetin, Azmavetin, ve Zimrinin babası olarak **Yehoadda** gösterilirken, yine aynı kitabın 9/42. Ayetinde baba olarak bu kere sahneye **Yara** çıkıyordu.

Karışan sadece babalar değildi, bazen çocukları da karıştırıyordu. II. Samuel 6/23'de Saul'ün kızı Mikal'in ölümüne kadar hiç çocuğu olmadığı aktarılırken, yine II. Samuel 21/8'de Mikal'ın bu kerre Meholalı Barzillay oğlu Adriel'e **beş oğlan** doğurduğu ortaya çıkıyordu.

Hıristiyan Tanrı Sayı Saymayı Bilmiyor mu?

Barnaba İncilindeki **"tek bir hatada bu kitap sahtedir"** diye yırtınan Hıristiyanlar kendi kitaplarındaki hata yu-

maklarını sineye çekiyorlardı. Kutsal kitaplarındaki sayı hataları da sayılamayacak kadar çoktu. Bu kadar çok hata Hıristiyanların Tanrısı sayı saymasını bilmiyor mu diye bir düşünceyi insanın aklına getiriyordu. Öyle ya Hıristiyanlar, bu kitapları Tanrılarının yazdırdığını söylemiyorlar mıydı?

I. Krallar 11/ 3'den öğrendiğimize göre: Süleyman'ın **yediyüz** karısı ve **üçyüz** de cariyesi varmış. Süleyman hatırlanacağı üzerine bu kadar karıya rağmen kızkardeşi için ahlaksızca şiirler yazmış, bugün bile yazdığı bu şiir Hıristiyanlarca tek eşliliği simgeleyen, kutsal bir sevgi olarak tanımlanıyor, Kiliselerde de bu şiirler dua niyetine okutuluyordu. Saf insanlarımıza bu karı koleksiyoncusu, "tek eşli evliliği savunuyor, kutsuyor" gibi gerçek dışı ifadelerle tanıtılıyordu. Böylece Hıristiyanlığın İslamiyet'ten üstün olduğu da, Lütfi Ekinci ve John Gilricst'in kitabında olduğu gibi, insanlarımız yanıltılarak kanıtlanmaya çalışılıyordu.

I. Krallar 5:15-16'da Süleyman'ın işte çalışan, kavminin üzerine hükmeden, işinin başında bulunan **üç bin üç yüz** baş kahyadan bahsedilirken, II. Tarihler 2/2'de bu sayı **üç bin altı yüz**'e çıkıyordu.

Gad, Davuta gelip memleketinde yedi yıl kıtlık mı olsun diye II. Samuel 24/13'de sorarken, I. Tarihler 21/11-12'de dört yıl tenzilat yaparak kıtlık süresini üç yıla indiriyordu.

Süleyman'ın atlarının sayısı II. Tarihler 9/25'de **dört bin** olarak verilirken, I. Krallarda atmışken biraz daha atalım zihniyetiyle at sayısı **kırk bin**'e çıkarılıyordu.

II. Samuel 24/9'da İsrail'de kılıç çeken **sekizyüz bin** yiğitten bahsedilirken, I. Tarihlerde **"biraz fazla attık"** derce-

sine sayı **yüzbin**'e indiriliyordu. Yahuda'nın adamlarının sayısı da **beşyüz bin**'den "otuz bin" indirimle **dört yüz yetmiş bin'e** düşürülüyordu.

II. Tarihler 19/18'de Davut'un Suriyelilerden **yedi bin** araba cenkçilerle kırk bin **yaya** asker öldürdüğü iftihar vesilesi yapılırken, II. Samuel 10/18'de araba sayısı **yediyüz**'e düşüyor, ancak yayalar bu sefer **atlı hale geliyordu.**

Hıristiyan Tanrısı insanoğlunun yaşam süresinde de tereddütler geçiriyordu. Tekvin 6/3'de insanoğluna **120** yıl ömür biçerken, Tekvin 9/29'da Nuh'a **950** sene, Arpakşad'a ise **403** yıl yaşam veriyordu.(Tekvin11/13). Tekvin 5/5'de, Adem'e ise ilk olmasından mı nedir kıyak geçerek, onu **930** yıl yaşatıyordu.

Hıristiyanların Tanrısı Tekvin 2/3'de **istirahat ettiği** gerçeğini unutarak, Yeşaya 40/28'de **yorulmayacağını** iddia ediyordu. Böyle olunca da hakimler 1/19'da görüldüğü gibi derede oturan adamları kovacak gücü bulamıyordu. Ama bir mazereti vardı!.. Derede oturan adamların **demirden cenk arabaları** varmış! Şimdi ne yapsın İsa'nın babası?..

Gerçi yapacağını da tam olarak bilemese de II. Samuel 22/9'da burnundan duman yükseliyor, ağzından ateş yiyip bitiriyordu. Ve ondan da közler tutuşuyordu. Hoşea 13/7'de ise düşmanları karşısında kah Aslan olup kükrüyor, kah Kaplan olup yolun yanında bekliyordu.

Olacağı buydu bunca vartadan sonra Hıristiyan Tanrı pişman olsun mu yoksa olmasın mı bir türlü karar veremiyordu. Sayılar 23/19'da ***"Allah insan değil ki, yalan söylesin, ve insan oğlu değil ki nadim olsun; O söyler de onu yapmaz mı? Yahut söz verir de icra etmez mi?"*** diyordu. Ora-

da öyle diyen Tanrı çok geçmeden tüm sözlerini unutarak her şeyden **pişman** oluyordu. Nasıl olur demeyin, işte: Tekvin 6:6-7:

*"**Ve RAB yeryüzünde adamı yaptığına nadim oldu** ve yüreğinde acı duydu. Ve RAB dedi: yarattığım adamı, ve hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim; **çünkü onları yaptığıma nadim oldum**"*

Ve Tanrının imdadına Davut yetişti. Can sıkıntısı geçsin diye mi ne dansöz kıyafetleri giyerek raksedip, kıvırtıyordu. İnanmayan Kitabı Mukaddes şirketinin 1995 yılı basımı **"Kitabı Mukaddes"**ine bakabilir. 1995 basımı olması da şart değil hepsinde bu olaylar yer alıyor. Bu açıklamadan sonra yine dönelim Davut'un Tanrı önündeki dansına, ha bu arada İsa ne diyordu "Allah'ı kimse görmemiştir. Onu ben tanıttım." İsa'nın bu sözü, II. Samuel 14-17: incelendiğinde insanın aklında bir çok sorular oluşturuyordu?..

*"**ve Davut RABBİN önünde bütün kuvveti ile raksediyordu;** ve Davut keten efod kuşanmıştı. Ve Davutla bütün İsrail evi RABBİN sandığını bağırışlarla, ve boru sesi ile çıkarıyorlardı.*

Ve vaki oldu ki, RABBİN sandığı Davut şehrine geldiği zaman, Saul'un kızı Mikal pencereden baktı, ve Kral Davut'u, RABBİN önünde sıçrayıp raksederek gördü; ve yüreğinde onu hor gördü."

Davut'u Tanrının önünde oynarken gören Mikal, Davut'a tepkisini dile getirirken, Davut ***"her şeyin bir bedeli vardır"*** anlayışı ile kendisini yanıtlıyordu. II. Samuel 20-23:

"...Mikal Davud'u karşılamak için çıkıp dedi: Bugün

kullarının cariyeleri önünde ancak bayağı adamlardan birinin utanmadan soyunması gibi soyunan İsrail kralı, bugün ne şerefli idi!

Ve Davut Mikal'e dedi: RABBİN kavmi üzerine, İsrail üzerine beni hükümdar koymak için babanın yerine, ve onun bütün ev halkı yerine beni seçmiş olan RABBİN önünde, ***evet RABBİN önünde oynadım****.*

Ve bundan ziyade alçalacağım, ve kendi gözümde alçak olacağım; ***fakat söylediğin cariyeler tarafından hürmet edileceğim."***

Hıristiyan misyonerlerden R. Benson **"Bilimsel bir araştırma"** adını verdiği kitabının 19'ncu sayfasında **"Para Çelişkisi"** başlığı altında Barnaba İncilinde geçen para biriminin İsa'nın zamanında değil, İsa'dan sonra 5 ile 8. Yüzyıllarda kullanılan bir değer olduğundan bahisle Barnaba İncilini **"sahte"** olarak nitelendiriyordu. Önce bu açıklamayı görelim:

"İncil-i Barnaba" 54. bölümünde 60 minuti'ye bölünen altın bir dinardan söz ediliyor. Hz. İsa'nın zamanında Roma İmparatorluğunda kullanılan dinar ise altından değil, gümüşten yapılırdı. Her Roma dinarı 16 as'a, her as da 4 quadrans'a eşitti. 'Minuti' diye bir para birimi yoktu. Arkeolojik buluşlardan anlaşılıyor ki,"İncili Barnaba"da sözü edilen altın dinar ile minuti ancak İspanya'da Vizigot döneminde (yani, İsa'dan sonra 5.ile 8. yüzyıl arasında) para birimi olarak kullanılıyordu"

Bu mantıkla yola çıkınca Luka İncili ve diğer İncillerde de sık sık geçen **"kuruş"** sözcüğü de bu İncillerin **sahte** ol-

duğunun bir diğer kanıtıdır. Zira **kuruş** İsa'dan yüzyıllarca sonra kullanılan bir para birimidir. Hatta kuruş, İslamiyet'ten bile çok sonra kullanılmaya başlamıştır. Luka 12/ 59:

*"Size şunu söyleyeyim, **son kuruşu** ödemedikçe oradan asla çıkamazsınız."*

İncil'in Vahiy yani Esinleme bölümüne baktığımızda ise bu bölümün de İslamiyet'ten çok sonraları yazıldığının görürüz. Vahiy, 8/1'e baktığımızda *"Kuzu yedinci mühürü açınca, gökte **yarım saat** kadar sessizlik oldu."* Cümlesinde Yuhanna'nın bu olayı kendine esinlettirirken arada bir saatine de baktığına tanık oluruz. Ancak ne Yuhanna'nın zamanında ne de Yuhanna'dan yüzyıllarca sonra gelen İslam döneminde bile saatin olmadığı ilk mektep talebelerinin bile malumu!.. Yuhanna kendini esinlettirirken saatine o denli sık bakıyordu ki, insanın aklına kitabı yazarken ücretini saat olarak mı hesaplattığı geliyordu. Vahiy, 14/7:

*" ...çünkü onun yargı **saati** geldi."*

Vahiydeki ilginç terimler sadece bu kadar mı?.. Tabii ki hayır!.. **"Kaptan"** teriminin yanında ilginç olan bir terim daha var ki, o da sık sık kullanılan **"Yalancı peygamber"** tanımlaması. Sık sık kullanılan bu tanımlamanın en önemli özelliği de sürekli tekil olarak vurgulanmasıydı. Vahiy16/13'de; **"yalancı peygamberin** ağzından kurbağaya benzer üç kötü ruh çıktığını gördüm"... Vahiy 19/20'de, **"yalancı peygamber** tutsak alındı"... Yine Vahiy 20/10'da; "Onları kandıran iblise gelince, ateş ve kükürt gölüne atıldı. Canavarla **yalancı peygamber de"** oradadır.

İncilin vahiy bölümünün bir özelliği de gelecekten haber vermesidir. O halde akla gelen soru diğer İncillerde ol-

mayan, ancak Vahiyde sık sık tarif edilen **"yalancı peygamber" kimdir?** Öyle ya İncillerin diğer kitapçıkları sürekli yalancı peygamberler derlerken, Vahiyde niye tek bir yalancı peygamber den bahsedilmektedir?..

İnciller Arası Fark

Hıristiyanlar, "İncil hiçbir zaman değişmemiştir. Tek bir harfi bile korunmuştur." diyorlardı. Ancak bunun böyle olmadığını, orijinal İncilin bulunmadığı en eski İncilin İsa'nın konuştuğu Aramice diline ait değil Grekçe olduğunu Hıristiyanlar kabul etmek zorunda kalmışlardı..

Kaldı ki bugün bile İnciller arasında birlik yoktur. Bir Hıristiyan şirketin bastığı İncil bir diğer Hıristiyan kuruluşunun yayınladığı İncil'e uymuyordu. Örneğin; Kitabı Mukaddes şirketinin 1999 yılında basıp dağıttığı İncil'in 362. Sayfasının Korintoslulara II. Mektup 6. Bölümünde **"İmanlı olmayanlarla evlenmeyin"** başlığı yer alırken, Yeni Yaşam yayınlarından 2000 yılında çıkan İncil'in yine aynı bölümle ilgili başlığı **"Tanrının tapınağıyız"** şeklindeydi.

Kitabı Mukaddes şirketi tarafından 1999 yılında basılan İncil'de Romalılara Mektup, 9-10. Bölümlerde yer alan **"Seçilmiş halkın imansızlığı", "Tanrı vaadi etkisiz bırakılamaz", "Tanrının amacı", "Tanrı'nın acıması ve öfkesi"** şeklindeki başlıkları, 2000 yılında Yeni Yaşam yayınlarından çıkan İncil'de arayan bulamayacaktır.

İki ayrı şirketin basıp dağıttığı İncillerdeki farklılıklar sayılamayacak kadar çok. Sadece farklılıklar mı? Tabii ki hayır!.. İnciller basılıp yayınlanmasında bile hiçbir inceleme ve kontrolün yapılmadığı görülüyordu. Yine buna da somut bir

örnek vermek gerekirse 2000 yılında Yeni Yaşam yayınlarından basılıp, Kiliselerde ve misyoner evlerinde dağıtılan İncillerin 389'uncu sayfada 2. Korintlililere mektup, 6'ıncı bölümün sonu ile 7. Bölümden başlıyor, son sayfalarda yer alması gereken sözlük ve benzeri bilgiler İncilin 372-389 sayfaları arasında yer alıyordu.

Bu Nasıl Bayram?

İngiltere Manchester Üniversitesi'nin Kutsal Kitap İnceleme ve Yorumu Kürsüsü'nde Profesör olan **F.F Bruce "Elinizdeki İncil sağlamdır"** adlı kitabında bayramlarını anlatıyordu:

"Fısıh bayramı: İsrail halkının M.Ö. 1280 yıllarında Hz. Musa'nın önderliği altında Mısırlılardan kurtulmasını anmak için kutlanan bayramdır. İsrailliler Mısır'dan çıkmadan önce Allah, ölüm meleğini gönderip ***Mısırlıların ilk doğan oğullarının hepsini öldürttü.*** *İsraillerin evlerini ise melek atladı, üstünden geçti. Bunun için bu bayrama "üstten geçme" anlamına gelen Fısıh bayramı denilir. Bu gün ise Hamursuz bayramı olarak bilinir."*

Bir Garip öldürme Olayı

Davut kavminin bütün mensupları ile beraber tefleri çalıp, zilleri takıp, çıngırakları boyunlarına asıp Hıristiyanların Tanrısının önünde dansözler gibi oynuyorlardı. Ancak harman yerine vardıklarında Davut'un adamlarından Uzza, öküzlerin tökezlemelerinin ardından Hıristiyan Tanrı'nın sandığına tutununca kıyamet kopuyor, hiddetlenen Tanrıları Uzza'yı oracıkta öldürüyordu. II: Samuel 6. Bölüm, 5-9'uncu ayetler

"Ve Davutla bütün İsrail evi, servi ağacından her çeşit çalgılarla, ve cenklerle ve santurlarla, ve tefler, ve çıngıraklar, ve zillerle RABBİN önünde oynuyorlardı.

Ve Nako'nun harman yerine geldiler, ve Uzza Allahın sandığına elini uzatıp tuttu; çünkü öküzler tökezlemişlerdi. Ve Uzza'ya karşı RABBİN öfkesi alevlendi; ve düşüncesizliği yüzünden Allah onu orada vurdu; ve orada Allah'ın sandığı yanında öldü. Ve Davut öfkelendi, çünkü RAB Uzza'yı vurmuştu."

Hıristiyanların Allah'ı Kutsal kitaplarının Tesniye kitapçığı 32/41-43'de şairliğini de ölüm ve kan üzerine konuşturuyordu:

"Hasımlarımdan öç alacağım,
Ve benden nefret edenlere ödeyeceğim.
Öldürülmüş ve esir edilmiş olanların kanından,
Düşmanların reislerinin başından,
Oklarımı kanla sarhoş edeceğim,
Ve kılıcım et yiyecek."

Hıristiyan ve Yahudilerin kutsal kitaplarında yer alan kanunların en ünlülerinden biri de "recm" olarak ta bilinen, taşlayarak yapılan idam cezasıydı. Kutsal kitapta Recm cezasına sadece insanlar çarptırılmıyor, öküzler bile Recm'den nasibini alıyorlardı. Çıkış 22/ 28:

"Ve eğer bir öküz bir erkeği yahut bir kadını süserse, ve o ölürse, öküz mutlaka taşlanacak, ve onun eti yenilmeyecektir."

Kutsal kitapta cariyelerin erkeğin malı olduğu savunuluyor, cariyesini döverek öldüren adamın cezadan kurtulma-

sı için yol gösteriliyordu. Kanuna göre cariye hemen ölürse ufak bir ceza verilecek, bir veya iki gün yaşadıktan sonra ölürse öldüren erkek cezadan kurtulacaktı. Çıkış 22/20:

"Eğer bir adam kölesine yahut cariyesine değnekle vurur, ve onun eli altında ölürse, mutlaka cezalandırılacaktır. Ancak bir yahut iki gün yaşarsa, cezalandırılmayacaktır; çünkü o kendi malıdır."

Tesniye 26/11-13'de ise ilginç bir kanuna rastlıyorduk. Kavga eden kocasını kurtarmak isteyen kadının eli yanlışlıkla kavgaya karışan başka bir adamın cinsel organlarına değerse yandı. Zira o el kesilecektir:

"Adamlar birbiriyle kavga ederken birinin karısı yaklaşıp kocasını dövenin elinden onu kurtarmak için elini uzatır, ve onu utanılacak yerlerinden tutarsa; o zaman kadının elini keseceksin, gözün ona acımıyacaktır."

İsrail'in Tanrısı

Hıristiyanların ve Yahudilerin kutsal kitabında Allah'tan "İsrail'in Allahı" olarak bahsedilirken, İsa da Matta İncili 15/24'de ***"ben sadece İsrail halkının kaybolmuş koyunlarına gönderildim"*** diyerek İsrail halkının seçilmiş ve efendi bir halk olduğunu, diğer ulusların ise ***"köpek"*** olduğunu açık ve net bir şekilde duyuruyordu. Kutsal kitabın 1. Krallar kitapçığının 8.Bölüm 27. Ayetinde gerçek Allah'tan bahsediliyordu. Sanki sahtesi varmış gibi:

"Fakat gerçek Allah yerde sakin olur mu? İşte, gök ve göklerin gökü seni alamaz; nerede kaldı ki, benim bu yaptığım ev!"

II. Krallar 5/15'de ise Allah'ın sadece İsrail'de bulunduğu vurgulanıyordu:

"Ve bütün alayı ile beraber Allah adamının yanına döndü; ve gelip onun önünde durdu, ve dedi: ***İşte, şimdi bildim ki, bütün dünyada Allah yoktur, ancak İsrail'de vardır****; ve şimdi, rica ederim, bu kulundan bir hediye al."*

İsrail'in Allah'ı kutsal kitaplarına göre Sion dağında oturuyordu. İşaya 8/16-18:

"Şakirtlerim arasında şehadeti bağla, ve şeriati mühürle. Ve Yakub evinden yüzünü gizleyen RABBİ bekleyeceğim, ve ona ümit bağlıyacağım. İşte, ben ve RABBİN bana verdiği çocuklar, Sion dağında oturan orduların RABBİ tarafından İsrailde alâmetler ve hârikalarız."

İşaya 50/1'de RAB'leri analarına verdiği boşama kağıtlarını soruyor, çocuklarına ise sizleri kime sattım diyerek, ne için satıldıklarını da açıklıyordu. Böylece İsa'nın Allah'ın ilk oğlu olmadığı da yine kutsal kitabın ayetlerinde ortaya çıkıyordu:

"RAB şöyle diyor: Ananızı salıvermeğe dair olan boşama kağıdı nerede? Ve sizi alacaklılarımdan hangisine sattım? İşte, fesatlarınızdan ötürü satıldınız, ve günahlarınızdan ötürü ananız salıverildi."

İşaya 54/1-8'de Hıristiyanların Tanrısı karısı ile konuşuyordu:

"TERENNÜM et, ey kısır, sen ki, doğurmadın; terennüme koyul, ve yüksek sesle çağır, sen ki, doğurma ağrısı çekmedin; çünkü bırakılmış kadının oğulları, kocalı kadının oğullarından çoktur, RAB diyor. Çadırının yerini genişlet, ve meskenlerinin eteklerini gersinler; esirgeme; iplerini uzat, ve

kazıklarını pekiştir. Çünkü sağa sola yayılacaksın; ve senin zürriyetin milletleri mülk edinecek, ve ıssız şehirleri halk ile dolduracak.

Korkma, çünkü utanmıyacaksın; ve sıkılma, çünkü yüzün kızarmıyacak; çünkü gençliğinin utancını unutacaksın, ve dulluğunun rüsvaylığını artık anmıyacaksın. ***Çünkü kocan seni Yaratandır;*** *onun ismi orduların RABBİDİR; ve seni fidye Kurtaran İsrailin Kuddûsudur; ona bütün dünyanın Allahı denecektir. RAB seni bırakılmış ve ruhu dertli bir kadın gibi, gençlik karısı atılınca nasıl olursa, onun gibi çağırdı, senin Allahın diyor. Senin lâhzacık bıraktım; fakat seni büyük merhametlerle toplıyacağım. Taşkın öfke ile yüzümü senden bir lâhza gizledim; fakat ebedî inayetle sana merhamet edeceğim, seni fidye ile kurtaran RAB diyor."*

Kendinden olmayan insanların bebeklerine kadar öldürüp, parçalanmasını, koyunundan eşeğine kadar tüm hayvanlarının ve mallarının yağmalanmasını, kadınlarına ve kızlarına tecavüz edilmesini emreden Hıristiyanların Tanrısı İşaya 60/12-16'da **"Milletlerin sütünü emeceksin"** diyordu:

"Çünkü sana kulluk etmeyen millet ve ülke yok olacak; ve o milletler tamamen harap olacak. Libnanın izzeti olan servi, çınar, ve şimşir ağacı makdisimin yerini güzelleştirmek için hep birden sana gelecekler; ve ayaklarımın yerine izzetli kılacağım. Ve seni sıkıştıranların oğulları sana iğilerek gelecekler; ve seni hor görenlerin hepsi senin ayaklarının tabanında yere kapanacaklar; ve sana: RABBİN şehri, İsrail Kuddûsunun Sionu, diyecekler.

Sen bırakılmış, ve nefret görmüş olduğuna, ve içinden

kimse geçmediğine karşılık olarak, seni ebedi övünme, ve çok nesillere meserret kılacağım. ***Ve milletlerin sütünü emeceksin, ve kralların memelerini emeceksin;*** *ve bileceksin ki, seni kurtaran, ve fidye ile Kurtarıcın olan, Yakubun Kadîri, RAB benim."*

İşaya 61/1-7' ye geldiğimizde Hıristiyan ve Yahudi Tanrı'nın bir başka buyruğu ile karşılaşıyorduk. **"Milletlerin servetini yiyeceksiniz."**

"RAB Yehovanın Ruhu üzerimdedir; çünkü hakirlere müjdeyi vâzetmek için RAB beni meshetti; yüreği kırık olanları sarmak için sürüngenlere hürriyeti, mahpus olanlara zindanın açıldığını ilân için, RABBİN lûtuf yılını, ve Allah'ımızın öç alma gününü ilân için, bütün yaslıları teselli için, Sionda yaslılara ayin edip, kül yerine başlarına çelenk, yas yerine meserret yağı, ağırlık ruhu yerine hamt libasını vermek beni gönderdi ki, onlara salâh ağaçları, RABBİN, izzet bulsun diye, diktiği denilsin.

Ve eski harabeleri bina edecekler, evvelki vakitlerin viranelerini kuracaklar, ve harap şehirleri, çok nesillerden alınan viraneleri yenileteceklerVe yabancılar durup sürülerinizi güdecekler, ve ecnebiler çiftçileriniz ve bağcılarınız olacak. Fakat size RABBİN kâhinleri denilecek; size Allah'ımızın hizmetçileri diyecekler**; milletlerin servetini yiyeceksiniz, ve onların izzeti size geçecek."**

Güreşçi

İncil'de İsa; ***"Tanrıyı kimse görmemiştir"*** diye buyurmasına rağmen sözde kutsal kitabın diğer bölümlerinde, Allah'la içki içen, yemek yiyen, güreş tutan insanları görüyo-

ruz. Güreş akşam hava kararmak üzereyken başlıyor, sabahın ilk ışıklarına kadar sürüyordu. Tekvin 32. Bölüm; 30. Ayet:

"Ve Yakup yalnız başına kaldı; ve seher sökünceye kadar, bir adam onunla güreşti. Ve onu yenmediğini görünce, uyluğunun başına dokundu, ve onunla güreşirken Yakubun uyluk başı incindi. Ve dedi: Bırak gideyim, çünkü seher vakti oluyor. Ve dedi: Beni mübarek kılmadıkça seni bırakmam. Ve ona dedi: Adın nedir? Ve o dedi: Yakup. Ve dedi: Artık sana Yakup değil İsrail denilecek; çünkü Allah ile ve insanlar ile uğraşıp yendin. Ve Yakup sorup dedi: Rica ederim adını bildir. Ve dedi: Adımı niçin soruyorsun? Ve orada onu mübarek kıldı. Ve Yakup o yerin adını Peniel koydu: çünkü; Allah'ı yüz yüze gördüm ve canım sağ kaldı," dedi.

Bir yerde öyle bir yerde böyle, hangisini yutarsanız. Levililer 1. Bölümde, Allah'ın Musa'yı çağırıp, sizlerden biri Rabbe armağan olarak, daha açıkçası rüşvet olarak bir şeyler verecekseniz bu da hayvanlardan olacaksa, sığır ve davarlardan olsun şeklindeki hiç bitmeyen isteklerde bulunduğunu görüyorduk.

"Ve Rab Musa'yı çağırdı, ve toplanma çadırından ona söyleyip dedi: İsrail oğullarına söyle, ve onlara de:sizden biri RABBE takdime arz ettiği zaman, takdiminizi hayvanlardan, sığır ve davardan arz edeceksiniz."

Levililer 9. Bölüm 24. Yave'de Allah'ın takdimeleri, yağları yiyip bitirdiğini görüyoruz. Bu durumu gören kavimdeki bütün insanların bağırarak, yüz üstü düştüklerini de okuyoruz:

"Ve RABBİN önünden ateş çıktı, ve yakılan takdimeyi ve yağları mezbah önünde yiyip bitirdi; ve bütün kavim görünce bağırdılar, ve yüz üstü düştüler."

Musa'nın dördüncü kitabı olan Sayıların 28. Bölüm 7. Ayetinde yani uydurmasında Allah'a içkici iftirası da atılıyor. Onun takdime yani rüşvet olarak içki, 14. Ayette de özellikle **şarap** istediği de aktarılıyordu:

"... RABBE, içkiden bir dökülen takdime arz edeceksin."

*"... ve bir kuzu için hinin dörtte biri **şarap** olacak..."*

Musa'nın dördüncü kitabı olan Sayılar 28. Bölüm 1-31. Ayetler de bir çok ilginçlikler sergileniyordu:

*"Ve RAB Musa'ya seslenip dedi: İsrail oğullarına emret, ve onlara de: Bana olan takdimeyi, **bana hoş koku olarak, ateşle yapılan takdimeler yiyeceğimi**, muayyen vakitlerinde bana takdim etmeye dikkat edeceksiniz. Ve onlara diyeceksin: RABBE arz edeceğiniz ateşle yapılan takdime şudur: daimi yakılan takdime olarak, her gün iki baş olmak üzere birer yıllık kusursuz erkek kuzular. Kuzulardan birini sabahleyin arz edeceksin; **ve ekmek takdimesi, hinin dörtte biri dövülmüş zeytinin yağı ile yoğurulmuş efanın onda biri ince un arz edeceksin.** Daimi yakılan takdimedir, Sina dağında kurulmuş olan, hoş koku olarak RABBE ateşle yapılan takdimedir. Ve onun dökülen takdimesi bir kuzu için hinin dörtte biri olacaktır; **makdiste RABBE, içkiden bir dökülen takdime dökeceksin. Ve o bir kuzuyu akşam üstü arz edeceksin; sabah ekmek takdimesi gibi, ve onun dö-***

külen takdimesi gibi, onu ateşle yapılan takdime, RABBE hoş koku olarak arz edeceksin.

Ve Sebt gününde birer yıllık kusursuz iki erkek kuzu, ve ekmek takdimesi olarak, yağla yoğurulmuş efanın onda ikisi ince un, ve onun dökülen takdimesi arz edilecektir; daimi yakılan takdimeden, ve onun dökülen takdimesinden başka her Sebtin yakılan takdimesi budur.

Ve aylarınızın başlarında, RABBE yakılan takdime olarak iki genç boğa, ve bir koç, birer yıllık kusursuz yedi erkek kuzu; ve her boğa için, ekmek takdimesi olarak yağla yoğurulmuş efanın onda üçü ince un; ve tek koç için, ekmek takdimesi olarak yağla yoğurulmuş efanın onda ikisi ince un; ve her kuzu için ekmek takdimesi olarak yağla yoğurulmuş efanın onda biri ince un; yakılan takdime, hoş koku olarak RABBE ateşle yapılan takdime arz edeceksiniz.

Ve onların dökülen takdimeleri, bir boğa için yarım hin, ve koç için hinin üçte biri, ve bir kuzu için hinin dörtte biri şarap olacak; yılın aylarından her ayın yakılan takdimesi budur. Daimi yakılan takdimeden, ve onun dökülen takdimesinden başka RABBE suç takdimesi olarak bir erkeç arz edilecektir.

Ve RABBİN fısh birinci ayda, ayın on dördüncü günündedir. Ve bu ayın on beşinci gününde bayram olacaktır; yedi gün mayasız ekmek yenilecektir. Birinci günde mukaddes toplantı olacaktır; hiçbir ağır iş yapmayacaksınız; ateşle yapılan takdime, RABBE yakılan olarak iki genç boğa, ve bir koç, ve birer yıllık yedi erkek kuzu yavrusu arz edeceksiniz; sizin için onlar kusursuz olacaklardır; ve onların ekmek takdimesi olarak, bir boğa için on da üç, ve koç için onda iki

yağla yoğurulmuş ince un arz edeceksiniz; yedi kuzudan her kuzu için onda bir, ve sizin için kefaret etmek üzre suç takdimesi olarak bir ar geç arz edeceksiniz. Daimi yakılan takdime olan sabahın yakılan takdimesinden başka bunları da arz edeceksiniz. Bu suretle her gün, RABBe hoş koku olarak, ateşle yapılan takdimenin yiyeceğini yedi gün arz edeceksiniz; daimi yakılan takdimeden, ve onun dökülen takdimesinden başka olarak arz edilecektir. Ve yedinci günde sizin için mukaddes toplantı olacaktır; hiçbir ağır iş yapmayacaksınız.

Ve turfandalar gününde, haftalar bayramında, RABBE yeni ekmek takdimesi arz ettiğiniz zaman, sizin için mukaddes toplantı olacaktır; hiçbir ağır iş yapmayacaksınız; Fakat RABBE hoş koku, yakılan takdime olarak iki genç boğa, bir koç, birer yıllık yedi erkek kuzu, ve onların ekmek takdimesi olarak, her boğa için onda üç, tek koç için onda iki, yedi kuzudan her bir kuzu için onda bir yağla yoğurulmuş ince un; sizin için kefaret etmek üzere bir ergeç arz edeceksiniz. Daimi yakılan takdimeden, ve onun ekmek takdimesinden başka olarak bunları kusursuz olarak, ve onların dökülen takdimelerini arz edeceksiniz."

Kutsal kitapta yer aldığına göre, Hıristiyanların Tanrısı yiyecek ve içecekleri bazen toptan da kabul ediyordu. 1. Krallar, 8/ 62-63:

"Ve Kral, ve onunla beraber bütün İsrail RABBİN önünde kurbanlar kestiler. Ve Süleyman RABBE arz ettiği selamet takdimeleri kurbanı olarak yirmi iki bin öküz, ve yüz yirmi bin koyun arz etti. Böylece Kral ve bütün İsrailoğulları RABBİN evini tahsis ettiler."

Kitabı mukaddesteki Tanrının istekleri daha sayfalar dolusu; yaz yaz bitmiyor. Levililer; 27. Bab 26-30. Ayetler:

"Ancak hayvanlar arasında ilk doğanı RAB için ilk doğan olduğundan hiç kimse onu takdis etmeyecek; sığır olsun koyun olsun RABBİNDİR. Ve eğer murdar hayvanlardansa, o zaman senin biçtiğin kıymete göre onun fidyesini verecek, ve onun üzerine beşte birini katacaktır; ve eğer fidyesini vermezse, o zaman biçtiğin kıymete göre satılacaktır.

Ancak insandan olsun, yahut hayvandan olsun, yahut mülkü olan tarladan olsun, kendisinden olan bütün şeylerden bir kimsenin RABBE vakfettiği hiçbir şey satılmayacak ve fidyesi verilmeyecektir; her vakıf RABBE çok mukaddestir. İnsanlar arasından vakfedilen bir kimse için fidye verilmeyecek; mutlaka öldürülecektir. Ve yerin tohumu olsun, yahut ağacın meyvası olsun, yerin bütün ondalığı RABBİNDİR; RABBE mukaddestir."

Musa'nın ikinci kitabı olan Çıkış, 30. Bölüm, 11-12 Ayetlerde "haraç olayı da geçiyordu:

"Ve RAB Musaya söyliyip dedi: İsrail oğullarının sayılanlarına göre sayımını yaptığın zaman, her biri canı için RABBE fidye verecektir."

Tevrat-Çıkış; 3. Bölüm 22. Ayetlerde Mısırlıları soyun deniyordu:

"Fakat her kadın komşusundan, ve evinde olan misafirden gümüş şeyler, ve altın şeyler, ve esvaplar isteyecek; ve oğullarınızı ve kızlarınızı onlarla süsleyeceksiniz; ve ***Mısırlıları soyacaksınız.***"

Bu emri iki etmeyen **kutsal kitap imanlıları** ilk önce kendilerine acıyıp iyi davranan Mısırlıları soydular. Daha sonra da bu yaptıklarını kutsal kitaplarına geçirdiler. Çıkış; 12. Bölüm, 35-36. Ayetler:

"Ve İsrail oğulları Musa'nın sözüne göre yaptılar; ve Mısırlılardan gümüş şeyler, ve altın şeyler, ve esvap istediler; ve RAB Mısırlıların gözünde kavme lütuf verdi, ve istediklerini verdiler. Ve Mısırlıları soydular."

İsa'dan sonra Hıristiyan öğretisinin de temellerini atan **Pavlus,** kutsal kitapta yer alan ana rahminde seçilme, hilekarlık, ikiyüzlülük ve hırsızlığı kendine rehber edinerek, insanları doğru yoldan çıkararak sözde **"müjde"** ye yani İsa'nın yoluna çağırmaya başlıyordu.

Pavlus İkiyüzlü mü?

Hıristiyanlık öğretisinin ve misyonerlik faaliyetlerinin temelini atan Pavlus'tur. Pavlus iki yüzlü davranışını adeta misyonerlere rehber olsun diye şöyle anlatıyordu. 1. Korintliler; 9. Bölüm, 19-23. Ayetlerde gösterir:

"Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim. Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum. *Yahudileri kazanmak için Yahudilere Yahudi gibi davrandım.* ***Kendim Kutsal Yasa'nın denetimi altında olmadığım halde, Yasa altında olanları kazanmak için onlara Yasa altındaymışım gibi davrandım. Tanrı'nın Yasasına sahip olmayan biri değilim, Mesih'in Yasası altındayım. Buna karşın, Yasa'ya sahip olmayanları kazanmak için Yasa'ya sahip değilmişim gibi davrandım. Güçsüzleri ka-***

zanmak için onlarla güçsüz oldum. Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum. Bunların hepsini, Müjde'de payım olsun diye Müjde'nin uğruna yapıyorum."

Hilekâr mı?

Pavlus,. İnsanları Hıristiyan yapmak için her türlü hileye başvurmaktan ve daha sonra bunu açıklamaktan da zerre kadar çekinmiyordu. Pavlus'un İsa'yı gördüğü ve anasının rahminde seçildiği savları da bu hilekarlığının bir sonucu muydu? Pavlus insanları hile ile kazandığını 2. Korintliler; 12. Bölüm, 16-20. Ayetlerde şöyle itiraf ediyordu:

"Öyle olsun, ben size yük olmadım. Ama kurnaz biri olarak sizi hileyle elde etmişim! Acaba size gönderdiğim adamlardan biri aracılığıyla sizi sömürdüm mü? Titus'u size gelmeye isteklendirdim ve öbür kardeşi de onunla birlikte gönderdim. Titus sizi sömürmedi, değil mi? Aynı ruhla davranıp aynı yolu izlemedik mi?

Bunca zamandır kendimizi sizin önünüzde savunduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Biz Tanrı'nın önünde, Mesih'e ait kişiler olarak konuşuyoruz. Sevgili kardeşler, yaptığımız her şey sizin gelişmeniz içindir. *Çünkü geldiğim zaman sizi istediğim durumda bulamayacağımdan korkuyorum. Siz de beni istediğiniz durumda bulamayabilirsiniz. Çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, iftira, dedikodu, böbürlenme ve karışıklık olmasından korkuyorum."*

Pamuk Eller Cebe

Pavlus, bu davranışlarının izahını "sizleri kazanmak için yaptım" diyordu, demesine de oysa gerçek sebep; Ko-

rintlilere birinci mektubu; 16. Bölüm, 1-4. Ayetlerde tüm çıplaklığıyla sırıtıyordu. Pavlus kutsal kitapta yer alan mektuplarında insanlara "paraları ben gelmeden biriktirip toplayın ki, oralarda oyalanmayayım" diyordu:

"Para yardımına ilişkin öğütler

Kutsallara yapılacak para yardımına gelince, siz de bunu Galatya topluluklarına buyurduğum şekilde yapın. ***Her biriniz haftanın ilk günü kazancına göre bir miktar parayı alıkoyup biriktirsin, böylece yanınıza geldiğim zaman para toplamaya gerek kalmasın****. Ben oraya vardığımda, bağışlarınızı götürmek üzere uygun gördüğünüz kişileri tanıtıcı mektuplarla Kudüs'e göndereceğim. Eğer benim de gitmeme değerse, onları yanıma alıp gideceğim."*

2. Korintliler 9. Bölüm: 1-15. Ayetlere geldiğimizde Pavlus, toplanan paraların çok olmasını sağlamak için toplulukları birbirine karşı kışkırtmaktaydı. Tanrı'nın sevinçle vereni seveceğini anlatan Pavlus, cömertçe katkıda bulunanlara Tanrı'nın nimetlerini anlatacağı vaadinde de bulunuyordu.

Pavlus'ta imanın "i" si bile yoktu. Eğer kendisinde zerre kadar Tanrı inancı olsaydı yoksul halkın birikimlerine göz koymaz her şeyi Tanrı'dan isterdi. Öyle ya, İsa dememiş miydi; yiyecek içecek ve giyecek için kaygılanmayın; göksel babanız kuşları doyurduğu gibi sizleri de doyurur. Yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun diye. Üstelik İsa öğrencilerine kıt olan imanlarının birazcık dahi olsa artması için bu sözleri söylemişti. Matta 6. Bölüm; 25-34. Ayetler:

"Kaygılanmayın

«Bu nedenle size şunu söylüyorum: 'Ne yiyip ne

içeceğiz?' diye canınız için, ya da 'Ne giyeceğiz?' diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil mi? Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur**. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz? Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir? Giyecek konusunda neden kaygılanıyorsunuz? Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, tüm görkemine rağmen Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, **ey imanı kıt olanlar?

*«Öyleyse, 'Ne yiyeceğiz?' 'Ne içeceğiz?' ya da 'Ne giyeceğiz?' diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa göksel Babanız tüm bunları gereksindiğinizi biiir. Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir. O halde yarın için kaygılanmayın. **Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter."***

Hıristiyanların İsa'sının bu sözlerinin bir benzeri Luka İncili 12. Bölüm; 22- 31. Ayetlerde de yer alıyordu:

"Kaygılanmayın

İsa öğrencilerine şöyle dedi: «Bu nedenle size şunu söylüyorum: 'Ne yiyeceğiz?' diye canınız için, ya da 'Ne giyeceğiz? diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de giyecekten daha önemlidir. Kargalara bakın! Ne eker, ne biçerler; ne kilerleri, ne ambarları vardır. Tanrı yine de onları doyurur. Siz kuşlardan ne

kadar daha değerlisiniz! Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir? Bu küçücük işe bile gücünüz yetmediğine göre, öbür konularda neden kaygılanıyorsunuz?

«Zambakların nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar, ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, tüm görkemine rağmen Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği ne kadar daha kesindir, ey imanı kıt olanlar! Ne yiyeceğiz, ne içeceğiz?' diye düşünüp tasalanmayın. Dünya ulusları hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa Babanız, bunları gereksindiğinizi bilir. Siz O'nun egemenliğinin ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir.

«Korkma, ey küçük sürü! Çünkü Babanız, egemenliği size vermeyi uygun gördü. Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin. Orada ne hırsız ona yaklaşır, ne de güve onu yer. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacak."

Hıristiyanların İsa'sının bu öğretilerine rağmen **karga** kadar bile olamayan, **Pavlus** toplanacak paralardan bile kaygı duyuyor, kendisi gelmeden paraların toplanmasını buyuruyordu. Basit bir işportacı taktiğine de sarılarak Galatyalıların çok para topladığından bahisle siz daha çok toplayın diyerek ortalığı kızıştırıyordu. Şimdi Pavlus'un 2. Korintliler 9. Bölüm: 1- 15'de yer alan sözde ayetlerine bakalım:

"Kutsallara yapılacak bu yardımla ilgili olarak size yazmama gerek yoktur. Çünkü yardıma hazır olduğunuzu biliyorum. Siz Ahaya'dakilerin geçen yıldan beri hazırlıklı bulundu-

ğunuzu söyleyerek Makedonyalılar karşısında sizinle övünüyorum. Gayretiniz onların çoğunu harekete geçirdi. Bu konuda sizinle ilgili övünmemiz boşa çıkmasın, ama dediğim gibi hazırlıklı olasınız diye kardeşleri yanınıza gönderiyorum. Öyle ki, bazı Makedonyalılar benimle birlikte gelir ve sizi hazırlıksız bulurlarsa, sizler bir yana, bizler duyduğumuz güvenden ötürü utanmayalım. Bu nedenle yanınıza önceden gelmeleri ve cömertçe vermeyi vaat ettiğiniz armağanları hazırlamaları için kardeşlere rica etmeyi gerekli gördüm. Öyle ki armağanınız, bir cimrilik değil, bir cömertlik örneği olarak hazır olsun.

Şunu unutmayın: az eken az biçer, çok eken çok biçer. İsteksizce ya da zorlaymış gibi değil, herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı size her nimeti artıracak güçtedir. Nitekim şöyle yazılmıştır:

"Armağanlar dağıttı, yoksullara verdi;
doğruluğu sonsuza dek kalıcıdır."

Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak ve doğruluğunuzun ürünlerini artıracaktır. Her durumda cömert olasınız diye her yönden zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor. Yaptığınız bu hizmet yalnız kutsalların eksiklerini gidermekle kalmıyor, aynı zamanda birçoklarının Tanrı'ya şükretmesiyle zenginleşiyor. Bunlar, içtenliğinizi kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih müjdesine uyarak kendileriyle ve herkesle ma-

lınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı'yı yüceltiyorlar. Tanrı'nın size bağışladığı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi özlüyorlar.

Sözle anlatılamayan armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun!"

Paralar Gidiyor

Toplanan paraların değişik yerlere gitmesinden telaşa kapılan Pavlus, kandırdığı insanlara mektuplar yazarak İsa adına yanlarına gelenlere aldanmamalarını öğütlüyordu. Paralar gidiyor diye açıkça dövünemeyen Pavlus, insanları zehirlemek için akılsızlık yaptığını belirterek paraları başkalarına kaptırmaktan duyduğu telaşı kamufle etmek için çırpınıyordu. Bu ihtirası; "sizler için Tanrısal kıskançlık duyuyorum" sözleri ile daha da basitleştiriyordu. Hıristiyanların kutsal kitaplarında yer alan ve günümüz Hıristiyanlarının kıblesi olan buyrukları da nasıl bir tiple karşı karşıya kaldığımızı bize gösteriyordu. 2. Korintliler; 11. Bölüm, 1-10. **Ayetler:**

"Umarım yapacağım küçük bir akılsızlığı hoş görürsünüz. Ne olur, beni hoş görün! Sizler için Tanrısal bir kıskançlık duyuyorum. *Çünkü sizleri, el değmemiş bir kız gibi tek bir ere, Mesih'e sunmak üzere nişanladım. Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan saptırılmasından korkuyorum. Çünkü size gelen ve bizim tanıttığımızdan değişik bir İsa'yı tanıtanları pekâlâ hoş görüyorsunuz. Ayrıca, aldığınız ruhtan farklı bir ruhu ve kabul ettiğinizden farklı bir müjdeyi kabul ederek bunları hoş görüyorsunuz. Bu sözüm ona üstün elçilerden hiç de aşağı olduğumu*

sanmıyorum! Acemi bir konuşmacı olabilirim. ama bilgide acemi değilim. Bunu size her durumda her bakımdan açıkça gösterdik.

Sizin yücelmeniz için kendimi alçaltarak Tanrı'nın müjdesini size karşılıksız bildirmekle günah mı işledim? ***Size hizmet etmek için yardım aldığım başka toplulukları âdeta soydum.*** *Aranızdayken ihtiyacım olduğu halde hiçbirinize yük olmadım. Çünkü Makedonya'dan gelen kardeşler eksiklerimi tamamladılar. Size yük olmamaya hep özen gösterdim, bundan böyle de özen göstereceğim. Mesih'in gerçeği bende olduğu kadar kesinlikle diyebilirim ki, Ahaya ilinde hiç kimse beni böyle övünmekten alıkoyamaz"*

Elçiler Garipleri Bile Soyuyor

İsa'yı çarmıhta yalnız bırakıp kaçan elçiler aradan yıllar geçtikten sonra tekrar sahneye çıkıyor ve İsa adına garibanları soyuyordu. İnsanlardan mallarını mülklerini satıp paralarını kendilerine vermelerini isteyen elçiler aksi davranışta bulunanlara zerre kadar acımıyorlardı. Hananya adında oldukça yaşlı bir adam İsa'yı inkar eden havarilerinden Petrus'un başını çektiği çetenin baskılarıyla evini satmış, elde ettiği paradan bir kısmını kendine saklamıştı. Para sakladığını öğrenen Petrus tarafından azarlanan Hananya orada yığılıp ölüyordu. Ve daha sonra karısı da Petrus tarafından sorguya çekilmesinin ardından hayatını kaybediyordu. Zavallı yaşlı insanların ölümünü kimse görmüyor, ancak havarilerden ölüm sebeplerini öğreniyorlardı. Havariler kendilerine para vermeyenleri Tanrının cezalandırdığı ve cezalandıracağı yalanına sarılarak insanlar arasında çok büyük bir korku yaratıyorlardı:

Elçilerin İşleri; 5. Bölüm 1-11'nci ayetler:

"Hananya ile Safira

Hananya adında bir adam, karısı Safira'nın onayıyla bir mülk sattı, paranın bir kısmını kendine saklayarak gerisini getirip elçilerin buyruğuna verdi. Karısının da olup bitenlerden haberi vardı.

Petrus ona, «Hananya, nasıl oldu da Şeytan'a uydun, Kutsal Ruh'a yalan söyleyip tarlanın parasının bir kısmını kendine sakladın?» dedi. «Tarla satılmadan önce sana ait değil miydi? Sen onu sattıktan sonra da parayı dilediğin gibi kullanamaz mıydın? Neden yüreğinde böyle bir düzen kurdun? Sen insanlara değil, Tanrı'ya yalan söylemiş oldun.»

Hananya bu sözleri işitince yere yıkılıp can verdi. Olanları duyan herkesi büyük bir korku sardı. Gençler kalkıp Hananya'nın ölüsünü kefenlediler ve dışarı taşıyıp gömdüler.

Bundan yaklaşık üç saat sonra Hananya'nın karısı, olanlardan habersiz içeri girdi. Petrus ona, «Söyle bana, tarlayı bu fiyata mı sattınız?» diye sordu.

«Evet, bu fiyata» dedi Safira.

Petrus ona şöyle dedi: «Rab'bin Ruhunu sınamak için nasıl oldu da sözbirliği ettiniz? İşte, kocanı gömenlerin ayak sesleri kapıda, seni de dışarı taşıyacaklar.» Kadın o anda Petrus'un ayakları dibine yıkılıp can verdi. İçeri giren gençler onu ölmüş buldular, onu da dışarı taşıyarak kocasının yanına gömdüler. İnanlılar topluluğunun tümünü ve olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı."

İncil'e göre bu elçiler ölüleri de diriltiyorlardı.

Hıristlyanlıkta Kadının Yeri

Hıristiyan inancında kadın ikinci sınıf bir insan olarak yerini alıyordu. Kiliselere bırakın kadınları erkeklerin bile uğramayışının ardından, Hıristiyan din adamları bu buyrukları askıya alma gereğini duymuşlardı. Ama kutsal kitaplarının kadın hakkındaki görüşleri kesindi. 1. Timoteyus 2. Bölüm 12-15. Ayetler:

"Kadının ders verip erkeğe egemen olmasına izin vermiyorum; *kadın sükunet içinde dinlesin. Çünkü önce Adem, sonra Havva yaratıldı; aldanan da Adem değildi, kadın aldanıp suç işledi. Ama kadın sağduyu ile iman, sevgi ve kutsallıkta yaşarsa, çocuğun doğmasıyla kurtulacaktır."*

Yine Hıristiyanların kutsal kitabının 1. Korintliler 14. Bölüm; 34-35. Ayetleri kadına haddini bilmesini buyuruyordu:

"Kadınlar, kutsalların bütün topluluklarında olduğu gibi, toplantılarınızda sessiz kalsın. ***Konuşmalarına izin yoktur****. Kutsal Yasa'nın da belirttiği gibi, uysal olsunlar. Öğrenmek istedikleri bir şey varsa, evde kendi kocalarına sorsunlar.* ***Çünkü kadının toplantı sırasında konuşması ayıptır."***

1. Korintler, 11. Bölüm, 4-10. Ayetlerde; kadının erkek için yaratıldığını, erkeğin yüceliğini yansıttığını görüyoruz:

"Başı örtülü olarak dua eden ya da peygamberlik eden her erkek, başını küçük düşürür. Ama başını örtmeden dua eden ya da peygamberlik eden her kadın, başını küçük dü-

şürür. Böylesinin, başı traş edilmiş bir kadından farkı yoktur. Eğer kadın örtünmüyorsa, saçını kestirsin. Ama kadının saçını kestirmesi ya da tıraş etmesi ayıpsa, başını örtsün. Erkek başını örtmemelidir. ***Çünkü erkek Tanrı'nın benzeyişinde olup Tanrı'nın yüceliğini yansıtır. Kadın ise erkeğin yüceliğini yansıtır****. Çünkü erkek kadından değil, kadın erkekten yaratıldı.* ***Erkek; kadın için değil, kadın; erkek için yaratıldı****. Bu nedenle ve melekler uğruna kadın, bir yetki işareti olarak başını örtmelidir."*

Kadın boşanmışsa bir daha evlenme şansı yok. Zira Hıristiyanların kutsal kitabı boşanmış kadınla evlenenlerin zina yaptığını iddia ediyor. Hıristiyanların Kutsal kitaplarındaki böyle buyruklar yüzünden Kiliseleri bomboş kalıyordu. Haftada bir olan şarkılı, çalgılı ayinlere insanlar bir saat bile dayanamıyorlardı. Matta; **5.** Bölüm, 32. Ayet;

"... Boşanmış bir kadınla evlenen de zina etmiş olur."

Hıristiyanların kutsal kitabı kadını sütre gerisine iterken, en önemli bir gerçeği göz ardı ediyordu. İsa çarmıha gerilirken on iki erkek havarilerinden bazıları kendini ele verirken bazıları inkar etmiş, geri kalanlar ise **erkekliğin onda dokuzu kaçmaktır** diyerek her biri **bir tarafa dağılmıştı.**

Daha sonra bu korkaklıklarını örtbas etmek için Mesih'in kendilerinin günahlarını bağışlatmak için çarmıha gerildiği masalını onun sözde ölümünden yıllar sonra hayali, yalan ve uydurma olaylarla kaleme almışlardı. Sonra bunun adı desteksiz atmanın son safhası olan **"Müjde"** olmuştu.

Hıristiyan Kadının Çilesi Bitmiyor

Hıristiyanların kutsal kitaplarında; çocuk doğurmanın kadına bir ceza olarak verildiği iddia edilirken, toprak ta kadının yüzünden lanetleniyordu:

(Tekvin: 3-16-18): "Kadına dedi: Zahmetini ve gebeliğini ziyadesiyle çoğaltacağım, ağrı ile evlat doğuracaksın ve arzun kocana olacak; o da sana hakim olacaktır. Ve Adem'e dedi: Karının sözünü dinlediğin ve ondan yemeyeceksin diye sana emrettiğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetli oldu; ömrünün bütün günlerinde zahmete ondan yiyeceksin."

Bu ifadelerden anlaşıldığına göre; Cennetteki yasak meyveden yemenin cezası olarak kadına, gebelik ve ağrı ile evlat doğurmak, kocaya arzu duymak ve kocanın hakimiyeti verilmiştir. Toprak Adem yüzünden lanetlenmiş, toprağın suçu neyse?.. Ve topraktan zahmetle ürün elde etmek, bütün insanlığa **irsi** bir ceza olarak kalmıştır.

Anne olmayı bir mutluluk vesilesi sayması gereken bir kadın, bunun bir işkence, doğan çocuğunun da 'Allah'ın belası' olduğuna inanırsa çocuğuna gereken sımsıcak "anne" şefkatini verebilir mi?..

Ve çalışma, ziraat yapma kutsal kitap öğretilerine uyarak 'lanet olası topraktan ürün elde etme olarak kabul edilirse ve Allah'ın azabı olduğuna inanılırsa, o hayat nasıl huzur içinde yaşanabilir? Böyle inanmayı öngören bir kitap, insanlığa huzur ve mutluluk getirecek gerçek ilahi kitap olabilir mi?..

Hıristiyan ve Yahudi Kadınları Kalorifer mi?

Davut ihtiyarlayınca bir türlü ısınamıyordu. Kulları ısınması için kendisine genç bir kadın getirmeyi önerirler. Davut bu öneriye yaşının ilerlemesine aldırmadan balıklarına atlar, ancak o dönemlerde daha **viagra** icat edilmediği için, Davut patlak lastik gibi bir köşede kalır. I. Krallar 1. Bölüm, 1-4'ncü ayetler:

"Ve Kral Davut kocamış ve yaş ta ilerlemişti; ve onu esvaplarla örttüler. fakat ısınmadı. Ve kulları ona dediler: Efendim kral için genç bir kız aransın; ve o kralın önünde dursun, ve ona baksın; ve senin koynunda yatsın da efendim kral ısınsın. Ve İsrail'in bütün sınırlarında güzel genç bir kadın aradılar, ve Şunemli Abişagı buldular, ve onu krala getirdiler. Ve genç kadın çok güzeldi; ve krala baktı, ve ona hizmet etti: fakat kral onu bilmedi."

İncillerdeki Çelişkiler

Hıristiyanlar, mukaddes kitaplarını oluşturan 66 kitapçığın her birinin "Tanrı esini" olduğunu iddia etseler de, bu kitapları Tanrının yazdırdığını söyleseler de, gerek İncilin bölümleri, gerekse Tevrat'ın bölümleri; ahlaki değerlerden, namus kavramlarından nasibini alamamanın yanında kelimenin tam anlamıyla çelişkiler galerisini andırıyordu.

Hıristiyanların Tanrısı kutsal kitapları yazdırırken, bazen kitaplarda geçen körlerin sayısını karıştırıyor bazen de horozları vakitli vakitsiz öttürüyordu. Kimi yerde oğlunun itibar gördüğü yerleri, kimi yerde de yine oğlundan yardım isteyenleri de birbirine karıştırıyordu. Hıristiyanların Tanrısı

koyun, keçi, koç, dana, yağlanmış ekmek, kızarmış yufka ne bulursa hapur hupur yemekten, şarap içip kafayı çekmekten olacak, bir söylediği bir söylediğine uymuyordu.

Cinli Adamlar Kaç Kişiydi

Cinli iki adamın iyileştirilmesi olayı, Matta 8, 28-34'ncü ayetlere göre gölün karşısındaki **Gadara**'da geçiyordu. Cine tutsak olan insan sayısı ise **iki** olarak anlatılıyordu.

Markos 5/1-20'ye göre ise olayın geçtiği yer yaklaşık yüz km daha ötede olan **Geresa,** cine tutsak olan adam sayısı ise **"bir".** İsa, cinlerle çok yakınları imiş gibi sohbet ederek, onları adamlardan çıkarıyor, cinlerin isteğine uyarak ta onları domuzların içine yerleştiriyordu. Ürken domuzlar da yamaçlardan atlayarak birer birer parçalanıyordu. Domuzlarından olan yoksul köylüler de **delilerle** başa çıkamayacaklarını anlayınca daha fazla zarara uğramamak için onlara köylerinden gitmeleri için yalvarıyorlardı. Matta 8/28-34:

*"İsa gölün karşı yakasında **Gadaralıların** memleketine vardığında, cine tutsak **iki** kişi mezarlık mağaralardan çıkıp O'nu karşıladı. Bunlar öyle tehlikeliydi ki, o yoldan kimse geçemiyordu. İsa'ya, «Ey Tanrı'nın Oğlu, bizden ne istiyorsun?» diye bağırdılar. «Buraya, zaman dolmadan bize işkence etmeye mi geldin?»*

Onlardan uzakta otlayan büyük bir domuz sürüsü vardı. Cinler İsa'ya, «Bizi kovacaksan, şu domuz sürüsüne gönder» diye yalvardılar.

***İsa onlara, «Gidin!» dedi. Cinler de adamlardan çıkıp domuzların içine girdiler. O anda bütün sürü dik yamaçtan aşağı koşuşarak göle atlayıp boğuldu**. Domuzla-*

rı güdenler ise kaçıp kente gittiler. Cinli adamlarla ilgili haberleri dahil, olup bitenlerin hepsini anlattılar. Bunun üzerine bütün kent halkı İsa'yı karşılamaya çıktı. O'nu görünce bölgelerinden ***ayrılması*** *için yalvardılar."*

Markos, 5. Bölüm 1-20'ye göre cin hikayesi:

"Gölün karşı yakasına, ***Gerasalıların*** *memleketine vardılar. İsa kayıktan iner inmez,* ***kötü ruha tutsak olan bir adam*** *mezarlık mağaralardan çıkıp O'nu karşıladı. Mezarların içinde yaşayan bu adamı artık kimse zincirle bile bağlı tutamıyordu. Birçok kez zincirler ve ayak köstekleriyle bağlandığı halde, zincirleri koparmış, köstekleri parçalamıştı. Hiç kimse onunla başa çıkamıyordu. Gece gündüz mezarlarda, dağlarda bağırıp duruyor, kendi kendini taşlarla yaralıyordu.*

Uzaktan İsa'yı görünce koşup geldi, O'nun önünde yere kapandı. Yüksek sesle haykırarak, «Ey İsa, yüce Tanrı'nın Oğlu, benden ne istiyorsun? Tanrı hakkı için sana yalvarırım, bana işkence etme!» dedi. Çünkü İsa, «Ey kötü ruh, adamın içinden çık!» demişti.

Sonra İsa adama, «Adın ne?» diye sordu.

«Adım Tümen. Çünkü sayımız çok» dedi. Ruhları o bölgeden çıkarmaması için İsa'ya yalvarıp yakardı.

Orada, dağın yamacında otlayan büyük bir domuz sürüsü vardı. ***Kötü ruhlar İsa'ya, «Bizi şu domuzlara gönder, onlara girelim» diye yalvardı****lar. İsa'nın izin vermesi üzerine kötü ruhlar adamdan çıkıp domuzların içine girdiler. Yaklaşık iki bin domuzdan oluşan sürü, dik yamaçtan aşağı koşuşarak göle atlayıp boğuldu.*

Domuzları güdenler kaçıp kentte ve köylerde olayın

haberini yaydılar. Halk olup biteni görmeye çıktı. İsa'nın yanına geldiklerinde, önceleri bir tümen cine tutsak olan adamı giyinmiş, aklı başına gelmiş, oturmuş görünce korktular. Olayı görenler, cinli adama olanları ve domuzların başına gelenleri halka anlattılar. ***Bunun üzerine halk, bölgelerinden ayrılması için İsa'ya yalvarmaya başladı.***

İsa kayığa binerken, önceleri cine tutsak olan adam O'na, «Seninle geleyim» diye yalvardı.

Ama İsa adama izin vermedi. Ona, «Evine, yakınlarının yanına dön» dedi. «Rab'bin senin için neler yaptığını, sana nasıl merhamet ettiğini onlara anlat.» Adam da gitti, İsa'nın kendisi için neler yaptığını Dekapolis'te duyurmaya başladı. Anlattıklarına herkes şaşıp kalıyordu."

Luka 8 26-39'a göre cin masalı:

"Celile'nin karşısında bulunan ***Gerasalıların*** *memleketine vardılar. İsa karaya çıkınca kentten* ***bir adam*** *O'nu karşıladı. Cinlere tutsak olan ve uzun zamandan beri giysi giymeyen bu adam evde değil, mezarlık mağaralarda yaşıyordu. Adam İsa'yı görünce bir çığlık atıp O'nun önünde yere kapandı. Yüksek sesle, «Ey İsa, yüce Tanrı'nın Oğlu, benden ne istiyorsun?» dedi. «Sana yalvarırım, bana işkence etme!» Çünkü İsa, kötü ruha adamın içinden çıkmasını buyurmuştu. Kötü ruh adamı sık sık etkisi altına alıyordu. Adam zincirler ve kösteklerle bağlanıp başına nöbetçi konulduğu halde bağlarını paralıyor ve cin tarafından ıssız yerlere sürülüyordu.*

İsa ona, «Adın ne?» diye sordu.

O da, «Tümen» cevabını verdi. Çünkü onun içine bir

sürü cin girmişti. Bunlar, dipsiz derinliklere gitmelerini buyurmasın diye İsa'ya yalvarıp durdular.

Orada, dağın yamacında otlayan büyük bir domuz sürüsü vardı. Cinler, domuzların içine girmelerine izin vermesi için İsa'ya yalvardılar. O da onlara izin verdi. Adamdan çıkan cinler domuzların içine girdiler. Sürü dik yamaçtan aşağı koşuşarak göle atlayıp boğuldu.

Domuzları güdenler olup biteni görünce kaçtılar, kentte ve köylerde olayın haberini yaydılar. Bunun üzerine halk olup biteni görmeye çıktı. İsa'nın yanına geldikleri zaman, cinlerden kurtulan adamı giyinmiş ve aklı başına gelmiş olarak İsa'nın ayakları dibinde oturmuş buldular ve korktular. Olayı görenler, cinlere tutsak olan adamın nasıl kurtulduğunu halka anlattılar. O zaman **Gerasa** *yöresinden gelmiş olan tüm kalabalık büyük bir korkuya kapılarak İsa'nın yanlarından ayrılmasını rica ettiler. O da geri dönmek üzere kayığa bindi.*

Cinlerden kurtulan adam İsa'nın yanında kalmak için O'na yalvardı. Ama İsa, «Evine dön, Tanrı'nın senin için neler yaptığını anlat» diyerek onu salıverdi. Adam da gitti, İsa'nın kendisi için neler yaptığını bütün kentte duyurdu."

Hıristiyan Horozları Vakitsiz Ötüyor

Hıristiyanların Tanrısı, İsa'nın kutsal kitabı yazan havarilerine, Petrus'un İsa'yı inkar etme safhasında horozun ötüş sayısını bazen tek, bazen de iki olarak hatalı bir şekilde bildirdiği gibi, ötme zamanını da **"bugün, bu gece"** sözleri ile kararsızlıklar içinde ilham eyliyordu. Matta 26; 33-35:

"Petrus O'na, «Herkes senden ötürü sendeleyip düşse de, ben asla düşmem» dedi.

*«Sana doğrusunu söyleyeyim» dedi İsa, «**bu gece horoz ötmeden** sen beni üç kez inkâr edeceksin.»*

Petrus, «Seninle birlikte ölmem bile gerekse, seni asla inkâr etmem» dedi. Öğrencilerin hepsi de aynı şeyi söyledi."

"Petrus'un inkârı önceden bildiriliyor" başlığı altında Markos 29-31'inci ayetlerde horozun ötüş sayısı **iki**ye çıkıyordu:

"Petrus O'na, «Herkes sendeleyip düşse bile, ben düşmem» dedi.

*«Sana doğrusunu söyleyeyim» dedi İsa, «bugün, bu gece, **horoz iki kez ötmeden** sen beni üç kez inkâr edeceksin.»*

Ama Petrus üsteleyerek, «Seninle birlikte ölmem bile gerekse, seni asla inkâr etmem» dedi. Öğrencilerin hepsi de aynı şeyi söyledi."

Yuhanna 13. Bölüm, 36-38'nci ayetlerde Hıristiyan horozu bu kerre **tek** ötüyor.

"Petrus O'na, «Rab, neden şimdi senin ardından gelemeyeyim? Senin için canımı veririm!» dedi.

*İsa şöyle cevap verdi: «Benim için canını mı vereceksin? Sana doğrusunu söyleyeyim, **horoz ötmeden** sen beni üç kez inkâr edeceksin.»"*

Yahuda İsa'yı Öptü mü?

Hıristiyanların Tanrısının kutsal ruhu İncil'i yazıya geçiren dört sözde tanığı yine celişkili bilgiler veriyordu. Yahu-

da İsa'yı ihbar ederken **"öptü mü, öpmedi mi"** tartışmaları sürerken kesin olan bir şey ortaya çıkıyordu. O da Hıristiyan misyonerlerinin bu öğretileri yayarken çoğu insanları ve ulusları öptüğüdür. Öyle ya insanlar para, pul ve mallarından olurken, Afrika örneğindeki gibi bir çok uluslar topraklarını kaybediyor, misyonerleri gönderen ülkelerin sömürgesi durumuna düşüyorlardı. Matta 26, 47-50. Ayetlerde Yahuda'nın İsa'yı öptüğü açıkça belirtiliyordu:

"İsa daha konuşurken, Onikilerden biri olan Yahuda geldi. Yanında, başkâhinlerle halkın ihtiyarları tarafından gönderilmiş kılıçlı sopalı büyük bir kalabalık vardı. İsa'yı ele veren Yahuda, ***«Kimi öpersem, İsa O'dur, O'nu tutuklayın» diye onlarla sözleşmişti. Dosdoğru İsa'ya gidip, «Selam, Rabbî!» diyerek O'nu öptü.***

İsa ona, «Arkadaş, bunun için mi geldin?» dedi. Bunun üzerine adamlar yaklaştı, İsa'yı yakalayıp tutukladılar"

Luka 22. Bölüm, 47-48'inci ayetlerde ise Yahuda'nın öpmek üzere yanaştığı sırada, İsa'nın ikazı yer alıyordu:

"İsa daha konuşurken bir kalabalık çıkageldi. Onikilerden biri, Yahuda adındaki kişi, kalabalığa öncülük ediyordu. ***İsa'yı öpmek*** *üzere yaklaşınca İsa ona, «Yahuda» dedi,* ***«İnsanoğlu'nu bir öpücükle mi ele veriyorsun?»"***

Yuhanna 18. Bölüm 3-7'nci ayetlerde ise öpme olayına hiçbir şekilde değinilmiyordu. Böylece bu yazıların Allah'ın sözü olmayacağı bir kez daha kanıtlanıyordu. Hiç, her bir insana ayrı ayrı bilgiler veren, sözlerinde çelişkiler olan yaratıcı olur mu?

"İsa bu sözleri söyledikten sonra öğrencileriyle birlikte dışarı çıkıp Kidron vadisinin ötesine geçti. Orada bir bahçe

vardı. İsa'yla öğrencileri bu bahçeye girdiler. O'nu ele veren Yahuda da burayı biliyordu. Çünkü İsa, öğrencileriyle orada sık sık buluşurdu. ***Böylece Yahuda yanına bir bölük askerle başkâhinlerin ve Ferisilerin gönderdiği görevlileri alarak oraya geldi. Onların ellerinde fenerler, meşaleler ve silahlar vardı.***

İsa, başına geleceklerin hepsini biliyordu. Öne çıkıp onlara, «Kimi arıyorsunuz?» diye sordu.

«Nasıralı İsa'yı» diye karşılık verdiler.

İsa onlara, «Ben'im» dedi.

O'nu ele veren Yahuda da onlarla birlikte duruyordu. İsa, «Ben'im» deyince gerileyip yere düştüler.

Bunun üzerine İsa onlara yine, «Kimi arıyorsunuz?» diye sordu. «Nasıralı İsa'yı» dediler."

Şeytan İle Anlaşma

Hıristiyanlarının kutsal kitaplarının Tekvin kitapçığı 18/25'de **"Dünyanın hakimi"** olarak **Allah** tanıtılır insanların ona tapınmaları istenirken, Yuhanna İncili 14. Bölüm 30. Ayetinde dünyanın egemeninin geleceğinden bahsediliyor, Yine İncilin 586. Sayfasında dünyanın egemeninin yani hakiminin **şeytan** olduğu açıklanıyordu. Böylece yutturdukları ayetlerin Allah'tan geldiği bir kere daha kutsal kitapların kendi içinde bile yalanlanıyordu.

Yuhanna; 13. Bölüm; 18-30'uncu ayetlerinde İsa yemek yerken şeytana Yahuda'nın içine girmesini söylüyor ve "yapacağını bir an önce yap" diye emrediyordu. Böylece İsa ile Şeytan'ın ortak olduğu her şeyi beraber planladıkları da

yine İncil ayetlerinde açıkça ortaya çıkıyor, Hıristiyanların kutsal kitapları yine bir nevi Brütüslük yapıyordu.

***"«Hepiniz için söylemiyorum, ben seçtiklerimi bilirim**. Ama, 'Ekmeğimi yiyen bana el kaldırdı' diyen Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için böyle olacak. Size şimdiden, bunlar olmadan önce söylüyorum ki, bunlar olunca, benim O olduğuma inanasınız. Size doğrusunu söyleyeyim, benim gönderdiğim herhangi bir kimseyi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur.»*

Rol mü Kesiyor

İsa bu bölümde havarilerinden birinin kendisini ele vereceğini söylüyordu.

"İsa bunları söyledikten sonra ruhunda derin bir sıkıntı duydu. Açıkça konuşarak, «Size doğrusunu söyleyeyim, sizden biri beni ele verecek» dedi.

Öğrenciler, kimden söz ettiğini merak ederek birbirlerine baktılar. Öğrencilerinden biri İsa'nın göğsüne yaslanmıştı. İsa onu severdi. Simun Petrus bu öğrenciye, kimden söz ettiğini İsa'ya sorması için işaret etti. O da İsa'nın göğsüne yaslanmış durumda, «Rab, o kimdir?» diye sordu."

Şeytanla Anlaşma

İncilin bu bölümünde İsa'nın şeytanla olan işbirliğini yine İncil itiraf ediyordu:

*İsa, «Lokmayı sahana batırıp kime verirsem odur» diye cevap verdi. Sonra lokmayı batırıp Simun İskariyot'un oğlu Yahuda'ya verdi. Yahuda lokmayı alır almaz **Şeytan onun içine girdi.** İsa da ona, **«Yapacağını tez yap!» dedi.***

Havariler Anlama Özürlü mü?

İncil, İsa'nın bu sözlerinden havarilerin hiçbir şey anlamadığını vurguluyordu:

"Sofrada oturanların hiçbiri, İsa'nın ona bu sözleri neden söylediğini anlamadı. Para kutusu Yahuda'da olduğundan, bazıları İsa'nın ona, «Bayram için bize gerekli şeyleri al» ya da, «Yoksullara bir şey ver» demek istediğini sandılar. Yahuda lokmayı aldıktan hemen sonra dışarı çıktı. Gece olmuştu."

Haydutlar İmana Geldi mi?

İsa'nın çarmıha gerilme olayında bile çelişkiler kutsal kitabın yakasını bırakmıyordu. Matta İncili 27. Bölüm; 43-44'de İsa ile beraber çarmıha asılan haydutların ona hakaret ettikleri bildirilirken, Luka'nın yazdığı İncilin 23. Bölüm 39-43'ncü ayetlerinde haydutlardan birinin İsa'ya iman edip cenneti garantilediği müjdeleniyordu. İsa kendine inananı buldu ya, adamın suçu ne olursa olsun ona hemen cennette rezervasyon yapmayı ihmal etmedi. Eh ne de olsa cennet babasının tapulu malı!..

Matta 27:43-44'de İsa'ya hakaret eden haydutları görüyorduk:

"Tanrı'ya güveniyordu; Tanrı O'nu seviyorsa, kurtarsın bakalım! Çünkü, 'Ben Tanrı'nın Oğluyum' demişti.» İsa'yla birlikte çarmıha gerilmiş olan ***haydutlar*** *da O'na aynı şekilde hakaret ettiler."*

Luka kitap yazarken baktı, İsa'ya iman eden hiç kimse yok. Hadi dedi bir haydut koyalım da o imanlı olsun. Luka İncili 23 Bölüm 39-43. Ayetler:

"Çarmıhta asılı duran suçlulardan biri O'na, «Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!» diye küfür etti.

Ne var ki, öbür suçlu onu azarladı. «Sende Tanrı korkusu da mı yok?» diye karşılık verdi. «Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır.»

Sonra, «Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an» dedi.

İsa ona, «Sana doğrusunu söyleyeyim, ***sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın»*** *dedi."*

Haç'ı İsa mı Taşıdı Yoksa Simun mu?

Askerler İsa'yı çarmıha germek için götürürlerken, Luka'ya göre çarmıha gerileceği Haç'ı yani başka bir deyişle çarmıhını Simun adında Kireneli bir adam taşıdı. Yuhanna'ya göre İsa kendi hamallığını kendi yaptı. Matta ile Markos'un bu konuda bir bilgileri yok. Herhalde Tanrıları bir çok konuda olduğu gibi onlara çarmıhın taşınması ile ilgili bilgi vermemiş. Yuhanna ile Luka'ya ise çelişkili bilgiler ilham etmiş. Hangisini yerseniz.

Önce Yuhanna 19. Bölüm 17'nci ayet:

"Askerler İsa'yı alıp götürdüler. ***İsa çarmıhını kendisi taşıyıp*** *Kafatası –İbranicede Golgota– denilen yere çıktı."*

Şimdi de Luka 23. Bölüm; 26'ncı ayet:

"Askerler İsa'yı götürürken, kırdan gelmekte olan ***Simun adında Kireneli bir adamı yakaladılar, çarmıhı sırtına yükleyip İsa'nın arkasından yürüttüler."***

Getsemani Bahçesinde

Hıristiyanların kutsal kitaplarına göre, İsa ölümün ayak seslerini duyduğunda Havarileri ile birlikte Getsamani adlı bir bahçeye gelir. Öğrencilerine uyumamalarını söyleyerek dua etmeye gider. Ancak öğrencileri anında uyurlar. Bu olay üç kere tekrarlanır ve her seferinde öğrencileri hemen sızarlar. İsa onları uyandırır. Getsamani bahçesinde ölüm korkusu içinde dua eden Rablerini yalnız bırakıp uyuyan öğrenciler ne hikmetse İsa'nın ettiği duayı duyuyorlar ve o İsa bu dünyadan ayrıldıktan yıllar sonra da kutsal kitaplarına bunları ekliyorlardı. Matta 26/36-46: Aynı olayı Markos,14:32-42 ve Luka.22:39-46'da da izleyebiliriz:

"Sonra İsa öğrencileriyle birlikte Getsemani denen bir yere geldi. Öğrencilerine, «Ben şuraya gidip dua edeceğim, siz burada oturun» dedi. Petrus ile Zebedi'nin iki oğlunu yanına aldı. Kederlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı. Onlara, «Yüreğim ölüm derecesinde kederli» dedi. «Burada kalın, benimle birlikte uyanık durun.»

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. «Baba» dedi, «mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun.»

Öğrencilerin yanına döndüğünde onları uyumuş buldu. Petrus'a, «Demek ki benimle birlikte bir saat uyanık kalamadınız!» dedi. «Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür.»

İsa ikinci kez uzaklaşıp dua etti. «Baba» dedi, «eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun.»

Öğrencilerin yanına döndüğünde onları uyumuş bul-

du. Petrus'a, «Demek ki benimle birlikte bir saat uyanık kalamadınız!» dedi. «Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür.»

İsa ikinci kez uzaklaşıp dua etti. «Baba» dedi, «eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun.»

Geri geldiğinde öğrencilerini yine uyumuş buldu. Onların göz kapaklarına bir ağırlık çökmüştü. Onları bırakıp tekrar uzaklaştı, yine aynı sözlerle üçüncü kez dua etti.

***Sonra öğrencilerin yanına dönerek, «Hâlâ uyuyor, dinleniyor musunuz?» dedi.** «İşte saat yaklaştı, İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor. Kalkın, gidelim. İşte beni ele veren geldi!»*

İsa Tutuklanıyor, Havariler Kaçıyor

Markos İncili 14. Bölüm, 43-52'nci ayetlerde İsa'yı havarilerinden Yahuda'nın ele verdiği, İsa'nın tutuklanmasının da kutsal yazıların yerine gelmesi için olduğu bu nedenle de havarilerin İsa'yı yalnız bırakıp kaçtıkları belirtiliyordu. Oysa havariler kutsal yazılar öyle yazdığı için değil, korktukları için, İsa'ya gerçekten iman etmediklerinden dolayı kaçmışlardı. Yine İsa'nın havarilerinden Petrus, aynı bölüm 66-72'nci ayetlerde korkudan İsa'yı tanımadığını söylüyor, onu tanıdığını üç kere reddediyordu. İsa'nın şakirtlerinin kaçış bölümünü Markos, 14/ 43-52'den izleyelim:

(Mat.26:47-56: Luk.22:47-53; Yu.18:3-12)

"Tam o anda, İsa daha konuşurken, Onikilerden biri olan Yahuda çıkageldi. Yanında başkâhinler, din bilginleri ve ihtiyarlar tarafından gönderilmiş kılıçlı sopalı bir kalabalık

vardı. İsa'yı ele veren Yahuda, «Kimi öpersem, İsa O'dur. O'nu tutuklayın, güvenlik altına alıp götürün» diye onlarla sözleşmişti. Gelir gelmez İsa'ya yaklaştı, «Rabbî» diyerek O'nu öptü. Onlar da İsa'yı yakalayıp tutukladılar. İsa'nın yanında bulunanlardan biri kılıcını çekti, başkâhinin kölesine vurup kulağını uçurdu.

İsa onlara, «Bir haydudun peşindeymiş gibi beni kılıç ve sopalarla mı yakalamaya geldiniz?» dedi. «Her gün tapınakta, yanıbaşınızda ders veriyordum, beni tutuklamadınız. Ama bu, Kutsal Yazılar yerine gelsin diye oldu.» ***O zaman öğrencilerinin hepsi O'nu bırakıp kaçtı.***

İsa'nın ardından sadece keten beze sarınmış bir genç gidiyordu. *Bu genç de yakalandı.* ***Ama keten bezin içinden sıyrılıp çıplak olarak kaçtı."***

Bu son ayetten açıkça anladığımız gibi, İsa'nın arkasından keten beze sarınan gencin de kaçmasının sonucunda İsa yalnız kalıyordu. Yuhanna'nın İsa çarmıha gerildiğinde yanında sadece kendi varmış gibi yaptığı açıklamaların da yanıltıcı olduğu yine İncil yazarlarınca farkında olmadan itiraf ediliyordu. İsa'nın böğrüne mızrak saplanması sonucunda göğsünden kan ve irin aktığının da gerçek dışı olduğu bir sefer daha kanıtlanıyordu.

Haydutlar da Şaşırdılar

Tanrı esini olarak lanse edilen İncillerin her biri birbiriyle çelişkiler içinde adeta yarışıyorlardı.

Matta İnciline göre İsa ile birlikte çarmıha gerilen haydutlar da ona hakaret ediyorlardı. Markos'un yazdığı İncil'e baktığımızda haydutların çarmıhta kuzu kuzu asıldıklarını

hiçbir şeye karışmadıklarını görüyoruz. Luka'ya göre haydutlardan biri İsa'ya iman ediyor. Luka, İncilini yazarken renk katsın diye İsa'nın ölüme giderken bile havari kazansın düşüncesiyle böyle bir konuşmayı uydurduğu akla ve mantığa en uygun bir açıklama olarak gelmektedir. Zira bütün öğrencileri sıkıyı görünce dört bir yana kaçmış, hepsi onu kaderiyle baş başa bırakmıştı. Sonradan onun sırtından kazanç sağlamak amacıyla kendi kafalarına göre yalan dolu hikayeler uydurdular. 23:39-43;

"Çarmıhta asılı duran suçlulardan biri O'na, «Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!» diye küfür etti.

Ne var ki, öbür suçlu onu azarladı. «Sende Tanrı korkusu da mı yok?» diye karşılık verdi. «Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır.»

Sonra, «Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an» dedi.

İsa ona, «Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın» dedi."

Yuhanna'da da iki haydutun alay mı ettiği birinin imana mı geldiği belirtilmiyor. Fazlalık olarak 19. 25-27. Ayetlerde İsa'nın çarmıha gerilme olayında annesinin de yanında olduğu belirtiliyordu. Ancak böylesine önemli bir hadisede İsa'nın annesinin yanında olup olmadığı Matta, Markos ve Luka İncillerinde belirtilmiyordu:

"İsa'nın çarmıhının yanında ise annesi, annesinin kız kardeşi, Klopa'nın karısı Meryem ve Mecdelli Meryem duru-

yordu. İsa annesi ile sevdiği öğrencinin yakınında durduğunu görünce annesine, "Anne, işte oğlun!" dedi sonra öğrenciye, "İşte Annen!" dedi.

O andan itibaren bu öğrenci İsa'nın annesini kendi evine aldı."

Burada yine bir çok karışık durum ortaya çıkıyor. İsa'nın sözlerinin ardından bu öğrenci İsa'nın annesini evine niye alma ihtiyacı duydu. İsa'nın kendi kardeşleri Meryem'i kovmuşlar mıydı? Ya Meryem'in Tanrı'dan hamile kaldığını rüyasında öğrenen Yusuf onu terk mi etmişti. Niye o andan yani İsa'nın konuşmasının ardından Meryem bir öğrencinin evinde kalmaya başlıyor?.. Kutsal kitap ta bu soruları es geçiyordu.

Matta 27. Bölüm 38-50' ayetlere geldiğimizde haydutların da ona hakaret ettiğini görüyoruz:

"İsa'yla birlikte, biri sağında öbürü solunda olmak üzere iki haydut da çarmıha gerildi. Oradan geçenler başlarını sallayıp İsa'ya sövüyor, «Hani sen tapınağı yıkıp üç günde yeniden kuracaktın? Haydi, kurtar kendini! Tanrı'nın Oğluysan, çarmıhtan in!» diyorlardı.

Başkâhinler, din bilginleri ve ihtiyarlar da aynı şekilde O'nunla alay ederek, «Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor» diyorlardı. «İsrail'in Kralı imiş! Şimdi çarmıhtan aşağı insin de O'na iman edelim. Tanrı'ya güveniyordu; Tanrı O'nu seviyorsa, kurtarsın bakalım! Çünkü, 'Ben Tanrı'nın Oğluyum' demişti.» İsa'yla birlikte çarmıha gerilmiş olan haydutlar da O'na aynı şekilde hakaret ettiler."

İsa'nın Ölümü

Hıristiyanlara ve sonradan bu dini kabul edenlere, "Niçin dört İncil?" sorusu sorulduğunda, açıklamaları biraz düşündürücü oluyordu. Neden mi? Bu dört İncil İsa'ya dört değişik açıdan bakıyormuş. Bunu Ev toplantılarında Kore'den gelen din adamı da söylüyordu. Bu farklı bakış açısı İsa'nın ölümünde de ortaya çıkıyordu.

Matta, Luka ve Markos'a göre Romalı askerler İsa'nın vücuduna hiç şekilde zarar vermediler. Ama Yuhanna'ya göre durum hiç de öyle değil Matta, Markos ve Luka, İsa'ya sağ taraftan bakarlarken Yuhanna ise galiba sol taraftan bakıyordu. Haliyle de İsa'nın böğrünün delinmesini Yuhanna'dan başka gören olmadı. Yuhanna 19:34. Ayette de aynen şunları yazıyordu. "Ama askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı." Farklı bir bakışta Matta'dan, hani şu vergi görevlisi canım öğrenmişinizdir.

Matta da İncilinde ilk defa zombilerden bahseden bir yazar olarak tarihe geçiyordu. Zombiler bilindiği gibi yaşayan ölüler!.. Hani filmlerde olan türlerden. Matta'nın İncilinde yer alan ve yine farklı bakış açısı kurbanı bir vaka!.. Markos, Luka ve Yuhanna da bu müthiş olayları her nedense görememiş. Matta 27; 51-53:

"O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya dek yırtılarak ikiye bölündü. Yer sarsıldı, kayalar yarıldı. Mezarlar açıldı, ölmüş olan birçok kutsal kişinin cesetleri dirildi. Bunlar mezarlarından çıkıp İsa'nın dirilişinden sonra kutsal kente girdiler ve birçok kimseye göründüler"

Depremci Matta'nın yazdığına göre olayı bir çok kişi görmüş ama görmesi gereken kişiler örneğin İncilin diğer yazarları Markos, Luka ve Yuhanna görememiş, maalesef bu durumdan yoksun kalmışlardır. Yoksa bu üç yazar, deprem esnasında bir yerlere mi saklandı. Peki onlar sağa sola bakarken, ya da herhangi bir nedenden bu olayı da mı göremedi. Peki ya Tanrı evet evet ya Hıristiyanların Tanrısı o anda ne yapıyor, hangi tarafı kontrol ediyordu? O niye bu dirilen cesetleri es geçti? Öyle ya, İncilleri **Hıristiyanların Tanrısı** yazdırmamış mıydı?..

Matta 27. Bölüm 45-56. Ayetlerde İsa'nın ölümü ile ilgili olaylar anlatılırken diğer İncillerden farklı olarak, cesetlerin dirilmesi ilk bakışta göze çarpıyordu. Matta ve Markos, İsa'nın ölürken söylediği, ***"Tanrım, Tanrım beni niçin terk ettin?"*** şeklindeki sözlerine yer verirken, Luka ve Yuhanna İsa'nın bu sözlerini her nedense duymuyorlardı.

Önce Matta İnciline göre ardından da Markos'a göre İsa'nın ölümünü izleyelim:

*"Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü. Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, **«Elî, Elî, lema şevaktani?» yani, «Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?»** diye bağırdı.*

Orada duranlardan bazıları bunu işitince, «Bu adam İlyas'ı çağırıyor» dediler.

İçlerinden biri hemen koşup bir sünger getirdi, ekşi şaraba batırıp bir kamışın ucuna takarak İsa'ya içirdi. Diğerleri ise, «Dur bakalım, İlyas gelip O'nu kurtaracak mı?» dediler.

İsa, yüksek sesle bir kez daha bağırdı ve ruhunu teslim etti.

O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya dek yırtılarak ikiye bölündü. Yer sarsıldı, kayalar yarıldı. ***Mezarlar açıldı, ölmüş olan birçok kutsal kişinin cesetleri dirildi. Bunlar mezarlarından çıkıp İsa'nın dirilişinden sonra kutsal kente girdiler ve birçok kimseye göründüler.***

İsa'yı bekleyen yüzbaşı ve beraberindeki askerler, depremi ve öbür olayları görünce dehşete kapıldılar ve, «Bu gerçekten Tanrı'nın Oğluydu!» dediler.

Orada, olup bitenleri uzaktan izleyen birçok kadın vardı. Bunlar, Celile'den İsa'nın peşinden gelip O'na hizmet etmişlerdi. Aralarında Mecdelli Meryem, Yakup ile Yusuf'un annesi Meryem ve Zebedi oğullarının annesi de vardı."

Markos 15. Bölüm 33-41'nci ayetlerde İsa'nın ölümü şöyle anlatılıyordu:

"Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü. Saat üçte İsa yüksek sesle, ***«Elohi, Elohi, lema şevaktani» yani, «Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?»*** *diye bağırdı.*

Orada duranlardan bazıları bunu işitince, «Bakın, İlyas'ı çağırıyor» dediler.

Aralarından biri koşup bir süngeri ekşi şaraba batırdı, bir kamışın ucuna takarak İsa'ya içirdi. *«Dur bakalım, İlyas gelip O'nu indirecek mi?» dedi.*

Ama İsa yüksek sesle bağırarak son nefesini verdi.

O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya dek yırtılarak ikiye bölündü. İsa'nın karşısında duran yüzbaşı, O'nun bu şekilde son nefesini verdiğini görünce, «Bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğluydu» dedi.

Olup bitenleri uzaktan izleyen bazı kadınlar da vardı.

Aralarında Mecdelli Meryem, küçük Yakup ile Yose'nin annesi Meryem ve Şalome bulunuyordu. İsa daha Celile'deyken bu kadınlar O'nun peşinden gitmiş ve O'na hizmet etmişlerdi. O'nunla birlikte Kudüs'e gelmiş olan daha birçok kadın da olup bitenleri izliyordu."

Luka 23. Bölüm 44-49. Ayetlerde İsa'nın ölümü aktarılırken, **ne böğrünün mızrakla delinmesi, ne de dirilen ölülerden bahsediliyordu:**

"Saat öğleyin on iki sularında güneş karardı ve bütün ülkenin üzerine saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü. Tapınaktaki perde ortasından yırtıldı. İsa yüksek sesle, «Baba, ruhumu senin ellerine bırakıyorum!» diye seslendi. Bunu söyledikten sonra son nefesini verdi.

Olanları gören yüzbaşı, «Bu adam gerçekten doğru biriydi» diyerek Tanrı'yı yüceltmeye başladı. Olayı seyretmek için birikmiş olan halkın tümü olup bitenleri görünce göğüslerini döve döve geri döndüler. Ama İsa'nın bütün tanıdıkları ve Celile'den O'nun peşinden gelmiş olan kadınlar uzakta durmuş, olanları seyrediyorlardı."

Yuhanna 19. Bölüm 28-30. Ayetlerde İsa'nın böğrünün mızrakla delinmesi yer alırken, Tanrı'nın onu terk etmesine değinilmiyordu.

"Daha sonra İsa, her şeyin artık tamamlandığını bilerek Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için, «Susadım!» dedi. Orada ekşi şarapla dolu bir kap vardı. Şaraba batırılmış bir süngeri zufa dalına takarak O'nun ağzına uzattılar. İsa şarabı tadınca, «Tamamlandı!» dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti.

Yahudiler Pilatus'tan çarmıha gerilmiş adamların ba-

caklarının kırılmasını ve cesetlerin kaldırılmasını istediler. Hazırlık günü olduğundan, cesetlerin Sept günü çarmıhta kalmasını istemiyorlardı. Çünkü o Sept günü büyük bayramdı. Bunun üzerine askerler gidip birinci adamın, sonra da İsa'yla birlikte çarmıha gerilmiş olan öteki adamın bacaklarını kırdılar. İsa'ya gelince O'nun ölmüş olduğunu gördüler. Onun için bacaklarını kırmadılar. ***Ama askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı. Bunu gören adam tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur****. Doğruyu söylediğini bilir. Siz de iman edesiniz diye tanıklık etmiştir. Bunlar, «O'nun bir tek kemiği kırılmayacaktır» diyen Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için olmuştur. Yine başka bir Yazı'da, «Bedenini deştikleri adama bakacaklar» deniyor"*

Yuhanna İsa'nın böğrünün mızrakla delinmesi gibi büyük bir olayın tanığının ismini vermiyor ve ondan sadece bir adam diye söz ediyordu. Böylece **bozacının şahidinin şıracı** olduğu ortaya çıkıyordu.

Matta 27. Bölüm 45-56. Ayetlerde İsa'nın ölümü ile ilgili olaylar anlatılırken diğer İncillerden farklı olarak, cesetlerin dirilmesi ilk bakışta göze çarpıyordu. Matta ve Markos, İsa'nın ölürken söylediği şu sözlere yer verirken belki de tüm gerçeği farkında olmadan itiraf ediyorlardı:

"Tanrım, Tanrım beni niçin terk ettin?"

Evet, İsa Mesih masalının son bulmasını en iyi anlatan cümle de buydu. Zira Hıristiyanların İsa'sı kendi uydurduğu masala kendi inanmış, kendini Tanrı oğlu yalanına iyice kaptırmıştı. Yıllarca yanında gezdirdiği öğrencilerden biri kendine ihanet etmiş, bir diğeri öğrencisi olduğunu üç kere inkar

etmiş, halktan bile kimseyi kendine inandıramamıştı. Son olarak ta çarmıhta yalnız kalınca gerçeği haykırmak zorunda kalmıştı. Durumun böyle olduğunu bilen havarileri daha sonra **"İsa yeniden dirildi"** yalanına sarılmış, ardından bu yalan ile kendilerine peygamberlik payesi vererek, saf insanların sırtından tatlı ve bedava hayatın tadını çıkarmaya başlamışlardı.

İsa'nın Gömülmesinde Elçiler Yine Yok

İsa'yı ele veren, onu inkar eden elçileri İsa'nın aşağılanmasında, çarmıha gerilme sırasında da ortalıkta görünmüyorlardı. Vali Platus'un, "Bir kişiyi affetmem lazım İsa'yı mı Barabas'ı mı affedeyim?"şeklindeki sorusuna bile İsa'nın gelinleri olarak adlandırılan öğrencilerinden **"İsa"** adı çıkmamış. Halk, Barabas'ın salınmasını istemişti. Barabas ise hayduttu. Halkın gönlünde bir haydut kadar yer alamayan İsa'yı yine kutsal kitaplarına göre babası olan Allahta terk ediyordu: Markos İncili 15. Bölüm 33 ve 34. Ayetlerde bu durum görüleceği gibi, Matta İncili 27. Bölüm, 45 ve 46. Ayetlerde de aynı olay yer alıyordu:

"Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü. Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, 'Eli, Eli, Lema Şevaktani?' yani, ***'Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?' diye bağırdı."***

İsa çarmıhta, **"Tanrım Tanrım beni niçin terk ettin"** diye bağırıyordu. Allah kendisini terk etmiş. Hıristiyan alemi İsa'nın hayali peşinde Allah'ı ve kurtuluşu arıyor. İsa ile Al-

lah'ın irtibatı yok ki, Hıristiyanlık Allah'ı bulsun. Zira Allah'ın bıraktığı, Allah'ın terk ettiği biri, Allah'a ulaştırabilir mi?

İsa'yı Mezara Kaç Kişi Koydu?

İncili meydana getiren kitapçıklarda İsa'yı mezara koyan insan sayısı da çelişkilidir. Yuhanna, 19. Bölüm 38-42'nci ayetlerde İsa'yı Yusuf ile Nikodim'in İsa'yı mezara koyduğu anlatılırken, Matta 27/57-61' de ise Yusuf'un tek başına mezara koyduğu vurgulanırken, Mecdelli Meryem ile diğer Meryem'in mezarın karşısında oturduğu belirtiliyordu. Ancak İsa'nın hemen hemen tüm yaşamında olduğu gibi, mezara konulmasında da annesi, kardeşleri ve babası Yusuf onu yalnız bırakıyordu. İncil'in bildirdiğine göre; Meryem biliyordu ki Kutsal Ruhtan hamile kalmıştı. Yine İsa'nın manevi babası da Meryem'in kutsal ruhtan hamile kaldığına inanmamış mıydı? Ya kardeşleri; onlara da Meryem ile Yusuf, İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu söylememişler miydi. Meryem ile Yusuf İsa'nın gerçekten Allah'ın oğlu olduğuna inansalardı onu hiç yalnız bırakırlar mıydı?.. Hadi korkudan yalnız bıraktılar diyelim, İsa İncilin dört bir yanında öldükten üç gün sonra dirileceğini söylemiyor muydu?.. En azından dirileceği gün, annesi, babası ve kardeşleri onu karşılayamazlar mıydı? İsa'nın annesi, babası ve kardeşleri kendine inanmadığı gibi, havarileri de inanmıyordu. Eğer İsa'nın havarileri İsa'nın öldükten sonra dirileceğine inansalardı, üç gün boyunca mezarının başında beklemezler miydi?.. Bir de İsa onlara şöyle hitap ediyordu:

"İsa onlara '(...) sizler on iki tahta oturup İsrail'in on iki oymağını yargılayacaksınız' dedi" **(Matta 19:28)"**

İsa her konu da olduğu gibi bu konuda da yanılmıştı. Havarilerinin bazıları onu inkar etmiş, bazıları ele vermiş, kalanlar da son sürat kaçmışlardı.

"Bundan sonra Aramatyalı Yusuf, İsa'nın cesedini kaldırmak için Pilatus'a başvurdu. Yusuf, İsa'nın öğrencisiydi, ama Yahudilerden korktuğundan bunu gizli tutuyordu. Pilatus izin verince, ***Yusuf*** *gelip İsa'nın cesedini kaldırdı. Daha önce geceleyin İsa'nın yanına gelmiş olan* ***Nikodim*** *de otuz litre kadar karışık mür ve sarısabır özü alarak geldi. İkisi, İsa'nın cesedini alıp Yahudilerin gömme geleneğine uygun olarak onu baharatla keten bezlere sardılar. İsa'nın çarmıha gerildiği yerde bir bahçe, bu bahçenin içinde de henüz hiç kimsenin konulmadığı yeni bir mezar vardı. O gün Yahudilerin Hazırlık günüydü. Mezar da yakın olduğundan İsa'yı oraya koydular."*

Matta, 27. Bölüm 57-61'nci ayetlerde ise Nikodim'den bahsedilmiyor, Onu yerini Meryemler alıyordu.

"Akşama doğru ***Yusuf*** *adında zengin bir Aramatyalı geldi. O da İsa'nın bir öğrencisiydi. Pilatus'a gidip İsa'nın cesedini istedi. Pilatus da cesedin ona verilmesini buyurdu. Yusuf cesedi aldı, temiz keten beze sardı, kayaya oydurmuş olduğu kendi yeni mezarına yatırdı. Mezarın girişine büyük bir taş yuvarlayıp oradan ayrıldı.* ***Mecdelli Meryem ile öteki Meryem ise orada,*** *mezarın karşısında oturuyorlardı."*

İsa'nın Dirilmesinde de Elçiler Yok ve Melek Sayısında da Şaşırdılar

Tanrı esini olduğu savlanan İncillerin her biri ayrı telden çalıyor, adeta bir çelişkiler yumağını andırıyordu. Her

konuda olduğu gibi İsa'nın dirilmesi olayı da zıtlıklar ve birbirini tutmayan, birbirini yalanlayan açıklamalar içeriyordu.

Yuhanna 20. Bölüm; 10-13'ncü ve Luka 24. Bölüm 4'üncü ayetlerde İsa'nın kabrinde iki melek olduğu anlatılırken, Matta 8. Bölüm 1-3. Ayetlerde melek sayısı bire iniyor, Markos 16; 5'de ise melekler hiç görülmüyor onların yerini ise bir adam alıyordu.

İsa'nın dirilmesi bölümündeki gariplikler bitecek gibi değildi. Meryem aylarca dinlediği İsa'sını sesinden bile tanıyamıyor, onu bahçıvan zannediyordu. Yuhanna 20; 10-13'de İsa dirildiğini öğrencilerine kendi ağzıyla açıklarken, diğer İncillerde ise mezarda bulunan melekler ve diğer zevat anlatıyordu.

*"Bundan sonra öğrenciler yine evlerine döndüler. Meryem ise mezarın dışında durmuş ağlıyordu. Ağlarken eğilip mezarın içine baktı. Beyazlara bürünmüş **iki melek** gördü; biri İsa'nın cesedinin yattığı yerin başucunda, öteki ayakucunda oturuyordu. Meryem'e, «Kadın, niçin ağlıyorsun?» diye sordular.*

Meryem, «Rabbimi almışlar» dedi. «O'nu nereye koyduklarını bilmiyorum.»"

*Bunları söyledikten sonra arkasına döndü, İsa'nın orada, ayakta durduğunu gördü. Ama **O'nun İsa olduğunu anlamadı. İsa, «Kadın, niçin ağlıyorsun?» dedi. «Kimi arıyorsun?»***

Meryem O'nu bahçıvan sanarak, «Efendim» dedi, «eğer O'nu sen götürdünse, nereye koyduğunu söyle de gidip O'nu alayım.»

İsa ona, «Meryem!» dedi.

O da döndü, İsa'ya İbranice, «Rabbuni!» dedi. Rabbuni, 'Öğretmenim' demektir.

***İsa,** «Bana dokunma!» dedi. «Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babamın ve sizin Babanızın, benim Tanrımın ve sizin Tanrınızın yanına çıkıyorum.»"*

Markos, 16.Bölüm; 1-8'de de **iki melek** yerini **beyazlar giymiş bir adama** bırakıyordu. Yuhanna İncilinde İsa'nın dirilişi **bizzat İsa'nın ağzından** verilirken, Markos'ta bu şeref(!) **beyaz kaftan giymiş genç bir adama** bırakılıyordu. Burada dikkati çeken bir başka husus da, İsa hayatı boyunca hep ölümünden üç gün sonra dirileceğini sürekli vurgulamışken, çarmıha gerilmesinin ardından geçen üç günün sonunda havarilerinden hiçbirisinin onu dirileceği günde karşılamaya gelmeyişleri oluyordu. Bu da açık ve net bir şekilde gösteriyor ki, İsa'nın bırakın hardal tanesini toplu iğne ucu kadar **"İman"** taşıyan hiçbir öğrencisi yoktu.

İsa'nın annesinin bile onun dirilmesine inanmadığı ortadaydı. Aksi halde Mecdelli Meryem ve Yakup'un annesi Meryem'den önce orada yerini alır, üçüncü gün erkenden mezarın başında olurdu. Hatta ve hatta üç gün mezarın başından ayrılmazdı.

"Sept günü geçince, Mecdelli Meryem, Yakup'un annesi Meryem ve Şalome gidip İsa'nın cesedine sürmek üzere baharat satın aldılar. Haftanın ilk günü sabah çok erkenden, güneşin doğuşuyla birlikte mezara gittiler. Aralarında, «Mezarın girişindeki taşı bizim için kim yana yuvarlayacak?» diye konuşuyorlardı.

Başlarını kaldırıp bakınca, o kocaman taşın yana yu-

varlanmış olduğunu gördüler. Mezara girip sağ tarafta, ***beyaz kaftan giyinmiş genç bir adamın oturduğunu görünce çok şaşırdılar.***

Adam onlara, «Şaşırmayın!» dedi. «Siz çarmıha gerilmiş olan Nasıralı İsa'yı arıyorsunuz. O dirildi, burada yok. İşte O'nu yatırdıkları yer. Şimdi O'nun öğrencilerine ve Petrus'a gidip şöyle deyin: 'İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, kendisini orada göreceksiniz.'»

Kadınlar mezardan çıkıp kaçtılar. Onları bir titreme, bir şaşkınlık almıştı. Korkularından kimseye bir şey söylemediler."

Luka 24. Bölüm; 1-7'de şimşek gibi parıldayan giysili iki insanı görüyoruz. Yine diriliş ile ilgili masalı bu kerre iki kişi hatırlatıyor:

"Kadınlar haftanın ilk günü, sabah çok erkenden, hazırlamış oldukları baharatları alıp mezara gittiler. Taşı mezarın girişinden yuvarlanmış buldular. Ama içeri girince Rab İsa'nın cesedini görmediler. Onlar bu durum karşısında şaşırıp kalmışken, şimşek gibi parıldayan giysilere bürünmüş ***iki kişi*** *yanlarında beliriverdi. Korkuya kapılan kadınlar başlarını yere eğdiler.* ***Adamlar*** *ise onlara, «Diri olanı neden ölüler arasında arıyorsunuz?» dediler «O burada yok, dirildi. Daha Celile'deyken size ne söylediğini anımsayın. İnsanoğlu'nun günahlı insanların eline verilmesi, çarmıha gerilmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini bildirmişti.» O zaman İsa'nın sözlerini anımsadılar."*

Matta 28. 1-7' ye geldiğimizde diriliş uydurmasının bir başka versiyonunu görüyoruz. Şimşek görünümlü, bembeyaz elbiseli melek kadınlara İsa'nın dirildiğini anlatıyordu.

Sadece diriliş uydurmasında gördüğümüz gibi Hıristiyanların Tanrısı İncilin dört yazarına da çelişkilerle dolu bilgiler vermiş. Hiç, bir sözü bir sözünü tutmayan Tanrı olur mu?

"Sept gününü izleyen haftanın ilk günü, tan yeri ağarırken, Mecdelli Meryem ile öbür Meryem mezarı görmeye gittiler.

Ansızın büyük bir deprem oldu. Rab'bin bir meleği gökten indi ve mezara gidip taşı bir yana yuvarlayarak üzerine oturdu. Görünüşü şimşek gibi, giysileri ise kar gibi bembeyazdı. *Nöbetçiler korkudan titremeye başladılar, sonra ölü gibi yere yıkıldılar.*

Melek kadınlara şöyle seslendi: «Korkmayın! Çarmıha gerilmiş olan İsa'yı aradığınızı biliyorum. O burada yok; söylemiş olduğu gibi dirildi. Gelin, O'nun yattığı yeri görün. Hemen O'nun öğrencilerine gidip şöyle deyin: 'İsa ölümden dirildi. Sizden önce Celile'ye gidiyor, kendisini orada göreceksiniz.' İşte ben size söylemiş bulunuyorum.»"

Muharref Hıristiyanlığı Aslına Dönüşe Zorlayan Belgeler

Fransa'da yayınlanan **L'Evenement Du Jeudi** dergisinin 1993 yılının Ağustos sayılarından birindeki şu manşet Batı dünyasını adeta titretiyordu:

"Eğer Ölü Deniz'de bulunan el yazmalarındaki gerçekler, yani Hz. İsa' nın, Hıristiyanlık inancındaki İsa olmadığı açıklansaydı görün bakın ne olurdu!.."

Fransız dergisi, Hıristiyanlık (hatta Yahudilik) inancını temelden sarsan belgelerin ortaya çıkışını şöyle anlatıyor:

"1947 senesinde Muhammed ed-Did adında küçük bir

çoban, kaybettiği keçisini aramaya çıkar. Ölü Deniz'in (Ürdün Vadisi) yakınlarında bulunan Kumran mağarasına girer ve tesadüfen bir testi ve içinde asırlar önce yazılmış el yazmalarını bulur. Bu el yazmaları, gizlice antikacılar tarafından dış ülkelere pazarlanır. Bunu öğrenen İsrailli yetkililer ve Vatikan, duruma el konulmasını isterler. İleride oluşturulan bir kurul ve dünyaca ünlü arkeologlar tarafından bu el yazmaları incelemeye alınır. Fakat sekizyüze yakın olan el yazmalarının ne yazdıklarına dair hiçbir bilgi verilmez."

Dergide, Vatikan'ın bu olaya bu kadar önem vermesinin sebebi olarak; bu el yazması İncillerde, Hz. İsa'nın, Allah'ın oğlu olmadığının açıkça ortaya konulmuş olması ve tek Allah inancının işlenmesi gösteriliyor. Vatikan; Vaux adında bir papaz ve bir grup bilgin ile Şam yakınlarında bulunan Rockefeller müzesindeki el yazmalarının çevrilmesi ve finanse edilmesi için bu görevi üstlenir. 1967 senesinde altı günlük bir çalışma ile müzede bulunan gizli bilgileri elde ederler. Şimdiye kadar gizli tutulan bu bilgilerin yakında gün yüzüne çıkması bekleniyor. Çeviri işleri komitesinde görevli iken, daha sonra sürgün edilen John Marco Allegro, bu bilgilerin Yahudilerin 'yasa levhaları' açısından da çok büyük önem taşıdığını belirtiyor.

Fransız dergisinde; bu el yazmalarına göre, İsa(as)'ın işkence gördüğü, şehit edildiği gibi şeylerden bahsedilmediği de belirtiliyor. Dergide ayrıca, inceleme kurulu üyeleri ve Papaz Vaux'un belirttiğine göre, İncil'de bahsedilen İsa peygamber ile ondan yüz sene önce yaşamış olan başka bir İsa'nın karıştırıldığı belirtiliyor. (Bkz.: Türkiye, 15 Ağustos 1993)

Yine 'The Independent', Ağustos '94 sayılarından birinde: İngiliz rahip Enoch Powel başkanlığında, Yale Universitesi İlahiyat Fakültesi uzmanlarınca hazırlanan Matta tefsirinde, Hz. İsa'nın Romalılar tarafından çarmıha gerilmediğinin delillerle ispat edildiğini yazıyordu. (Bk.: Türkiye, 21 Ağustos, 1994). Kitapta, dört İncil yazılırken, batıl rivayetlerin karıştırıldığı ve İncillerin birbirini tutmayan ifadeleri ihtiva ettiği, çarmıha gerilme iddiasının tamamen hurafeden ibaret olduğu belirtiliyor ve Mesih (kurtarıcı İsa) hakkında şöyle deniyordu:

"Matta İncil'indeki 'Kurtarıcı İsa' kelimesi, gerçek manada kurtarıcı değildir. Hakiki manada mutlak kurtarıcı Allah'tır. İncillerde İsa aleyhisselam için kullanılan 'kurtarıcı' kelimesi, O'nun peygamberliği sebebiyle günahkar ümmeti için ahrette şefaat ederek kurtuluşlarına sebep olmasındandır. Yoksa İsa (as), kendisinin kurtarıcı olmadığını ve aciz bir kul olduğunu söylüyor. Yuhanna İncili beşinci Bab, otuzuncu ayette, İsa'nın; 'Ben kendiliğimden bir şey yapamam; bana emrolunanı yaparım' şeklindeki sözleri yer alıyor. Eğer Allah, Hıristiyanların dediği gibi günahkar kullarını affetmek isteseydi, İsrail'in İsa'ya düşman olmasına, İsa'nın binbir hakaretlerle çarmıhta öldürülmesine gerek yoktu. Haşa Allah, bu kadar aciz değildir."

Hıristiyan dünyasında, Hıristiyanlığa ve İsa'ya karşı ilgisizliğin artmasından ötürü 1990 yılında Papalık tarafından başlatılan çalışmalar, 'Yeni Kateşizm=İncilin Yeniden Tedrisi' isimli kitapla noktalanmıştı. Ancak Papalık'ın çalışmaları, tartışmayı bitirmek yerine körüklemişti. "Cristian World on the 21 Century, Footpath 21. Yüzyılın Eşiğinde Hıristiyan Dün-

yası" isimli ve Şubat 1992 tarihinde İngiltere'de başlatılan tartışma; Fransa'da yayınlanan "Hz. İsa ile ilgili Son Gerçek-L'ultime Verit Sur Christ" başlıklı tebliğ ile sona ermişti. Ne ilginç ve şaşırtıcı bir karardı ki tebliğ şöyle bitiyordu:

"Hıristiyan dünyasında İsa ile ilgili tartışmalara, kavgalara ve inanç farklılıklarına son vermek ve gerçeği kabullenmek şarttır. Böylece Hıristiyanlık bir iman mantığına bağlanmış olacaktır. Bu akli ve mantıki sonuca varabilmek için Hz. İsa hakkındaki bilgilerimizi Kur'an'da İsa'dan söz edilen 15 sure ve 93 ayet çerçevesinde benimsememiz şarttır." (İlhan Bardakçı, Zaman, 3 Ocak 1994)

Bugünkü Hıristiyanlığın İtikadi-Temel Öğretileri

Yeni Mesaj gazetesinden Ali Rıza Bayzan, Hakkı Bayraktar ve arkadaşlarınca hazırlanan "http:// users 4.50 megs. com/isamesih/" adlı sitede misyoner faaliyetlerine karşı belge bilgiler veriliyor, ülkemiz için misyonerlerin oluşturduğu tehlikelere dikkat çekiliyordu. Site'de Hıristiyanlığın temel öğretileri şöyle açıklanıyordu:

- *"Asli suç" (Péche Original): İnsanın doğuştan suçlu ve günahkar kabul edilmesi.*
- *İnsanın, asli suçtan kurtulabilmesi için, kendisini İsa ile aynileştirmesi gerektiği inancı.*
- *"Üçleme" (Teslis: Trinite: Ekanim-i selase).*
  Şimdi; Hıristiyanlarca vazgeçilmez kabul edilen bu prensipleri, biraz daha yakından anlamaya çalışalım:
- *Bütün Hıristiyanlar; Hz. Adem'in, Cennette yasak meyveden yemesinden dolayı işlediği günahın, onun nes-*

linden gelen tüm insanlara tevarüs yoluyla (ırsi olarak) intikal ettiğine ve bu sebepten, her doğan çocuğun günah yüküyle dünyaya geldiğine inanırlar... Günah denen şeyin, bir insandan başka birine ırsi olarak geçmesi, aklen ve ilmen kabul edilebilir bir husus değildir. Kimse, kimsenin günahını yüklenemez; herkes günahının tek sahibidir. Her hususta olduğu gibi, bu hususta da İslam'ın fevkalade gerçekçi olduğunu görüyoruz. Allah Resulü'nün ifadesiyle; "her doğan, İslam fıtratı üzere doğar..." Tertemiz ve günahsız doğar. Hiçbir şey düşünemeyen, hiçbir şey yapabilme kudretinde olmayan bir çocuğa, işlemediği bir günahı nasıl yüklersiniz?!.. Öte yandan; Kur'an'da açıkça ifade edildiği üzere, Hz. Adem(as), işlediği günahtan dolayı tevbe etmiş ve tevbesi kabul olunmuştur

(Bakara suresi,37).

"Asli suçtan kurtulma" öğretisine gelince:

Hıristiyanlıktaki "asli günah" o kadar derindir ki, insan kendi gayretiyle o günahtan kurtulamaz. Hıristiyanlığa göre, insanın bu "asli suç"unu, İsa kendi üzerine almış ve kefaretini, kendini çarmıha gerdirerek ödemiştir(!). Oysa İslam'a göre Allah(cc), Hz. İsa'yı kendi katına yükseltmiş ve hala yaşatmaktadır.

Muharref İncil'de şöyle der:

"Zira Allah, dünyayı öyle sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Ta ki, ona iman eden her adam helak olmasın; ancak ebedi hayatı bulsun" (Yuhanna;3/16).

"Asli suç"tan kurtulmak için, Allah'ın oğlu(!) İsa'ya

inanmakla birlikte, İsa'nın kurduğu yedi tane Kilise sırrından biri olan "vaftiz" ameliyesini de yapmak gerekir...

Hıristiyanlık, bu konularda fazlaca düşünmeyi yasaklar; ama biz, akl-ı selim sahibi insanların düşünmeden edemeyeceklerini sanıyoruz.

Sormak isteriz: İsa'nın yeryüzüne gelip insanların günahlarını üzerine alarak onları "asli suç"tan kurtarmak için kendini kurban ettiği zamanlardan asırlarca evvel yaşamış, bu fırsatı kaçırmış milyarlarca insanın durumu ne olacaktır?.. Onlar, İsa'nın ümmeti olamadılar diye, İsa'ya yetişemediler diye, "asli günah" larından kurtulamadılar mı?.. İsa'dan evvelki insanlık, büsbütün günahkar mı gitti?.. Bu, onlara adaletsizlik ve zulüm olmaz mı?..

Dahası; İsa kendini, insanları "asli günah"tan kurtarmak için seve seve kurban etmişse (ki, Hıristiyanlık inancına göre, İsa buna dünden razıdır; hatta, olayı kendisi tertip etmişçesine idam edileceği Haç'ı yerine kadar taşımıştır) ve gerçekten insanlar bu vesile ile "asli suç" tan kurtulmuşlarsa, o zaman bu cinayeti işleyenler büyük sevap işlemiş olmalılar, değil mi?!.. Akl-ı selim, bunu nasıl kabul etsin!?..

Ya da şöyle düşünelim: Şimdi ben, mesela; yasaklanmış bir fiil olan hırsızlık suçunu işlesem ve de hüküm giysem, fakat pişman da olmasam ve af dilemesem. Buna karşılık, beni seven birisi, benim yerime suçu kabullenip hapiste yatsa... Bir; dostumun, benim yerime hapiste yatmış olması, beni suçlu olmaktan kurtarır mı? Yani ben, suçsuz sayılabilir miyim? İki; dostumun, yerime cezayı çekmiş olması beni zerrece "ıslah" eder mi? Cezanın bir hedefi de "ıslah" etmek olduğuna göre, cezayı suçlu olan benim çekmem ge-

rekmez miydi? Üç; dostumun benim suçumun kefaretini ödemeye kalkması, beni "ıslah" etmek şöyle dursun, daha nice suçları işlemeye teşvik etmiş olmaz mı? Nasıl olsa, cezamı çekecek birileri bulunmaktadır!..

Fransız mütefekkiri Voltaire, "asli suç" telakkisini tenkiden şöyle der:

"Tanrının, bütün insan kuşaklarını, ilk ataları bir bahçeden bir meyve koparıp yedi diye, sonsuz işkencelerle harap etmek için yarattığını iddiaya cür'et etmek, O'na hakarettir; O'nu barbarlıkların en anlamsızı ile suçlandırmaktır"

**Hıristiyanlığın itikaden içine düştüğü çıkmazlardan biri de, belki de en büyüğü, "teslis" (üçleme) inancıdır. Muharref İncil'de, "İmdi siz, gidip bütün milletlere öğretin! Onları baba, oğul ve ruhu'l-kuds namına vaftiz edin" (Matta;28/19) şeklinde ifade edilen üç unsur. Hıristiyanların tarih boyu münakaşa ettikleri ve halen de izah edemedikleri hususlar...*

"Bir tek Tanrıdan başka Tanrı yoktur" dendiği halde, "her biri gerçekten Tanrı olan üç şahsiyet (Baba Allah-Oğul Allah-Ruhu'l-Kuds) vardır" demek büyük bir çelişkiye düşmek değil midir?..

*Yine **F.Voltaire**, trinite (teslis) konusunda da şu tenkidi getiriyor:*

"Teslisteki üç şahsiyet, ya birbirinden ayrı üç cevherdir; veya bunlar, ilahi cevherin a'razlarıdır. Yahut da bunlar, bir cevherin tamamen kendisidir. Birinci duruma göre, Tanrı üçleştirilmiş; ikinciye göre, Tanrı a'razlardan meydana gelmiştir; yani a'razlar şahsiyet haline getirilmiştir, onlara tapılıyor demektir. Üçüncü hüküm kabul edildiği takdirde de, bö-

lünmez bir bütün boş yere bölünmüş, cüzlere ayrılmıştır". (Araz: Herhangi bir cevhere takılan ve bu cevherin zatından hariç bulunan vasıf/ Cevher: Varlığı için başkasına muhtaç olmayan, araz olmayan).

Eğer mezkur rükünler, Allah'ın sıfatları olsalardı, "Tevhid" akidesine bir dereceye kadar yaklaşmış olunurdu. Fakat, Hıristiyanlarca ne baba-Tanrı, ne oğul-Tanrı ve ne de ruhu'l-kuds birer sıfat değiller, aksine muayyen şahıslar ve ayrı ayrı fertlerdir. Bu durum ise, bugünkü Hıristiyanlığın tamamen bir şirk içerisinde olduğunu gösterir. Ayrıca; İsa'nın "Allah'ın yegane oğlu" olduğu inancı, Allah'ı insana benzetmeye götürerek gerçek uluhiyete yakışmaz bir hale sokar. Allah, niçin bir insan şekline bürünerek yeryüzünde yaşayıp bir sürü hakaretlere ve idama(!) maruz kalsın?!.. Bu, O'nun yüceliğine ve sonsuz kudretine halel getirmez mi? İnsanlar tarafından rahatlıkla öldürülebilen bir varlık (İsa), nasıl Allah(Rab) olabilir?!..

Bütün bu dogmalara inanmak için, aklı tamamen iptal mi etmek lazım? Başka da çıkar bir yol görünmüyor!..

Gerçek şu ki; akıl, hakikate ulaşmada ve dinlerin esaslarını kavramada yegane kaynak değildir. Ancak, mümkün olmayanı kabullenmek de, akla tamamen aykırıdır. "Akıl, mutlak hakikatin bütün sınırlarını çizemez. Bununla beraber o, mutlak hakikatin, mutlak muhal (imkansız) den ayrıldığı sınırı da çizebilme gücüne sahiptir... Mütenakız (çelişkili) bir hüküm, akla göre anlaşılmaz bir şey değildir" (N.Taylan)

Kur'an'ın; "Onlar düşünmüyorlar mı/ Biz, bu misalleri insanlar düşünsünler diye veriyoruz/ Hala düşünmez misiniz?" gibi sıkça beyan ve uyarılarına karşı, İnciller, düşünme-

yi sanki de yasaklamış ve akılsızlığı tavsiye etmiştir. Nasıl mı? İşte size bir İncil cümlesi: "Kimse, kendi kendini aldatmasın. Eğer bir kimse, aranızda bu dünyada kendisini hikmetli sayarsa, hikmetli olmak için akılsız olsun. Çünkü bu dünyanın hikmeti, Allah'ın indinde akılsızlıktır" (1.Korintoslulara;3/18,19).

Halbuki; bir itikadi prensibi benimseyip gereğince amel etmek için aklı tamamen iptal etmek, o dini yaşamayı ve yaşatmayı son derece zorlaştırarak tatminsizlik doğurur. Bu hususta Kur'an-ı Kerim'in, Hıristiyanların Allah inancı konusundaki sapmalarına ihtarla işaret ederken, gerçek Allah inancını ortaya koyması çok manidar ve tatminkardır:

"Ey Kitap Ehli! Dininizde taşkınlık etmeyin ve Allah hakkında gerçek olmayan şeyleri söylemeyin. Meryem oğlu İsa Mesih, sadece Allah'ın elçisi, O'nun, Meryem'e attığı kelimesi ve O'dan bir ruhtur. Allah'a ve elçilerine inanın. (Allah) üçtür, demeyin. Kendi yararınıza olarak buna son verin. Çünkü Allah, yalnız bir tek Tanrıdır. Haşa O, çocuk sahibi olmaktan yücedir (münezzehtir)" (Nisa suresi,171); "De ki: O Allah birdir /Allah Sameddir (her şey O'na muhtaç, O hiçbir şeye muhtaç değildir)/ Kendisi doğurmamıştır ve (başkası tarafından) doğurulmamıştır/ Hiçbir şey O'nun dengi (benzeri) olmamıştır" (İhlas suresi) buyrulmaktadır.

Bugünkü İnciller Aslını Kaybetmiştir

Elinize, bugün milyonlarca Hıristiyan'ın inanıp ona göre amel ettiği bir "İncil" alarak şöyle bir karıştırınız... Dört tanesi bir arada değil mi?.. ?.. Matta, Markos, Luka ve Yuhan-

na... Haklı olarak soracaksınız: "Hz.İsa'ya, dört tane İncil mi inmişti?

... Hayır! "Peki nerede, Hz.İsa'ya inen o tek İncil?"... Evet, ne yazık ki, mevcut değil!.. Bu dört İncil'in, ilk sahifelerinin başlarını dikkatle okuyunuz... Yanılmadınız; şöyle yazıyor: "İncil:Matta'ya Göre/ İncil:Markos'a Göre/ İncil: Luka'ya Göre/ İncil: Yuhanna'ya Göre..." Şuna göre, buna göre İncil?!.. Nerede "Allah'a göre" olan İncil?.. İncillerin başlarındaki bu garip tabirler bile, onların Allah kelamı olmadıklarının açık itiraflarından başka bir şey değildir. "Yuhanna'ya Göre İncil'in şu son ayetine(!) bakınız: "25-İsa'nın yaptığı başka çok şeyler daha vardır; eğer birer birer yazılmış olsalar, yazılan kitaplar dünyaya bile sığmazdı sanırım."

Düşünün düşünebildiğiniz kadar... Muharref(bozulmuş) İncil, düşünmeyi yasaklamış olsa da, düşünmek zorunda olduğumuzu hissediyoruz. Şu halde düşüneceğiz ve anlamaya çalışacağız:

Açıkça anlaşılıyor ki, mezkur "25. cümle", ne Allah'ın bir kelamı, ne de Hz. İsa'nın bir sözüdür. Bunlar, Yuhanna'nın kelamıdır!.. İnsan sözünün karıştığı bir kitap, nasıl ilahi bir kitap olabilir?. Ayrıca Yuhanna, yazdığı İncil'in çok çok eksik olduğunu yukarıdaki sözleriyle (yani, Yuhanna İncil'inin 25. ayetiyle) bariz bir biçimde itiraf etmektedir. Eksikliği, içindeki ayetle tescilli bir kitabın "ilahi" olduğunu tasvip etmek ne surette mümkün olabilmektedir?..

Biraz evvel elinize aldığınız İncil'i karıştırmaya devam ediniz. Hemen hemen yarısının "mektup"lardan müteşekkil olduğunu görüyor musunuz?.. Pavlus'un Romalılara, Korintoslulara (I. ve II.), Galatyalılara, Efesoslulara, Filipililere,

Koloselilere, Selaniklilere(I.ve II.), Timoteosa(I.ve II.), Filimona Mektubu; İbranilere Mektup, Yakub'un Mektubu, Petrus'un I.ve II. Mektubu, Yuhanna'nın vahyi... İşte İncil'in çeşitli bölümlerinin başlıkları ve işte bugünkü İnciller... Dermeçatma ve uydurma bir derlemeden ibaret dense yanlış mı olur?..

Bütün bunlardan sonra, İncillerin birbiriyle çelişen muhteviyatını uzun uzun tahlile bilmem gerek kaldı mı!..

Çelişkiler ve batıllar yığınıyla dopdolu olan bugünkü İnciller, İsa'nın doğumundan 325 sene sonra, imparator Konstantin'in, İznik'te topladığı bin kişilik 'Ruhani Meclis'inin yüzlerce birbirini tutmaz İnciller arasından seçtiği "İncil"lerdir. Hz.İsa (as), hayatında İncil yazdırmadığı gibi, İznik Konsili'nde kabul edilen dört İncil de, onun doğumundan uzun yıllar sonra ve başkaları tarafından yazılmışlardır. Hz.İsa'nın konuştuğu dil, Aramice olmasına rağmen bugün elde mevcut en eski İncil nüshası Yunanca'dır. Aramice'den Yunanca'ya kim ve nasıl terceme yaptı dersiniz?.. Öte yandan; sözü edilen en eski nüshalar da, İsa'nın doğumundan sonraki dördüncü ve beşinci yüzyıllara aittir.

Hıristiyanlar, asırlardır ve bugün; niçin gerçek dışı beyanlar ve tezatlarla dolu İnciller'e inanıyorlar da, aynı "Konsil"de aforoz edilmiş ve okuyanların şiddetle cezalandırılacağı karara bağlanmış "Barnabas İncil"ine inanmıyorlar? Çünkü, Barnabas İncili de tahrif edilmiş olmasına rağmen, hakikatlerin bir kısmını, diğer İncillerden fazlalık olarak muhafaza etmektedir.

Barnabas İncil'inde Hz.İsa, kendinden sonra gelecek

Peygamberi, Hz. Muhammed (sav)'in hakkaniyetini, havarilerine serahaten bildirmektedir. Şöyle ki:

"Size söylüyorum; Allah'ın Resulü bütün mahlukata rahmettir. O, anlayışlı ve tesellici, hikmetli ve kudretli, Allah aşkı ve korkusuyla dolu, dakik ve yumuşak ruhludur. Rahmet ve yardımseverlik ruhu ile, adalet ve acıma hissi ile, nezaket ve sabır ruhu ile hareket eder. Cenab-ı Hak, bütün yaratıklarına verdiğinin üç katını O'na vermiştir. O, bu dünyaya geldiğinde saadet devridir. Buna inanınız. Bütün peygamberlerin Allah'ın onlara verdiği nübüvvet gözüyle gördüğü gibi ben de O'nu gördüm. O'nu görünce, ruhum teselli ile doldu. Ey Muhammed, Allah seninle beraber olsun ve beni, senin ayakkabının bağı olmak şerefi ile şereflendirsin! Eğer ben, bu muradıma erersem, Allah'ın mübarek bir kulu ve büyük bir peygamberi olacağım. Ve Hz. İsa, bunu söyledikten sonra Allah'a şükretti"(Barnabas İncili;44.bab).

Şimdi mevcut Hıristiyanlığın, düşünmek ve araştırmaktan yana olmayışının gerçek sebebi daha iyi anlaşılmıyor mu?.. İlim ile Hıristiyanlık arasındaki dargınlığın, Ortaçağ engizisyon ve afarozlarının ve C.Mismer'in serlevha yaptığımız sözlerinin gerçek sebep ve manası... Daha iyi anlaşılıyor değil mi?.

Ve İnciller; İsa'nın efsanevi ve gerçek dışı hayat hikayeleri değil de; ilme ışık tutucu ve gelişmeyi teşvik edici, insanlığın maddi ve manevi ihtiyaçlarına cevap verici, sosyal hayatı kuşatıcı olsalardı, "laiklik" diye bir mesele ve kurum gündeme gelir miydi?.."

Engizisyon

"Ölüm; ne denli acılı, ne denli geniş çerçeveli olursa olsun öldürme kadar ümitsiz edemez. Çünkü ölümde şiddet yoktur, insana ihanet yoktur. Ortaçağın korkulu rüyası veba, aynı çağın büyük belası engizisyon kadar ürkütücü ve sarsıcı olmadı. Çünkü vebada şiddet yoktu, engizisyon ise baştan başa şiddetti. En zehirli şiddetti engizisyon; çünkü iğretiye değil, kutsala, Tanrı'ya fatura ediliyordu. Şiddetin kutsala fatura edileni, insanoğlunun kader çizgisinde en dikenli noktayı oluşturur.

Bütün çağların en ürkütücü vebası, şiddettir. İnsanoğlu bu zehirli vebanın ilacını ne yazık ki, henüz keşfedemedi."

Engizisyonu tarif eden açıklamalar sayılamayacak kadar çoktu. Engizisyon denince Hıristiyan din adamlarının, İsa adına insanları; kadın çoluk çocuk, genç, yaşlı demeden işkence altında, yakarak öldürmeleriydi. Din adına yakılmaktan ölüler bile kurtulamıyor, mezarlardan papazların önderliğinde çıkarılan cesetler yine papazların gözetiminde yakılıyordu.

"Engizisyon, sorguculara "Her türlü işkenceyi yapın!" emrini vermişti. Bu buyruk işkencecilerin en vahşi hayallerini açığa çıkarmıştır. ***Bu işkenceden geçerek yakılmak suretiyle hayatını kaybedenler arasında kimler yoktu ki... Fransa'nın Ulusal kahramanı Jean D'arck, papazların hışmına uğrayıp İsa adına yakılan binlerce kadınlardan biridir.***

İsa'nın öğretişlerinden bazılarına karşı çıktı diye yakılarak öldürülen insanlardan biri de *Giordano Bruno'ydu.*

1548'de İtalya'da doğan Giordano Bruno, 1600'de Roma'da Engizisyon tarafından yakılarak öldürüldü. Yaşamının ilk yıllarında dini eğitim alan Bruno, daha o yıllarda kendine has görüşlere sahip olması ve genel kabul görmüş dini doktrinlere açıkça karşı çıkması ile dikkatleri üzerine topladı. 1576'da dini yetkililerle resmen başı belaya girdi ve bağlılık yeminini bozdu.

1591'de Engizisyon tarafından tutuklandı ve Katolik doktrine karşı saygısızlıklarını geri alması istendi. 1593 ile 1599 arasında hala anlaşılamamış nedenlerle, 6 uzun yıl Roma'da, Engizisyon'un hapishanesinde kaldı. 1599'da yargılanmasına başlandı ve Kilisenin 'hata' kabul ettiği görüşlerinden geri adım atmadığı için, 1600 yılında, 17 Şubat'ta kazığa bağlanarak yakıldı"

Engizisyonun en önemli özelliklerinden biri de kurbanlarına sonsuz işkence yapılmasıydı. Engizisyon işkenceleri için şöyle deniyordu:

"Engizisyon, sorguculara "Her türlü işkenceyi yapın!" emrini vermişti. Bu buyruk işkencecilerin en vahşi hayallerini açığa çıkarmıştır

Yeni rehber ansiklopedisi' ***nin 341'nci sayfasında*** *Engizisyon* ***konusunda şu bilgiler yer almaktaydı:***

"Roma Katolik Kilisesinin Hıristiyanlığı muhâfaza etmek ve karşı olanları veya yeni fikirler ortaya atanları cezâlandırmak için kurduğu ruhbân cemiyeti mahkemeleri. 1183 (H.578) târihinde kurulmaya başladı ve 1807 (H.1222) ye kadar tam altı asır devâm etti. İtalya, İspanya, Fransa ile diğer Batı Avrupa devletlerinde kurulan bu korkunç mâlikânelerde sayısız insanlar, ya din uğruna veya yeni fikirler ortaya koydukları için, haksız yere öldürüldüler, yâhut diri diri yakıldılar.

Engizisyon mahkemelerini papazlar idâre ediyor, bütün muâmelâtları gizli yapıyordu. Papa Üçüncü İnnoceutius, Engizisyonun öncülerindendir. Suçlanan kimsenin avukatı veya kendisini müdâfaa edecek bir sözcüsü olmazdı ve suçlamaların kim tarafından yapıldığını öğrenmek hakkı yoktu. Engizisyon ruhban cemiyetinin verdiği cezâlar içinde "Haçlı seferlerine katılma" gibi cezâlar da vardı. Sanıklarda pişmanlık duygusu görülmezse, cezâsı yakılarak öldürülmekti. Eğer suçlanan kişi ölmüş ise, onu mezar bile Engizisyondan kurtaramaz. Ölü mezardan çıkarılıp cesedi yakılır, mîrâsına da el konurdu. Almanya'da engizisyonun korkunç temsilcisi Konrad Von Malburg oldu. Mary Tuder, Engizisyon Mahkemelerinin İngiltere'de kurulmasına çalıştır. İtalya'da Üçüncü Paulus zamânında engizisyon faaliyetleri devâm etti.

Engizisyon mahkemeleri yalnız Hıristiyanlıktan çıkanları değil, bütün aydınları yok ediyor, fennin ve ilmin ortaya koyduğu yenilikleri günâh sayıyordu. Dünyânın küre şeklinde (yuvarlak) olduğunu ve döndüğünü Müslümanlardan öğrenerek, Avrupalılara nakleden Galileo bile bu beyânâtından dolayı yetmiş yaşlarındayken Engizisyon Mahkemelerine sevk edilmiş, hapishânede gözleri kör olmuştur. Daha sonra sözünü resmen geri alarak kurtulabilmiştir.

Engizisyon mahkemelerinin İspanya'daki zulmü daha büyük olmuştur. 1232 târihinden başlayarak Engizisyon cemiyeti, İspanya'nın her tarafında birer şûbe açtı. Müslümanlara, Yahûdilere, bunlara taraftar, sevgisi olanlara ve savaşlarda Müslümanlara yardım edenlerin Hıristiyanlara yapmadıkları zulüm kalmadı. 1492'de son İslâm devleti yıkıldıktan sonra Kral Ferdinand ve karısı Elizabeth, İspanya'daki Müslüman ve Mûsevilerin tamâmını yok etmek için, engizisyonu

had safhaya çıkardılar. İspanya'daki Yahûdilerle Müslümanlar tamâmen imhâ edilinceye kadar bu mahkemelerde sürüdüler, oğlunu bile bu mahkemelerde îdâma mahkûm ettiren İspanya Kralı Beşinci Ferdinand, "İspanya'da artık ne Müslüman, ne de dinsiz kaldı." diye iftihâr etmiştir.Engizisyon mahkemeleri insanlık târihinin lekesi, Hıristiyanlığın yüz karasıdır. İspanya'da engizisyonu Napolyon Bonaparte 1807 (H.1222) senesinde binbir zorlukla kaldırmış, onun düşmesinden sonra, tekrar canlanan bu vahşet, bir müddet daha devâm ederek târihe karışmıştır.

Sayısı pek fazla olan Engizisyon Mahkemelerinin kaç kişiyi ölüme mahkûm ettiği kat'î olarak bilinmemekte ise de milyonları geçtiği muhakkaktır. Çünkü yalnız İspanya'da küçük bir Engizisyon Mahkemesi 28.000 kişiyi ölüme mahkûm etmiştir. Bu durum göz önüne alınarak sayısı çok olan bu mahkemelerin kaç kişiyi îdâm ettirdiği düşünülebilir.

Engizisyon mahkemelerinin (cemiyetlerinin) kurulduğundan, ilgâ (kaldırılma) tarihine kadar yaptıkları zulüm ve cefânın derecesi ve öldürülenlerin sayısı **Lugât-ı Târihiyye ve Coğrafiyye** adlı eserde şöyle bildirilmiştir.

Engizisyon şerrinden (zulmünden)
Başka yerlere göç eden 5.000.000
Küreğe ve zindana atılarak telef olan . .291.154
Korku ve işkenceden telef olan 43.000
Diri diri yakılan 33.746
İdamdan sonra cesetleri yakılan 18.027
İşkenceden yaralanan 18.000
Toplam . . . . . 5.403.920 kişi

Misyonerlerin Dünya Üzerindeki Faaliyetleri

Amerika'da Misyonerlerin Oynadıkları Rol ve Faaliyetleri

"Dini ve Milli Bütünlüğümüze Yönelik tehditler" adlı kitabında **Haydar Baş,** Misyonerlerin Amerika ve dünya üzerindeki faaliyetlerini şöyle anlatıyordu:

Kristof Kolomb sonradan Amerika adını alacak kıtaya ayak bastığı zaman burada çok yüksek bir uygarlık seviyesine erişmiş medeniyetler vardı. "Şimdiki Meksika'da, Orta Amerika ve Antiller'de, And Dağları'nın Kuzey ve Orta kesimlerinde yaşayan halklar Avrupalı işgalciler tarafından yok edilmeye başlandıkları sırada Altın Çağı'nı yaşayan uygarlıklara sahiptiler. Meksika'nın yüksek yaylalarında Toltek ve Aztek, Antiller'de Karaib, şimdi Kolombiya adı ile anılan topraklarda Chibeha, Peru ve Bolivya adalarında İnka uygarlıkları kurulmuştu. Bu uygarlıkların bir bölümü yoğun nüfuslu, halkı toprağa bağlı ve tarımsal kentlere sahip uygarlıklar, siyasal örgütlülük düzeyi bakımından devlet, hatta bir kısmı imparatorluk aşamasına kadar evrimleşmişti. Araştırmacıların tahmini hesaplarına göre K. Kolomb'un Hint adaları sandığı Antil adalarına ayak bastığı tarihte bütün Amerika kıtasının nüfusu 30-50 milyon arasındaydı.

Kolomb sözde Hıristiyanlığı yaymak maksadı ile çıktığı bu tek bir gaye güdüyordu: Zenginlik ve ekonomik çıkar. Bu gayeye ulaşmak için Kolomb ve beraberindeki maceracı takımı, işgal ettikleri bu ülkelerde yağmalama ve katliam hareketine giriştiler.

Roger Garaudy, Yaşayanlara çağrı adlı kitabının 344'üncü sayfasında Amerika'nın işgalini haçlı seferlerinin devamı olarak niteliyordu:

"Amerika'nın işgali Haçlı Seferleri'nin bir devamı niteliğindeydi. Sadece sınırlar değişmişti. 718 yılında İspanya Kilisesinin Araplara karşı başlattığı din ve ırk savaşı bundan sonra And dağlarına Dizarre, Meksika'da Cortes gibi vahşiler İnka ve Aztek imparatorluklarını yerle bir edinceye kadar hiç durmadan sürüp gidecekti. Geriye kalanlar ise sadece Gırnata'nın El-Hamra'sıyla, Machupıcchu harabeleriydi.

Kolomb'un hayatını kaleme alan Elliot Morisson, 1492'de bir yeryüzü cenneti olan Hispaniola adasını bütün insanlarının yok edilmesi siyasetinin Kolomb tarafından başlatıldığını yazar. Çağdaş bir etnologa göre 1492'de 300 bin olması gereken ada nüfusunun üçte biri 1494-1496 yılları arasında öldürülmüştür. 1548'de ise İspanyolların resmi fetih yazarı Oviedo, adada yaşayan Kızılderililerin sayısının 500'ü bulduğundan kuşkulu olduğunu söyler.

Kolomb, keşif yolculuğuna çıkarken kendisine büyük destek veren Kastilya hükümdarı adına ilk ayak bastığı topraklar el koydu. Ve İspanyol Hıristiyanlar tarafından buralara tarihin en büyük katliamları yapıldı."

S. Cereci, Vahşi Batı adlı eserinin 189'uncu sayfasında Kolomb için altının Tanrı'dan daha önemli olduğunu vurguluyordu: *"Kolomb Tanrı'ya çok bağlıydı. Ama altına daha çok bağlıydı. Adamlarıyla birlikte Hispaniola Adası'nın dört bir yanına haçlar dikti. Ama aynı zamanda sayısız darağaçları da kurdurdu."*

Saint Dominiken tarikatından piskopos Bartolome de

Las Casas "Hint Adaları Halkının Yok Edilmesi "isimli eserinin 55'nci sayfasında İspanyolların yaptıkları zulüm ve katliamları ayrıntılarıyla anlatmaktadır.

"Eminiz ki İspanyollar, zulüm ve kötülükler akıllı insanlarla dolu toprakları insanlardan kopardılar, yerle bir ettiler. Böylece kıta, bugünkü terkedilmiş haline aldı. 40 yıl boyunca kadın, erkek, çocuk 12 milyondan fazla insan Hıristiyanların iğrenç eylemleri ve zorbalıkları yüzünden öldü. Bu rakam kesin ve gerçektir.

Yerliler çok zayıf, az saldırgan, dayanıksız ve savunmasız idiler. Atlarını, kılıçlarını, mızraklarını alan Hıristiyanlar, Amerikalıların daha önce hiç görmedikleri eylemlere başladılar. Kan dökme ve katliam. Köylere giriyor, çocuk, yaşlı, hamile veya loğusa demeden yerlilerin karınlarını deşiyor, parçalara ayırıyorlardı. Çocuklarıyla beraber annelerini ve önlerine herkesi kılıçtan geçiriyorlardı."

Bütün bu katliamlar Hıristiyanlık ve Hz. İsa adına yapılmaktaydı.

"... İsa Peygamberi ve on iki havariyi kutsamak ve saygılarını ifade etmek için büyük darağaçları kuruyorlardı. Ayakları neredeyse yere değecek şekilde 13 kişilik gruplar halinde yerlileri bağlıyor, ateşe veriyor, diri diri yakıyorlardı."

Piskopos Bartelome, Kolomb'un yerlilere yeni gemiler inşa ettirmek için, kuzey denizinden güney denizine kadar 130 mil boyunca, 100 kg ağırlığında çapalar taşıttığını yazar. Bu insanların çoğu susuzluk ve açlıktan ölmekteydi.

"İspanyolların yerlileri öldürüp parçalamak için yetiştirilmiş, eğitilmiş son derece vahşi ve yırtıcı köpekleri vardı. İspanyollar, bu köpekleri beslemek için domuz sürüleri gibi

yürüyen, zincirlere vurulmuş bir çok yerliyi öldürür ve insan eti satılan halka açık kasap dükkanları işletirlerdi."

Las Casas: "Bu vahşeti detaylı olarak anlatsaydım dünyayı dehşete düşürecek dev bir kitap yazmış olurdum" demektedir.

Amerika kıtasını işgal eden İspanyolları Portekizliler ve Fransızlar takip etmiş, ancak Amerika yerlilerinin kaderi hiç değişmemiştir. "İncil'in kutsal öğretisini yaymak" için çıkılan bu yolculuklarda sadece zulüm, yağma ve katliam yapılmıştır.

Howard Zinn, fatihler yargılanıyor adlı kitabının 36. Sayfasında uygar Avrupa'nın kadın, çoluk çocuk yaşlı genç demeden sergiledikleri katliamları anlatıyordu:

Uygar Avrupa'nın diğer ülkeleri de katliam ve sömürüde kısa aralıklarla İspanya'yı izlediler. 1503'ten başlayarak Portekizliler Brezilya topraklarına aktılar. Bundan 30 yıl sonra 1553'te Fransızlar Kanada kıyılarını işgal ettiler. Aynı yıllarda İngilizler de bugünkü ABD topraklarının bulunduğu bölgeye çıkartma yaptılar. Hollandalılar Manhattan Adası'na geldiklerinde Peter Minvit burayı 60 Gulden tutarında otla ve incik boncuk karşılığında satın aldı ama aynı zamanda Kızılderilileri orada kalmaya ve değerli hayvan postlarını böyle değersiz süs eşyalarıyla değiş tokuşa devam etmeye teşvik etti. "1641'de Wilhelm Kief Mohicanları haraca bağladı ve Ratiranları aslında beyaz yerleşimcilerin işlediği suçlardan ötürü cezalandırmak için Staten Adası'na asker gönderdi. Ratiranlar bu tutuklamalara karşı direndiler. Askerler Ratiranların dördünü öldürdü. Kızılderililer dört Hollandalı'yı öldürerek misillemede bulununca, Kieft iki köyün herkes uyur-

ken kıyımdan geçirilmesini buyurdu. Hollandalı askerler kadınları, çocukları, erkekleri süngülediler, gövdelerini paramparça ettiler, sonra da köyleri ateşe verdiler."

1519 yılında bu kez başka bir İspanyol Pizzaro, Cortes'e özenerek altın hırsı ile bugünkü Peru topraklarına yöneldi. 1532'de Peru'ya ulaştı ve İnkalar'ın imparatorluk sarayına saldırdı, imparatoru esir aldı. Fidye olarak devletin ve halkın elindeki bütün hazineyi istedi. Bütün kıymetli mal ve eşyalar İspanyol gemilerine taşındı. Ancak Pizzaro sözünde durmayarak imparatoru sarayında öldürttü. Ülkeden ayrılırken de arkasında yağmalanmış, yanmış, yıkılmış ve insanların büyük bir kısmı acımasızca öldürülmüş bir şehir bırakıyordu.

"Kolomb ve onu takip eden İngiliz kolonicilerinin işgalinin üzerinden 200 yıl geçtikten sonra Kolomb'u dosıça karşılayan Taino yerlileri tamamen ortadan kalkmışlardı. Onların ilkel tarım ve el sanatları kültürleri de ortadan kaldırılmış yerine kölelerin çalıştığı geniş pamuk çiftlikleri kurulmuştu."

Bütün bu zulüm ve haksızlıkların hep Hıristiyanlık için ve Hıristiyanlık adına yapılmış olması da sömürgecilikle misyonerliğin iç içe nasıl at başı yürütüldüğünün açık bir misalidir. İslamiyet'i seçmiş bir Batılı düşünür olan Roger Garaudy bu konuda şöyle demektedir:

"Papa II. Jean Paul 29 Haziran 1990 tarihinde 'Yeni Dünyanın İsa'nın Öğretisine Kavuşmasının 5. Yüzyılı Münasebetiyle Latin Amerika Dindarlarına Papalık Mektubu' adlı beyanname yayınlamıştır. Bu metinde 1492; bir kıtanın soykırımı ile başlayan, Avrupa'nın ilk büyük sömürgeleştirme teşebbüsünün yıldönümü olarak geçmez. Zorla çalıştırılarak

ya da salgın hastalıklardan ölen yerlilerden bahsedilmez. Yerli kültür ve manevi değerler hiçe sayılır. Başpiskopos Diego De Landa'nın Maya kültürünün bütün yazılı eserlerini ve kutsal kitaplarını odun kümeleri üzerinde tutuşturarak yakması ve kültürünün sanat eserlerini paramparça etmesi hatırlanmaz."

Amerika'da Yerlilerin Bugünkü Durumu

İnka, Aztek ve Maya uygarlıklarını kuranlar şimdiki ABD'de Şili, Peru ve Bolivya'daki Kızılderililerin atalarıydı. Sulama, tarım, hayvan yetiştiriciliği, astronomi, tıp, mimarlık, matematik sahalarında son derece ileri bir medeniyete sahiptiler. Ancak Batılılar buraya ayak bastıktan sonra büyük bir katliama maruz kalan bu insanların medeniyetleri yerle bir edildi.

"15 ve 17. Yy'da Batılılarca yapılan katliamdan önce bu uygarlık su mühendisliği ve sulama, münavebeli ekim hayvan ıslağında, bilim, tarım, matematik, astronomi, tıp alanlarında pek ileriydiler ve bu kültür mirası onlara 5 asır süren vahşi sömürgeciliğe karşı koyma imkanını vermiştir."

20. yy'ın başlarında, artık Kızılderililer yüksek medeniyetleri ve kültürleriyle yok edilmişlerdi.

ABD'nin bugün, Kızılderililerin köklü değişimlerini sağlayabilmek için kullandığı özel yöntemleri vardır. Önce Kızılderililerin Hıristiyanlaştırabilmek için okullar açılmıştır. 1500'lerin başından itibaren başta Virginia olmak üzere yerlileri Amerikanlaştırmak için bir çok okul kuruldu.

Güney Meto Grosso eyaletinde bulunan oldukça geniş rezervlere sahip maden yatakları Kızılderili avcısı bir çete ta-

rafından işletilmektedir. 1963'ten beri bu çete tarafından devam ettirilen katliam Brezilyalılar tarafından ancak son yıllarda duyulmuştur. Bu beyaz avcıların kurbanları Long Ribbon kabilesine mensupturlar ki bu kabile öküz arabalarıyla 9 yıl sonra Cuiaba kasabasına vardıkları zaman yerli memurlara ancak hikayelerini anlatabilmişlerdir. Burada bulunan bazı köylülerin tüm halkı makineli tüfeklerle taranarak katledilmiştir. Bir defasında genç bir Kızılderili kız iki ağaç arasına baş aşağı bağlanmış karnı yarılarak öldürülmüştür. Beyazlar daha önceden kollarında salladığı bebeğin kafasını parçalayarak öldürmüşlerdir. 1968'de yapılan meşhur duruşmada bu hizmet grubunun bozulduğu dünya kamuoyuna açıklanır. Kızılderilileri yok etmek için dinamit ve makineli tüfek kullanıldığı gibi Kızılderililerin dayanamayacağı bir hastalık olan çiçek hastalığına yakalanmış olanları mikroplu elbisesi onlara giydirilmiştir. ***Nehirler zehirlenmiş, halk parça parça doğranmış ve bu parçalar dev karıncalara yedirilmiştir.***

Cumhuriyet gazetesinin 25 Ağustos 1993 tarihli bir haberinden de şunları öğreniyoruz:

"Brezilya'da altın madencilerin 73 yerliyi öldürmeleri üzerine Devlet Başkanı Franco, Ulusal Savunma Konseyi'ni acil önlem için toplantıya çağırdı. Ordudan katillerin bulunması için yardım istendi. Askeri ve sivil yetkililerden oluşan konsey ulusal savunma konusunda devlet başkanına bilgi vermekle yükümlü.

Ağustos ayının 15'inde altın arayan madencilerin Venezüella sınırı yakınlarında Yanomami bölgesinde gerçekleştirdikleri toplu kıyımda ölenlerin sayısı büyük güçlükle be-

lirlenebildi. Çünkü olay yerinde yalnızca 5 ceset bulundu. Brezilya yerlileri koruma örgütünde görevli Yanomami yerli dilini konuşan Bezerra di Lima öldürülen 73 kişinin arasında 34 çocuk ve 2 hamile kadının olduğunu belirtiyor. Di Lima sağ kalan 4 kişiyi sorgulayarak ölenlerin kimliğini saptayabildi. Tanıklar olaydan hemen sonra geri gelerek cesetleri yakınlardaki bir nehre attıklarını tahmin ettiklerinden, nehrin dalgıçları tarafından aranmasını istedi.

Bölgede yapılan araştırma ve incelemeler Yanomami yerlilerin gelenek ve görenekleri yüzünden sürekli engelleniyor. Dış dünya ile çok kısıtlı ilişkiler içinde olan yerliler ölülerinin isimlerini vermeye pek istekli görünmüyor. Ölülerini yakmaları ve ikiden fazla sayı saymayı bilmemeleri araştırmacıların işini güçleştiriyor.

1980 yılında altın arayıcılarının Yanomami yerlilerinin bulunduğu ormanlık araziye el koyması, yerlilerinin sonunun başlangıcı oldu. Brezilya'da ve Venezüella'da yaşayan 20 bin Yanamami yerlisi 1987 yılından sonra dış dünya ile ilişkiye girmeleri sonucu sıtma ve verem başta olmak üzere, çeşitli hastalıklardan yaşamını yitirdi.

Yayın organlarının bildirdiğine göre Yanomami yerlileri Venezüella sınır karakolunda görevli askerlere rehberlik yaparak sınırın Venezüella tarafında altın arayan Brezilyalı madencilerin çalışmaları görmezlikten gelmelerini sağlıyor. Buna karşılık askerler, madencilerinden büyük miktarda altını rüşvet alarak sızdırıyor. Brezilyalı madenciler aralarından bazılarının kayrılmasına kızarak misilleme yapıyor ve bölgedeki yerlilerin hemen hemen tümünün kökünü kazıyor."

Misyonerlerin Asya'da Oynadıkları Rol ve Faaliyetleri

Portekizli Vasko de Gama 1497 yılında güya Hindistan'a deniz yolunu keşfetmek üzere yola çıkar. Ancak Kral Don Manuel, Gama'yı dört gemi ile açık denizlere gönderirken sadece Hindistan'a giden deniz yolunu bulmayı değil, aynı zamanda baharat, kıymetli madenler ve oradaki Hıristiyanları da bulmayı ya da Hıristiyanlığı orada yaşayanlara anlatmayı da düşünmekteydi.

Peki de Gama, Doğu'nun zenginliklerini elde etmek ve Hıristiyanlığı yaymak için çıktığı bu seferde ne yapmıştır? Kalküta şehrini devamlı suretle top ateşine tutar, limanlardaki gemiler batırılır, şehir baştan sona yıkılır ve yanar, sivil halktan yüzlerce kişi hayatını kaybeder. De Gama adam öldürmeye, adamları da yağmaya girişir. Vasko de Gama'nın bu seferden on gemi dolusu ganimetle döndüğü anlatılır.

Bilime ve insanlığa yaptığı hizmetlerle tanıtılan Portekizli denizci Macellan'ın amacı Hint Okyanusu'ndan Pasifik'e oradan da Atlas Okyanusu'na geçerek tersinden bir dünya turu gerçekleştirmek idi. Bu maksatla yola çıkan Macellan Mart 1521'de bugünkü adı Filipinler olan Bangsamora'ya ulaştı. Portekizli kaptanın asıl amacı bilimsel keşiften çok, sömürgelerin sınırlarını genişletmek, yeni hazineler bulmak ve dinini yaymaktır. Her keşif kolunun arkasından Hıristiyan misyonerler, askerler ve hazine avcıları sökün ederler. Macellan'ı da yine bu gruplar izler.

Macellan Filipin adalarına ulaştığında burada iki İslam Krallığı bulunmaktaydı. Macellan'ın da gemisinden iner inmez ilk yaptığı tıpkı arkadaşları gibi yerli halkı kılıçtan geçir-

mek olmuştur. Macellan'ın Moro bölgesine gelişi ile Müslümanlara karşı sindirme, yıldırma, yok etme hareketleri başladı. Eğer Macellan 50 yıl sonra gelse idi, şüphesiz Moro ülkesinde başka tüm o bölge Müslüman olacak ve sömürgecilik tüm Asya'da bu kadar yayılmayacaktı. Macellan bir akımın öncülüğünü yapar. Onun peşinden rahipler ve tüccarlar gelir. Onu haç ve silah izler. İslamlaşma hareketi onların önündeki ilk ve en büyük engeldir. Bu hareketi zorla önleme yoluna giderler. Macellan Manila'ya geldiğinde bu topraklar üzerinde egemenlik Müslüman bir krallığa aittir. Asıl yıkım Macellan'dan sonra başlar. 1565'de ikinci ticaret grubu gelir.

Burada misyoner-sömürge mantığın tarih boyunca takip ettiği metodu görüyoruz. Silah ve kaba kuvvetle teslim alınan ülkelere yine asker destekli misyoner ve büyük ticari koloniler akın etmektedir. Amerika kıtasında da aynı metot uygulanmıştır.

Misyonerliğin bir diğer metodu da sömürgeleştirilecek bölgelerin idarecilerini etkileri altına almak ve bu sayede kukla yönetimler oluşturmaktı. 19. yy başlarından itibaren bu yöntem ağırlık kazanmıştır. Fransızlar Arapların arasından seçtikleri emirler, Hintlilerin arasından tayin ettikleri prensler aracılığıyla tampon yönetimler oluşturup çıkarları için kullanmışlardır.

İngiltere ve Asya'daki Misyoner Faaliyetleri

İngilizler, Sömürge Bakanlığı ve ona bağlı olarak çalışan Misyoner cemiyeti vasıtasıyla Hindistan, Afganistan, Pakistan gibi Asya ülkeleri üzerine geniş çaplı bir misyonerlik ve sömürge faaliyeti yürütmüşlerdir. "Hindistan 18 yy'a kadar

Avrupa'nın bütün dokuma kumaş, baharat ve daha bir çok tüketim malı ihtiyacını karşılayan zengin bir ülkeydi. Oysa sanayi devriminden hemen sonra İngiliz kumaşları, demir, kağıt, cam ve birçok sanayi ürünü Hint pazarlarını sarmış, fiyat ve kalite yönünden rekabete giremeyen yerli sanayiyi tamamen yok etmişti.

Zira İngilizler Hindistan'da kendi tekstil mallarını pazarda Hint kumaşlarına karşı rakipsiz kılabilmek için 40 bin Hintli kumaş ustasının kollarını kesmişlerdi.

Sanayi ve ekonomi sahasında durum böyleyken itikadî sahada da tam bir tahrifat söz konusudur. Zira her zaman ifade ettiğimiz gibi sömürgeleştirilecek bölgelerin kendi inanç ve itikatlarında uzaklaştırılıp, Hıristiyanlığı benimsemesi ve bu sayede daha rahat sömürülmesi misyonerliğin bir numaralı hedefidir. Nitekim bu hedefe yönelik faaliyet gösteren İngiliz Misyon Cemiyeti, İngiltere Sömürgeler Bakanlığı'na bağlı olarak çalışmıştır. İngilizler ele geçirmek istedikleri Müslüman ülkelerde yerli halkın dini inançlarını zedeleyebilmek için yine yerli halktan bazı kimselerle işbirliğine gitmişlerdir. Bu misalleri şu şekilde sıralamak mümkündür.

Hindistan

İngilizlerin peşinde bir gölge gibi dolaşan Seyyid Ahmet Han, onlara yaranabilmek için İncil ve Tevrat'ın tahrif edilmediğine dair kitaplar yazdı. Hintli Müslümanları işgalci İngilizlere ve Batı kültürüne ısındırabilmek için gazete çıkardı, kolejler açtı. Kuran'ın tarihselliği fikrini savundu. Kuran'ın sosyal hayatla ilgili hükümlerinin bugün uygulanamayacağı-

nı iddia ederken, diğer yandan "Hindistan halkını o devrin Victoria İngiltere'sinin hayat tarzını, kültürünü ve sosyal yaşantısını tatbik etmeye çağırıyordu." (Prof. Yakup Çiçek)

Kurduğu okullarda İngiliz öğretmenlere öncelik tanıyarak yeni neslin İngiliz kültürünü benimsemesini sağlayan Seyyid Ahmet Han, bu hizmetlerinden dolayı İngilizlerden "Sir" unvanı bile almıştır. Bu gibi faaliyetler neticesinde Hindistan tam bir İngiltere sömürgesi haline gelmiştir. Yazar Mevdudi, "1937-38 yılları arasında İngiltere tarafından yönetilen Hindistan'da İngiliz dini hüküm sürer. Çünkü Hindistan Ceza Kanunu ve Medeni Kanunu İngiltere'den alınmıştır." demektedir.

Mısır

Aynı düşünce sisteminin daha sinsi ve kontrollü bir devamı, Mısır'da Cemaleddin Afgani tarafından yaygınlaştırılmıştı. O, Ahmet Han gibi Kuran'ı doğrudan tartışmaya açmamış, geleneksel değerleri ve kurumları hırpalamaya çalışmıştır.

Cemalleddin Afgani, Afganistan'ın Kabil yakınlarında bir köyde doğmuştur. Hindistan'da akli ve nakli ilimleri okumuş, Mısır'a gitmiştir. Ancak Mısır hükümeti kendisini sürgün etmiş, bunun üzerine Paris'e giderek öğrencisi M. Abduh ile birlikte "El Urveti-l Vüska" gazetesini çıkarmıştır. Bir ara İstanbul'a da davet edilen C. Afgani Sultan Abdulaziz devrinde yaptığı bir konuşma yüzünden azası olduğu Dar'ül Fünun'un kapatılmasına sebep oldu. Fesatçılığı anlaşılınca Türk uleması tarafından İstanbul'dan kovulmuştur.

Afgani, Fransız müsteşrik E. Renan'nın hayranıdır. Le

Journal Des Desbats gazetesinin 29 Mart 1883 tarihli nüshasına gönderdiği bir mektupta Afgani, büyük bir düşünür ve ünü Doğu ve Batıyı tutan bir filozof olarak tanımladığı Renan'a övgüler düzerek mektubuna başlamaktadır. Renan'ın İslam dininin mahiyeti icabı, ilmin genişlemesine mani olduğu fikrine tamamen katıldığını söyleyen Cemalleddin Afgani mektubunun devamında İslamiyet hakkındaki görüşlerini şöyle ortaya koymaktadır:

"Hıristiyan toplumları işaret ettiğim terakki ve ilim yolunda dev adımlarla ilerlemektedir. İslam cemiyeti ise dinin vesayetinden kurtulamamıştır.

Burada, Mösyö Renan'ın huzurunda İslam dininin müdafaasını yapıyorum. Bu ümit gerçekleşmez ise Müslümanlar barbarlık ve cahalet içinde mahvolurlar. Filhakika İslam dini ilmi boğmaya ve terakkiyi durdurmaya gayret etmiştir."

Afgani açık ve net olarak İslamiyet'in ilerlemeye mani bir din olduğunu iddia etmekte, samimi mümirılerin Allah'ın ayetlerine olan bağlılıklarını, sabana bağlanan bir öküzün durumuna benzetmektedir.

"Biliyorum ki Müslümanların Avrupa ile aynı medeniyet seviyesine yükselmeleri çok güçtür. Felsefe ve ilmi usullerle hakikate ulaşmak onlara yasaktır. Gerçek şu ki; bir Müslüman, konusu ilmi hakikat olan her çeşit araştırmadan kaçınmalıdır. Kölesi olduğu nass'a sabana bağlanan bir öküz misali bağlanan mümin ilanihaye şeriat tefsircileri tarafından çizilen yolda yürümeye mahkumdur."

Cemalleddin Afgani İslam'ın bu kadar şaşı-kör olduktan sonra nasıl birden sönüverdi? Meşale o zamandan beri neden tekrar tutuşmadı? Arap dünyası neden uzun zaman-

dan beri karanlıkta bocalıyor? Burada İslam dininin bütün sorumluluğu ortaya çıkmaktadır. Şurası aşikar; bir din nerede yerleşmişse ilmi boğmuştur. Bu uğurda istibdatla el ele vermekte tereddüt etmemiştir."

İslamiyet hakkında bu fikirlere sahip olan C. Afgani Kahire'deki "Şark Yıldızı" isimli locada 1878 yılının Temmuz ayında resmen Mason olmuştur. Mason loca numarası 1355'dir. Afgani aynı zamanda gittiği her yerde Mason locaları açmakla ünlenmiştir. Kardeşinin oğlunun ifadesine göre onun bariz vasfı "her gün yeni bir tipleme ve yeni bir kimlikle ortaya çıkmasıdır."

Muhammed Abduh

C. Afgani'nin öğrencisidir. Mısır'daki ilk Mason locasını kurmuştur. Abduh, melek, şeytan, cin, mucize gibi Kuran'da haber verilen faybî hakikatleri kabul etmemiştir. M. Abduh'a göre peygamber üstün bir yaratılışa sahip ve herkesin kendisine itimat ettiği kimsedir. Bu tarife göre peygamber vahiyle yönlendirilen biri değil, dahi yaradılışlı kimsedir. M. Abduh, Kuran'da mevcut olan mucizevi hadiseleri anlatan ayetleri, İslam tarihinde eşi görülmemiş bir tarzda tefsir etmiştir. Mısır'da Reşid Rıza, Abdülmümin el Meragi gibi isimler de aynı fikri ekolün temsilciliğini yapmışlardı.

Pakistan

Pakistan'da Fazlurrahman bu görüşleri devam ettirip, yaygınlaştırmış ve bu vesile ile İngiliz çıkarlarına hizmet etmiştir.

Tarihselliğin hareketli bir savunucusu olan ve vahyi tarihsel ve toplumsal bir hadise olarak gören Fazlurrahman, Kitab-ı Mukaddes'te uygulanan tenkit metodunun aynısını Kur'an-ı Kerim'e uygulamaya kalkmıştır.

Bütün bu İslam'ın özüne ve hakikatine hiçbir şekilde uymayan görüş ve düşünceler, başta İngiltere olmak üzere Batılı devletlerin Ortadoğu'yu Osmanlı'dan koparmak ve sömürgeleştirmek için bu bölgelerde İslam'ın temel esaslarını zedeleme ve farklı itikadi akımlar oluşturma gayelerinin birer tezahürüdür. Zira buralarda Osmanlı'ya olan bağlılığın yok olması, birliğin çözülmesi için her zaman vurguladığımız gibi Ehl-i Sünnet akaidine aykırı görüşler hakim olmasıydı ki siyasi sahada da karışıklık çıksın. Dikkat edilirse yukarıda adı geçen şahısların fikirleri tamamen Batılı müsteşrik görüşlerinin aynısıdır.

İslam ülkelerinde Batı tarzı bir fikir yapısını ve sosyal yaşantının hakim olabilmesi için Kuran'ın kural ve kaideleri devreden çıkarılmalıydı. Bunun içinde tarihsellik prensibi devreye konmuştur. Tarihselliği savunan Seyyid Ahmet Han Hindistan halkına Kuran'ın sosyal hayattaki hükümlerinin uygulanmayacağını telkin ederken, diğer yandan da onları İngiltere'nin hayat tarzına uymaya ısrarla çağrısı bu hakikatin ifadesi bakımından dikkat çekicidir.

Misyonerlerin Afrika'daki Faaliyetleri

Amerika'nın işgalinden bu topraklarda büyük tarım plantasyonlarının kurulmasından sonra, buralarda çalıştırılmak üzere Batı Afrika'dan zenci köleler toplanarak Amerika'ya getirilmeye başlandı. 16. yy'ın ilk yarılarından itibaren

zenci köleler şimdiki Brezilya topraklarına taşınmaya başladılar. Afrika ile Brezilya arasıdaki zenci ticaretinin yürütücüsü Portekiz'di. Kara derili insanın kol gücü 18. yy'ın ortalarında ABD'yi dünyanın en büyük yün üreticisi konumuna yükseltti. İngiltere'de tekstil sanayiinin dev boyutlarda gelişmesine temel hazırladı.

"Zenci köle tüccarlarının Gine ve Batı Hint adalarında düzenli bir biçimde getirip sattıkları zencilerin sayısı 1760 yılına geldiğinde 500 bin rakamına yaklaşıyordu.

Sömürgeci Avrupa devletleri bu şekilde iktisadi kalkınmalarını hızlandırırken, diğer yandan da işgal ettikleri yerlerin halklarını Hıristiyanlaştırmak ve Hıristiyanlığa hizmet etmelerini sağlamak için büyük bir gayret gösteriyorlardı.

"15. yy sömürgecilerinden Portekizliler 1417'den itibaren "keşif" seferlerine başlamışlar ve 1470'lerdeGine Körfezi'ne ulaşmışlardı. Bu yolla yapılan altın ticareti 16. yy'a varıldığında toplam dünya altın ticaretinin onda birine ulaşmıştı.

Batılılar Afrika'ya yönelik altın ticaretine zamanla yeni ve daha karlı bir ticaret eklemişti: Köle ticareti... 1441 yılında Portekiz'e 12 kişilik ilk köle grubu getirilmiş ve bunlar vaftiz edilerek en yeteneklileri misyoner olarak eğitilmişlerdi, ancak bundan sonrakilerin geleceği çok daha farklı olacaktı.

Batılılar sömürü faaliyetlerine paralel olarak hatta ondan da önce misyonerlik faaliyetlerini yürütmüşler ve ulaştıkları batı, güney ve iç Afrika'nın çoğunu Hıristiyanlaştırmışlardır."

Afrika kıtası faşist emellerini, Hıristiyanlığı hakim kılma bahanesiyle birleştiren İtalyanlar'dan da nasibini almış-

tır. 1929'da Grazziani komutasındaki İtalyan kuvvetleri Trablusgarb ve Libya'yı işgal ederler. Bunu Etiyop'nın işgali izler. Bu dönemde iktidar olan Mussolini'nin esas aldığı temel ilkeler dikkat çekicidir. Çocukları örgütleyen Balila'nın ilkeleri "Kutsal Papa'nın şahsında faşizme inanıyorum" şeklinde başlar"

"Kutsal Papa'nın şahsında faşizme inanan" ve bu esas doğrultusunda stratejisini belirleyen İtalya, yıllarca Kuzey Afrika'daki Müslümanlara kan kusturmuştur.

Mısır ve Cezayir

İngiliz'ler Mısır'da ekonomik, kültürel ve dini sahalarda tam bir ezme ve yok etme politikası takip etmişlerdir. C. Afgani ve Muhammed Abduh gibi şahsiyetler Mısır halkını İngilizlere yaklaştırmak, İngiliz kültürünü hakim kılmak maksadıyla bir hayli faaliyet göstermişler ve bu vesile ile İngiltere'nin Mısır'daki çıkarlarının da adeta bekçiliğini yapmışlardır. Kültürel ve ekonomik sahadaki durum da bunun aynısıdır.

Mısırlı bir gazeteci bu konuda şöyle demektedir. *"Eğitime mani olmak suretiyle Mısırlıların zihinlerini kör bırakmak, endüstriyi önlemek şartıyla halkı fakir bırakmak, pamuk üretimi bahanesiyle bol bol sulama yaparak hastalık meydana getiren kurt enfeksiyonun yayılmasına sebep olmak. 1882'den 1928 yılına kadar İngilizlerin Mısır siyasetinin üç esas amacıydı. Geleceğin kalkınması ile ilgili bütün planlamalar dikkatli bir şekilde bu görüşler üzerinde yapılmıştır. Bu sömürgeciler, kendi pamuk endüstrimizin gelişmesinden bizi mahrum bırakmışlardır ki, onların Lancashire'deki tekstil*

endüstrilerine tamamen bağlı kalalım. En azından zihinlerimizin uyanmasını sağlayacak bir üniversitenin kurulmasına daima karşı çıkmışlardır. Böylece bizi cehalet boşluğuna itmeye, fakirliğe ve zayıf düşürmeye muvaffak olmuşlardır. Belki de onlar hemen bağımsızlığımızı istemediğimiz için bu zorlukları bize reva görmüşlerdir. Bu sebeple 1919'da Mısır'daki okuma-yazma oranının yüzde 2-3 olduğu ve geniş halk kitlelerinin fakirlik, hastalık ve cehalet karanlığı içinde olduklarını bütün dünyaya ilan etmişlerdir. İngiliz işgalinin yükünü daha da ağırlaştıran şey sanayi ihtilalimizin hızlanan gelişimiyle aynı zamana rastlamasıydı. O zamana kadar sadece Avrupa değil, fakat bütün dünya İngiliz emperyalizm felaketinden bu kadar zarar görmemişti. Bu sebepten bizim geri kalmışlığımız yıldan yıla artmış ve I. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar azami hadde ulaşmıştır"

"Cezayir Müslümanları sözde aydınlar sayesinde fethetme düşüncesindeki Jules Ferry'nin bu sinsice buluşu şu sonucu doğurmuştur. Okul çağına gelmiş Müslümanların Fransız okullarında okuyanlarının oranı 1890'da yüzde 1.9.1908'de yüzde 4.3.1944'de yüzde 8.8 olmuştur. Oysa Emir Abdulkadir döneminde halkın yüzde 65'inin cahil kaldığı bir ülke durumuna düşmüştür. Arap kültürü ayaklar altına alınmıştır.

Sömürgeci devletler, işgal ettikleri ülkeleri kültürel bakımdan eritebilmek için bu metodu kullanmışlardır. Seyyid Ahmet Han'ın Hindistan'da İngiliz sistemi üzerine eğitim veren okullar açtığı malumdur.

Müslümanları kendi ülkelerinde esir durumuna düşürmek ve azınlık muamelesi yapmak da misyoner sömürgeci-

liğin kullandığı diğer bir taktikti. "İspanya ve Portekiz'in Afrika'daki sömürgelerinde uygulanan gelişmeyi önleyici sömürgecilik, Afrika'daki eski toplum düzeninin bozulmasını hedef almış, böylece bir siyasi lider kadrosunun meydana gelmesi önlenerek bağımsızlık savaşının gerekli şartlarının doğuşu engellenmiştir. 1951 yılında açıklandığına göre İspanya Portekiz sömürgelerinin bulunduğu Doğu ve Orta Afrika'da 50 yıllık bir Avrupa sömürgeciliğinin sonunda memur kadrolarında üst kademelere tayin olunmuş tek bir Afrikalı bulunmamaktadır".

Netice

Uzun yıllar köle, değerli maden ve palmiye yağı ile uğraşan Avrupalılar, Afrika'nın iç kısımlarına ilgi duymamış, sadece kıyı bölgelerinde kurdukları üstlerle depo ve çiftliklere hakim olmuşlardır. Buralardan topladıkları zencileri Yeni Dünya'da köle olarak kullanmışlardır.

ABD'nin sivil savaş sonunda köleliği bütün ülkeden kaldırıp köleleri tamamen serbest bırakması ve Batı Avrupa'da köle ticaretine karşı gelişen kamuoyunun da tesiri ile, yarım asır kadar süren siyasi tartışmalardan sonra Fransa'da (1848), Portekiz'de (1858), Hollanda'da (1863), İngiltere'de (1867) ve diğer Avrupa devletlerinde köle ticaretini yasaklayan kanunlar çıkarılması, Batılıların dikkatlerini giderek gerileyen köle ticaretinin ardından tamamen Afrika'nın iç bölgelerine çevirdi. Kıtanın içlerine doğru düzenlenen ve dış görünüşlerini dini veya ilmi hüviyet taşıyan keşif seferlerini, toprakların emperyalist genişleme amacıyla paylaşılması ve sömürge haline getirilmesi takip etti.

Avrupalıların Afrika'nın iç bölgelerine ilgi duymaya başlamaları 17. yy'lın sonlarına rastlamaktadır. Önceleri özellikle önemli nehirlerin kaynaklarını keşfetmek için çeşitli dernekler kuruldu. Bunlar çoğunlukla Hıristiyanlığı yaymak için, Kilisenin ve sömürgecilik amacı ile hükümetlerin desteklediklerı coğrafi derneklerdi ve iç bölgelerde keşif seferleri düzenliyorlardı. İlk defa İskoçyalı Mugn Park, Nijer nehrinden hareket ederek Gambia nehrinin kaynağına ulaştı (1795).Gordon Laing, Sierra Leone ve Büyük Sahra'yı keşfetmeye çalışırken Hugh Clapperton ve Richard Francis Burton da Çad'da incelemelerde bulundular. Afrika'nın içlerine seyahat edenlerin arasında en tanınmışı İskoçyalı Davit Livingston'dur. Protestanlığın ateşli bir taraftarı olan Livingston Güney Afrika'ya giderek buradan içerilere doğru ilerleyip Zambezi nehrinin kaynaklarına ulaştı. Bu seyahati sırasında Angola kıyısından Zambezi nehrinin deltasına kadar yürüyüp kıtayı batıdan doğuya doğru Zambezi nehrinin kaynağından ağzına kadar inceledi (1841-1856). Alman yönetiminin desteği ile Kuzey Afrika'dan Sahra'yı aşıp Batı Sudan'ı inceleyen ve Çad'a ulaşan Heinrich Barth'ın bölge hakkında verdiği bilgiler Avrupa'da büyük ilgi gördü (1849-1855). Bazı Almanlar Kenya, Nijer ve Ubangi'ye devlet yardımıyla araştırma seyahati yaptılar. Bu arada Fransa da Afrika'ya pek çok seyyah gönderdi. Bunlar arasında Tinbüktü'ye (Nijer) kadar giden Rene Caille, Senegal ve Gambia'da nehir kaynaklarına ulaşan Mollien, Yukarı Nil'e kadar giden Linard de Bellofonds, Madakaskar'a geçen Alfred Grandider ve Gabon ve Kongo'nun iç kısımlarında keşif gezilerinde bulunan Pierre Savorgnan de Brazza anılabilir. Afrika seyahatlerin des-

tekleyen ülkelerden biri de Belçika'dır. Livingston'un teşebbüslerini devam ettiren Henry Morton Stanley, Belçika Kralı II. Leopord'dan destek gördü. Zengibar'an hareket ederek Tanganika gölü bölgesini dolaşıp Kongo nehrinin suladığı alanlardan geçti ve nehrin denize döküldüğü deltaya ulaştı (1874-1877). Stanley ayrıca bağımsız Kongo devletinin (Conco Free State) kurulmasına yardımcı oldu. Corlo Piaggia ve Giovanni Miani adlı iki İtalyan da Nil nehrinin kaynağına ulaşmaya çalışarak geçtikleri bölgelerdeki insanların hayatlarını incelediler.

Bu keşif gezileri ve Afrika'nın iç kesimleriyle ilgili olarak elde edilen bilgiler Batı'da büyük ilgi gördü. Kilisenin desteğiyle misyonerler, seyyahların arkasından derhal Afrika'nın her tarafına dağıldılar. Güney ve Doğu Afrika Protestan, Orta ve Batı Afrika ise Cizvit ve Katolik misyonerlerin faaliyet alanı haline geldi.

19. yy. Avrupa'nın hızla sanayileşme faaliyetlerine girdiği ve bundan dolayı da ucuz hammadde kaynaklarına şiddetle ihtiyaç duyduğu bir devir olmuş, ayrıca sanayileşme ile birlikte artan üretim de kısa zamanda doyum noktasına ulaşan Avrupa pazarlarının yerine yeni pazarların bulunmasını mecburi hale getirmiştir. Ucuz hammadde temini ve yeni tüketim pazarları bulma ihtiyacı, Avrupa ülkelerini Afrika'yı, Güney Asya'yı, Orta ve Güney Amerika'yı ve uygun buldukları diğer yerleri sömürgeleştirmeye itmiş ve bunun sonucunda Afrika hızla ele geçirilerek paylaşılmıştır. 19. yy'ın ortalarına kadar kıtanın kıyıları boyunca sağlam ticaret merkezleri ve çiftlikler kurmakla yetinen İspanyollar, Fransızlar, İngilizler, Portekizliler yerleşmiş oldukları kıyıların arka bölgele-

rinin de (hinterland) kendi egemenliklerinde olduğunu iddia ederek içerilere doğru ilerlemeye başladılar. Daha çok ekonomik ve dini amaçlarla başlayan ve bir devletin diğer devlet veya toplum üzerinde maddi manevi bir kontrol ve nüfuz kurması veya üstünlük sağlaması olarak ortaya çıkan sömürgecilik, çok kısa bir zaman içerisinde hemen hemen bütün Afrika'yı Avrupa'nın hakimiyetine soktu. 1875'lerde kıtanın sadece onda biri sömürge halinde iken 1895'lerde bu oran onda dokuza yükseldi. 20. yy'ın başlarında ise kıtada sadece Fas, Etiyopya ve Liberya bağımsızlıklarını koruyabilmişlerdi. Kısa zamanda bütün Afrika'nın sömürge haline gelmesinde "fiili işgal" prensibi ile "hinterland" teorisi önemli rol oynamıştır.

Avrupa devletlerinin kıyılarından içerilere doğru ilerlemeye başlamaları ile hızlanan sömürgeleştirme hareketi sırasında, sömürgeci güçler arasında çeşitli anlaşmazlıklar ortaya çıktı. Bunun üzerine sömürgeci Avrupa devletleri, aralarında çıkan anlaşmazlıkları görüşmek üzere 1884-1885'de Berlin'de toplandılar. Toplantı sonunda imzalanan Berlin Senedi ile daha önce sürtüşmelere sebep olan sömürgecilikte "fiili işgal" prensibi ve "hinterland" teorisi hepsi tarafından benimsendi. Bu prensibe göre kıyıda yerleşim alanı bulunan ülkenin bu yerin arka bölgelerine de sahip olmaya hakkı vardır ve bunun için toprakları fiilen işgal etmesi gerekiyordu. Bu gerekçeyle Avrupalılar Afrika'yı fiilen işgale ve daha çok yeri sömürgeleştirmeye yöneldiler. Kıtanın hızla sömürgeleştirilmesi sırasında çıkan anlaşmazlıklar çeşitli ikili antlaşmalarla halledilmeye çalışıldı. Sudan üzerindeki Fransız ve İngiliz çatışması 14/8/1980 tarihli Fransız-İngiliz antlaşması

ile Doğu Afrika'daki İngiliz ve Almanlar arasındaki anlaşmazlık da 15/6/1890 tarihli İngiliz-Alman antlaşması ile çözüme kavuşturuldu. Orta Afrika'nın İngilizlerle Fransızlar arasındaki paylaşılması .21/3/1899 tarihli Fransız-İngiliz antlaşması ile gerçekleştirilmiş ve her iki ülkenin egemenlik alanları kesin sınırları ile belirlenmiştir.

Diğer Avrupa Ülkelerinin Sömürge Faaliyetleri

Afrika'da sömürgecilik faaliyetlerine ilk başlayan ülkelerden olan Portekiz, Güneybatı Afrika'da Angola, Doğu Afrika'da da Mozambik'e sahip olmuştur. Ayrıca Batı Afrika'da Yeşil Burun Adaları Sao Torne ve Gine Bissau da Portekiz'in sömürgeleriydi.

Batının Sömürge Yöntemleri

Afrika'da sömürge yönetimlerinin kuruluşu kolay olmamıştır. Afrika'yı aralarında imzaladıkları çeşitli antlaşma ve kongrelerle paylaşan Avrupa devletleri, kendi nüfuz alanındaki sömürgelerde birbirinden farklı yönetim politikaları takip etmişlerdir.

Sömürgecilik hareketlerinin ana sebepleri ekonomik ve milletlerarası politika alanında prestij kazanmak olduğundan, sömürgeci ülkeler öncelikle Afrika'da faaliyet gösteren şirketlere destek sağlayarak buradaki ekonomik imkanların anavatana aktarılmasına çalıştılar.

Sömürgenin ekonomik yapısı, hammadde ihracı ve mamul madde ithali şeklinde bir temele oturtularak tamamen sömürgeci ülkenin ekonomik ihtiyaç ve çıkarlara uygun bi-

çimde kurulup geliştirildi. I. Dünya Savaşı'ndan önce Afrika'nın bazı yerlerinde sömürgeci sermayesinin yatırım yapması, Afrikalıların ihtiyaçlarına değil Avrupa ülkelerinin çıkarlarına yönelik olmuştur.

Sömürge yönetimlerinin bir başka özelliği, sömürgelerin en güzel ve en önemli yerlerinde Avrupalıların yerleştirilmesi ve her türlü stratejik mevkilerin onlara verilmesidir. Cezayir'e yerleştiren 400 bin kadar Fransız, bu ülkenin bağımsızlığa kavuşmasında büyük problem teşkil etmiştir. İtalya, Libya'nın sulanabilir arazilerine İtalyanları yerleştirmiştir. Batı, Orta ve Güneybatı Rodezya'da ırk ayrımı resmi politika haline getirilmiştir.

Fransa, Portekiz ve Belçika, sömürgelerini merkezden yönetmeye ve onların merkezin bir vilayeti şekline getirmeye çalışırken, İngiltere yerinden yönetim ilkesine uyarak dolaylı yönetim politikası takip etmiştir.

Doğrudan yönetim biçimi uygulayan Fransa, takip ettiği asimilasyon politikasıyla kültürel bakımdan kendi toplum ve gelenekleriyle çatışan nesillerin yetişmesine sebep olmuştur. Yerlilerin yönetimde söz sahibi edildiği sömürge yönetimlerinde de sadece Avrupalılara yardımcı olacak kadroların yetiştirilmesine çalışılmıştır.

Ayrıca Batı ülkelerine ait şirketlerin şehir merkezlerine kurdukları tesislerde, kırsal kesimdeki yerlilerin gelip işçi olmaları şehirleşme eğilimine ve bununla ilgili olarak da konut ve gecekondu problemi ortaya çıkmıştır. Batı ideolojileri, değer yargıları ve kültür kayıpları, ortadan kalkan geleneklerin ve eski kültürlerin yerini almıştır.

Genellikle misyonerlerin yönettikleri okullarda Batılı

ideolojilerle bir seçkin zümrenin meydana çıkması yerli halkın lehine olmaktan çok sömürgeci ülkenin lehine hareket eden bir aydınlar zümresi oluşturmuştur.

Afrika'da Yükselen Değer İslam

Afrika'da yerli dinler ile sonradan yayılmış dinler arasında İslamiyet ve Hıristiyanlık önemli yer tutar. Afrika'nın özellikle batı, Ekvator ve güney bölgelerinde yaşamakta olan yerli dinler, konuşulan dillerin sayısından fazla olmakla birlikte üç ana din grubu içerisinde mütalaa edilebilir. Bunlar Animizm, Fetişizm ve Totemizm'dir. Afrika'da uzun bir geçmişi bulunan İslamiyet ve Hıristiyanlık daha ziyade şehirlerde yaygındır. 4. yy'da Hıristiyanlık, Mısır'dan Tunus Körfezine kadar olan sahada ve özellikle Aşağı Nil Bölgesi'nde hakimiyet kazandı. Fakat 7. yy'da ise İslam dininin yayılmasıyla gerilemeye ve silinmeye başlayan bu din, sadece köklü bir geçmişe sahip olduğu Habeşistan'da gücünü koruya gelmiştir.

Hıristiyanlık hiçbir zaman Büyük Sahra'dan Batı Afrika'ya doğru sokulamamıştır. İslamiyet ise 7. yy'dan itibaren Avrupalıların Gine Körfezi kuzey kıyıları boyunca uzanan sahaya gelmesine kadar geçen bin yıllık zaman zarfında Kuzey Afrika'daki bütün topluluklar tarafından benimsenmiş ve Gine Körfezi'ne kadar yayılmıştır. Hıristiyanlık bu bölgeye ancak 19. yy'ın ortasından itibaren nüfuz etmeye başlamıştır. Portekizliler, 16. yy'da İslamiyet'in Hicri I. asrın başlarında itibaren yayılmaya başladığı Doğu Afrika sahilleri ve batıda Kongo ve Angola'nın kıyı bölgeleri ile Batı Afrika'nın bazı noktalarında misyonlar kurarak Hıristiyanlığı yaymaya çalış-

tılar. 17. ve 18. yy'da ise Hollandalı göçmenler, Hıristiyanlığın değişik bir yorumu olan Kalvinizm'i Güney Afrika'ya soktular. 19. yy'ın ortasından itibaren gerek Protestan, gerekse Katolik misyonerler Batı, Doğu ve Merkezi Afrika'nın muhtelif kısımlarında çalışmaya başlamışlardır. Misyonerlik faaliyetleri 1860'dan sonra çok genişlemiş ve bugün artık Büyük Sahra'nın güneyindeki sahalarda Hıristiyan misyonu bulunmayan pek az yer kalmıştır. Bununla beraber Hıristiyanlık, İslam dinin uzun zamandan beri hakim olduğu bölgelerde fazla sayıda insanı dinlerinden döndürmeye muvaffak olamamıştır. Bu gün ise İslamiyet'in Hıristiyanlık'tan daha çok yayıldığı görülmektedir. Bölgelere göre yer yer farklılıklar olmakla birlikte genel olarak Büyük Sahra'nın güneyindeki ülkelerde nüfusun yüzde 25'ten biraz fazlası Müslüman'dır. Hıristiyanların oranı yüzde 25'ten az olup kalan yüzde 50'si geleneksel kabile dinlerine bağlıdır. Afrika nüfusunun yaklaşık yüzde 50'si Müslüman olmakla beraber Gine Körfezi'nin kuzey kıyıları boyunca sıralanan ülkelerde nüfusun yüzde 80'den fazlası, Kuzey Afrika ülkeleriyle doğuda Somali'nin tamamı Müslüman'dır. Özellikle iki dünya savaşının ardından misyonerlerin gerçek yüzünü tanıyan ve hızla ihtida eden Afrikalıların bağımsızlıklarının kazanmasında İslam'ın rolü büyük olmuştur. Aslında 1965 İkinci Vatikan Konsili'nde diyalog kararının alınmasında bu hizmetin rolü büyüktür. Kenya ve Tanzanya'da Müslümanların çoğu kıyı bölgelerinde, Batı Afrika ülkelerinde ise, daha çok kuzey bölgelerinde toplanmıştır. Kongo Halk Cumhuriyeti ile Zambiya'da ise Müslüman azdır.

İncil ile Zenginliğin Takası

Misyonerlerin Afrika'yı sömürgeleştirmesi konusunda Afrika uzmanı Mazrui'nin değerlendirmeleri ilginçtir: Afrika'da misyonerlerin açtığı Hıristiyan okulları bir taraftan Batı Hıristiyanlığına, öbür taraftan Batı sekülerizmine bağımlı olmuşlar, Müslüman okullar ise sadece İslam'a bağımlı kalmışlardır. İslam'ın eğitim sistemi ve anlayışı hiçbir zaman Müslümanların dini inançlarını göz ardı etmeye kalkmamıştır. Oysa Hıristiyanlığın eğitim sistemi sekülerizm nedeniyle dini inançları sürekli görmezden gelmiş ve gerekli ölçüde dini inançların öğretilmesine önem vermemiştir. İşte bu gerçek Hıristiyanlığın mazoşist yanını çok güzel ortaya koymaktadır. Bu olay aslında Hıristiyanlığın asli kaynaklarından ve doğduğu coğrafyadan uzaklaşması hadisesinin bir bakıma bir uzantısıdır. Hıristiyanlık en azından Afrika'ya işin başında ölü olarak gelmişti. Bu gün ise, ölümünü beklemektedir ki bu acı sonu kendisi hazırlamıştır. Sanırım sömürgeciliğin doğuşu ile birlikte Batılılar, Afrika'daki çıkarlarını koruma gereğini hissettikleri zaman, Batı sekülerizmi Avrupa Hıristiyanlığı üzerinde egemenlik kurmaya başlamıştır. Konuya Afrikalıların bakış açısı ile yaklaşacak olursak, sonucun Afrika Hıristiyanlığının mazoşistleşmesi, İncil'in yaygınlaştırılması, İncil'in yayılmasıyla İncil'in bizzat kendini tahrip etmesi, kendi sonunu hazırlaması, sekülerizmin gölgesine sığınarak dinin yayılmaya çalışılması ve yeni bir seküler düzen kurulmasıyla birlikte yeni bir dini yapılanmanın gerçekleştirilmesine yol açmıştır. Hıristiyan kilisesi kısa bir süre sonra, dini ve ruhsal ihtiyaçların giderilmesinde çok daha değişik şeylerle özdeşleştirildi. Böylelikle dinler tarihinin bugüne dek yaşadığı en

acayip gelişmelerden birine tanık olunmaktaydı. Ünlü bir özdeyişten yola çıkarak ***Jomo Kenyatta*** *şöyle diyor:*

"Hıristiyanlık Afrika'ya geldiğinde Afrikalıların toprakları, Hıristiyanların ise İncilleri vardı. Hıristiyanlar bize gözlerimizi kapayarak dua / ibadet etmemiz gerektiğini öğrettiler. Gözlerimizi açtığımızda onlar bizim topraklarımızı, biz de onların İncillerini almıştık"

Fransa Sömürge Bakanlığı'na bağlı olarak Cezayir'de çalışan ve burada edindiği tecrübelerle ilk **"Dinlerarası Diyalog"** fikrini ortaya atan oryantalist-misyoner **Louis Massignon** bu gerçeği daha çarpıcı sözlerle ifade ediyordu.

"Onların her şeyini tahrip ettik. Felsefeleri, dinleri mahvoldu. Artık hiçbir şeye inanmıyorlar. Derin bir boşluğa düştüler. Anarşi ve intihar için olgun hale geldiler"

Massignon'un "onlar" dediği Müslümanlardır. Bir günahın itirafı mı, yoksa gerçeğin kabulü mü sayılmak gerektiğini okuyucuların taktirine bıraktığımız bu sözlerin İslam aleminde yıllardır süren anarşi ve dağınıklığın temelinde yatan sebebe ışık tutan eşsiz bir belge sayılmaması için bir özrü var mıdır, bilmiyoruz. Kaldı ki, hiçbir millet intihar etmez. Öyleyse koca oryantalist bu sözleri ile acaba, Müslümanları sömürü için müsait hale bizler getirdik mi demek istemiştir? Sanırız bu sorunun cevabı üzerinde uzun uzadıya düşünmeye değer...

Ülkemizde dinler arası diyalogu savunan ilahiyatçılar da bu gerçeğin aslında farkında. İşte bunlardan birinin itirafı: "Hıristiyan misyonerliği faaliyetlerine devam etmektedir. İnancını yaymak, bir dine samimi olarak bağlanmanın gereğidir. Bundan ötürü, Hıristiyanların, dinlerini tanıtmak husu-

sundaki gayretlerini kınamıyoruz. Fakat kınanacak husus "Biz misyonerlik yapmıyoruz" denilerek bu işin yapılmasıdır. Son asırda misyonerlerin başlıca metotlarından biri, Charles de Faucould'un ***"Hıristiyanlaştırmadan önce medenileştirmeli"*** *düsturuna uygun hareket etmek olmuştur. Hıristiyan misyonerliği bir çok durumda zorlayıcı dünyevi imkanları elinde bulundurarak ekonomik ve kültürel yoksullukları istismar etmek suretiyle bir nevi zorla Hıristiyanlaştırmak faaliyeti göstermektedir ki, bu çirkin uygulama bazı Hıristiyanlar tarafından bile kınanmaktadır."*

Avrupa'da Misyonerlerin Oynadıkları Rol ve Faaliyetler

Müslümanlar Tarık B. Ziyad komutasında 711 yılında İspanya'ya geldiler ve tamamına yakın kısmını fethettiler. 732 yılında Güney Fransa'nın da büyük bölümünü fethetmiş ve hatta Paris'in 100 km. yakınına kadar gelmişlerdir.

Haçlı taassubunun en yoğun olduğu dönemi yaşayan Hıristiyan Avrupa için bu, tahammül edilmez bir durumdu. Bu sebeple Müslümanları buralardan atabilmenin her türlü yolunu denemişlerdir. İleride de izah edeceğimiz gibi Hıristiyan din adamları gibi İslam'ı kötüleyen eserler yazmak suretiyle Müslümanları dinlerinden soğutmak ve Hıristiyanlığa girmelerini sağlamak maksadıyla çalışmalar yapmışlardır.

Bu çalışmalar neticesinde Endülüs'te oryantalizm akımının temelleri atıldı. Dinlerarası diyalogun fikir babası Montgomery Watt şu itirafı yapmaktadır:"Endülüs'te Müslümanların kültürel üstünlüğü karşısında ezilen ve çoğu rahiplerden oluşan oryantalistler, kendi halklarına her şeye rağ-

men Hıristiyanlığın üstün olduğunu gösterebilmek için İslam imajını çarpıttılar."

Endülüslü Müslümanlar Batı dünyasının en karanlık günlerini yaşadığı bu devrede, Hıristiyan Avrupa'nın ortasında ilimde, sanatta, şehircilikte ve daha pek sahada eşsiz bir medeniyet vücuda getirdiler. Tarihçi Draper'in anlattığına göre, "Araplar İspanya'ya temelli olarak yerleşir yerleşmez parlak mesleklerini ortaya koydular. Kurtuba halifeleri ilmin resmi koruyucusu oldular ve Avrupa prensiplerinin kabarıklığıyla tezat teşkil eden incelik ve zarafet örnekleri vermeye başladılar. İdareleri altında Kurtuba gelişmenin, servet ve semanın en yüksek derecesine ulaştı.

Gün battıktan sonra yollara dizilmiş kandillerin ışığında, dümdüz yollarda on mil boyunca yürümek mümkündü. Durumun Kurtuba'da böyle olduğu zamandan yedi yüzyıl sonra Londra'da sokakların aydınlatılması henüz meçhul bir hadiseydi. Kurtuba'da yollar muntazam taşlarla döşenmişti. Aynı tarihten dört asır sonra Paris'te ayak bileklerine kadar çamura batmadan yürümek mümkün değildi."

Müslümanlar Endülüs'te bu derece eşsiz bir medeniyet vücuda getirmişlerken, topyekün Hıristiyan İspanya, Müslümanları Endülüs'ten atmak için seferberlik halindeydi.

12. yüzyıl başlarında Papalık ve Papalığın emrindeki İspanyol kilisesi, Endülüs'ü Haçlı seferlerinin batı cephesi olarak ilan etmişti. Papalık tarafından İspanyol krallarına gönderilen mektuplarda Endülüs'ün kafirleri olarak nitelenen Müslümanlardan kurtarılması ve ülkede tek bir Müslüman bırakılmaması isteniyordu. Ayrıca bu mücadeleye katılan herkese cennetin kapılarını açılacağı da vaat ediliyordu.

Papa 3. Innocent Hıristiyan İspanya'yı bütünüyle Müslümanların üstüne kışkırtmaktaydı. Müslümanları İspanya'dan çıkaracak olanlara büyük servetler ve şövalyelik payeleri verileceği ilan edildi.

Fransa'nın güneyinde faaliyet gösteren ***Cluny rahipleri*** *de papalığın gösterdiği hedeflerin gerçekleşmesi için, İspanyol krallarına, kılıçla birlikte kaleminde kullanılmasını telkin ediyorlardı. Bu şekilde Müslümanlar bir taraftan kılıçla imha edilirken, diğer yandan da İslam'ı kötüleyici eserler sayesinde imanlarında şüpheler uyandırılacak ve bu vesile ile Hıristiyanlığa girmeleri kolaylaşacaktı. Kilisenin bu kışkırtmaları neticesinde Aragon kralı Ferdinand harekete geçti. Uzun süren savaşlar sonunda Gırnata'yı zaptederek 700 yıllık Endülüs Devleti'ne son verdi. Bu tarihten sonra Endülüs'te eşi benzeri görülmemiş bir vahşet ve zulüm yaşandı.*

Gırnata işgal edilir edilmez, kilise çevreleri kral Ferdinand'ın ısrarla "Muhammed'in taifesinin kökünü kazıması için çalışmasını, onlardan İspanya'da kalmak isteyenlerin ya Hıristiyanlığa girmeye, ya da İspanya'yı terk etmeye zorlamasını"nı istediler. Bunu yapmalarının, anlaşmaları ihlal etmek anlamına gelmediğini, ülkenin selameti için bunun gerekli olduğunu söylediler. Zira onlara göre Hıristiyanlarla Müslümanların bir arada yaşamaları mümkün değildi. İspanyol kilisesine bağlı olan Kardinal Ximenez 1497 yılında Gırnata'ya girerek mal ve para dağıtmak suretiyle Müslümanları Hıristiyanlığa çekmek istedi. Ancak Gırnata Müslümanlarının bu teşebbüs karşısındaki tepkileri çok sert oldu. 1499-1500 yıllarında büyük Müslüman ayaklanmaları meydana geldi. Ne var ki Müslümanların karşısında koca bir İspanyol

ordusu vardı. Nitekim 1500 senesi sonlarında bu ayaklanmalar kanlı bir biçimde bastırıldı. Teslim olan Müslümanlara hayatlarının bağışlanabilmesi için tek bir tercih tanınıyordu: Hıristiyan olmak. Bu durumda Gırnata'lı Müslümanların çoğu istemeye istemeye şeklen Hıristiyanlığa girdiler. Bu arada çok sayıda Müslüman kadın ve genç kız ya tecavüze uğradı, ya da esir pazarlarında satışa çıkarıldı.

Öte yanda Gırnata'da Müslümanların ellerinde bulunan çok değerli el yazması Arapça eserler toplanarak şehrin en büyük meydanında yakıldı. Yalnızca Kurtaba'da Ferdinand'ın orduları tarafından yakılan el yazması eserlerin sayısı 1 milyon civarındadır. Aynı Ferdinand Endülüs'ü zaptederek Hıristiyanlığa yaptığı büyük hizmeti (!) sebebiyle bizzat Papa tarafından "Katolik" unvanıyla mükafatlandırdı.

Aynı şekilde Kurtuba'yı ve Sevil'i yağmalayan, yakıp yıkan, ahalisini de kılıçtan geçiren 3. Ferdinand'a da yine Papa tarafından "azizlik" payesi verildi.

Endülüs'ün çileli tarihi yıllarca devam etti. Dayanılmaz baskılardan, tecavüzlerden ve katliamlardan sonra 1524 yılında çıkarılan bir fermanla İspanya'da kalıp da henüz Hıristiyanlığa girmemiş olan Müslümanlardan ya Hıristiyan olmaları, ya da ülkeyi terk etmeleri istendi. Ayrıca bu iki şıktan birine uymayanların köleleştirilmesi, henüz dokunulmamış olan mescitlerin tamamının kiliseye çevrilmesi, Arapça'nın, Arap isimleri kullanmanın, İslami kıyafetler giymenin yasaklanması kararlaştırıldı.

Bu kararlar üzerine İspanya'nın her şehrinde, her kasabasında Müslüman aileler birer birer tutuklandı. Cezayir'e gönderilmek üzere gemilere istiflendiler. Ülkenin her yanın-

dan toplanan Müslümanlar yaya olarak limanlara getirildiler. Çokları açlıktan, susuzluktan, bitkinlikten yolda öldü. Onları taşımak için Napoli'den Ceneviz'den ve başka limanlardan kadırgalar getirildi. Çok geçmeden askeri filo yetersiz kaldı. Bunun üzerinde şahıslara ait özel gemiler kiralandı. Kaptanlar Müslümanları taşımak için kelle başı ücret aldılar. Fakat İspanyol limanlarından uzaklaşıp gözle görülmez olunca, onları denize atıp hemen dönüp yeni bir yükleme yapmayı daha karlı buldular.

Bleda isimli bir köy papazı 140 bin Müslüman'ı Afrika'ya götürmekte olan gemilerde 100 bin Müslüman'ın öldürüldüğünü yazar.

Salih b. Şeref er-Rundi yazdığı mersiyede bu zulmü yaşayan Endülüs'e şöyle ağıt yakıyordu:

"Ah... Orada camiler kiliseye döndü.
İçlerinde papaz takkeleri ve haçlar
Cansız mihraplar bile ağlıyor orada
Ahşap minberler ölüm mersiyesi okur
Size Endülüslerin haberi geldi mi?
Geceleyin koşar süvariler kavmin haberi için
Bize kaç kişi ağlar, kim yardım eder.
Zavallıların kimi katledilmiş, kimisi esir
Ne dönüp bakar kimse, ne bir insan ürperir.

Mostar'daki Kin Haç'ı

Güçlerini Hıristiyan aleminden alan Sırp vahşilerinin Bosna'daki katliam ve tecavüzlerinden nasibini alan camilerin onarımı gündeme gelince, Sırplar yine İsa adına çılgına

dönüyorlardı. Mostar'da kırık dökük birkaç caminin onarımı başlayınca Hıristiyan aleminin desteğini alan Sırp'lar da yüksek bir tepeye haç"larını dikiyorlardı.

Yeni Mesaj gazetesinden **Dr. Nuri Kaplan,** bir zamanlar tehlikeli gördüğü Hıristiyan misyonerlere savaş açan ve çok kısa bir zamanda da ne hikmetse birden süngüsü düşen Diyanet İşleri Başkanına, Haçlı ruhundaki hiç bitmeyen ve bitmeyecek olan kin ve nefreti simgeleyen, ve Sırpların yaptıkları zulmün, tecavüz ve insanlık dışı hareketlerin de bir sembolü durumunda olan haç hakkında Mostar'da; ***"Şu tepedeki haç'ın orada bulunması sizce ne anlama geliyor"*** diye soruyor ve şu cevabı alıyordu:

"O haç, dinler arası diyaloga uygun değil."

97 Aralık ayında Misyoner Faaliyetlerini İzleme ve Araştırma merkezi kuran, misyonerlik faaliyetleri çerçevesinde yapılan çalışmalardan oluşan tehlikelerden çocukların korunmasını ailelere öğütleyen, **Diyanet** daha sonra Papa'ya arz-ı hürmette kusur etmiyordu.

Temmuz 2000'de yapılan 4. Avrasya Şurası'nda meydana gelen ilginç bir olayı da **Dr. Nuri Kaplan** şöyle anlatıyordu:

"Hal böyleyken; Şura'nın son oturumunda konuşan ve "Bazı yerlerde Papa'nın temsilciliğini yapıyor" diye tanıtılan Bosna-Hersek'li kardinal başpiskopos "Bosna'daki savaş bir dini savaş değildi ve İslam ilk günlerdeki gibi anlatılamaz. Çünkü zaman değişti" diyerek bir saptırma yaptı.

Oturum başkanı olan Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı Rıdvan çakır başta olmak üzere hiç kimse bu konuşmaya cevap vermedi. Üstelik sayın Çakır, "Biz de misafire hürmet

vardır" diyerek konuşma sırasını değiştirip, önce Katolik, sonra Ortodoks, sonra da Yahudi cemaati temsilcisine sırayı verdi. Onlar da konuşmalarını yapıp çekip gittiler.

Sayın Çakır vasıtasıyla Diyanet İşleri Başkanlığı diğer din temsilcilerinin konuşmalarını, Şura'ya katılan 26 ülke ve 10 özel bölge veya cumhuriyetten gelen 47 Müslüman din adamına dinletti. Ama hiçbir Müslüman katılımcını konuşmasını onlara dinletmedi. Niçin acaba?"

Kaplan, sorduğu sorunun cevabını şöyle veriyor:

"Sayın Çakır'ın bu adab-ı muaşeret(!) anlayışını çok görmemek lazım.

Çünkü, 21-24/Ekim/1996'da İstanbul'daki 2. Avrasya İslam Şurası'nda,İzmir'den bir İlahiyat fakültesinde görevli ilahiyatçımız yaptığı konuşmada: 'Diyalog görüşmelerinde dini tebliğden bahsetmek en büyük dinsizliktir' diyordu.

Saraybosna'daki Şura'da niçin tebliğ kavramının geçmediğini şimdi anlıyoruz."

Burada Kaplan'ın açıklamasına bazı şeyler ekleyelim. Minberde verdiği vaazdan sonra insanları Fatiha okumaya davet eden, ancak kendisi Fatiha okumayan Fetullah Gülen, sümükle doldurduğu mendilini içlerindeki birkaç sapığın "bize at" demeleri üzerine önce onlara "değmezsiniz" deyip sonra da cemaatin üzerine fırlatıp atacak derecede meczup biriydi. Bu eski gezici vaiz, Rabbin aciz kulu sıfatıyla, papalık misyonunun bir parçası olarak Papa'nın huzuruna kabul ediliyordu. Papa, Papalık misyonunun parçası olmak için gelen vaiz Fetullah'a; Hırsız Pavlus'un ve korkak Petrus'un altın kabartmadan oluşan tablosunu armağan ederek bir nevi tebliğde bulunuyordu. Fetullah ise sözde Müslüman bir din

adamı olarak İslam'la ilgili hiçbir şey veremiyor, ancak bir ipek Hereke halısı ile işlenmiş gümüş bir vazo hediye ediyordu.

Gerek Diyanet'in tutumu gerekse Vaiz efendinin davranışları ister istemez insanın aklına İncil'den bazı ayetleri getiriyordu. Fetullah'ın kabartma tablosunu alıp bağrına bastığı Pavlus'un Galatyalılara Mektup 1. Bölüm, 8-10'ncu ayetler:

"Kaldı ki, size müjdelediğimiz sevindirici haberle çelişkiye düşen bir haberi size kim bildirirse bildirsin, bu ister biz olalım, isterse gökten bir melek, lanete uğrasın. Daha önce söyledik, şimdi size yine söylüyorum. Almış olduğunuz haberle(müjdeyle) çelişkiye düşen bir haberi size kim bildirirse lanetlensin"

Şimdi bu ayet dururken, hiç gezici vaiz **"Hz. Muhammed kurtuluş müjdesi verdi"** diyebilir mi? Ya da Diyanet görevlileri Müslümanların sevindirici haberini Hıristiyanlara duyurmaya cesaret edebilir mi? Hıristiyanlar, İsa'dan başka kurtuluş yolu önerenlere selam vermeyi yasaklıyor, ***"onlara yemek ve su bile vermeyin"*** diyorlardı.

Fetullah'ın heykelini büyük bir saygıyla aldığı Pavlus, Korintoslulara II. Mektubu 14-15'nci ayetlerde buyuruyor:

" İnanlı olmayanlarla aynı boyunduruk altına girmeyin. Çünkü doğruluk kötülükle ne paylaşabilir? Ya da ışık karanlıkla nasıl paydaş olabilir? Mesih Belial ile bağdaşabilir mi? Ya da inanlı inansızla anlaşabilir mi?.."

İncillerde İsa ile anlaşamayacağı bildirilen Belial; yine

aynı İncilin dip notunda "İblis, Şeytan" olarak tanımlanıyordu. Pavlus'un ayetlerinde geçen **"İnansız"** ise yine Hıristiyan kaynaklarında, örneğin **"Kiminle evieneyim"** adlı kitapta olduğu gibi **Müslüman** olarak tanımlanıyordu.

Jose Mir tarafından yazılan ve Kiliselerde de satılan "Tanrının Telefon numarası" adlı kitapta ise şu hezeyanlarda bulunuluyordu.

"Ne var ki, bilinen bütün semavi kitaplar ve peygamberler İbrahim'in soyundan gelmişlerdir. Tarih'te tek Tanrı'yı ve O'na kavuşan yolu bildiren, başka bir milletin ne peygamberinden, ne de kitabından iz bile kalmadı."

Jose Mir, Hıristiyan ve Yahudilerin kitaplarının ise evrenselliğini koruduğunu belirterek, "Tanrı, kutsal kitapları İbraniler aracılığıyla **"BÜTÜN İNSANLAR VE ÇAĞLAR İÇİN GÖNDERDİ"** diyor ve bu sözleri kolayca görülüp anlaşılsın diye de bunları siyah puntolarla ve iri olarak dizdiriyordu.

Bütün bu Hıristiyan gerçeklerine rağmen hangi haç'ı koynunda saklı kılavuz bunlara karşı çıkabilir?..

Günahkar Bebeler

Hıristiyanlar İsa'ya iman etmeden ölen herkesin cehenneme gideceğini İsa'ya iman eden yani onu Allah'ın oğlu olarak kabul edenlerin ise yargılanmayacağını, doğrudan cennete gideceklerini söylüyorlar, bu iddialarını da Yuhanna incilinin 3. Bölüm, 18'nci ayetine dayandırıyorlardı.

"O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrının biricik oğlunun adına iman etmemiştir."

Kurtuluş Kilisesinde 23 Eylül- 7 Ekim 2000 tarihleri

arasında düzenlenen toplantılarda Bebeklerin İsa'ya iman edemeden öldükten sonra cennete gidememelerinin anlamsız olduğunu, zira bebeklerin ve çocukların günahın ne olduğunu bilmediklerini söylediğimde misyonerler ve özellikle İbrahim Deveci isimli vaiz, bebeklerin kıskançlık ve benzeri duygular taşıyarak ta günahkar olduğunu söylüyordu. Koreliler ise bebeklerin ölümlerinin önlenerek bu durumun düzeleceğini, bebeklerin de günahlı olduklarını anlatıyorlardı.

Hıristiyan inançlarına baktığımızda insanların daha analarının karnındayken günah işledikleri saçmalığına da şahit oluyorduk. Kiliselerde okunan dua kitaplarının 626'ncı sayfasında bu konuda şöyle seslenilyordu:

" İşte, kötü idim, doğduğumda
Günahkardım anam bana gebe kaldığında."

John Blanchard tarafından yazılan **Nihai Sorular** adlı kitabın 15. Sayfasında insanların günahkar doğmasının nedeni şöyle anlatılıyordu:

"...Adem'le Havva'nın çocukları onlardan miras olarak kötü bir tabiat ve günahkar bir karakter aldılar. O zamandan itibaren bir nehrin kaynağındaki kirlilik gibi günahın zehiri Adem'in soyuna akıp yayıldı. Ve böylece bu yolla günah bütün insanlara girdi, çünkü hepsi günah işlediler."

Blanchard, kitabında cehennemin gerçek ve korku verici bir yer olduğunu anlatıyordu:

"Kutsal kitapta bir işkence yeri, ateşli bir fırın, sonsuz yanma yeri ve sönmeyen ateş olarak tanımlanır. Orası, içinde ağlayış ve diş gıcırtısı olan ve gece gündüz rahat olmayan bir acı çekme yeridir. Bunlar korkunç ama gerçek sözlerdir. Cehennemdekilerin bütün iyiliklerle alakaları kesilir,

Tanrı tarafından lanetlenirler Ve Tanrının huzurunun getirdiği en küçük bir yardımdan bile uzaklaştırılırlar..."

Blanchard kiliselerde dağıtılan kitabında din günahı ortadan kaldıramaz diyerek şunları söylüyordu:

"Erdemleriniz asla kötülüklerinizi silemezler. İyi davranışlar, iyi işler ve sevaplar asla kötülerini yok edemezler. Eğer kişi Tanrı'yla doğru bir ilişki içerisine girerse bu kimse övünmesin diye kendi yaptığı iyi işlerin sonucu değildir. Vaftiz veya sünnet olmalar, kiliseye veya camiye gitmeler, dualar etmeler veya namaz kılmalar, oruçlar tutmalar veya hacca gitmeler, zaman ve çaba harcamalar, kutsal kitap yada Kur'an okumalar, yada her ne olursa olsun hiçbir şey bir tek günahı yok edemez."

John Blanchard Hıristiyan hilekarlığını kullanarak, caminin yanına kiliseyi, kutsal kitabın yanına Kur'anı koyarak, hac, oruç, sünnet ve benzeri ibadetlerle kurtulunamayacağını söylüyordu. **Blanchard**'a ve Hıristiyanlara göre kurtuluş için tek bir yol vardı!.. O da İsa'ya iman etmek. Peki İsa'ya iman edenler ibadetlerini nerede yapacaklardı?... Tabii ki kilisede...

Sorunun çözümü var mıdır? Başlığı ile kurtuluşun İsa'da olduğu iddia ediliyordu:

"Evet vardır! Tanrı bizlere çözümü vermiştir. Kutsal kitap'ın temel mesajı şu sözlerle özetlenebilir: Çünkü tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun."

Neden çarmıhtaki ölüm başlığı altında ise İsa'nın in-

sanları günahlarından kurtarmak için öldüğü, bu nedenle İsa'ya iman edenlerin kurtulacağı, onların günahlarının bedelini İsa'nın çarmıhta peşin olarak ödediği vurgulanıyor ve şöyle deniyordu:

"Kutsal Kitap'ın bütün öğretileri İsa'nın ölümüne işaret eder. Ne kusursuz yaşamı, ne harika öğretileri, ne de güçlü mucizeleri kutsal kitabın mesajının odağı değildirler. Bunların hepsi önemlidir ama İsa her şeyden çok ölmek için bu dünyaya gelmiştir. O'nun ölümünü bu denli önemli kılan nedir? Bunun yanıtı, O'nun bizim yerimize öldüğü, günahlarımızı üzerine alıp onların cezasını çektiği ve kurtarıcımız olduğudur.

İsa bizim yerimize günahların cezasını çekip ölmüştür. *Bu, Tanrı'nın sevgisini gösteren bir olaydır. Günahkarlar Tanrı'nın kutsal yasasının önünde suçlu, kayıp ve çaresizdirler ve bu durumda her günahın cezalandırılmasını talep ettiren bir durumdur. Tanrı'nın adil gazabından kaçabilmeleri nasıl olur da mümkün olabilir? Bu soruya kutsal kitabın yanıtı:* ***tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkarken, Mesih bizim için öldü.*** *Tanrı'nın hayretler verici kurtarış planının bir parçası olarak Oğul olan tanrı, günahkarların yerini almaya ve onların günahlarının cezasını çekmeye gönüllü oldu. Günahsız olan tanrı oğlu, günahkarlar için gönüllü olarak acı çekti ve öldü. Doğru olan doğru olmayanlar için acı çekip öldü.*

Günahlarımızı taşıyan İsa. Bu da tanrının kutsallığını gösterir. Mesih'in ölümü konusunda sahte olan hiçbir şey yoktur. Diğer insanların günahının cezası, Tanrı'nın günahsız Oğlu'nun ölümü aracılığıyla tamamen ödenmişti."

Hıristiyan inancına göre; zina edenin, fuhuş yapanın, yol kesenin, insanların canına kıyanın, hırsızlık yapanın, tecavüzcünün ve bilumum günahkarların günahlarını İsa peşin olarak çarmıhta ödemiş. Siz ne türlü günah işlerseniz işleyin hiçbir zaman korkmayın; zira günahın bedelini ödemek için İsa çarmıhta can vermiş. Bunun için yapacağınız İsa'yı Tanrı'nın oğlu olarak kabul etmek ve İsa'nın Tanrı'ya itaatsizlik içinde olanlar için öldüğüne inanmak. Yapacağınız son şey de yine aynı kitabın 27. Sayfasında şu şekilde yer alıyordu:

"...Mesih'e güvenmek, sizi Tanrıyla doğru bir ilişkiye sokabilmesi için sadece ve sadece ona bel bağlamaktır."

Sonuç olarak, Hıristiyan inancına göre ana karnında kazanılan günahkarlıktan kurtulmanın tek yolu İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu kabul etmek... Ya bunu kabul edemeden ölen bebekler!.. İşte onlar yandı!.. Onlar için istikamet doğru cehennem!..

Hıristiyanlara göre; **"İsa Allah'ın oğludur"** diyen katiller, hırsızlar, sapıklar, dolandırıcılar ve her türlü melaneti işleyenlerin ise gideceği yer tam yol cennet!.. Konuşmayı sökemeden ölen bebelerin rotası ise cehennem!.. Hiç böyle sapık, böyle iğrenç bir inanış olur mu?..

Günah Nasıl Affedilecek?

Hıristiyanların Tanrısı, Uluslar içinde İsrail'i seçmiş diğer ulusları ise onun hizmetkarı, bir diğerlerini ise köpekleri olarak kabul etmişti. Hıristiyanların İsa bu durumu İncilin **"Kenanlı kadının imanı"** bölümünde elçilerine göstermişti. Hıristiyanların Tanrısı lütfederek, Diğer ulusların da "Tövbe"

etmeleri için bir şans tanımıştı. Diğer Uluslara tanınan tövbe ve bağışlanmayı bir yana bırakırsak, Hıristiyanlar, Kutsal Ruh'tan, Tanrılarından aldıklarını iddia ettikleri esinlerde bile birbirleriyle çelişiyorlardı. Hıristiyanlar aralarında çelişmekle kalmıyor, mezhepler arasında kanlı savaşlara da girişiyorlardı.

Hıristiyanların tümü kutsal yazılarını Tanrılarının yazdırdığını savunduklarına göre bundan da şöyle bir sonuç çıkıyordu ki, Tanrıları bunları adamakıllı işletiyordu. Öyle ya "tövbe" yani affedilme gibi basit bir olgu karşısında bile birbirlerine düşen binlerce Hıristiyan'ın canına mal olan öğreti başka nasıl açıklanabilir?.. **Kutsal Kitap Hıristiyanlığı** adlı kitabında **John Calvin** Tövbe konusunda Katolik Hıristiyanlarına olan itirazlarını şöyle dile getiriyordu:

"Elçilerin İşleri 11:18'de tövbenin Tanrı'nın verdiği bir şey olduğu söylenlyor: "Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını diğer uluslara da vermişti" Aynı öğreti 2. Timoteyus 2:25'de de görülmektedir. "Gerçeği anlamaları için Tanrı belki de onlara bir tövbe yolu açar" Tanrı tüm insanları tövbe etmeye çağırır, ancak bu çağrı ve uyarılar, Kutsal Ruh bir kişiyi, yeniden doğuş aracılığıyla yeni yaşama getirdiğinde etkili olur.

Kesin olarak belirmek gerekirse tövbe, kurtuluşun sonucu değildir ama bu iki ayrılmaz olacak derecede birbirleriyle yakından ilişkilidirler. Kutsal Kitap bizlere, çokça aydınlatılmış ve mazereti kalmayacak şekilde Tanrı'nın gerçeğinin ışığını görmüş olan bazı insanlardan söz etmektedir. Böyle insanlar bilinçli olarak kalplerini katılaştırıp, saygısızca Tanrı'nın lütfunu reddettiklerinde aslında Mesih'in kanını redde-

derek Tanrı'nın Oğlu'nu yeniden çarmıha germektedirler (İbraniler 6:6). Böylesine kör kişiler tövbe edemezler ve dolayısıyla da kurtulamazlar. Buna da bağışlanamayan günah ya da Kutsal Ruh'a karşı işlenen günah denir."

Calvin, "Roma Katoliklerinin tövbe öğretisinin incelenmesi." Başlığı altında Katoliklerle aralarındaki farklılıkları şöyle dile getiriyordu:

"Roma Katoliklerinin tövbenin, kişinin geçmiş günahları için ağlaması ve yeniden yapmaması; günahın büyük üzüntü duyarak kendini cezalandırması olduğu söylerler. Tövbenin, kişinin benliğini dizginlemesi için uyguladığı sert disiplin ve bir tür cezalandırma olduğunu düşünürler. Kişinin içsel yenilenmesi ve yaşantıda meydana gelen gerçek değişim hakkında hiçbir şey söylemezler.

Günahların bağışlanması olayı çok önemlidir. Roma Katoliklerinin öğretilerinin ne olduğunu öğrenmeli ve nerede hataya düştüklerini anlamalıyız. Tövbenin, günaha karşı yürekten üzüntü duyulması; günahın ağızla itiraf edilmesi; ve kişinin iyi işleriyle Tanrı'nın adaletini tatmin etmesi olduğu söylerler. Günahların bağışını almak için şu üç şartı yerine getirmenin gerekli olduğunu söylerler.

1. *Günah için üzüntü duymak. Roma Katolik öğretisi, üzüntünün gerekli olduğunu ve bu üzüntünün (yasın) yeterli derecede ve mükemmel olması gerektiğini söyler. Ama bir insan, üzüntüsünün Tanrı'ya olan borcunu ödemeye yetecek derecede olduğunu nasıl bilebilir ki? Bir kişinin günahında üzüntü duyması gerektiğine ka-*

tılıyoruz. Ancak yalnızca üzüntü duyduğu için bağışlanabileceğini söylemiyoruz. Bağışlanmanın nedeni günahlar için üzüntü duymak değildir. Günahkarın ümidi gözyaşlarında değil, Tanrı'nın merhametindedir.

2. *Ağızla itiraf etmek. Roma Katolikleri, bir günahkarın günahlarını bir rahibe itiraf etmesinin şart olduğuna inanırlar. Bu rahip, itiraf edilen günahları kaldırabilen kişidir. Teorilerini desteklemek için Kutsal Yazıları bazı bölümlerini yanlış biçimde kullanırlar. Mesih'in cüzzamlıları kahine göndermesinin, günahlı bir insanın mutlaka bir rahibe götürülmesi anlamına geldiğini söylerler. Tabii ki Mesih cüzzamlıları Yasa'ya uygun olması açısından kahinlere göndermişti. Çünkü, bir cüzzamlı iyileştiğinde, bunu doğrulaması için bir hatalı kullanımı şu ayette karşımıza çıkmaktadır: "Günahlarınızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin" (Yakup 5:16). Bu ayet, tüm günahların tek bir adama itiraf edilmesi gerektiği anlamına gelmez. Açık olarak, karşılıklı itiraf ve dua etmeden bahsetmektedir. Bu ayette, günah çıkaran ve rahip ilişkisi yoktur. Günah çıkarmanın Tanrı'nın Yasası'nda emredildiği sözlerinin gerçekte hiçbir dayanağı yoktur. Kutsal Yazılarda, bir rahibe günah çıkarmak diye bir şey yoktur; aslında bu, İsa'dan sonra on üçüncü yüzyılın başlarına dek Roma Katolik yasasında bile bulunmayan bir şeydi."*

Calvin, kitabında günah bağışlama yetkisinin papazlarda değil, sadece Allah'ta olacağını vurguluyor, sadece Allah'ın günahları bağışlayacağını belirtiyordu.

"Kutsal Kitap, yalnızca Rab Allah'ın günahları kaldırabileceğini öğretir. Onları unutup, anısını silebilir. Bizler O'na karşı suç işledik, bu sebeple esenlik bulmak için O'na gitmeliyiz. Günahkarları kendi merhamet tahtına çağırmaktadır, öyleyse merhamet için O'na gitmeliyiz. "Günahımı açıkladım sana, suçumu gizlemedim. 'Rab'be isyanımı itiraf edeceğim deyince, günahımı, suçumu bağışladın" (Mezmur 32:5). "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı, günahlarımızı bağışlayıp bizi her türlü kötülüklerden arındıracaktır" (1. Yuhanna 1:9).

3. *Tanrı'nın adaletinin, işlerle tatmin edilmesi. Bu, günahkar kişinin gözyaşlarıyla, oruçla, para vermekle ve diğerlerine yardımda bulunmakla Tanrı'nın kendisine merhamet etmesini sağlayabileceğini söyleyen öğretidir. Kişi bu şeyleri yaparak, Tanrı'nın adaletine borçlu olduklarını sözde ödeyebilirmiş; işlediği günahları kapatabilirmiş ve bağışlanmasını sağlayabilirmiş. Bunları öğreten kişiler yine derler ki, her ne kadar suçu Tanrı kaldırsa da, Tanrı insanı disiplin etmek için yine de cezalandırılmalıdır; ve insan, yaptığı işlerle Tanrı'nın adaletini "tatmin ederek" bu cezalandırmayı önleyebilir. Eğer bu doğru olsaydı, bizim kurtuluşumuz yalnızca Tanrı'nın merhametine değil ama kendi iyi işlerimize de bağlı olurdu. Tam tersine, Kutsal Yazılar bağışlanmanın karşılıksız olduğunu öğretmektedir. "Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş ikamesiyle ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı" (Titus 3:5). "Bağış" keli-*

mesi, saf bir armağan anlamını belirtir. Eğer alacaklı olan kişinin bir borcu bağışladığını söylersek, o kişinin tüm borcu iptal ettiğini kastederiz ve artık ödenecek bir şey kalmamıştır. Aynı şekilde Rab şöyle diyor: "Ben, kendi uğrumda senin günahlarını silen benim; ve senin suçlarını anmayacağım" (İşaya 43:25).

Roma Katolikleri, bir kişinin vaftizinde günahlarının silinebileceğini ancak daha sonra iyi işlerle bunları bedelinin ödenmesinin şart olduğunu söylemişlerdir. Ancak Yuhanna bizlere daha farklı bir şey söylemektedir: "Ama birimiz günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur" (1.Yuhanna 2:1). Mesih, yakarışı bizlere her zaman Tanrı'nın lütfuna ulaştıran daimi savunucumuzdur. Vaftizci Yahya şöyle söylemişti: "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu" (Yuhanna 1:29). Yalnızca İsa, Tanrı Kuzusu'dur ve bu da demektir ki günah için sunulan tek sunu O'dur. Yanlışlığını göstermeniz gereken günaha ilişkin başka bir öğreti bulunmaktadır-bazı günahların ölüm getirmeyeceğini (küçük günahlar), bazılarının ise ölümcül olduğu (ölüm getireceği) masalıdır. Bunu öğreten insanlar, Rab'in duasını söyleyerek, kutsal suyun üzerimize serpilmesiyle, vb. gibi şeylerle küçük günahların bedelini ödeyebileceğimizi söylerler. Ancak bu, Kutsal Kitab'ın öğretisine zıttır, çünkü Kitap bizlere istisnasız olarak: "Günahın ücreti ölüm"dür demektedir. (Romalılar 6:23). Bir inanlı günah işlediğinde bu günah onun ruhsal ölümüne neden olmaz. (her ne kadar hak ettiği şey bu olsa da). Bunun nedeni Tanrı'nın merhametli olması ve Mesih İsa'da olanları mahkum etmemesidir.

"Tatmin etme" öğretisini desteklemek için kullanılan

başka bir düşünüş ise Davud'un, Uriya'ya karşı işlediği günah affedildikten sonra bile, Davud'un oğlunun ölümü ile Tanrı'nın Davud'u cezalandırdığıdır. Ancak Tanrı iki çeşit ceza uygular: Hatayı düzeltme ve doğru intikam Davud'un oğlunun ölümü Tanrı'nın bu hatayı düzeltmeye yönelik bir davranışıydı, lanetini dökmesi değildi.

Calvin, "Bazı Roma Katolik Öğretileri" başlığı altında da günahların affı için İsa'nın çarmıhta akıttığı kanın yeterli olduğunu açıklıyordu. Calvin ve Protestan Hıristiyanlara göre İsa çarmıhta tüm insanların günahlarını **"Peşin"** olarak ödemişti. Bu nedenle insanlar Protestan inancına göre; ne türlü bir günah işlerlerse işlesinler, **"İsa'ya iman ettim. O Tanrı'nın oğludur. İsa, Tanrıya eştir. Bizi İsa yaratmıştır..."** dedikleri takdirde asla yargılanmayacaklar ve cennetin kapıları sonuna kadar kendilerine açılacaktır. Binlerce kez insanlara tecavüz etseler de, dolandırabileceği kadar insanları dolandırsalar da, güçlerinin yettiği kadar hırsızlık yapsalar da, istedikleri kadar çoluk, çocuk, bebe, kadın, yaşlı demeden katliam gerçekleştirseler de, **"İsa Tanrı'nın oğludur. Ona İman ettim"**dediler mi asla yargılanmayacaklar ve cennetten de diledikleri köşelere sahip olacaklar.

Yine Hıristiyanlara göre; Bu sözü söylemeyenler veya söyleyemeyenler ki, bu daha beş günlük bir bebek bile olsa gideceği yer cehennem zebanilerinin yanıdır. Evet, Hıristiyan inancına göre insan daha anasının karnında iken bile günahkardır. O nedenle, ya İsa'ya iman ettim diyecek, ya da bir Papaz tarafından vaftiz olunacaktır. İsa'ya iman etmeden, İsa'ya iman ettim sözünü söyleyemeden ölen yeni doğmuş bir bebek bile olsa gideceği yer cehennemmiş!... Calvin

günahlarda affedilme konusunda Katoliklerle olan anlaşmazlıklarına şöyle devam ediyordu:

"Günahlardan arınma konusundaki şu öğretiyi de kesinlikle reddederiz. Buna göre, Mesih, elçiler ve imanları uğruna ölmüş kişiler tarafından kazanılan değerler, kilisenin hazinesi olarak bir yerde toplanırlar ve Papa ve rahipler de bunları diğer insanlara aktarabilirler. Eğer bu öğreti gerçek olsaydı, günahlarımız elçilerin ve imanları uğruna ölen insanların kazandıklarıyla bağışlanabilirdi. Ancak Kutsal Kitap şöyle demektedir: "İsa'nın kanı bizi her günahtan arındırır" (1. Yuhanna 1:7). İbraniler 10:14'de bize şöyle söylenir: "Kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir" Günahların affı kesinlikle ölmüş diğer kişilerin kanına bağlı olamaz.

"Purgatory", bir insanın ölümünden sonra, Tanrı tarafından kabul edilebilmesi için, işlediği günahlara karşılık Tanrı'nın adaletini daha ileri düzeyde "tatmin" ettiğini söyleyen bir öğretidir. İsa'nın kanını günahların affı için tek yol olduğunu ve bir günahkarın kurtulabilmesi için Tanrı'nın adaletini daha ileri düzeyde "tatmin etmesine" gerek olmadığını daha önceden göstermiştik."

Calvin, Kitabının 109'ncu sayfasında **"Hıristiyan özgürlüğü"** başlığı altında Hıristiyanların bir sözle affolma temel öğretisini açıklıyordu:

"Hıristiyan özgürlüğünü oluşturan üç şey bulunmaktadır.

İşlere ve Tanrı'nın Yasası'na itaat etmek yoluyla doğruluğa ulaşmayı bıraktıkları zaman inanlılar, kurtuluşlarından emin olabilirler. Hiçbir insan, ahlaki yasanın standartlarına

göre doğru bir kişi olamaz, bu nedenle bir insan ya bu yasayla yargılanmalı, ya da ondan özgür kılınmalıdır. Ancak bizlere, doğruluk için yasadan dönüp, yalnızca Mesih'e doğru bakmamız öğretilmiştir."

John Calvin, bizim **Haç**'ı koynunda saklı olan ilahiyatçı azizlere ve sümüklü vaizlere yol gösteren, bunların her kurban bayramında efendilerinden aldıkları emir gereği maske olarak takındıkları **"Müslüman"** kimliklerini kullanarak Kurban bayramlarında "kurban" kesilmemesi için giriştikleri mücadelelerinde yapmaları gereken bir davranışı da şaibeli Peygamberleri'nin bir sözüyle bildiriyordu:

"Pavlus yine şöyle der, "Ama biri size, 'bu kurban etidir' derse, hem bunu söyleyen için hem de vicdan huzuru için yemeyin."

Günahı İsa Bağışlar

Dr. Bill Bright, "Dünya tarihindeki en büyük insan" adlı kitabında insanların günahlarını sadece İsa'nın bağışlayabileceğini iddia ediyordu. Bright; Günahları yalnızca İsa'nın bağışlayabileceğinin yanında, yaşamın tüm saf safhalarına tek onun belirli bir gaye getirebileceğini, dertleri de yine İsa'nın çözeceğini, bol ve bereketli yaşamı da sadece ve sadece İsa'nın verebileceğini anlatıyordu.

Bright; "İsa, sadece insan mı, efsane mi, yoksa insan bedeninde Tanrı mı" başlığı altında, İsa için "büyük bir ahlak hocası olduğunu zannetmeyin" diyerek, İsa'nın ve Hıristiyanlığın gayri ahlaki yönlerinin olacağını itiraf ediyordu:

"Sadece bir insan olarak biri, İsa'nın söyledikleri paralelinde konuştuğunda, iyi bir ahlak hocası olma niteliklerin-

den uzak kalır. Böyle biri, ya kendisinin rafadan bir yumurta olduğunu söyleyen bir insanla aynı düzeydeki bir delidir, ya da cehennemden gelen bir İblis... Buna siz karar vermelisiniz. Bu kişi ya Tanrı'nın oğlu idi-ki öyledir- ya da kafadan kaçık veya daha kötü biriydi. O'nu bir iblis gözüyle görebilir, ya da ayaklarına kapanıp O'na Rabbim ve tanrım diyebilirsiniz. Ne yaparsanız yapın ama ortaya çıkıp ta, O'nun büyük bir ahlak hocası olduğunu savunur bir tavır takınmayın. O bize böyle bir alternatifi açık bırakmış değildir."

Bright'in yazısında da açıkça görüleceği üzere Hıristiyanlar İncil denilen uydurma kitabı tarafsız gözle okuyabilseler, bu kitapta yazılan İsa'nın tam bir "İblis" olduğuna karar verebileceklerdi. Hıristiyan yazarların kitaplarını incelediğimizde İsa'nın şeytani yönüne de dikkat çekildiğini görüyorduk. Misyoner yazarlar da bu gerçeklerin ezilmişliği altında İsa'ya olağan üstü payeler veriyorlardı. Bright, Dünyayı Tanrı'nın oğlu yani İsa aracılığıyla yarattığını da savlamayı ihmal etmiyordu.

"Nasıralı İsa, sadece günahlarımızı bağışlayabilen tek kişi olmakla kalmaz, yaşama AMAÇ, HUZUR ve GÜÇ getirebilen tek kişi olarak gerçek olan tek değerdir. Bunlardan ele alacağımız, "AMAÇ" olacaktır. Kutsal Kitap'ta söylenenleri hatırlarsınız. ***Bu diri sözlere göre Tanrı, tüm evreni Oğlu aracılığıyla yarattığını ve bütün yarattıklarının temelde var oluşlarını Oğlu'na bağlamış olduğunu belirtmektedir."***

Hıristiyan misyoneri Bright Günahları İsa'dan başka kimsenin bağışlayamayacağını İncil'e dayanarak söylüyordu. Bu durumda "Tanrı'nın izne ayrıldığı" sonucunun çıkma-

sının yanında, günah çıkarmak için bir ton da para alan bir çok papazında insanları aldattığı ortaya çıkıyordu.

Cevabı Olmayan Sorular

Kurtuluş Kilisesi'nde düzenlenen eğitim amaçlı toplantılarda bizlere konuşma yapan kilisenin Pastörü İhsan Yenal'a, 1 Petrus 4/6'da yer alan şu ayeti soruyordum:

"Sevindirici Haber bu nedenle ölülere de müjdelendi. Öyle ki, bedence insan gibi yargılansınlar, öte yandan ruhça Tanrı gibi yaşasınlar."

İhsan Yenal'a, İncil'e göre bu ayeti açıklamasını sevindirici haberin ölülere nasıl müjdelendiğini sorup, cevabını alabilirsem hemen Hıristiyan olacağım dediğimde; İhsan Yenal, ***"Bunun cevabının olmadığını, Hıristiyan aleminde bu ayetin cevabının bulunamadığını söyleyerek" kendi yorumuma göre bir hafta sonra yaklaşık bir cevap verebilirim"*** diyordu. Ancak bu cevabı kendisi de veremiyordu.

Yine aynı kurslarda bir diğer Hıristiyan misyoner İbrahim Deveci'ye sorduğum "İsa'ya iman edemeden ölen bebekler ne olacak" şeklindeki soruma da ciddi bir cevap alamıyordum.

Hıristiyanların Allah'ı Türkçe Bilmiyor mu?

Ceviz Kabuğu programına katılan Atatürkçü Düşünce Derneği mensubu bir bayan başörtülü öğrencilere ağzına geleni söylüyor, laik Cumhuriyette dinsel simgelerle üniversitelere girilemez diye yırtınıyordu. Hatun örnek olarak da Hıristiyan öğrenciler, haç işareti taşıyan kolye, küpe gibi ak-

sesuarlarla üniversitelere girebiliyorlar mı diye pişkin bir edayla soruyordu.

Atatürkçü Düşünce Derneği'nin önde gelenlerinin bir çoğu bu çift taraflı davranışlarının yüzlerine vurulacağını da biliyorlardı. Çünkü üniversitelerimizde bırakın "haç" işareti taşıyan kolye, küpe gibi aksesuarlarla üniversitelere girmeyi, üniversitelerin bir çoğunda aleni olarak Hıristiyanlık propagandası yapıldığını bilmeyen kalmamıştı. Bu faaliyetler sonrası kandırılan öğrenciler Çarşamba ve Cuma günleri Kurtuluş kilisesinde de Hıristiyanlık eğitiminden geçiriliyorlardı.

Atatürkçü Düşünce Derneği yetkilileri bu gerçekleri bilmiyorlar mı? Tabii ki biliyorlar. İrticanın güçsüzü, arkasızı karşısında "aslan" kesilen bu muhteremler İrticanın güçlüsü karşısında her zaman olduğu gibi süt dökmüş kediye dönüyorlardı.

Atatürk, emperyalizme karşı mücadele verirken karşısında yine emperyalistlerin desteklediği misyoner faaliyetlerini buluyordu. Ulusal Kurtuluş savaşımızın kahramanı Atatürk emperyalistlerin bu oyunlarını da bozuyor ve onlarla her türlü mücadeleyi yapıyordu.

ADD; türban karşısında sergilediği tavrının zerresini misyonerlere karşı göstermiyordu. Emperyalizmin yayılmacılığında en büyük ve en önemli faktör olan misyonerliği görmezden gelmenin tek açıklaması; Atatürk'e ihanettir.

Bizim Haç'ı koynunda İlahiyatçı azizlerimiz, "Türkçe ezan, Türkçe namaz, Türkçe Dua" diye tepinirlerken Ankara'nın göbeğinde, "İbranice duaları, İbranice ibadetleri görmezlikten geliyorlardı.

Kurtuluş kilisesinde yapılan dualarda sürekli olarak ib-

rani dili kullanılıyordu. Örneğin 27.02.2000 tarihinde kilisenin din adamı İhsan Yenal Özbek şöyle dua ediyordu: ***"Rab sen kendi gücünü, iyiliğini bu kilisenin üzerine dök, Rab İsa; sen yüce Tanrısın gücünü göster diye dua ediyorum".***

Bu sözlerle sürekli olarak bağıran, çağıran kilisenin Pastörü yani bir nevi Papazı olan İhsan Yenal, İsa'dan ses çıkmadığını görünce Kızılderililer gibi ilginç figürler sergileyerek, "bu sefer belki duyar" diye olacak; acayip bir duaya başlıyordu:

"Şarena sarana karana, sabana sarana, şarena karana sabara"

İhsan Yenal baktı İsa'dan gene çıt yok. Tekrar Türkçe'ye dönüp, ***"Rab gücünü göster, merhametini göster"*** diye dua ediyor ama İsa'nın öte tarafta işleri yoğun olduğundan olacak bir türlü cevap gelmiyordu.

Daha sonra, kadınlardan biri kendini ortaya atıyor, bir yerine kızgın şiş sokulmuş gibi yırtınıyordu. "Gel bize Rab!...Gel ne olur!.."

Valla ben de bakıyordum Rabları nereden gelecek diye... Duvardan ses geliyor Rab'larındansa 'Tık' yok!...

Hıristiyanlar bakıyor durum vahim, bir "şarana, sarana, karana" bir, "karana, şarana tarana" olmadı; "Gücünü dök, Rab İsa" çığlıklarıyla dört dönüyorlardı, ancak ne gelen vardı ne de giden... Ama bu tiyatrodan sıkılınca ben evin yolunu tutuyordum.

Sadece kiliselerde mi İbranice vb. dillerde Türk insanına dua ettiriliyor?...

Tabii ki hayır!... CHP'li Çankaya Belediyeside her türlü etkinlikte serbestçe bulunsunlar diye salonlarını Hıristiyan

misyonerlere sunuyor. Bunun karşılığında da Belediye Başkanları Haydar Yılmaz bol bol Hıristiyan övgüsüne mazhar oluyor, Yılmaz'ın verdiği salonlarda da İsa adına **"delilerin sirki"** perde alıyordu. Delilerin sirkinde neler yoktu ki, sözde içine cin girmiş bir vatandaştan cin çıkartılarak Hıristiyan yapılıyordu. Bu cin denilen nesne de bir hayli garipti. İçine girdiği adamı yerlere yatırıp yuvarlıyor, sonra onun ağzından biraz boğuk olarak konuşuyordu. Hıristiyan din adamlarının kendisini azarlaması ***"Sana İsa adına emrediyorum, o adamın bedeninden çık"*** sözü karşısında da birazcık nazlandıktan sonra **"eyvallah"** diyerek alıp başını gidiyordu. Bunları izleyen saftirikler de ***"üf amma kovdular cini"*** diyerek iman(!) ediyorlardı.

Cinleri kovulan adam veya adamlar tabii bunlar arasında kadınlar da vardı, ayıldıklarında hiç bir şey anlamıyorlar, hatırlamıyorlar, şaşkın şaşkın etraflarına bakınıp ***"Neredeyim, ne oldu bana"*** gibi sorular soruyorlardı. Topluluk dağıldıktan, misyonerler başbaşa kaldıktan sonra ise cinli vatandaşlar tebrik ediliyordu. ***"Kutlarız, rolünüzü çok iyi oynadınız"***

Bu müthiş tiyatroda değişik ülkeden gelen misyoner konuşmacılar. bundan oldukça etkilenirler. Bu komedinin oldukça fazla ilgi görmesinin ardından bir başka köşede yine bir başka **"Cin"** oyunu oynanıyordu. Bu oyunda baş rolü, Kurtuluş Kilisesi Pastörü İhsan Yenal Özbek, Kore vatandaşı Wan Joo Hwang ile Hıristiyan inancına sahip olan Mahmut isimli bir vatandaş paylaşıyordu.

Hıristiyan misyonerler Selçuk-Efes çevresinde düzenledikleri 1. Kurtuluş Konferansında da aynı oyunu sergiliyor-

lardı. Bu komedide rol alan oyunculardan biri, Kurtuluş Kilisesi'nden tanıdığım ve babası koyu bir Müslüman olan Mahmut adındaki kişiydi. İsa'dan daha çok, İsa imanlısı bir Hıristiyan olan Mahmut, Kurtuluş Kilisesi'nde İsa'nın kendisine ***"seni yepyeni bir insan yapacağım"*** dediğini iddia ederek, İslam'la ilişkisini kesmiş ve kendi deyimiyle müjdeci olmuştu. Mahmut'a ve Hıristiyan misyonerlere göre; İsa yepyeni yapacağı bu kişinin içinde İslamdan ve milliyetçilikten kalan kötü ruhu görmüştü. Haliyle de bunların atılması gerekiyordu; ama İsa bu türlü konuları çoktan bırakmıştı; yerine vekil olarak İhsan Yenal Özbek ve Mahmut'un hocası Won Joo Hwang'ı atamıştı.

Efes'teki toplantıda müthiş bir oyun sergileniyordu. Misyonerlere göre, Mahmut'un duaya ihtiyacı vardı. Hıristiyanlar dua ederlerken bu şahsı yere uzatıyorlar ve ardından dua curcunasına başlıyorlardı. Biraz sonra İhsan Yenal ve Won Joo, Mahmut'dan İslam'ın ve Milliyetçiliğin sözde kötü ruhunu kovarlarken kötü ruh bakıyor ki yerinden olacak. Bu nedenle derder depinip ***"bu vücut benimdir asla onu benden alamazsınız"*** diyordu. İhsan ve Won Joo kötü ruha, ***"Sus o bedenden çık artık. Mahmut Tanrı'nın çocuğudur; senin onda hiçbir yetkin olamaz"*** diyorlardı. Bu sefer İslam'ın kötü ruhu, ***"Onu bırakmam"*** deyince de müthiş ikili kötü ruha, ***"çeneni kapa ve o bedenden defol git. Sana İsa Mesih'in adıyla emrediyorum"*** şeklinde bağırıyorlardı. Yaklaşık bu cin kovma merasimi 45 dakika kadar sürer. Mahmut kendine yavaş yavaş gelir. Ne olup bittiğinden sözde habersizdir. Sonradan açıkladığına göre, kendisi kuş gibi

hafiflemiştir. İçinden bir kamyon cin çıkmıştır ve bu cinler artık başı boş olarak dolaşmaktadırlar.

İnsanların alkışlarından coşan bir başka gurupta bir başka köşede farklı bir **cin** çıkartma soytarılığı sergileniyordu. Evlerde katıldığı toplantılarda Hıristiyan propagandası yapan İsmail isimli bir başka Hıristiyan da cin çıkarma gösterisi yapıyor, yine yerde yatan Devrim adındaki arkadaşının çevresinde "Sana emrediyorum cin, arkadaşımı terk et" diye tepiniyordu.

2001 yılı Kasım-Aralık aylarında ATV'de yayınlanan Ceviz Kabuğu programına; Kurtuluş Kilisesi din adamı İ.Yenal Özbek, İstanbul'dan başka bir papaz Turgay Üçal ve Cin çıkarma olayının kahramanı ile beraber katılıyorduk. Mahmut programda insanları kandırmak için düzenlenen bu oyunu anlatıp, beni doğrularken, Kurtuluş Kilisesi Papazı İ. Yenal Özbek hala **"Bizim dinimizde cin çıkarma olayı vardır"** diyordu.

Cin Yalanı Üzerine Kurulu Bir İnanç

Hıristiyan inancında cin ve cinler ile ilişki İsa ile doruğa tırmanıyor, İsa İncillerde gördüğümüz gibi insanlardan sürekli olarak cinleri kovuyor, domuzlara gönderiyor, sonra da o domuzlar kendilerini uçurumlardan aşağıya atıyorlardı. **"Etkin müjdecilik"** adlı kitabın yazarları **John Wımber** ve **Kevin Springer** kitaplarının 109-112'nci sayfalarında, **"cinler arasında güç"** başlığı altında şunları aktarıyorlardı:

"1982 yılında, Müjdecilik ve Toplumsal Sorumluluk Arasındaki İlişki adlı bir çalışmada (Dünya Müjdeciliği üzerine Lausanne Kurulu ve Dünya Müjdesel Beraberlik toplantı-

sı), yirmi yedi farklı ülkeden gelen elli kadar müjdeci imanlı Michigan'da toplanarak, müjdenin toplumsal belirtilerini tartıştılar. Son raporlarında şöyle yazıyordu:

Müjdeciliğimizi, belirtilerin desteklemesi gerektiğine inanıyoruz. **Egemenliğin üçüncü belirtisi, cin çıkarmadır.** İsa'nın ve elçilerin cinlere ilişkin öğretilerini masalsı bir düzleme çekmeyi reddediyoruz. 'Yönetim ve hükümranlıklar' (Ef.6:12), cin kaynaklı ülküleri ve yapılanmaları içerse bile, bunların kesinlikle Şeytan'ın buyruğundaki kötü kişisel aracılar (cinler) olduğuna inanıyoruz. Cinlenme gerçek ve korkunç bir durumdur. Cinlerden kurtulmak ise yalnızca İsa'nın anıldığı ve üstün geldiği bir güç çatışmasıyla mümkün olur.

İsa, sık sık cinlerle karşılaştı, ama bunlardan hiçbirisi hoşuna gitmedi. Cin çıkarmak, İsa'nın Şeytan'a doğrudan doğruya saldırmasıdır; İsa'nın hizmetinin ana amaçlarından birisidir. 'Tanrı'nın Oğlu, İblis'in yaptıklarına son vermek için çıktı' (1.Yu.3:8). 'Yahudilere göre Şeytan'ın bağlanması, çağın sona erişinin belirtilerinden biri olacaktı. Bu bakımdan Mesih'in dünya görüşü, Yahudilere benzerdir. İsa bu beklentiyi, İblis'in ve O'nun aracılarının işlerini yok ederek yerine getirmek için geldi.

İsa, Şeytan'ın çöldeki saldırılarına karşı direndi, hemen sonra Tanrı'nın Egemenliğinin yaklaştığını öğretti (Mar.1:15). İsa, çöldeki denenmenin hemen ardından ilk öğretişi sırasında (Kefernahum'daki havrada), bir adamdan cin çıkardı (Mar.1:21-28). Cin, çıkmadan önce 'bizi mahvetmeye mi geldin?' diye sordu. Bu soru Tanrı'nın, çağın sonunda cin-

lere yapmayı tasarladıklarının bilindiğini gösteriyor. İsa, eylemleriyle cinleri mahvetmeye geldiğini gösterdi, ancak bu mahvoluşun tümüyle gerçekleşmesi, çağın sonunda olacaktı.

İsa cine, 'Sus, çık o adamdan!' diye seslendi. Cini azarladı, onun eylemine son verdi. İsa'nın söylediği 'Dur! Yeter!', anlamına geliyordu. Cine soluk aldırmadı ve adamı bırakmasını sağladı. İsa, adamı gözle görülmeyen bir gücün kurbanı olarak görüyordu, bu yüzden ruhla acımasızca savaştı.

Kötü ruhlara acımasızca davranmalıyız. Onlarla nerede karşılaşsak, bağlamalı, azarlamalı ve kovmalıyız. (Yahuda 9, imanlıların cinleri azarlayamayacağı ya da kovamayacağı anlamına gelmiyor. Tam tersine öğrenciler, İsa buyurdukça böyle davranmışlardı. Bu ayetlerde 'Rab'bin yetkisini hiçe sayan' ve 'yüce varlıklara dil uzatan' söz dinlemez kişilerden söz ediyor (Yah.8). Yahuda, baş melek Mikail'in bile bunu yapmadığını, Rab'bin yetkisine güvendiğini söylüyor.)

1981 yılında İngiltere'deki bir Anglikan kilisesinde konuşma yapıyordum. Toplantılardan birisinde yirmi yaşlarında görünen genç bir kadınla karşılaştım. Kadın, kilisenin arka taraflarında tuhaf bir şekilde davranıyordu. Ürkmüş bir hayvan gibi hareketler yapıyordu. (Daha sonra kadının metabolizmasında ciddi bozukluklar olduğunu; ruhbilimsel sorunları ve uyuşturucu alışkanlığı bulunduğunu öğrendim. Bedensel ve duygusal acılarla sürekli olarak kıvranıyordu.)

Eğilip kadının yüzüne baktım. Gözbebekleri geriye

kaymıştı, yalnızca gözakları görünüyordu. Kendi ruhumda bir duyarlılık ve rahatsızlık hissettim, bunun yalnızca duygusal bir sorun olmadığını anlamıştım. (Bu duyarlılığı tanımlamakta güçlük çekiyorum, çünkü ruhsaldır, bedensel ve doğal değildir.) Kadın benimle kalın bir erkek sesiyle konuşmaya başladı. Bu ses, Rab'be ve bana küfür etti. İsa Mesih'in ve benim, hiçbir güç ve yetkiye sahip olmadığımızı söyledi. 'Bu kadın benimdir' dedi, 'Onu alamazsınız. Uzak durun'. Bunları işittiğimde, kadının cinlenmiş olduğunu kesinlikle anlamıştım.

Kadının bilincini denetim altında tutan cine seslenip, 'İsa'nın adıyla kızı bırakmanı buyuruyorum' dedim. Gözler anında normale döndü, ses ve kişilik yeniden genç bir kıza aitti.

Ağlamaya başladı ve 'Korkuyorum' dedi.

'Biliyorum' diye yanıt verdim, 'Yardım ister misin?'

'Yardım istersem beni öldüreceklerini söylüyorlar' dedi.

Ona zarar veremeyeceklerini söyledim. Eğer isterse kendisine yardım edebileceğimi anlattım.

'Yardım istiyorum' dedi.

Benimle birlikte gelmesini söyledim. Cin o anda kadının kişiliğini yeniden ele geçirmek ve uzaklaştırmak istedi. Ona yine susmasını buyurdum.

Kalabalıktan geçerek çoban David Watson'ı buldum. Ona durumu anlattım ve kadına hizmet edebilir miyim diye sordum. David onayladı ve kendisi de bana katılmak istedi. Yanımıza kilisenin takım üyelerinden on ya da on iki kişi kadar alıp başka bir odaya geçtik. Sonra, ortaya çıkan cine

adını ve bu kıza ne yaptığını sordum. Bana adını ve kızda uyuşturucu içme isteği yarattığını istedi. Cine bu kez adıyla seslenerek çıkarttık.

Kız, yedi saat boyunca öyküsünü anlattı ve biz dua ettik. Ortaya çıkan çeşitli cinlere adlarını ve yaptıklarını sorduktan sonra onları kovduk. Sonuçta toplam olarak kırk kadar cin çıktı. Kız, bütün yaşamı boyunca devlet hastanelerine girip çıktığını, altı yaşından başlayarak tecavüze uğradığını ve ciddi bir şekilde büyücülükle (vb.) uğraştığını anlattı.

Bu süreçten sonra günahından tövbe edebildi ve Mesih'e Rab ve kurtarıcı olarak iman etti. Yaşamı hemen değişti. (David Watson bu konuda ayrıntılı bir rapor yazarak kendi gözetmenine verdi."

Esinleme

İncilin bu bölümü; Esinlemeye giriş başlığı altında şöyle tanıtılıyordu:

"Kitabın özelliği: Esinleme, Yuhanna'nın görümlerinden oluşuyor. Yuhanna kendini «sıkıntıda, Tanrısal egemenlikte ve sabırda ortağınız ve kardeşiniz» (Esi.1:9) diye tanıtır. Bu Yuhanna ile Elçi Yuhanna'nın aynı kişi olduğu kabul edilir. Yuhanna, kitaba kaynaklık eden görümleri, inanlıların baskı altında olduğu bir dönemde1, ya Roma İmparatoru Neron'un (İ.S. 54-68) son yıllarında, ya da Domityan'ın zamanında (İ.S. 81-96) almıştır."

Yukarıdaki paragraftan kolayca anlayacağımız üzere, bu bölümde de yine yazarı net olarak bilinmeyen bir karmaşalar yumağı ile karşılaşıyorduk. Yazarının bilinmemesinin

yanında yazılma tarihi olarak bildirilen yıllar arasında da çok büyük farklar bulunuyordu. Bu durum da yine aynı soru akla geliyordu. Hıristiyanlar, Bu kitabı da Tanrı'nın yazdırdığını iddia ediyorlardı. Bu nasıl Tanrı ki, kitabı yazdırırken tarihlerini ve yazarlarını kesin olarak bildiremiyordu?.. İncilden izleyelim:

Kitap, ilk yüzyılda oldukça yaygın ve sembolizm yönünden zengin bir yazın türü olan «apokaliptik» türündendir. Bu yazın türü, Tanrı'nın insanlık tarihindeki amacını açıklamayı hedef edinir (apokaliptik, Grekçede «açınlama, vahiy» anlamında bir fiilden gelir). Apokaliptik yazılar, ağırlıklı olarak Eski Antlaşma'ya dayanır. Tanrı'nın tek egemen olduğu, iyi ve mükemmel amacını gerçekleştirmek için sonunda dünya tarihini doğaüstü olaylarla etkileyeceği görüşü, apokaliptik görüşün ağırlık noktasını oluşturur. Tanrı'nın karşıtları, simgesel olarak çoğu kez karşımıza canavarlar vb. biçiminde çıkan kötülüğün çeşitli güçleridir. Görümler, konuşan melekler, kıyasıya dövüşen büyük güçler var. Sonunda, Tanrı'ya inanıp zulüm görmüş olanların öcü alınır. Sorunumuz şu ki, kitabın yazılışından iki bin yıl sonra bugün bu simgelerin çoğunun ne anlama geldiğini bilmiyoruz.

Bu nedenle Esinleme'yi yorumlamakta dikkatli olmalıyız. Ayrıntılar hakkında fazlaca dogmatik olmamalıyız. Her ne olursa olsun, bu kitap Tanrı'nın bir esinlemesidir; anlaşılsın ve uygulansın diye verilmiştir (Esi.1:1-3; Esi.22:7). Ana konular açıktır."

İncilde yer alan bu konular hakkında; **"bu kadar da olmaz"** diyebilecek insanlar için **"Ne olursa olsun bu kitap**

bir Tanrı esinidir" şeklinde bir savunma getiriliyordu. Kitabın verdiği mesaj da, "Kitabın bildirisi" başlığı altında şöyle açıklanıyordu:

"Yuhanna bize bunun İsa Mesih'in esinlemesi olduğunu, Tanrı'nın, yakın zamanda olması gereken olayları kendi kullarına göstermesi için İsa'ya bu esini verdiğini özellikle belirtir. Yuhanna'dan, gördüklerini, o anda olup bitenleri ve gelecekte olacakları yazması istenir (Esi.1:19). Kutsal Ruh ve melekler, ne yazması gerektiği konusunda onu yönlendirir"

Hıristiyanların yüzyıllar boyunca bu topraklara sürekli olarak sahip olmak için "haçlı seferleri" düzenlemeleri, insanları vahşice katletmelerinin ardında yatan en önemli sebeplerden biri de, bu topraklarda kutsal kitaplarının yayıldığı ilk merkezlerin bulunuyor olmalarının yanında, yine kutsal kitaplarına göre buraların gelecekte olacak bir çok olaylara da sahne olacak olmasıdır.

"Yuhanna, ilk yüzyılda Anadolu'nun bugünkü Ege bölgesinde oluşan yedi inanlı topluluğuna yönelik özel bildirimler alır. Bunları 2. ve 3. bölümlerde okuruz. Bildirimler, çeşitli buyruklar, övgüler, uyarılar ve vaatler içerir. Esinleme kitabı İsa'ya ve Tanrı görkemine (Esi.4:2-11) ilişkin görümler ve gökte yer alan tapınmadan sahneler içerir. İsa'ya ve Tanrı'ya ait çeşitli unvanları sıralar.

Kitap, dünyanın uğrayacağı Tanrı gazabından ve Tanrı yargısından söz eder. İnsanlar bu yargıya aldırmaz, tövbe etmeye yanaşmazlar. Söz konusu yargı, yedi mühürün açılması, yedi borazanın çalınması ve Tanrı öfkesiyle dolu yedi tasın yeryüzüne boşaltılmasıyla gerçekleşir. 11:15-17'de,

yedinci borazanın çalınmasıyla «dünyanın egemenliği, Rabbimizin ve O'nun Mesihi'nin oldu» deniyor. Ejderha, yani Şeytan, gökten yeryüzüne atılır (Esi.12:7-12). Kendisi ve yandaşları bir süre için sahip oldukları gücü sergilerler. Ne var ki, birer birer yenilgiye uğrarlar. «Babil» yıkılır, «canavar ve sahte peygamber» ve sonunda Şeytan «ateş gölüne atılır.»

Ölüler yaptıklarına göre yargılanır. Adları yaşam kitabında bulunanlar yeni bir göğe, yeni bir dünyaya kavuşur. Bundan böyle «Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak» (Esi.21:3-4). Adları yaşam kitabında olmayanlar ateş gölüne atılır; ikinci ölüm budur (Esi.20:14-15)."

İncilin Esinleme kitapçığının birinci bölümünde; kitabın İsa Mesih'in esinlemesi olduğu, Tanrı'nın, yakın zamanda olması gereken olayları kullarına göstermesi için O'na bu esini verdiği önemle vurgulanıyordu. İsa'nın da gönderdiği kendi meleği aracılığıyla bunu kulu Yuhanna'ya ilettiği anlatılıyor, Yuhanna'nın gördüğü her şeye, Tanrı sözüne ve İsa Mesih'in bildirisine tanıklık ettiği belirtiliyor, İnsanlardan şunlar isteniyordu:

"Bu peygamberliğin sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu! Çünkü beklenen zaman yakındır."

Bazı aklı evveller de hala bu olayların gerçekleşeceğini bekliyorlardı.

"Ben Yuhanna'dan, Asya ilinde bulunan yedi topluluğa selam! Var olan, var olmuş ve var olacak olandan, O'nun tahtının önünde bulunan yedi ruhtan ve ölüler arasından ilk doğan, dünya krallarına egemen olan güvenilir tanık İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun.

Yücelik ve güç sonsuzlara dek, bizi seven, kanıyla bizi günahlarımızdan özgür kılmış olan ve bizi bir krallık haline getirip Babası Tanrı'nın hizmetinde kâhinler yapan Mesih'in olsun. Amin.

İşte, bulutlarla geliyor!
Her göz O'nu görecek,
O'nun bedenini deşmiş olanlar bile.
O'nun için dövünecek yeryüzünün tüm halkları.
Evet, böyle olacak, amin!
İlk ve son ben'im

"Var olan, var olmuş ve var olacak olan, gücü her şeye yeten Rab Tanrı diyor ki, «Alfa ve Omega ben'im.» İsa'ya ait biri olarak sıkıntıda, Tanrısal egemenlikte ve sabırda ortağınız ve kardeşiniz olan ben Yuhanna, Tanrı sözü ve İsa'ya tanıklık uğruna Patmos denilen adada bulunuyordum. Rab'bin gününde Ruh'un beni yönetimine almasıyla arkamda borazan sesine benzer yüksek bir ses işittim. Ses, «Gördüğünü kitaba yaz ve yedi topluluğa, yani Efes, İzmir, Bergama, Tiyatira, Sart, Filadelfya ve Laodikya'ya gönder» dedi.

Bana sesleneni görmek için arkama döndüm. Döndüğümde yedi altın kandillik ve bunların ortasında, giysileri ayağına kadar uzanan, göğsüne altın kuşak sarınmış, 'insa-

noğluna benzer biri'ni gördüm. Başı ve saçı ak yapağı gibi beyaz, kar gibi bembeyazdı. Gözleri ise alev alev yanan bir ateşti sanki! Ayakları, ocakta kor haline gelmiş parlak tunca benziyordu. Ve sesi, gürül gürül akan suların sesi gibiydi. Sağ elinde yedi yıldız vardı ve ağzından dışarı iki ağızlı keskin bir kılıç uzanıyordu.

Yüzü, tüm gücüyle parlayan güneş gibiydi. O'nu gördüğüm zaman, ayaklarının dibine ölü gibi yığıldım. O ise sağ elini üzerime koyup şöyle dedi: «Korkma! İlk ve son ben'im. Diri olan ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diri kalacağım. Ölümün ve ölüler diyarının anahtarları bendedir. Bunun için gördüklerini, şimdi olanları ve bundan sonra olacakları yaz. Sağ elimde gördüğün yedi yıldızın ve yedi altın kandilliğin sırrına gelince, yedi yıldız yedi topluluğun melekleri, yedi kandillik ise yedi topluluktur."

Yuhanna, İsa'yı yedi altın kandillik ve bunların ortasında, giysileri ayağına kadar uzanan, göğsüne altın kuşak sarınmış, 'insanoğluna benzer biri olarak tasvir ediyordu. Yuhanna, İsa'yı ***"Başı ve saçı ak yapağı gibi beyaz, kar gibi bembeyazdı. Gözleri ise alev alev yanan bir ateşti sanki!"*** Sözleri ile anlatıyor, İsa için; ***"Ayakları, ocakta kor haline gelmiş parlak tunca benziyordu"*** diyordu. Yuhanna sayıklamalarına, ***"Ve sesi, gürül gürül akan suların sesi gibiydi. Sağ elinde yedi yıldız vardı ve ağzından dışarı iki ağızlı keskin bir kılıç uzanıyordu"*** şeklindeki sözleri ile devam ediyordu. Evet sevgi dininin sevgi sembolü İsa'sının ağzından, **iki ağızlı bir keskin kılıç** uzanıyormuş.

İsa bu acayip görünümüyle yedi kilisenin önderlerine kendilerine imanda kusur etmemeleri için Yuhanna aracılı-

ğıyla tehdit mektupları gönderiyordu. Dördüncü bölümde, **"Gökteki taht"** başlığı altında Yuhanna şunları anlatıyordu:

"Bundan sonra gökte açık duran bir kapı gördüm. Benimle konuştuğunu işittiğim, borazan sesine benzeyen ilk ses şöyle dedi:

"Buraya çık! Bundan sonra olması gereken olayları sana göstereyim." O anda Ruh'un beni yönetimine almasıyla gökte bir taht ve tahtın üzerinde oturan birini gördüm. Tahtta oturanın, yeşim ve kırmızı akik taşına benzer bir görünüşü vardı.

Zümrüdü andıran bir gökkuşağı tahtı çevreliyordu. Tahtın etrafında yirmi dört ayrı taht vardı. Bu tahtların üzerinde, başlarında altın taçlar olan, beyaz giysilere bürünmüş yirmi dört ihtiyar oturmuştu. Tahttan şimşekler çakıyor, uğultular ve gök gürlemeleri işitiliyordu. Tahtın önünde alev alev yanan yedi meşale vardı. Bunlar Tanrı'nın yedi ruhudur. Tahtın önünde billur gibi, sanki camdan bir deniz vardı. Tahtın ortasında ve çevresinde, önü ve arkası gözlerle kaplı dört tane canlı yaratık duruyordu. Birinci yaratık aslana, ikinci yaratık danaya benziyordu. Üçüncü yaratığın yüzü insan yüzü gibiydi. Dördüncü yaratık uçan bir kartala benziyordu. Dört yaratığın her birinin altı kanadı vardı. Yaratıkların her yanı, kanatlarının alt tarafı bile gözlerle kaplıydı. Gece gündüz, durup dinlenmeden şöyle diyorlar:

"Kutsal, kutsal, kutsaldır,
var olmuş, var olan ve var olacak olan,
gücü her şeye yeten Rab Tanrı!"

Canlı yaratıklar, taht üzerinde oturanı, sonsuzluklar

boyunca yaşayanı yüceltip ona saygı ve şükran sundukça, yirmi dört ihtiyar, sonsuzluklar boyunca yaşayıp taht üzerinde oturanın önünde yere kapanarak O'na tapınıyorlar. Taçlarını tahtın önüne atarak diyorlar ki,

"Rabbimiz ve Tanrımız!
Yüceliği, saygıyı ve gücü almaya layıksın.
Çünkü her şeyi sen yarattın.
Hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu."

"Yedi mühür" başlığı altında ise sevgi dininin Mesihi, kuzusu vs.vs. gelecekte yapacaklarını Yuhanna'ya esinliyordu:

"Sonra Kuzu'nun yedi mühürden birini açtığını gördüm. O anda dört yaratıktan birinin, gök gürültüsüne benzer bir sesle, «Gel!»dediğini işittim. Bakınca beyaz bir at gördüm. Bu ata binmiş olanın bir yayı vardı. Kendisine bir taç verildi ve galip gelen biri olarak zafer kazanmaya çıktı.

Kuzu ikinci mührü açınca, ikinci yaratığın «Gel!» dediğini işittim. O zaman başka bir at, kızıl bir at çıktı ortaya. Ata binmiş olana, dünyadan barışı kaldırma yetkisi verildi. Bunun sonucu olarak insanlar birbirlerini boğazlayacaklar. Atlıya ayrıca büyük bir kılıç verilmişti.

Kuzu üçüncü mührü açınca, üçüncü yaratığın «Gel!» dediğini işittim. Bakınca siyah bir at gördüm. Ata binmiş olanın elinde bir terazi vardı. Dört yaratığın ortasında sanki bir sesin şöyle dediğini işittim: «Bir ölçek buğday bir dinara ve üç ölçek arpa bir dinara. Ama zeytinyağı ve şaraba zarar verme!»

Kuzu dördüncü mührü açınca, «Gel!» diyen dördüncü

yaratığın sesini işittim. Bakınca soluk renkli bir at gördüm. Ata binmiş olanın adı Ölüm'dü. Ölüler diyarı onun ardınca geliyordu. Bunlara kılıçla, kıtlıkla, vebayla ve yeryüzünün vahşi hayvanlarıyla ölüm saçmak için yeryüzünün dörtte biri üzerinde yetki verildi.

"Kuzu beşinci mührü açınca, sunağın altında, Tanrı sözü ve sürdürdükleri tanıklık nedeniyle öldürülmüş olanların canlarını gördüm. Yüksek sesle feryat ederek şöyle diyorlardı: «Kutsal ve gerçek olan Efendimiz! Yeryüzünde yaşayanları yargılayıp onlardan kanımızın öcünü almak için daha ne kadar bekleyeceksin?»

Onların her birine beyaz birer kaftan verildi. Kendileri gibi öldürülecek olan diğer Tanrı kullarının ve kardeşlerinin sayısı tamamlanıncaya dek, kısa bir süre daha beklemeleri istendi.

Kuzu altıncı mührü açınca, büyük bir deprem olduğunu gördüm. Güneş, keçi kılından yapılmış siyah bir çul gibi karardı.

Ay, baştan aşağı kan rengine döndü. 13İncir ağacı, güçlü bir yel tarafından sarsıldığında nasıl ham incirlerini yere dökerse, gökteki yıldızlar da öylece yeryüzüne düştü. Gökyüzü, dürülen bir tomar gibi ortadan kalktı. Her dağ ve her ada, yerinden sökülüp alındı. Dünyanın kralları, büyükleri, komutanları, zenginleri, güçlüleri, bütün köleleri ve özgür kişileri, mağaralarda ve dağların kayaları arasında gizlendiler. Dağlara ve kayalara seslenip dediler ki, «Üzerimize düşün! Taht üzerinde oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi! Çünkü Onların gazabının büyük günü geldi, buna kim dayanabilir?"

Yalancı sevgi dininin sembolü, gerçek yüzünü dünyaya yağdırdığı, yağdıracağı melanetlerle gösteriyordu.

Sekizinci bölümde saatin icat edildiğini de 1. Ayette yer alan "yarım saat" ibaresinden anlıyorduk. Böylece bu zırvaların da yakın zamanda yazıldığı bir kez daha belgeleniyordu. Öyle ya İsa "Cıtızen" marka saat mi kullanıyordu? İsa saatini alırken fatura almış mıydı? Öyle ya İsa'dan yüzyıllarca sonra icat edilen saatin ve saat kavramının bu İncil'de yeri ne?...

"Kuzu yedinci mührü açınca, gökte yarım saat kadar bir sessizlik oldu. Tanrı'nın önünde duran yedi meleği gördüm. Onlara yedi borazan verildi.

Altın bir buhurdan taşıyan başka bir melek gelip sunağın önünde durdu. Tahtın önündeki altın sunakta tüm kutsalların dualarıyla birlikte sunmak üzere kendisine çok miktarda buhur verildi. Kutsalların dualarıyla buhurun dumanı, Tanrı'nın önünde meleğin elinden yükseldi. Melek, buhurdanı aldı, sunağın ateşiyle doldurup yeryüzüne attı. O zaman gök gürlemeleri ve uğultular işitildi, şimşekler çaktı ve yer sarsıldı.

"Yedi borazan" başlığı altında da borazan çalan meleklere ve onların maharetlerine tanık oluyorduk.

"Yedi melek, ellerindeki yedi borazanı çalmaya hazırlandı.

Birinci melek borazanını çaldı. Kanla karışık dolu ve ateş oluştu ve yeryüzüne yağdı. Yerin üçte biri, ağaçların üçte biri ve bütün yeşil otlar yandı.

İkinci melek borazanını çaldı. Alev alev yanan, dağ gi-

bi büyük bir kütle denize atıldı. Denizin üçte biri kana dönüştü.

Denizdeki canlı yaratıkların üçte biri öldü ve gemilerin üçte biri yok oldu.

Üçüncü melek borazanını çaldı. Gökten, meşale gibi yanan büyük bir yıldız ırmakların üçte biri üzerine ve su pınarlarının üzerine düştü. Bu yıldızın adı Pelin'dir. Suların üçte biri pelin gibi acılaştı. Acılaşan sulardan içen birçok insan öldü.

Dördüncü melek borazanını çaldı. Güneşin üçte biri, ayın üçte biri ve yıldızların üçte biri vuruldu. Sonuç olarak ışıklarının üçte biri söndü, gündüzün de gecenin de üçte biri ışıksız kaldı.

Sonra baktım, göğün ortasında uçan bir kartalın yüksek sesle şöyle dediğini işittim: «Borazanlarını çalacak olan diğer üç meleğin borazan seslerinden yeryüzünde yaşayanların vay, vay, vay haline!»"

Beşinci bölüm, 5-6'ncı ayetlerde İsa'nın görünüm değiştirdiğini yedi boynuz ve yedi göze sahip olduğunu görüyor, bu arada Tanrı'nın ruhunun da yediye çıktığını izliyorduk:

"Bunun üzerine ihtiyarlardan biri bana; «Ağlama!» dedi. «İşte, Yahuda oymağından gelen Aslan, Davut'un kökünden Olan galip geldi. Tomarı ve tomarın yedi mührünü O açacak.»

Dört yaratığın ve ihtiyarların çevrelediği tahtın ortasında boğazlanmış gibi duran bir Kuzu gördüm. ***Kuzu'nun ye-***

di boynuzu ve yedi gözü vardı. *Bunlar,* ***Tanrı'nın bütün dünyaya gönderilmiş yedi ruhudur."***

Delilerin Sirki mi?

On ikinci bölümde Yuhanna da tam kendilerine yakışacak sayıklamalara **"Kadın ve Ejderha"** başlığıyla devam ediyordu:

"Gökte olağanüstü bir belirti, güneşe sarınmış bir kadın göründü. Ay ayaklarının altındaydı ve başında on iki yıldızdan oluşmuş bir taç vardı. Kadın gebeydi. Doğum sancıları içinde kıvranıyor, feryat ediyordu. Sonra gökte başka bir belirti göründü: yedi başlı, on boynuzlu ve yedi başında yedi taç olan, kızıl renkli büyük bir ejderhaydı bu. Kuyruğuyla gökteki yıldızların üçte birini sürükleyip yeryüzüne attı. Sonra, doğum yapmak üzere olan kadının önünde durdu. Kadın doğurduğu an ejderha çocuğu yutacaktı. Kadın bir oğul, bütün ulusları demir çomakla güdecek bir erkek çocuk doğurdu. Çocuk hemen alınıp Tanrı'ya, Tanrı'nın tahtına götürüldü. 6Kadın ise çöle kaçtı. Orada bin iki yüz altmış gün beslenmesi için Tanrı tarafından hazırlanmış bir yeri vardı.

Gökte savaş oldu. Mikail ve melekleri ejderhaya karşı savaştılar. Ejderha kendi melekleriyle birlikte karşı koydu, ama gücü yetmedi. Bu yüzden gökteki yerlerini yitirdiler. Büyük ejderha, İblis ya da Şeytan diye adlandırılan ve tüm dünyayı saptıran o eski yılan, melekleriyle birlikte yeryüzüne atıldı. Bundan sonra gökte yüksek bir sesin şöyle dediğini duydum:

«Tanrımızın kurtarışı, gücü, egemenliği
ve Mesihinin yetkisi şimdi gerçekleşti.
Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı,
onları Tanrımızın önünde gece gündüz suçlayan,
aşağı atıldı.
Kardeşlerimiz, Kuzu'nun kanıyla
ve ettikleri tanıklığın bildirisiyle
onu yendiler.
Ölümü göze alacak kadar
can sevgisinden vazgeçmişlerdi.
Bunun için, ey gökler ve göklerde yaşayanlar,
sevinin!
Yer ve deniz, vay halinize!
Çünkü İblis, zamanının az olduğunu bilerek
büyük bir öfkeyle üzerinize indi.»

Ejderha, yeryüzüne atıldığını görünce, erkek çocuğu doğuran kadını kovalamaya başladı. Kadına, yılanın önünden çöle, üç buçuk yıl beslenecegi yere uçup kaçabilmesi için büyük bir kartalın iki kanadı verildi. Yılan, kadını selle süpürüp götürmek için ağzından, kadının ardından ırmak gibi su akıttı. Ama yeryüzü, ağzını açıp ejderhanın ağzından akıttığı ırmağı yutarak kadına yardım etti. Bunun üzerine ejderha kadına öfkelendi. Kadının soyundan geriye kalan ve Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya olan tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti. Denizin kıyısında dikilip durdu."

Denizden Çıkan Canavar

Yuhanna, bu bölümde coştukça coşuyor, denizden canavarlar çıkartıyordu:

Sonra, on boynuzlu, yedi başlı bir canavarın denizden çıktığını gördüm. Boynuzlarının üzerinde on taç vardı ve başlarının üzerinde küfür niteliğinde adlar yazılıydı. Gördüğüm canavar, parsa benziyordu. Ayakları ayı ayağı, ağzı ise aslan ağzı gibiydi. Ejderha canavara, kendi gücü ve tahtıyla birlikte büyük yetki verdi. Canavarın başlarından biri, ölümcül bir yara almışa benziyordu. Ne var ki, bu ölümcül yara iyileşmişti. Bütün dünya, şaşkınlık içinde canavarın peşinden gitti. İnsanlar, canavara yetki veren ejderhaya taptılar. «Canavar gibisi var mı? Onunla kim savaşabilir?» diyerek canavara da taptılar.

Canavara, kurumlu sözler söyleyen ve küfürler savuran bir ağız ve kırk iki ay süreyle kullanabileceği bir yetki verildi.

Tanrı'ya sövmek, O'nun adına ve konutuna, yani gökte yaşayanlara sövmek için ağzını açtı. Kutsallara karşı savaş açıp onları yenmesine izin verildi. Canavar, her oymak, her halk, her dil ve her ulus üzerinde yetkili kılındı. Yeryüzünde yaşayan ve dünya kurulalıdan beri boğazlanmış Kuzu'nun yaşam kitabında adı yazılmamış olan her insan ona tapacak. Kulağı olan işitsin!"

Son Söz Olarak

Ülkemizdeki misyoner faaliyetlerinin varacağı son safhayı Yahudi ve Hıristiyanların kutsal kitaplarındaki ayetlerden görelim:

I. Samuel 15 Bölüm 3. Bab sayfa 286'da; ***"Onların her şeylerini tamamen yok et, erkekten kadına... Çocuktan emzikte olana kadar.. Öküzden koyuna... deveden eşeğe kadar hepsini öldür."*** derken, Nihai hedefini de **İşaya,** 13 bölüm 15. Bab, 683'üncü sayfada gösteriyordu:

"Ele geçen her adamın gövdesi delik deşik edilecek ve tutulan her adam kılıçla düşecek. Yavruları da gözleri önünde yere çalınacak, evleri çapul edilecek ve karıları kirletilecek."

Kutsal kitaplarında bu ayetlerle yoğrulan misyonerlerin Afrika'da yaptıkları faaliyetlerinin sonucunu Afrika devlet başkanının ağzından bir defa daha hatırlayalım. Jomo Kenyatta şöyle diyordu:

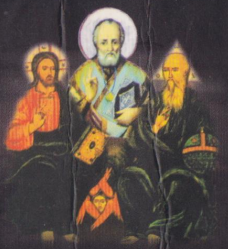
"Hıristiyanlık Afrika'ya geldiğinde Afrikalıların toprakları, Hıristiyanların ise İncilleri vardı. Hıristiyanlar bize gözlerimizi kapayarak dua ve ibadet etmemizi öğrettiler. Gözlerimizi açtığımızda onlar bizim topraklarımızı, biz de onların İncilerini almıştık"

Jomo Kenyatta'nın bu sözlerinin ışığında ülkemizin içinde bulunduğu büyük tehlikeyi misyonerlerin yayınladıkları dergilerde Türk topraklarını Hıristiyan illeri olarak gösteren haritalarda görüyorduk. 2001 yılı kasım-Aralık ayları içinde ATV'de katıldığım **"Ceviz Kabuğu"** programında yine Hıristiyan misyonerlerin bayrağımız üzerindeki yıldızı **"Haç"** olarak değiştirmeleri belgelenmiş, Misyonerlerin yayınlarında Müslümanlar için **"Şeytanın çocuğu"** yakıştırmalarında bulundukları da yine kendi yayınlarıyla kanıtlanmıştı. Bu duru-

mu milyonlarca izleyici görmüş, ATV önünde misyonerleri protesto eden duyarlı insanlarımız **"gereği yapılacak"** sözleri üzerine yatışmışlardı. Misyonerlere hiçbir ses çıkaramayan yetkililerimiz, mahkemelerden benim ceza almamı sağlamışlardı.

Misyonerlere ve ardındakilere şunu hatırlatmak sanırım oldukça faydalı olacaktır:

"Bu topraklar binlerce yıldan beri Türk topraklarıdır. Bedeli kanla ödenmiştir. Bu toprakları geri alma hayalleri kuranlar, herşeyden önce bu bedeli ödemeyi göze almalıdırlar."

Yazdığı her kitabıyla olay yaratan Ergun Poyraz'ın, yayınevimizce bundan önce de "Kanla Abdest Alanlar" ve "Hilafet Ordusundan Arap Kürt Partisine" adlı kitapları yayınlanmıştı. Misyonerlik faaliyetlerinin AB koruması altında tekrar hız kazandığı günümüzde elinizdeki kitabın bu konudaki büyük bir boşluğu dolduracağı düşüncesiyle düzeltilmiş ve genişletilmiş baskısını kütüphanenize kazandırıyoruz.

Ergün Poyraz daha önce yazdığı "Refahın Gerçek Yüzü" adlı kitabıyla Refah Partisi'nin kapatılmasını, Erbakan ve arkadaşlarını siyasetten yasaklı olmalarını sağlamıştı. Yazarın "MNP'den FP'ye İhanetin Belgeleri" adlı kitabı da Necmettin Erbakan, Şevket Kazan, Şevki Yılmaz, H. Hüseyin Ceylan, Ahmet Tekdal gibi eski Refah Partililer ile Oğuzhan Asiltürk, Ö. Vehbi Hatipoğlu, Zeki Ergezen ve bazı Refah Partili milletvekilleri, eski Sultanbeyli Belediye Başkanı Ali Nabi Koçak, Refah Partisi hatibi İmdat Kaya, MÜSİAD Başkanı Erol Yarar ve MGV'ler hakkında Ankara DGM Başsavcılığı'nca açılan idam talepli soruşturma ve davalarda en önemli kanıt olarak kabul edilmiştir.

ERGÜN POYRAZ

Yazar, elinizde tuttuğunuz kitabıyla da dünden bugüne yahudi ve hıristiyanlığın kutsal kitaplarının Allah tarafından değil, şeytan marifetiyle yazdırıldığını yine hıristiyan ve yahudilerin kutsal kitapları ve belgeleriyle kanıtlıyor. Hıristiyanlığın sevgi dini değil, her yanının kan, kılıç, savaş, ihanet, katliam ve tecavüz fışkıran lanetli İsa'nın, lanetli dini olduğunu belgeliyor.

Yazar, misyonerler arasında geçirdiği altı ay içerisinde, ülkemiz için oluşturulan kara tehlikeyi, irticanın katmerlisini tüm kanıtlarıyla gözler önüne seriyor.

TOPLUMSAL DÖNÜŞÜM YAYINLARI

ISBN 975-6448-27-8

9 789756 448274